[redacted]OLI DIRK PITT®

CLIVE CUSSLER

[redacted]

DRAČÍ DECH

TENTOKRÁT JDE O VŠECHNO...

CLIVE CUSSLER

DRAČÍ DECH

Přeložil Milan Hausner

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2004
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1990 Clive Cussler Enterprises, Inc.
All rights reserved
Z anglického originálu *Dragon*
(Published by Pocket Books, a division of Simon Schuster, Inc., USA, 1991) přeložil © 2004 Milan Hausner
Redakce textu: Jiří Podzimek
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2004 Bohumil Fend
Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
První vydání v českém jazyce
ISBN 80-7341-147-4

Mužům a ženám
sloužícím v národních zpravodajských službách,
jejichž odhodlání a loajalita
se jen zřídka dočkají ocenění
a jejichž úsilí zachránilo americké občany
před mnoha nepředstavitelnými tragédiemi.

DENINGSOVI DÉMONI

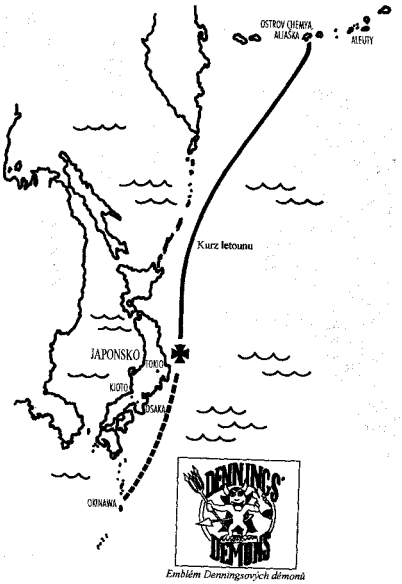

Emblém Denningsových démonů

6. srpna 1945,
ostrov Shemya, Aljaška

Čertík s prapodivným šibalským úsměvem svíral v levici bombu, v pravici pak trojzubec. Kdyby neměl zvednuté obočí a půlměsíčkové oči, vypadal by snad i hrozivě.

Výraz připomínal spíše potměšilého skřítka než krutého vládce pekel. Přesto si ale hověl v obvyklém rudém hábitu, pyšnil se dvěma rohy a dlouhým rozpolceným ocasem. Zahnuté drápy objímaly zlatou cihlu označenou jako 24 K.

Černými písmeny se pod postavičku ve znaku na trupu bombardéru B29 skvěl název *Denningsovi démoni*.

Letoun pojmenovaný po jeho veliteli a posádce připomínal opuštěného ducha odpočívajícího pod dešťovou clonou, kterou sem, nad jihozápadní Aleuty přiháněl vichr z Beringová moře. Příruční baterky osvětlovaly pohybující se stíny pod otevřeným hliníkovým břichem letounu. Celé scéně dodávaly na hrůze blesky co chvíli probodávající temnotu.

Major Charles Dennings se opíral o jednu ze dvou pneumatik u pravého podvozku, ruce v kapsách své letecké bundy, a pozoroval činnost kolem stroje. Všude hlídkovali MPíci a hlídky s K9: malý tým dokumentaristů nahrával tento okamžik na filmový pás. Major s podivně sevřeným žaludkem sledoval, jak zavěšují zavalitou bombu do předem upravené komory jeho B-29. Pro manipulaci v hangáru byla příliš velká.

Přestože měl za sebou jako špičkový pilot čtyřicet misí nad Evropou, ještě nikdy neviděl tak monstrózní pumu. Připomínala mu přefouklý kopací míč s nesmyslnými křidélky po stranách. Zakulacený balistický plášť byl natřen světle šedou barvou a spony, které spojovaly tělo s křidélky, připomínaly velký zip.

Dennings měl z podivného předmětu, který jeho letadlo ponese na tři tisíce mil, příslovečný strach. Včera odpoledne proběhla krátká porada s techniky z Los Alamos, kteří bombu skládali dohromady. Mladí muži z Denningsovy posádky sledovali dokumentární film z pokusné exploze na atolu Trinity. Pozorovali detonaci netušených rozměrů, kterou způsobila jediná zbraň, mající sílu zničit celé město.

Dennings stál na stejném místě ještě půl hodiny poté, co se dveře komory zavřely. Atomová bomba byla zajištěna, letoun natankován a připraven k odletu.

Major miloval svůj stroj, ve vzduchu spolu s posádkou vytvářeli velký, účelný celek. On byl mozkem, letoun pak tělem. Takové splynutí ani nelze popsat. Na zemi se ale věci měly jinak. Nádherný stříbrný bombardér mu teď ve světle lamp připadal jako krypta.

Zaplašil takovou myšlenku a rozběhl se k ubikacím; v jedné z nich probíhal poslední briefing. Vešel dovnitř a posadil se vedle kapitána Irva Stantona. Růžolící chlapík s kulatou tváří a mrožím knírem zastával funkci bombometčíka.

Naproti Stantonovi s nataženýma nohama se choulil kapitán Mort Stromp, Denningsův kopilot. Typický jižan, jenž svými pohyby připomínal lenochoda. Hned za ním seděl poručík Joseph Arnold, navigátor, a velící důstojník námořnictva Hank Byrnes, zbrojíř. Jeho starostí bude sledovat trasu padající bomby.

Zpravodajský důstojník postupně rozkládal na velkém stole fotografie cílové oblasti. Primárním cílem zůstávala průmyslová zóna Osaky, záložním cílem v případě husté oblačnosti historické město Kjóto. Stanton si pokojně zapisoval jednotlivé pokyny do notesu.

Meteorologický důstojník rozložil povětrnostní mapy a poté předpověděl lehký protivítr s protrháváním oblačnosti nad oblastí. Varoval Denningse, že nad severním Japonskem hrozí turbulence. Dva B29 odstartovaly před dvěma hodinami, aby provedly průzkum počasí a vizuálně potvrdily celkový stav nad cílovou oblastí.

Dennings odsunul stranou polarizační brýle, když na něj přišla řada. „Já nikam nekoukám špehýrkou," poznamenal a s potěšením přijal úsměvy mužů své posádky. „Sice jsme museli roční výcvik zvládnout za jeden měsíc, ale nepochybuji, že tuhle misi splníme. Podle mého skromného názoru jste nejlepší posádkou v letectvu. Pokud odvedeme svou práci, tahle válka konečně skončí."

Pak kývl na kaplana základny. Následovala mše za úspěšnou misi.

Muži se vytráceli k čekajícímu letadlu. K Denningsovi přistoupil generál Harold Morrison, zvláštní pověřenec generála Leslieho Grovese, který řídil projekt Manhattan.

Chvilku si Denningse prohlížel. V jeho očích našel sice obavy, ale zároveň i očekávání. Pak mu jen podal ruku. „Hodně štěstí, majore.“

„Děkuji vám, pane. Tuhle fušku zvládneme.“

„O tom ani na okamžik nepochybuji,“ řekl Morrison a pokoušel se vyloudit na tváři přesvědčivý výraz. Čekal na Denningsovu odpověď, ale pilot mlčel.

„Proč my, pane generále?“ ozvalo se ale po chvíli.

Z Morrisonova úsměvu se dalo číst. „Chcete to vzdát?“

„Ne, má posádka to dokáže. Proč ale zrovna my?“ Pak se nadechl a pokračoval: „Promiňte mi, pane, mou opovážlivost, ale já si rozhodně nemyslím, že jsme jediná posádka v Air Force, která dokáže letět s atomovou bombou přes Pacifik, shodit ji na Japonsko a pak přistát někde na Okinawě jen na kerosinové výpary.“

„Nejlepší je, když nebudete vědět víc než to, co vám bylo sděleno.“

Dennings četl varování v generálových očích i hlase.

„Matčin dech…“ Opakoval to sousloví velmi pomalu a bez podbarvení. Ta slova zaznívala synonymem jakési nevyslovitelné hrůzy.

„Kterou pomatenou duši napadl tak nesmyslný kódový název pro nukleární bombu?“ Morrison jen pokrčil rameny. „Myslím, že ho vymyslel sám pan prezident.“

O sedmadvacet minut později už Dennings hleděl do kmitajících stěračů na předním skle. Lijavec nabral na síle, takže viděli jen na pár set metrů před sebe. Usilovně šlapal na brzdy, když motory nabíraly otáčky až na 2200 za minutu. Palubní mechanik, seržant Robert Mosely, opakovaně hlásil, že čtvrtý motor běží o padesát otáček pomaleji. Dennings se rozhodl, že bude podobné hlášení ignorovat. Za mírný pokles výkonu zcela určitě mohl vlhký vzduch. Mírně uvolnil klapky.

Vpravo od Denningse v křesle kopilota potvrzoval Mort Stromp pokyny věže pro odlet. Spustil vztlakové klapky. Dva maníci ve věžích potvrzovali polohu.

Dennings se natáhl k interkomu. „Oukej, chlapci, jdeme na to.“

Posunul páku dopředu a vyrovnal narůstající točivý moment mírným přidáním výkonu nalevo. Pak uvolnil brzdy.

Letoun označovaný jako *Denningsovi démoni*, vážící skoro 68 tun, s nádržemi naplněnými až po víko na 7000 galonů, s šestitunovou bombou uloženou v bombové komoře a s posádkou dvanácti mužů, se dal do pohybu. Letoun teď vážil skoro o devět tun víc než normálně.

Čtyři motory o výkonu 3350 kubických palců Wright Cyclone pod takovou váhou notně trpěly a ani jejich společná síla dosahující téměř 8800 koňských sil poháněících šestnáctapůlstopé vrtule nedokázala snadno překonat vodní stěnu, kterou proti stroji vrhal silný vichr. Z výfuků vyšlehly modré plameny a křídla se nadzvedla. Velký bombardér se rozjel po dráze.

S umrtvující pomalostí nabíral rychlost. Dlouhá ranvej vytesaná do vulkanického podloží končila srázem spadajícím do hloubky pětadvaceti metrů.

Blesk prořízl oblohu a ozářil sanitní a požární vozy, ženoucí se stroji po boku. Ranvej se topila v mysteriózním modrém světle. Dennings se plně chopil kniplu a uvedl pravé motory na nejvyšší výkon. Držel páku strnule, s naprosto jednoznačným odhodláním dostat Démony do vzduchu.

Ve špici letounu hlídkoval Stanton a pozoroval, jak povážlivě jim ubývá zbývajících metrů ranveje. Dokonce i letargický Stromp se na sedadle protáhl. Očima se marně pokoušel proniknout tmou a ověřit si, kde ta zpropadená ranvej vlastně končí a začíná moře.

Měli už za sebou tři čtvrtiny, a jejich B29 se stále držela přilepena k zemi. Čas najednou přestal existovat. Všechny náhle napadalo, že letí do zapomnění. Vtom se přímo před nimi mezi proudy vody zableskly světlomety džípů stojících na konci dráhy.

„Dobrotivý bože," zabručel Stromp. „Už to zvedni!"

Dennings čekal ještě tři vteřiny a pak lehce přitáhl knipl k hrudi. Kola B29 se odlepila od země. Letoun neměl pod sebou víc než deset metrů, když ranvej skončila. Pak začal stoupat nad oceán.

Morrison stál vedle radarového bunkru navzdory silné průtrži. Svůj čtyřčlenný štáb měl hned za zády. Sledoval odlet Démonů spíše pocitově než vizuálně. Zahlédl jen krátký záblesk, když Dennings přidal plyn a uvolnil brzdy. Pak už se jeho stroj rozjel po dráze.

Přiložil si ruce k uším a snažil se rozeznávat z postupně mizejícího burácení motorů, zda je vše v pořádku. Motory ale hučely spoře. Ten nepatrný rozdíl by dokázali postřehnout jedině ostřílený mechanik či letový inženýr s velkými zkušenostmi. Morrison sloužil v obou funkcích v rámci své kariéry v Army Air Corps.

Motor byl špatně vyladěn. Jeden, možná i víc ventilů nespínalo pravidelně.

Morrison se znovu pozorně zaposlouchal do zvuku bombardéru a s hrůzou si uvědomil, co se stane, když letoun neodstartuje. Pokud Démoni havarují při startu, i ten poslední živáček na ostrově se během pár vteřin vypaří.

Pak už ale z otevřeného okna radarového bunkru kdosi křičel. „Jsou nahoře."

Morrison si zhluboka vydechl. Pak se teprve otočil a vklouzl do bunkru, aby se chránil před nepříznivým počasím.

Už neměl co na práci – jen informovat generála Grovese ve Washingtonu, že Matčin dech míří nad Japonsko. Nadešlo období čekání a naděje.

Uvnitř však pociťoval generál opravdový strach. Znal Denningse velmi dobře, ten chlap by misi kvůli nevyladěnému motoru nepřerušil. Byl příliš umíněný. Dennings by radši donesl letoun nad Ósaku na vlastních zádech.

„Bože, pomoz jim." Morrison drtil modlitbu mezi zuby. Věděl, že něco podobného se naprosto nehodí k roli, kterou v této operaci měl.

„Zvednout podvozek," vydal příkaz Dennings.

„Tentokrát mám z tohohle rozkazu vážně radost," neodpustil si Stromp, když tahal za páku. Motory podvozku zavrněly a tři sady kol se složily pod nos a křídla. „Podvozek zvednut a zajištěn."

Když nabrali rychlost, Dennings přiškrtil klapky, aby ušetřil palivo. Čekal až do 200 uzlů a pak začal pomalu a volně stoupat na letovou hladinu. Pod pravobokem nechávali ve tmě neviditelné Aleuty, které se pomalu vzdalovaly na severovýchod. Od tohoto okamžiku nebudou mít v dosahu žádnou pevninu po celých 2500 mil.

„Jak je na tom čtyřka?" zeptal se Mosely.

„Drží se, ale stejně se přehřívá."

„Za chvilku jsme v pěti tisících. Stáhnu pár otáček.“

„To neuškodí, pane majore,“ odvětil spokojeně Mosely.

Arnold stanovil Denningsovi kurz, v němž poletí následujících deset a půl hodiny. V 4900 stopách předal major řízení Strompovi. Protáhl se a hleděl do černé oblohy. Nikde žádné hvězdy. První turbulence naznačovaly, že Stromp prolétá hustou vrstvou bouřkových mraků.

Když se konečně vymanili z dosahu bouře, Dennings odepnul pásy a vyklouzl ze sedadla. Když se otočil, bočním okénkem zahlédl chodbu vedoucí do ocasní části letounu. Sotva rozpoznával bombu na jejím závěsu, chodbičku museli zúžit, aby se do komory vůbec vešla.

Dennings se váhavě blížil ke komoře. Pak otevřel malé vzduchotěsné dveře a vklouzl dovnitř.

Z kapsy kalhot vytáhl baterku a po lávce kráčel přes dvě bombové komory, spojené nyní v jedinou. Díky svému obrovskému objemu však bomba vězela v komoře jako v ulitě. Ke stěnám zbývalo po celém obvodu pouhých pět centimetrů.

Dennings s velkým sebezapřením slezl dolů a zlehka se dotkl pláště. Pod konečky prstů pocítil chlad oceli. Raději si ani nevybavoval tisíce nevinných, kteří se během sekundy změní v oharky či budou mít smrtelné popáleniny, o devastující radioaktivitě ani nemluvě. Černobílý dokumentární film z pokusů na Trinity nezachycoval hrůznou teplotu celé exploze, chápal shoz bomby jako způsob ukončení války a záchrany stovek tisíc svých spoluobčanů.

Cestou zpátky do kokpitu se zastavil u Byrnese kontrolujícího schéma detonačního okruhu bomby. Každou chvilku se technik díval nahoru na malou konzoli s přístroji.

„Může se to odpálit, než tam budeme?“ zeptal se Dennings.

„Možná blesk,“ poznamenal Byrnes.

Dennings zděšeně vzhlédl. „Poněkud pozdě na varování, ne? Vždyť prolétáme blesky už od půlnoci.“

Byrnes se na svého šéfa podíval s čarovným úsměvem. „Klidně jsme mohli bouchnout i dole na zemi. A taky jsme to zvládli, ne?“

Dennings nedokázal pochopit Byrnesův přístup k věci. „Věděl generál Morisson o tomto riziku?“

„Kdo jiný by to měl vědět? Stojí u vzniku atomovky od samotného počátku.“

Dennings jen pokrčil rameny a odešel. Celá tahle operace mu připadala jako čiré šílenství. Ale možná se stane zázrak a někdo z nich bude moci o tomhle dobrodružství jednou vyprávět.

Po pěti hodinách letu spotřebovali očekávaných 2000 galonů paliva. Dennings klesl s B29 na 10 000 stop. Když oranžové jitro pohltilo východní oblohu, posádka si už nepřipadala tak vystrašená. Bouře zůstala daleko za nimi. Dole pod nimi se mezi řídkou oblačností valily velké mořské vlny.

Démoni mířili na jihozápad rychlostí kolem 220 uzlů. Naštěstí teď foukal vítr ve směru letu. Plný rozbřesk je zastihl nad pustinou severního Pacifiku. Opuštěný letoun mířící odnikud nikam. Bombometčík Stanton obdivně vzdychal, když hleděl před sebe předním výhledem.

Tři sta mil od ostrova Honšú začal Dennings pomalu stoupat na 32 000 stop. V této výšce Stanton odhodí nad Ósakou bombu. Navigátor Arnold sděloval, že mají dvacet minut k dobru. Pokud vše vyjde, přistanou na Okinawě do pěti hodin.

Dennings se podíval na ručičky palivoměrů. Bylo mu do zpěvu. Díky větru v zádech se teď zdálo, že jim ještě pár galonů po přistání zbude.

Nikdo ale jásat nezačal. Mosely za svými přístroji pečlivě sledoval teplotu čtvrtého motoru. V jednom kuse poklepával do ciferníku.

Střelka se chvěla a neustále uskakovala do rudého pole.

Protáhl se do chodbičky a bočním okénkem vizuálně kontroloval spodní stranu motoru. Z výfuku se valil kouř a po trupu stékal olej. Mosely se rychle vrátil do kokpitu a poklekl v úzké uličce vedle Denningse a Strompa.

„Pane majore, velmi špatné zprávy. Budeme muset odpojit čtyřku.“

Ještě pár hodin,“ požadoval Dennings.

„Ne, pane. Může vzplanout každou minutou. Zadře se.“

Stromp se podíval na Denningse. Jeho tvář nevěštila nic dobrého. „Na chvilku ji vypneme, aby zchladla.“

Dennings si byl vědom, že kopilot má pravdu. Musí se udržet na stejné letové hladině a spoléhat, že ostatní tři motory to zvládnou. V průběhu stoupání na 32 000 stop pak čtyřku zapnou těsně před odhozem.

Major pozdravil Arnolda, sklánějícího se nad navigačním panelem. „Jak to máme k Japončíkům daleko?“

Navigátor ověřil koordináty. „Na pevninu kolem jedné hodiny a dvaceti minut.“

Major přikývl. „Uzavřít čtyřku až do okamžiku, než ji budeme potřebovat.“

Ještě v průběhu jeho slov Stromp uzavřel klapky a vypnul vypínač a vrtuli. Pak přepnul ovládání na autopilota.

Další půlhodinu všichni kontrolovali čtyřku, zatímco Mosely sděloval klesající teplotu.

„Pevnina v dohledu,“ vykřikl Arnold. „Malý ostrov dvacet mil přímo před námi.“

Stromp ověřoval polohu přes dalekohled. „Vypadá to jako botdog ponořený ve vodě.“

„Jen skalisko,“ doplnil Arnold. „Nikde tam není ani kus pobřeží.“

„Jak se ten ostrov jmenuje?“ zeptal se Dennings.

„Není ani na mapě.“

„Stopy života? Japončíci by tam mohli mít předsunutou hlásku.“

„Vypadá opuštěně a zapomenutě,“ pokrčil rameny Stromp.

Dennings si připadal docela v bezpečí. Nikde v dohledu neplula ani nepřátelská loď a zatím byli příliš daleko od pobřeží, než aby na ně mohli zaútočit japonští stíhači. Usadil se v křesle a hleděl na nekonečný oceán.

Muži se uvolnili a popíjeli kávu. Zakusovali se do salámových sendvičů. Hučení motorů je nijak netrápilo, stejně jako jim nevadila ona malá skvrnka deset mil za nimi a sedm tisíc stop pod pravým křídlem.

Aniž to posádka *Denningsových démonů* věděla, měla před sebou už jen pět minut života.

Podporučík Sáto Okinaga zahlédl krátký záblesk na obloze dole pod sebou. Dokončil obrat a začal mírně klesat, aby provedl inspekci.

Spatřil letoun, o tom se nedalo pochybovat. Nejspíš další hlídkový letoun. Chtěl si vše ověřit rádiem, ale váhal. Během pár sekund stejně získá vizuální identifikaci.

Zelenáč Okinaga patřil ke skupině dětí Štěstěny. Jakmile ve dvaadvaceti odpromoval, byl zařazen do výcviku a pak ho s třemi dalšími přidělili do pobřežní hlídky. Zbytek mužů šel rovnou do letky kamikaze.

Okinaga se ale cítil hluboce nešťastný. Klidně by položil za císaře život a svou roli v pobřežní hlídce chápal jako dočasné pověření. Pevně doufal, že dostane mnohem vznešenější úkol, až Američané napadnou jeho domovinu.

Letoun před jeho očima postupně nabýval na velikosti, Okinaga tomu nemohl uvěřit. Protíral si oči a mrkal. Velmi záhy rozpoznával třicetimetrový vyleštěný hliníkový trup a přes čtyřicet metrů dlouhá křídla s velkým stabilizátorem. Americký B29!

Najednou si připadal zmatený. Letoun přilétal ze severovýchodu z volného moře ve dvaceti tisících. Okinagovi se v hlavě rodily nezodpověditelné otázky. Odkud se tu vzal? Proč letí nad střední Japonsko s jedním vypnutým motorem? Jaké má poslání?

Žralok se zavěsil za krvácející velrybu. Pořád žádná nepřátelská akce. Posádka bombardéru buď spala, nebo hodlala spáchat sebevraždu.

Okinaga už ale neměl na žádné další rozpaky čas. Bombardér s největším rozpětím křídel letěl přímo před ním. Zavřel klapky svého Mitsubishi A6M Zero a začal střemhlavý let. Zero si počínalo jako vlaštovka se sto třiceti koňskými silami z motoru Sakee a zavěsilo se rovnou za štíhlý lesklý trup B29.

Střelec v ocasní věži ho zahlédl příliš pozdě. Čas na obranu vypršel. Okinaga již mačkal spoušť kulometu. Dva kulomety a dva dvacetimilimetrové kanóny již trhaly kov i lidské maso nepřítele. Zero se otřásalo výstřely.

Lehce pootočil letoun a zápalné střely již trhaly křídlo a třetí motor B29. Plášť se začal odlupovat a trhat, olej se valil jednotlivými otvory. Vzápětí vyšlehly plameny. Bombardér ještě chvilku visel ve vzduchu, pak se ale propadl do strany a řítil se do moře.

Démoni si teprve po děsivém křiku ocasního střelce uvědomili, že na ně kdosi zaútočil. Neměli představu, odkud a z jakého směru se nepřátelský stíhač objevil. Neměli ani čas se dobře připravit. Nepřátelská palba právě zlikvidovala jejich pravé křídlo.

I Strompův výkřik zněl nějak podivně. Jsme v tom!“

Dennings křičel do interkomu a pokoušel se letoun vyrovnat. „Stantone, odhoď tu bombu! Odhoď tu zatracenou bombu!“

Bombometčík přitažený odstředivou silou k zaměřovači jen křikl zpět: „Stejně nevypadne, pokud nás nevyrovnáš!“

Třetí motor hořel. Ztráta dvou motorů na stejné straně způsobila, že se letoun postavil na křídlo. Dennings se Strompem se usilovně pokoušeli stroj vyrovnat alespoň částečně. Dennings uzavřel klapky a nakonec se mu podařilo ustálit letoun v horizontální, byť stále ne zcela ideální poloze.

Stanton se postavil a otevřel dveře komory. „Drž ho rovně!“ křičel s námahou. Nijak se nenamáhal se zaměřovačem. Zmáčkl ovládací knoflík.

Nic se nestalo. Prudká síla pádu nejspíše vzpříčila atomovou bombu v závěsech.

Stanton se sinalou tváří mlátil do pojistky pěstí, ale bomba zůstávala neochvějně na svém místě. „Je to zaseklé!“ řval. „Neodhodím ji!“

Měli před sebou už jen pár okamžiků života. I kdyby přežili, stejně by museli použít kapsli kyanidu. Dennings se pokoušel pohřbít zničený letoun do oceánu.

Málem se mu to povedlo. Položil Démona na břicho přímo na klidnou hladinu moře. Jenže hořčík z přídavných substancí a kliková skříň třetího motoru plápolaly jako roznětka. Plameny postupně pohlcovaly závěsy i křídlo. Motor se odtrhl a odvíjel kabely křídla.

Poručík Okinaga naklonil zero na křídlo a kroužil nad zničeným B29. Pečlivě sledoval černý kouř a oranžové plameny valící se k modré obloze jako tah štětcem. Viděl, jak americký letoun dopadl na hladinu v gejzírech bílé vody.

Okinaga kroužil nad oblastí a hledal přeživší, ale nacházel jen pár trosek.

Ohromen svým obrovským, byť navždy jediným úlovkem naposledy proletěl dýmem pohřební vatry a zamířil zpět na domovské japonské letiště.

Když Denningsův zničený stroj s mrtvou posádkou klesl na mořské dno v hloubce tří set padesáti metrů, právě startoval další B29 v jiné časové zóně a o tisíc kilometrů jihovýchodně. V kokpitu seděl plukovník Paul Tibbets.

Enola Gay zamířila nad Hirošimu.

Oba piloti o sobě nevěděli. Oba dva si mysleli, že právě oni nesou první atomovou bombu.

Denningsovi démoni se na osudovou schůzku nedostavili.

Tišina mořského dna přikryla jejich letoun stejně tak jako duchna mlčení celou událost. Hrdinské úsilí posádky velitele Denningse zůstalo navždy založeno kdesi ve spisech.

Navždy zapomenuto.

ČÁST I
VELKÝ JOHN

lžíce
drapák
VELKÝ JOHN

3. října,
západní Tichý oceán

1

Síla tajfunu už pominula. Šílící mořské masy již opadly, ale vlny se stále přelévaly přes okraje lodi a přinášely na palubu zelený sliz. Husté černé mraky se protrhaly a vichr povadl na přijatelných třicet uzlů. Na jihozápadě už probleskovalo slunce a kreslilo modré kruhy ve zvedajících se sprškách.

Kapitán Arne Korvold stál navzdory větru i vodní tříšti na otevřeném můstku parníku *Narvik* norské společnosti Rindal Lines, který sloužil jako osobní i nákladní zároveň, a sledoval dalekohledem jinou velkou loď kolébající se na bílé pěně. Na první pohled šlo o velké japonské plavidlo převážející automobily. Jeho nástavba se táhla od kosé přídě až po dokonale čtvercovou záď a připomínala horizontálně postavenou obdélníkovou krabici. Loď neměla žádná okna vyjma těch na můstku a v ubikacích posádky.

Zdálo se, že náklon činí zhruba deset stupňů, ale když se vlny převalily k otevřenému pravoboku, zvýšil se na dobrých dvacet. Jedinou stopu života na palubě představoval kouř valící se z komína. Korvold si znepokojeně uvědomil, že záchranné čluny byly spuštěny, ale v prudké smršti zmizely kdovíkam. Nikde po nich nebylo ani stopy. Znovu zaostřil dalekohled a hláskoval anglický název lodi rýsující se na zádi pod japonským.

Ztracená loď si kdysi říkala *Božská hvězda*.

Korvold se raději vrátil do komfortu centrálního můstku a zamířil do komunikační místnosti. „Stále bez odpovědi?“

Radista jen vrtěl hlavou. „Nic. Ani pípnutí od okamžiku, co jsme je zahlédli. Musí mít rozbitou vysílačku. Neumím si představit, že by opustili loď, aniž by vyslali nouzové volání.“

Korvold tiše hleděl na japonskou loď kolébající se méně než jeden kilometr od jeho pravoboku. Rodilý Nor měl postavu rozvážného malého muže, který se nikdy neunáhluje. Jen zřídkakdy bylo možno spatřit mrkání jeho ledově modrých očí usazených nad pečlivě upravenou bradkou. I jeho rty zůstávaly zatnuty v jemném úsměvu.

Šestadvacet let služby na moři, většinou na parnících, mu dávaly dostatek vřelosti a přátelského chování, které jeho posádka i pasažéři přijímali s velkým potěšením.

Podrbal se na své krátké šedivé bradce a tiše si sám pro sebe zanadával. Neočekávaná bouře odnesla jeho parník dva dny severně od obvyklé trasy mezi korejským Fusanem a San Franciskem. Korvold setrval celé dva dny na můstku a teď na něj padala únava. Zrovna když se chystal k vytouženému odpočinku, zahlédli očividně opuštěnou *Božskou hvězdu*.

Najednou měl před sebou složité a časově nevypočitatelné pátrání po záchranných člunech japonského plavidla. Nemohl ale přehlížet odpovědnost za 130 pasažérů, z nichž většina právě procházela silnou mořskou nemocí. Rozhodně nebudou nakloněni žádným záchranným pracím. „Žádám o souhlas s vysazením záchranného týmu, pane kapitáne.“ Korvold se podíval do typické nordické tváře prvního důstojníka Oskara Steena. Hleděly na něj oči modři zřetelně tmavší než jeho. První důstojník stál v pozoru jako pravítko. Slunce mu zcela vybělilo jeho původně blonďaté vlasy.

Korvold okamžitě neodpověděl. Začal se procházet po můstku. Došel k okénku a znovu hleděl na bouřící vlny mezi oběma plavidly. Podle jejich hřebenů odhadoval, že jsou tak čtyřmetrové. „Nechce se mi riskovat životy, pane Steene. Počkáme, až se moře zcela uklidní.“

„Už jsem vedl záchranné operace na mnohem horší vodě.“

„Není kam spěchat. Na palubě je mrtvo a ta loď připomíná spíš márnici. Podle všeho se náklad posunul a nabírají. Lepší bude, když zkusíme najít záchranné čluny.“

„Mohou tam být zranění,“ trval na svém Steen.

Korvold zavrtěl hlavou. „Žádný kapitán by neopustil plavidlo s trpícími muži na palubě.“

„Pokud byl při smyslech, tak určitě ne. Jenže on nebyl normální, když spustil čluny do bouřícího moře uprostřed tajfunu s rychlostí větru kolem šedesáti uzlů a nevyslal mayday.“

„To je skutečně záhada.,“ připustil Korvold.

„Nesmíme ani zapomínat na to kargo,“ pokračoval Steen. „Podle čáry ponoru jsou plně naložení. Na plavidlo tohoto typu se vejde tak kolem sedmi tisíc vozů.“

Korvold se na Steena podezřívavě podíval. „Pane Steene, vy uvažujete o záchraně toho nákladu?“

„Samozřejmě. Pokud jsme našli plavidlo opuštěné včetně nákladu a pokud je odtáhneme do přístavu, patří nám půlka hodnoty, možná i víc. Společnost i posádka si přijdou na své. Všichni tak na pět, šest milionů korun.“

Korvold ještě chvilku něco zvažoval, ale jeho touha po mamonu už dávno převážila nad opatrností. „Zahajte práce, do týmu zahrňte i strojníky. Pokud se stále kouří ze strojoven, pak musí být motory v pořádku. Ověřit,“ rozhodl kapitán. „Stejně bych ale počkal, až voda opadne.“

„Nemáme čas,“ odvětil Steen bez jakéhokoli náznaku rozčílení. „Jestli se nakloní o dalších deset stupňů, nezmůžeme už nic.“

Kapitán Korvold si jen zlehka povzdechl. Jednal teď navzdory svému úsudku, i když mu bylo jasné, že jakmile bude známa poloha *Božské hvězdy*, sletí se sem všechny tažné lodi z okruhu tisíce mil, stejně jako se supové slétají na mršinu.

Nakonec jen pokrčil rameny. „Jakmile se ujistíte, že na palubě *Božské hvězdy* nejsou lidé, a budete ji mít zajištěnou, dejte mi vědět. Zahájím pátrání po záchranných člunech.“

Korvold ani nedomluvil a Steen už zmizel. Za deset minut se už spouštěl se svou čeládkou dolů na vířící hladinu. V týmu byl on a čtyři námořníci: pomocník hlavního strojníka Olaf Andersson, komunikační důstojník David Sakagawa – jediný chlapík na palubě, který se dorozuměl japonsky. Námořníci měli za úkol zkontrolovat loď, zatímco Andersson strojovnu. Steen se měl postarat o formální zajištění protokolu při obsazení opuštěné lodi.

Steen stál u kormidla a pokoušel se člun udržet na rozbouřeném moři. Vlny se přelévaly přes kraje a pokoušely se spláchnout muže do zapomnění. Velký motor Volvo běžel jako hodinky, když se s větrem v zádech blížili k nákladní lodi převážející automobily.

Pár set metrů od *Božské hvězdy* si najednou uvědomili, že nejsou sami. Kolem plavidla kroužilo hejno žraloků, dobře si vědomo, že ta kocábka půjde ke dnu a zanechá pro ně dostatek chutných zbytků.

Muž u kormidla navedl člun k tupé přídi ze závětrné strany. Najednou měli pocit, že skončí pod převráceným trupem. S každým

úderem vlny se trup lodi nad nimi stále víc nakláněl. Opadla další vlna. Steen vytáhl lehký nylonový žebřík s hliníkovým hákem na jednom konci. Při třetím hodu se hák zachytil za zábradlí a zasekl se.

Steen se vyšplhal nahoru, přehoupl se přes okraj a zajistil žebřík. Okamžitě ho následoval Andersson a zbytek týmu. Shromáždili se za dvěma velkými kotevními rumpály a pak se vydali nahoru po schodišti, připomínajícím únikový východ na přední stěně nástavby bez oken. Vyběhli pět palub a vstoupili do nejrozlehlejší kormidelny, jakou Steen za posledních patnáct let na moři spatřil. Ve srovnání s malým a efektivním můstkem na Narviku připomínal tenhle místní tělocvičnu a přetékal elektronickými přístroji. Ve středu stála malá sekce.

Nikdo živý tu nebyl, ale všude se válely mapy, sextanty a další navigační pomůcky, které vypadaly ze skříní. Na pultě ležely dva otevřené kufry, jako by si majitelé jen na okamžik odskočili. Exodus na palubě musel probíhat v naprosté panice.

Steen si prohlížel konzolu. „Plně automatizováno," řekl Anderssonovi.

Hlavní strojník přikývl. „Jsou to věci. Některé přístroje se ovládají hlasem. Žádné páky či předávání rozkazů kormidelníkům."

Steen se obrátil k Sakagawovi. „Můžete otočit tímhle knoflíkem a mluvit do toho?"

Asiat narozený v Norsku se sklonil nad počítačovou konzolí a chvilku si ji prohlížel. Pak rychle otočil několika knoflíky. Konzole se rozblikala a začala mírně vrnět. Sakagawa se podíval na Steena s podivným úsměvem na rtech. „Japonštinu už moc neovládám, ale mluvit s tímhle asi umět budu."

„Požádej o status lodi."

Sakagawa vychrlil japonštinu do malého přijímače a čekal. Po několika okamžicích se ozval mužský hlas. Hovořil pomalu a s velmi přesnou výslovností. Když skončil, Sakagawa se na Steena podíval s prapodivným výrazem v očích.

„Říká, že ventily jsou otevřené a zaplavení strojovny dosahuje dvou metrů."

„Vydat příkaz okamžitě zastavit!" vyštěkl Steen.

Po krátké spršce slov Sakagawa zavrtěl hlavou. „Ventily jsou prý fyzicky zničeny a nelze je elektronicky zavřít.“

„Koukám, že jsem tady přišel o práci,“ zabručel Andersson. „Jdu dolů a pokusím se to zavřít. Nařiď těm robotům, aby začali přečerpávat.“ Dvěma námořníkům naznačil, aby ho následovali dolů do chodbičky vedoucí do strojovny.

Jeden z mužů ale přistoupil ke Steenovi a něco mu s rozšířenýma očima šeptal. „Pane… já našel tělo. Asi radista.“

Steen vběhl do komunikační místnosti. Nad vysílacím panelem se zhroutilo teď již beztvaré tělo radisty. Když vešli na palubu, mohl být možná ještě naživu. Teď již bylo pozdě. Neměl žádné vlasy a z místa, kde kdysi byly rty, zely jen vyceněné zuby. Steen vlastně ani nevěděl, zda se dívá dopředu nebo dozadu. Zdálo se, jako by kůže byla z hlavy stržena a maso uškvařeno.

Jenže nikde v celém okolí neviděl ani stopu po silném požáru. Měl čistou a vyleštěnou uniformu bez poskvrnky.

Ten chlap uhořel z ničeho.

2

Steenovi trvalo hodnou chvilku, než se vzpamatoval z šokujícího obrazu a šíleného zápachu všude kolem. Pak odsunul židli s přízračným radistou stranou a sklonil se nad vysílačku.

Naštěstí měly všechny číselníky arabské číslování. Po několika minutách pokusů a omylů našel odpovídající vypínače a spojil se s Korvoldem na Narviku.

Kapitán odpověděl okamžitě. „Vítejte, pane Steene," odvětil formálně. „Co jste našli?"

„Pane kapitáne, stalo se zde něco zlověstného. Zatím jsme našli opuštěnou loď. Jednoho mrtvého. Radista. Uhořel, ale nevíme z čeho."

„Copak na palubě hoří?"

„Ne, ani stopa po požáru. Počítačový varovný systém hlásí pouze zelené."

„Máte nějakou hypotézu, proč se posádka přesunula do člunů?" zeptal se Korvold.

„Nic zvláštního. Zdá se, že loď opustili v obrovské panice. Pokusili se ji potopit."

Korvold zaťal zuby. Zbělely mu klouby na rukou. „Ještě jednou."

„Někdo otevřel ventily a zničil je. Andersson se je teď pokouší zavřít."

„Proč ale posádka hodlá potopit loď s tisíci novými automobily na palubě?" zeptal se nerozhodně Korvold.

„Je to podivná situace, pane. Něco na palubě není v pořádku. Mrtvola radisty je sežehlá na popel."

„Mám vám tam poslat doktora?"

„Felčar by tu mohl napsat jen úmrtní list, pane."

„Chápu," řekl tiše Korvold. „Zůstanu na pozici ještě třicet minut. Pak začneme hledat chybějící čluny."

„Už jste se spojil se společností, pane?"

„Čekal jsem, až si ověříme, zda nepřežil někdo z posádky. Teprve potom můžeme nárokovat nálezné z nákladu. Dokončete prů-

zkum. Jakmile si budete jisti, že je plavidlo opuštěné, spojím se s naším ředitelem a budu ho informovat o zajištění *Božské hvězdy*.“

„Strojník Andersson již uzavírá ventily a pumpuje vodu. Máme šťávu a dostane ji pod kontrolu během pár minut.“

„Čím dřív, tím lépe,“ sykl Korvold. „Jsme unášeni k britské oceánografické lodi udržující stacionární polohu.“

„Jak jsou daleko?“

„Kolem dvanácti kilometrů.“

„Pořád dost bezpečně daleko.“

Korvold neměl moc co dodat. Nakonec se přece jen ozval: „Hodně štěstí, Oskare. Ať se dostanete do přístavu v bezpečí.“ Pak se odmlčel.

Steen odstoupil od vysílačky se zřejmou snahou nedívat se na mrtvolu muže v křesle. Najednou měl pocit, že na něj spadla peřina. Zdálo se mu, že každou vteřinou musí potkat kapitána Bludného Holanďana. Není nic morbidnějšího než opuštěná loď, pomyslel si hořce.

Sakagawa dostal příkaz najít a přečíst lodní deník.

Dva zbývající muži dostali za úkol prohledat paluby s vozidly, zatímco on sám se procházel po ubikacích posádky. Připadal si jako v domě duchů.

Nebýt několika rozházených svršků, zdálo by se, že se posádka každou vteřinu vrátí. Nepořádek našel jen na můstku. V kapitánově kajutě dokonce stály na stole dva čajové šálky, které se v bouři zázrakem nepřevrhly, na posteli ležela uniforma a dole pod ní pár pečlivě srovnaných a vyleštěných bot. Na stole se převrhla fotografie ženy a tří nedospělých dětí.

Steen váhal, zda se má dál hrabat v mužově rodinném zázemí. Byl tu prostě nezvaný vetřelec.

Špičkou boty zavadil o nějaký předmět ležící přímo pod stolem. Shýbl se a sebral devítimilimetrovou pistoli Steyr GB rakouské výroby. Strčil si ji do kapsy kalhot.

Chronometr na stěně stále hučel. Oskarovi se náhle zježily vlasy. Rychle dokončil prohlídku a vracel se na můstek.

Sakagawa seděl u mapového stolu s nohama na malé skříňce a četl si v deníku.

„Takže jste ho našel," řekl Steen bez pozdravu.

„V jednom z těch otevřených kufrů…" Asiat obrátil další stránku a začal číst. „*Božská hvězda*, sedm set stop, dodána 16. března 1988. Patřící Sušino Steamship Company, s. r. o. Domovský přístav: Kobe. Na své plavbě veze sedm tisíc dvě stě osmdesát osm nových vozů Murmoto do Los Angeles."

„Nějaké stopy k nalezení důvodu, proč posádka opustila loď?" zeptal se Steen.

Sakagawa jen zavrtěl hlavou. „Ani zmínka o katastrofě, infekci či vzpouře. Žádné záznamy o tajfunech. Poslední záznam ale vypadá podivně."

„Přečtěte ho."

Sakagawa si dával načas a ověřoval si, že jeho překlad do norštiny vyzní dostatečně přesně. „Řekl bych, že je to takto: Počasí je velmi špatné, moře se zvedá. Celá posádka včetně kapitána trpí neznámou nemocí. Předpokládáme, že jde o otravu jídlem. Náš cestující pan Jamada, ředitel důležité společnosti, hystericky požaduje, abychom loď opustili a potopili. Kapitán je přesvědčen, že se pan Jamada nervově zhroutil, a nařídil, abychom ho hlídali v jeho kajutě."

Steen se podíval dolů na Sakagawu se zcela bezvýraznou tváří.

„Vše?"

„Poslední zápis," přitakal Sakagawa. „Nic víc."

„Ze kdy?"

„1. října."

„Tedy před dvěma dny."

Sakagawa jen bezmyšlenkovitě přikývl. „Loď museli opustit krátce poté. Připadá mi zvláštní, že si s sebou nevzali ani ten deník."

Steen beze spěchu znovu vstoupil do komunikační místnosti. V hlavě si stále přehrával poslední slova a snažil se jim dát smysl. Najednou se mu podlomila kolena a on se musel opřít o rám dveří. Pokoj mu plaval před očima a chtělo se mu zvracet. Začala ho pálit žáha, ale pokoušel se to zvládnout. Pak najednou záchvat velmi rychle pominul.

Oskar se přes vysílačku spojil s Narvikem. „Zde první důstojník Steen pro kapitána Korvolda, přepínám."

„Ano, Oskare," odvětil Korvold. „Co jste zjistili?"

„Nebudeme ztrácet čas dalším pátráním po člunech. Z deníku *Božské hvězdy* vyplývá, že posádka opustila loď v jednom z poryvů tajfunu. Odešli asi před dvěma dny. Mohou být i dvě stě kilometrů daleko. Vítr byl hodně silný.“

„Pokud přežili.“

„Což se zdá velmi nepravděpodobné.“

„Dobře, Oskare. Souhlasím, že pátrání Narviku by bylo zbytečné. Udělali jsme vše, co jsme mohli. Uvědomil jsem americkou pobřežní hlídku na ostrově Midway a na Havaji a všechna plavidla na volném moři. Jakmile dokážete loď řídit, vracíme se na původní kurz do San Franciska.“

„Potvrzuji,“ odvětil Steen. „Jdu právě do strojovny, kde se Andersson pokouší ověřit stav motorů.“

Jakmile Steen dovysílal, rozbzučel se lodní telefon.

„To je na můstku.“

„Pane Steene,“ ozval se velmi slabý hlas.

„Ano, copak je?“

„Tady námořník Arne Midgaard, pane. Můžete sejít dolů na nákladní palubu C, prosím? Myslím, že jsem něco našel.“

Midgaardův hlas se najednou odmlčel. Podle chrchlání bylo ale zřejmé, že ten chlap zvrací.

„Midgaarde, je vám špatně?“

„Pane, prosím, rychle…“

Pak se linka odmlčela.

Steen křikl na Sakagawu. „Jaký knoflík mám zmáčknout, abych se dovolal do strojovny?“

Žádná odpověď. Steen znovu vešel do mapovny. Sakagawa seděl na zemi a rychle dýchal. Nemohl mluvit, tvář celou popelavou.

„Čtvrtý k… n… knoflík je pro… strojovnu.“

„Co je s vámi?“ vyhrkl nervózně Steen.

„Nevím… je mi… hrrrrozně… už jsem… dvakrrrát… zvracel.“

„Držte se,“ vyštěkl Steen. „Jdu pro ostatní. Musíme z této lodi duchů vypadnout.“ Chytil sluchátko a zavolal do strojovny. Nikdo tam ale hovor nevzal. Vše pohlcující smrt najednou dopadla i na prvního důstojníka Oskara Steena.

Rychle se podíval na lodní plán visící na stěně a pak se rozběhl chodbičkou dolů do útrob lodi. Pokoušel se protáhnout kolem stěn tam dolů k masám automobilů, ale teď už i jemu nevolnost svírala žaludek. Potácel se chodbami jako opilý.

Nakonec vklopýtal dveřmi na nákladní palubu C, plnou stojících pestrobarevných vozidel. Byly jich stovky. Navzdory silné bouři, a to bylo další překvapení, se vůbec nepohnula z místa.

Steen zběsile křičel na Midgaarda. Jeho hlas se jako ozvěna odrážel od stěn lodi. Odpovědí mu však bylo jen hrobové ticho. Pak si ale něčeho všiml. Jako by šlo o muže výrazně se lišícího od všech lidí v davu.

Jedno z vozidel mělo zvednutou kapotu.

Klopýtal kolem dlouhých řad, narážel do dveří a blatníků a odíral si kolena o nárazníky. Když se přiblížil k vozu s otevřenou kapotou, znovu vykřikl: „Je tu někdo?“

Najednou pocítil slabý vánek. Po deseti krocích se dostal k vozu a zděšeně zíral na ležícího Midgaarda u jednoho z kol.

Tvář mladého muže byla ztrhaná obrovskou bolestí, krev mu vytékala přímo z úst dolů na krk. Na Steena zíraly nehybné oči. Paže byly posety silnými hematomy z vnitřního krvácení. Steen měl pocit, že jeho námořník mu zemřel před očima.

Protáhl se kolem vozu zachvácený děsem a hrůzou. Ve stavu naprostého zoufalství si položil hlavu do dlaní. Vůbec si nevšiml chomáče vlasů, který mu odpadl, když se prodíral kolem vozu.

„Proč tu máme, Bože, všichni ve tvém jménu zemřít?“ šeptal. Při pohledu na mrtvého Midgaarda pochopil svůj osud. „Co nás to jen zabíjí?“

3

Hlubinný batyskaf *Old Gert* visel zavěšený pod ramenem velkého jeřábu stojícího na palubě britského oceánografického plavidla *Invincible*. Moře se natolik uklidnilo, že spuštění batyskafu *Old Gert* na mořské dno v hloubce 5200 metrů jim najednou připadalo docela dobře možné. Posádka právě prováděla důkladnou a zcela precizní předhlubinnou přípravu.

Batyskaf byl zcela moderní. Konstrukční řešení odpovídalo soudobým trendům. Postavila ho britská společnost, zabývající se vesmírným výzkumem, v průběhu posledního roku. *Gert* byl teď nasazen k prvním pokusným ponorům v oblasti trhliny Mendocino. Tato proláklina se táhne Tichým oceánem od pobřeží severní Kalifornie až skoro k Japonsku.

Od všech ostatních aerodynamických batyskafu se *Old Gert* už na pohled výrazně lišil. Místo protáhlého doutníkového trupu s výkonnou gondolou pod ním měl čtyři navzájem propojené koule s průchozími tunely. Celkový vzhled vyvolával dojem hracích koulí. V jedné z nich se nacházelo komplexní snímací zařízení, v další pak vzduchové a balastní nádrže a baterie. Do třetí umístili konstruktéři zařízení na výrobu kyslíku a elektrické motory a konečně do čtvrté, té největší, kormidlo batyskafu a kabinu pro tři členy posádky.

Old Gert byl postaven tak, aby jeho plášť vydržel tlak v nejhlubších místech moří. Podpůrné systémy zajišťovaly všechny potřebné funkce pro posádku na osmačtyřicet hodin. V hlubinách oceánů se mohl pohybovat rychlostí kolem osmi uzlů v hodině.

Craig Plunkett, hlavní inženýr a pilot Stařečka Gerta, podepsal poslední protokoly o předstartovní přípravě. Bylo mu něco mezi pětačtyřiceti a padesáti; prošedivělou kštici si česal dopředu, tak aby skrývala lysinu. Kulaté tváři vévodily hnědé oči s pokleslými víčky bloodhounda. Podílel se na designu batyskafu, a tak se teď k němu choval, jako by šlo o jeho soukromou jachtu.

Natáhl si silný vlněný svetr, protože předpokládal, že dole potáhne ode dna chladno, a na nohy navlékl pár kožešinou vycpaných mokasín. Vklouzl do sestupové chodby a zavřel za sebou poklop.

Craig vklouzl do řídicí koule a začal zapojovat jednotlivé, počítačem řízené funkce.

Doktor Raul Salazar byl mořským geologem. Normálně pracoval na mexické univerzitě. Teď již seděl ve svém křesle a nastavoval hlubinný sonar.

„Jsem připraven, je to na tobě," řekl klidně. Ten chlap s hustými vlasy působil jako dynamo: rychlé pohyby, černé oči neustále těkající. Nevydržel se dívat na nějaký předmět či osobu déle než pár okamžiků. Plunkett si ho velmi oblíbil. Salazar patřil k těm lidem, co slouží jako chodící encyklopedie a chrlí údaje bez zřetelné námahy. Navíc se rozhodoval správně, nepřekrucoval fakta a získal mnoho zkušeností z průzkumů hlubinných oblastí oceánu. Díval se na tento úkol více jako na průmyslový projekt než jako na akademické mudrování.

Plunkett mrkl na prázdné místo vpravo. „Myslel jsem, že je tu už i Stacy," řekl s otazníkem na rtech.

„Jasně že je," odvětil Salazar, aniž zvedl oči od konzole. „Provádí ve snímací kouli poslední kontrolu videosystémů."

Plunkett se shýbl a protáhl se do chodby ke snímací kouli. Najednou zíral na dvě nohy navlečené v propocených ponožkách. „Jsme připraveni ke spuštění," houkl dolů.

Z temné díry se ozval výrazný ženský hlas. „Za pár vteřin." Plunkett strčil nohy pod kontrolní panel a uvelebil se ve svém polovyklápěcím křesle. Stacy Foxová se vkolébala zpět do řídicí koule. Z namáhavé práce dole měla rozpálenou tvář.

Stacy sice nevypadala na první pohled jako atraktivní krasavice, ale přesto to byla hezká dívka. Její dlouhé blond vlasy jí splývaly podél tváře. S oblibou jimi jemným pohybem hlavy pohazovala. Byla štíhlá, i když její ramena působila na ženu až příliš robustně. Posádka se často bavila o jejích ňadrech, ale nikdo je nikdy neviděl. Většinou nosila volné svetry. Když se však protahovala či zívala, její dmoucí se hruď pomáhala mužům upřesňovat jejich představy. Vypadala mnohem mladší než na čtyřiatřicet. Husté obočí, oči posazené daleko od sebe. Ve světle zelených zorničkách se odrážel prazvláštní lesk. Souměrně modelovaná brada a rty nad ní vytvářely výrazný úsměv, který z její tváře nikdy nemizel.

Stacy kdysi náležela mezi zlatá kalifornská děvčata studující na škole fotografie v Chouinard Institute v Los Angeles. Po promoci jezdila po celém světě a fotografovala mořské živočichy. Natočila několik unikátních dokumentů. Dvakrát se vdala, dvakrát se rozvedla. Její dcera žila s její sestrou. Přítomnost na Gertovi však představovala krycí manévr pro mnohem komplikovanější roli.

Jakmile zasedla do pravého sedadla vedle Plunketta, zvedla palec na znamení, že je vše v pořádku. Operátor jeřábu začal batyskaf pomalu spouštět dolů po nakloněné rampě na otevřené zádi lodi. Batyskaf sklouzl do moře.

Počasí se už ustálilo, ale vlny stále přesahovaly dva metry. Jeřábník načasoval uvolnění *Gerta*, tak aby se batyskaf dotkl hřebenu vlny. Pak sklouzl pod hladinu a kolébal se s vlnami. Spona se elektronicky uvolnila. Několik potápěčů zkontrolovalo vnější exteriér ponorného stroje.

O pět minut později už operátor, žoviální Skot jménem Jimmy Knox, hlásil na palubě Plunkettovi, že batyskaf se může ponořit. Balanční nádrže se začaly plnit vodou a *Old Gert* rychle zmizel v pěnící se vodě. Jeho sestup na mořské dno začal.

Navzdory tomu, že *Old Gert* byl nejnovějším batyskafem, k ponoru stále využíval osvědčený a mnohokrát vyzkoušený systém zaplavování balančních nádrží. Při vzestupu se spustí proměnlivá kovová závaží, aby se zvedl vztlak plavidla. Současná čerpadla nedokážou vyvinout takovou sílu, aby překonala tu v okolí.

Stacy připomínal dlouhý pád do nekonečné masy vod něco jako hypnotický trans. Postupně povadaly jednotlivé spektrální barvy trylkující na hladině, až se batyskaf propadl do naprosté černoty.

Ovládací konzoly byly rozmístěné na vnitřním průměru koule, tudíž umožňovaly plné využití prakticky stoosmdesátistupňového výhledu před sebe. Průhledná polymerová hmota s titanovou výztuží jim umožňovala podobné vidění jako velkoplošná televize.

Salazara ani černota, ba ani fosforeskující ryby nijak nezajímaly. Těšil se na průzkum dna. Plunkett zaznamenával hloubku a stav podpůrných funkcí. Velmi pečlivě čekal na všemožné chybičky. Teplota klesala každým okamžikem, stejně tak jako stoupal tlak v okolí.

Invincible neměla na palubě žádný záložní batyskaf. Pokud by se odehrála nějaká katastrofa, například uvíznutí mezi skalisky či kdyby přístroje nefungovaly, mohli vypustit ovládací kouli a nechat ji vybublat na povrch. Batyskaf ale představoval komplexní systém, který ještě nikdo pod velkým hlubinným tlakem netestoval. Pokud by došlo ke katastrofě či výpadku tady dole, neměli by žádnou naději na záchranu. Jedinou jejich jistotou byla smrt zadušením a hrob hluboko v nekončené propasti moře.

Jakási úhoře připomínající světélkující ryba vydala několik záblesků, které jim trochu připomněly dopravní světla varující před zatáčkami. Zuby v tlamě ryby byly v obrovském nepoměru k velikosti hlavy a připomínaly spíše čínského posvátného draka. Ryba oslněna vnitřním světlem batyskafu obeplouvala kouli a svým strašidelným okem hleděla na vetřelce.

Stacy stihla natočit videokamery a pustit baterie, takže rybu zachytili na sedmi objektivech. „Umíš si to vůbec představit? Ta potvora měřila skoro dvacet stop," švitořila ohromeně.

„Naštěstí tam dole žijí jen černí raci," poznamenal Plunkett. „Tlak v hlubině brání tomu, aby tam živočichové vyrostli víc než pár centimetrů."

Stacy rozsvítila vnější reflektory a černota noci se rázem proměnila v zelenkavý opar. Svět kolem byl pustý a prázdný. Pak světla vypnula, aby šetřila baterie.

Uvnitř koule začala růst vlhkost a přes silné stěny batyskafu už k nim doléhal citelný chlad. Stacy pozorovala vyskakující husí kůži na pažích. Zamrkala, přejela si dlaněmi po ramenou a pak se roztřásla. Plunkett pochopil, co mu chce říci, a vzápětí zapnul malou výhřevnou jednotku, která však mohla jen stěží zaplašit chlad.

Sestup na dno jim trval dvě hodiny. Čas by ubíhal úděsně, pokud by všichni členové posádky neměli jasně stanovené úkoly. Plunkett se pohodlně usadil v křesle a sledoval monitor sonaru i zdroj signálu. Pozorně vyhodnocoval i měřidla stavu kyslíku v batyskafu. Salazar se věnoval svým hlubinným sondám a Stacy se pokoušela zachytit na film všechny zdejší obyvatele.

Plunkett by nejraději při sestupu poslouchal Johanna Strausse, ale Stacy trvala na tom, že chce poslouchat New Age. Chápala ji jako

uklidňující hudbu odstraňující stres. Salazar ji nazýval „krupobití“, ale nijak zvlášť neprotestoval.

Ve sluchátku podvodního telefonu se ozval Jimmyho hlas z paluby *Invincible*. Zněl velmi strašidelně.

„Na dně do deseti minut,“ oznamoval. „Klesáte příliš rychle.“

„Jde to,“ odvětil Plunkett. „Od toho mám sonar.“

Salazar se Stacy nechali své práce a oba se zahleděli na obrazovku sonaru. Dno se na opakovači rýsovalo po digitálním zesílení jako kontura tří čar. Plunkettův pohled přeskakoval od vody na obrazovku. Počítači i přístrojům důvěřoval, ale pořád není nad vlastní oči.

„Buďte opatrní,“ varoval je Knox. „Klesáte v těsném sousedství velké prolákliny.“

„Já vím,“ odvětil Plunkett. „Útesy se pak otvírají do širokého údolí.“ Přepnul jeden vypínač a odhodil jedno balanční závaží, aby zpomalil sestup. Třicet metrů nade dnem odhodil další. Batyskaf se díky vyrovnanému vztlaku fakticky zastavil. Pak zapnul tři trysky umístěné na dně nejspodnější koule.

Dno se začalo v zeleném opojení pomalu materializovat. Připomínalo rozeklaný svah. Všude kolem se táhla podivná černá skaliska roztodivných tvarů.

„Dosedneme na lávové pole,“ sděloval Plunkett. „Hrana leží asi kilometr odtud. Pak následuje další zlom a sestup o tři sta metrů na dno údolí.“

„Potvrzuji,“ ozval se Knox.

„Odkud se vzaly ty červovité skály?“ zeptala se Stacy.

„Lávové polštáře,“ vysvětloval Salazar. „Vznikají, když se žhavá láva střetne s chladnou vodou. Vnější krusta zchladne a vytvoří komín, kterým stále teče tající láva.“

Plunkett zapnul podmořského autopilota, který udržoval batyskaf čtyři metry nad svažitým dnem. Pomalu se vznášeli nad lávovým polem a ve světle reflektorů nacházeli otisky v naplaveninách. Pocházely nejspíše od tenkých hvězdic, garnátů či hlubinných okurek, které se kymácely dole na dně. „Připravte se,“ rozhodl Plunkett. „Sestupujeme.“

Několik sekund po jeho varování se dno opět změnilo v naprostou černotu. Batyskaf se předklonil a klouzal hlouběji. Stále si udržoval čtyřmetrový odstup od ostrých hran podmořského útesu.

„Podle mne jste v pět tisících třech stech šedesáti metrech," sděloval Knox přes telefonní linku.

„Jasně, nám to ukazuje stejně," potvrdil Plunkett.

„Jakmile klesnete na dno údolí," pokračoval Knox, „ocitnete se přímo na zlomové planině."

„Důvod být opatrný," připustil tiše Plunkett a pečlivě zkontroloval údaje na kontrolním panelu, počítačovém i video monitoru. Na obrazovkách běžely záběry přistávací plochy pro Stařečka Gerta. Rozeklaná prázdnota. „Tady ksakru nemáme kde přistát."

Uběhlo dvanáct minut, než se přímo před nimi otevřelo skutečné dno. Batyskaf opět vyrovnal sestup. Podvodní částice vzlínaly kolem batyskafu a připomínaly obrácené sněžení. V kruhovém záběru reflektoru se objevilo písečné dno. Jenže nebylo prázdné. Všude ležely tisíce černých, různě tvarovaných koulí. Dno pokrývala jejich hustá vrstva.

„Manganové hlízy," vysvětloval Salazar jako typický učitel. „Nikdo neví, jak vznikají, ačkoli se předpokládá, že nukleus tvoří zuby žraloků nebo ušní kůstky velryb."

„Mají nějakou cenu?" zeptala se Stacy. Zapojila snímací kamery.

„Vyjma manganu obsahují stopy kobaltu, mědi, niklu a zinku. Řekl bych, že zdejší pole se táhne kolem celého zlomu stovky mil, což znamená, že čtvereční kilometr má cenu tak kolem osmi milionů dolarů."

„Tedy pokud bys je dokázal dostat nahoru do výšky přes pět a půl kilometru," ušklíbl se Plunkett.

Salazar vydával pokyny a Craig naváděl Gerta přímo nad koberec hlíz. Pak se najednou v jejich levém okně zablesklo. Plunkett zamířil směrem ke zdroji.

„Co tam vidíš?" zeptal se Salazar, a dokonce vzhlédl od svých přístrojů.

Stacy se dívala vytřeštěně ven. „Koule!" vykřikla. „Velký kovový míč s podivnými opěrkami. Má tak tři metry v průměru."

„Spíše před nějakou dobou s přihlédnutím k hlubinné korozi," dodal Salazar.

Najednou se vznášeli nad písečným polem zcela prostým manganových hlíz. Zdálo se, že kdosi s velkým vysavačem si dal na úklidu záležet.

„Podivná plocha," vyhrkl Salazar. „Tady na dně nemůže být nic, co má tak přesné tvary."

Stacy zírala ven. „Je to dokonalý předmět, až příliš dokonalý. Musel ho vyrobit člověk."

Plunkett jen vrtěl hlavou. „V takové hloubce to považuji za nesmysl. Žádná společnost nemá tak dokonalou těžební techniku, aby mohla jít tak hluboko do propasti."

„Neznám ani žádnou geologickou anomálii, která by takhle vyčistila dno," vrtěl hlavou Salazar.

„Podle stop v písku se mohu domnívat, že to písečné pole nějak souvisí s tím obrovským míčem, co jsme objevili."

„Tak jo," přikývl Plunkett, ale spíše skepticky. „Jakou technologií bychom mohli ze dna ty hlízy vytěžit?"

„Silným hydraulickým vysavačem, který by potrubím vysál hlízy ze dna na povrch," teoretizoval Salazar. „Před pár lety jsme si s podobnou myšlenkou už pohrávali."

„Jo, takže je to totéž jako let na Mars, a to ještě ty rakety, co tam doletí, už někdo postavil. Zato takhle výkonné plovoucí rypadlo nikdo. Znám dost lidí od těžebních společností, ale ještě nikdo s podobným projektem nepřišel. Žádný projekt takové těžby by nešlo udržet v tajnosti. Představovalo by to tak kolem pěti lodí a tisíce dělníků. Takové uskupení by muselo být zachyceno jak na satelitech, tak projíždějícími loděmi."

Stacy se překvapeně podívala na Salazara. „Každopádně mi ale vysvětli, co to je."

Salazar pokrčil rameny. „Mohlo to být včera, také ale před mnoha lety."

„Jenže kdo?" zeptala se Stacy se zvědavým podtónem. „Kdo má k dispozici takovou technologii?"

Všichni mlčeli. Jejich nález zcela předčil i jejich nejniternější, nejfantastičtější představy. Hleděli na prázdný pás s podivnou nedůvěrou a s pocitem, že si z nich někdo šeredně vystřelil.

Plunkett jim nakonec nabídl odpověď, která se ale nepochybně zrodila kdesi daleko a určitě ne pod hladinou uvnitř batyskafu. „Rozhodně nikdo ze Země! Člověk až doposud žádnou technologii tohoto typu nemá.“

4

Steen se propadl do úplného devastujícího šoku. Tupě hleděl na krevní výrony tvořící se na jeho pažích. Třásl se, napůl šílený hrůzou a napůl nesnesitelnou bolestí v břiše. Předkláněl se a zvracel, dýchal velmi těžce. Všechno na něj padalo. Srdce bilo jako zběsilé a tělo se zmítalo ve vysilující horečce.

Připadal si příliš slabý na to, aby se vrátil do komunikačního centra a varoval Korvolda. Když kapitán norského plavidla nedostane žádné signály od Steena, určitě vyšle druhý tým, aby ověřil, co se stalo s tím prvním. Zemřou další nevinní lidé.

Steen se koupal ve vlastním potu a šťávách. Hleděl na vůz se zvednutou kapotou. V očích se mu již zračila nenávist šílence. Delirium nabíralo na síle a jeho pomatená mysl viděla jediný zdroj toho všeho – v kovu, kůži a gumě.

Jako poslední akt pomsty vytrhl Steen z opasku nalezenou kapitánovu pistoli Steyr a zvedl hlaveň. Pak zmáčkl spoušť a začal pumpovat dávky kulek rovnou do přední části vozu.

Dva kilometry východně odtud sledoval kapitán Korvold dalekohledem *Božskou hvězdu* přesně v okamžiku, kdy se v jediném mžiknutí oka vypařila.

Nad obzorem vybuchla obrovská ohnivá koule, jejíž jas mnohokrát předčil sluneční kotouč. Bílé žhavé plyny vyšlehly do okruhu o průměru čtyř kilometrů. Na obloze se vytvořil podivný mrak připomínající polokouli a šířil se jako hejno kobylek nad celou oblast. Vše pod ním změnila sálající ohnivá koule během okamžiku v žhavé peklo.

Hladina moře se propadla jako miska o průměru tří set metrů. Pak se k obloze zvedl obrovský sloup vodní masy obsahující miliony tun vypařující se vody. Z jeho stěn vytryskávaly obrovské gejzíry, každý o poznání větší než *Narvik*.

Tlaková vlna se valila od ohnivé koule podobně jako Saturnovy prstence rychlostí blížící se pěti kilometrům za vteřinu. Zasáhla i norské plavidlo. Narvik se přeměnil v beztvarou hmotu.

Korvold stojící na můstku celou katastrofu vlastně ani neviděl. Jeho oči sice cosi zaznamenaly, ale mozek neměl čas signály zpracovat. Byl termální radiací po výbuchu ohnivé koule přeměněn v uhel během jediné mikrosekundy. Jeho loď se nadzvedla nad hladinu a pak byla vržena vzad silou smrtícího mlatu. Na rozpadající se paluby *Narviku* dopadal lijavec tajících a rozžhavených fragmentů a prachu *Božské hvězdy*. V prasklém trupu se začaly šířit plameny, které vzápětí pohltily odsouzenou loď. Pak následovala exploze hluboko ve vnitřnostech plavidla. Kontejnery s nákladem létaly vzduchem jako lístky stromů ve vichru hurikánu.

Na steny či děsivý ryk bolesti nezbyl čas. Všichni na palubě vzpláli jako zápalka a vypařili se. Norské plavidlo se během okamžiku stalo pohřební vatrou pro 250 cestujících a posádku.

Narvik se začal naklánět velmi rychle. Po další explozi se loď během pěti minut převrátila. Krátce nato už bylo možno spatřit jen malou část dna. Narvik zmizel pod bouřící hladinou a klesal do hlubin.

Vše skončilo prakticky v okamžiku, kdy se *Božská hvězda* vypařila. Velký květákovitý mrak vytvářející se nad ohnivou koulí se slil s celkovou oblačností. Běsnící voda se začala uklidňovat a po pár minutách zbyly už jen valící se vlny.

Dvanáct kilometrů od této události se na hladině stále vznášela britská *Invincible*. Neuvěřitelná síla tlakové vlny ještě nepovadla, když jí byla zasažena i oceánografická loď. Její nástavbu náraz odtrhl a odhodil. K nebi již zely jen otevřené přepážky. Trup se začal párat a za syčení vařící se vody se sunul pod hladinu. Můstek zmizel ve zběsilém gejzíru vodní tříště a lidského masa.

Stěžně se zlomily a odletěly stranou, velký jeřáb určený pro Gerta se zkroutil a byl odtržen od paluby. Jednotlivé pláty trupu se začaly podélně oddělovat od rámu plavidla. Stejně tak jako *Narvik*, také Invincible se přeměnil v beztvarou hmotu. Nikdo by už nehádal, že šlo kdysi o pyšnou loď.

Nátěry boků se zaleskly a zčernaly v ohnivé výhni. Ze zničeného levého boku se valil černý ropný dým a začal zahalovat celou loď jako zničující a vše dusící peřina. Žár upekl všechny na otevřených

palubách. Ti uvnitř utrpěli vážná zranění od létajících sutin, když je tlak odmrštil na pevné části lodi.

Jimmyho Knoxe vlna odhodila na pevnou prohnutou přepážku. Vysála všechen vzduch v okolí jako obrovský vysavač. Ležel polámaný na zádech s rozhozenýma nohama a dírou ve stropě ohromeně hleděl na oblohu.

Chvíli tu ležel a pokoušel se vzpamatovat z naprosto neočekávaného konce svého světa. Pomalu se rozhlížel po polámaných stěnách a zničené elektronice, kterou musel ze stěn vyrvat nějaký šílený robot. Vdechoval štiplavý kouř ohně a pokoušel se vyrovnat s pocity zoufalého dítěte, které právě ztratilo rodiče kdesi v davu.

Štěrbinou se podíval směrem k můstku a mapovně. Obě místnosti byly vtlačeny mezi deformované nosníky lodního rámu. Z kormidelny zbyla nuzná změť plechu – krypta plná spálených a zraněných mužů. Krev stékala po spodních palub lodi.

Knox se převalil na stranu a zasténal. Zničující bolest mu působila nejméně tři zlomená žebra, vykloubený kotník a nespočet modřin. Velmi pomalu se pokoušel posadit. Narovnal se a upravil si brýle. Nedokázal za nic na světě pochopit, že mu i v okamžiku té největší spouště zůstaly viset na nose.

Černá opona hrůzy se pomalu zvedla. Najednou nemyslel na nic jiného než na batyskaf tam dole. Stačil jediný pohled, aby se noční můra stala skutečností: ztratili jakýkoli kontakt s černotou hlubiny.

Plazil se po kolenou a dlaních po podlaze nedbaje bolestí. Dostal se až k podvodnímu telefonu a zvedl sluchátko. „Gerte?“ vykřikl vystrašeně. „Slyšíte mě?“

Čekal několik vteřin, ale žádná odpověď nepřicházela. Začal tiše nadávat. „K sakru, Plunkette! Mluv se mnou, ty starej parchante!“ Jedinou odpovědí mu ale zůstávalo stále stejně zlověstné ticho. Veškeré linky mezi batyskafem a *Invincible* byly přerušeny. Naplnily se jeho nejhorší obavy. Ať už průzkumnou loď zničila jakákoli rázová síla, musela rozdrtit i batyskaf, už tak vystavený obrovskému tlaku. „Jsou mrtví,“ zašeptal. „Rozdrcení na padrť.“

Jimmyho mysl si nyní uvědomila, že tu musí být i jeho palubní kamarádi. Začal volat jejich jména. Skřípání a vrzání kovu umírající lodi znělo jako jediná odpověď. Očima přejel do otevřeného prostoru

po dveřích a spatřil pět těl ležících v nepřirozeně ztuhlých pozicích, připomínajících figury manekýnů ve výlohách.

Seděl tu na zemi pohlcen okamžiky hoře a nepochopení. Jen matně zaznamenal, že se plavidlo otřáslo, záď se naklonila a zmizela ve vodním víru pod hladinou. Pak už přicházely další a další otřesy. *Invincible* se chystala na svou cestu do nekonečné propasti.

Lpění na životě Knoxe donutilo, aby se – jakkoli omámen bolestí z nespočetných zranění – škrábal po nakloněné palubě. Dostal se na jeřábovou palubu a zachvátila ho panika. Všude samá mrtvá těla a zničená ocel. Šok vystřídal strach, který mu svíral vnitřnosti.

Chytil se zbytků zábradlí. Aniž by se ohlédl, vytáhl se nahoru a vklouzl do čekajícího moře. Jen kousek od něj plavala velká dřevěná bedna. S velkým úsilím k ní doplaval. Chytil se jí jednou rukou. Pak se ohlédl zpět. Na svou *Invincible*.

Šla ke dnu zádí, příď se již zvedala nad bouřící Pacifik. Na okamžik se masa kovu jakoby zastavila a vztyčila k hrozivému mraku, ale jen proto, aby o to rychleji zmizela pod hladinou. Na ní zůstala jen pěna a kotel vířící vody. Záhy už z hlubiny stoupala bublina a na hladině potřísněné palivem se rozzářila ropná duha.

Knox se zděšeně rozhlížel a hledal další členy posádky Invincible. Zlověstné ticho vystřídalo hukot potápějící se lodi. Žádné záchranné čluny, žádní plavci na hladině.

Jimmy Knox si uvědomil, že jako jediný přežil tragédii, pro niž měl naprosto žádné vysvětlení.

5

Rázová vlna se samozřejmě šířila i pod hladinou rychlostí kolem 6500 kilometrů za hodinu v rozšiřujícím se kruhu a ničila vše ležící v dosahu. *Old Gert* se naštěstí zrovna vznášel mezi údolními skalisky. Přímého nárazu tlakové vlny zůstal ušetřen.

Batyskaf se ale přesto dostal do obrovských těžkostí, teď s ním házely rozbouřené masy. Turbulence jím pohazovala nahoru a dolů, sem a zase tam. Podvěs nesoucí baterie a pohonný systém narazil do skalních výběžků, praskl a okamžitě zmizel pohlcen obrovským hlubinným tlakem. Poklopy na konci průchozích chodeb však vydržely. Naštěstí – protože jinak by se voda vevalila dovnitř a rozdrtila by posádku na krvavou kaši stejně tak, jako když náklaďák narazí do osobního vozidla.

Hluk exploze se v podvodním telefonu slil s hučením tlakové vlny připomínající dunění rychlíku. Pak vlna opadla a znovu zavládlo zničující ticho. Vzápětí ho ale narušilo praskání a skřípění zničených plechů doprovázející sestup povrchového plavidla do naplavenin mořského dna ve velkém houbovitém mraku.

„Co se to děje?“ vykřikla Stacy křečovitě se držíc křesla, aby ji tlak neodhodil.

Salazar ale nespustil zrak z přístrojů. Těžko říci, zda tak činil v šoku či z oddanosti úkolu. „Žádné zemětřesení v nejbližším okolí. Vypadá to na povrchovou anomálii.“

Protože přišli o trysky, Plunkett již nemohl Gerta vůbec ovládat. Mohl jen sedět a bezmocně sledovat, jak se batyskaf kymácí mezi jednotlivými manganovými hlízami. Stále křičel do telefonu a zcela vynechával všechny typické volací formality.

„Jimmy, zasáhla nás neočekávaná turbulence! Přišli jsme o motorový podvěs. Prosím odpověz!“

Jimmy Knox je ale neslyšel. Právě se pral o holý život na hladině notný kus nad nimi.

Plunkett se stále neúspěšně pokoušel spojit s Invincible, když batyskaf skončil se svou zběsilou plavbou a dosedl na dno v pětačty-

řicetistupňovém úhlu. Spodní koule s bateriemi a kyslíkovou jednotkou narazila na skaliska.

„Tak to je konec," zahořekoval Salazar, aniž přesně věděl, co tím myslí, neboť jeho mysl zůstávala zastřena následky šoku.

„To sakra ne!" zařval Plunkett. „Ještě pořád můžeme odhodit závaží a dostat se na hladinu!"

Pilot batyskafu dobře věděl, že odhození železného závaží stále nevyváží odpovídající hmotnost vody za zničený podvěs a sací sílu bahna. Zapnul všechny přístroje a z podbřišku batyskafu se vyvalila ven jednotlivá závaží.

Několik minut se nic nedělo, pak se ale *Old Gert* centimetr po centimetru přece jen oddělil ode dna a začal velmi pomalu stoupat. Bijící srdce tří lidiček uvnitř se málem zastavila.

„Deset stop," sděloval Plunkett po nekonečně dlouhé době, jež však netrvala déle než třicet vteřin.

Old Gert vyrovnal polohu. Všichni začali volněji dýchat. Plunkett se znovu pokusil navázat kontakt s Jimmym Knoxem. „Jimmy… tady je Plunkett. Mluv se mnou!"

Stacy očima poháněla ručičku na hloubkoměru. Zdálo se, že sklo ciferníku snad praskne. „No tak… pohni…" vybízela ji.

Pak se ale naplnila ta nejhorší noční můra, která je vůbec mohla napadnout. Koule s bateriemi a kyslíkovým článkem při nárazu do dna ztratila svou povrchovou integritu a byla vzápětí rozdrcena tlakem vody jako skořápka.

„Do hajzlu!" Plunkett se nezmohl na nic jiného než na nadávky, když poškozený batyskaf znovu s lupnutím dopadl na dno.

Vzápětí světlo naposledy zablikalo, protože došla elektřina, a celé podmořské plavidlo se ponořilo do ebenové temnoty. Zhoubnost chmurné tmy se ukáže teprve v okamžiku, kdy si člověk uvědomí, že zcela oslepl. Pro ty, kteří zrakem disponují, představuje okamžitá dezorientace mysli zcela zničující skutečnost, přinášející na povrch další emocionálně nesnesitelné síly a pocity.

Nakonec se ozval chraplavý Salazarův hlas. „Dobrotivý Bože, aspoň tu zemřeme pro dobrou věc."

„Ještě ne," nepolevoval Plunkett. „Pořád ještě můžeme na povrch vypustit velitelskou kouli." Jeho dlaň poletovala po konzoli a

dotkla se odpovídajícího vypínače. Bylo slyšet hlasité kliknutí a vnitřek řídicí sekce *Old Gert* se zalil světlem pomocných světel.

Stacy si uvolněně vydechla. „Díkybohu. Aspoň něco vidíme."

Plunkett přeprogramoval palubní počítač na nouzový výstup a nastavil pojistku. Otočil se ke Stacy i Salazarovi. „Držte se. Bude to nejspíš jízda na horské dráze."

„Jen ať už jsme odsud," odvětila Stacy co možná nejpříjemněji.

Plunkett odstranil z páky pojistný kolík, sevřel ji a zatáhl.

Nic se nestalo.

Ještě třikrát se naprosto zbytečně pokusil o totéž. Velitelská sekce se odmítala odpojit od hlavního těla batyskafu. V zoufalství se znovu vrátil k počítači a hledal důvod výpadku této funkce. Odpověď našel okamžitě.

Vystřelovací mechanismus byl poškozen po dopadu na mořské dno. Neměli žádnou šanci zařízení opravit.

„Je mi líto," řekl zničeně Plunkett. „Už to tak vypadá, že si musíme počkat, až nás vyzvednou."

„Tak to fakt máme naději," štěkl Salazar otíraje si rukávem pot.

„Jak dlouho vydrží kyslíkové zásoby?" zeptala se Stacy.

„Hlavní nádrž explodovala po zničení podvěsu," vysvětloval Plunkett. „Máme ale nouzové nádrže a hydroxid lithia dokáže likvidovat naše exhaláty aspoň po dobu deseti, dvanácti hodin."

Salazar jen vrtěl hlavou a odevzdaně krčil rameny. „Teď nás nezachrání žádné modlitby kdekoli na světě. Bude trvat nejméně dvaasedmdesát hodin, než se sem dostane nějaký jiný batyskaf. I pak ale bude dost složité, aby nás vytáhli na povrch."

Stacy se podívala Plunkettovi do očí s vírou, že najde nějaké řešení. Nic takového ale v jeho pohledu nenacházela. Jeho oči hleděly kamsi do netečného nekonečna. Najednou měla dojem, že daleko víc lituje ztráty drahého batyskafu než svého života. Pak mu ale došlo, že se na něj dívá.

„Raul má pravdu," připustil tiše. „Nerad to říkám, ale slunce ještě někdy uvidíme, jen pokud nastane zázrak."

„Co *Invincible*," zadoufala Stacy. „Udělají všechno možné i nemožné, aby nás vytáhli."

Plunkett jen vrtěl hlavou. „Odehrála se jakási velká tragédie. Ty poslední zvuky z okolí znamenaly určitě dopad vraku na mořské dno.“

„Počkej, ale na hladině byly v nejbližším okolí alespoň dvě další lodi,“ zaprotestovala Stacy. „Klidně to mohla být jedna z nich.“

„To máš stejně jedno,“ řekl hořce Plunkett. „Není cesty nahoru. Čas se stal naším nepřítelem a proti tak mocnému soupeři nedokážeme bojovat.“

Ve velitelské sekci zavládl zmar smrti. Přemýšlet o možné záchraně bylo čirým fantazírováním. Měli jen jednu naději: Jednoho dne bude batyskaf *Old Gert* vyzvednut z mořského dna společně s těly jeho posádky.

6

Zvláštní přidělenec prezidenta Dale Nichols se svou neodmyslitelnou dýmkou se podíval přes obroučky brýlí, když Raymond Jordan vešel do kanceláře. Jordan se pokusil vyloudit alespoň malý úsměv, ale v místnosti, nořící se do tabákových výparů jako město do smogové inverze, mu to moc nešlo. „Dobré odpoledne, Dále."

„Pořád tam prší?" zeptal se Nichols.

„Pořád tam mrholí."

Jordan si okamžitě všiml, že Nichols je pod tlakem. Prezidentův „protektor přes průšvihy" byl špičkovým pracovníkem, ale jeho kštice kávově hnědých vlasů teď připomínala vysoké strniště ve větru a oči se mu leskly víc než obvykle. Na jeho tváři vyrostly nové vrásky, které tam Dále ještě neviděl.

„Prezident i viceprezident čekají," řekl Nichols rychle. „Nemohou se dočkat, až jim vylíčíme, co to v Pacifiku vlastně vybuchlo."

„Poslední zprávu jsem si už nastudoval," ujistil kolegu Nichols. Jordan sice patřil k pětici nejmocnějších washingtonských oficiálů, ale na veřejnosti o něm nikdo nevěděl. Nevěděli o něm ani politici či úředníci. Jako ředitel zpravodajských služeb předsedal výkonným výborům NSS – Úřadu pro národní bezpečnost. Byl odpovědný pouze prezidentovi.

Žil v prazvláštním světě špionáže a zpravodajských služeb. Jen málo lidí vědělo, ke kolika tragédiím nedošlo jen díky úsilí jeho agentů.

Jordan na první pohled rozhodně nepůsobil jako muž zářící ostrovtipem a inteligencí. Měl však vynikající fotografickou paměť a mluvil plynně sedmi jazyky. Vypadal jako každý jiný úředník v jeho okolí. Padesátku překročil se střední postavou a prošedivělými vlasy. Udržoval se celkem v kondici, jen s malým bříškem. V jeho hnědozelených očích se zračila příslovečná laskavost. Oddaně miloval svoji sedmatřicetiletou manželku. Obě jeho dcery – dvojčata – studovaly na univerzitě mořskou biologii.

Když Nichols vtlačil Jordana do Oválné pracovny, prezident si v tichosti povídal s viceprezidentem. Okamžitě se však otočili a upřeli

na přicházejícího Jordana zrak. Oba politici působili stejně stísněně jako ředitel zpravodajských služeb.

„Rayi, dík, že jste přišel," přivítal je prezident bez fanfár a nervózně pokynul k zelenému gauči pod obrazem Andrewa Jacksona. „Prosím, posaďte se a řekněte nám, co se to k čertu v Tichém oceánu stalo."

Jordan se téměř bavil, když se díval na ty dva rozčílené a nervózní politiky. V narůstajících krizích se tak chovali vždycky. Nikdo nebyl tak tvrdý a odolný jako ředitel špionážních agentur. Nikdy by nedokázali zvládnout a rozumně používat všechny výkonné síly, které Jordan a jeho kolegové běžně v podobných situacích zvládali na jedničku s hvězdičkou.

Jordan kývl na prezidenta tyčícího se nad ním dobře o hlavu. Pak se posadil. Pomalu, což na ostatní působilo neuvěřitelně zlenivěle, položil na zem velký kožený kufřík a otevřel ho. Pak vytáhl jednu složku.

„Jak vypadá situace?" zeptal se prezident netrpělivě. Slovo situace zahrnovalo především hrozbu útoku prostředky hromadného ničení proti civilistům.

„Ano, pane, nastala přesně taková situace, jakou máte na mysli."

„Co tedy zatím víme?"

Jordan se nakrátko podíval do svodky, hrál však jen na efekt. Už si pamatoval každou větu ze třicetistránkového reportu. „Přesně v jedenáct padesát čtyři došlo v severním Pacifiku k obrovské explozi ničivých rozměrů. Výbuch se odehrál přibližně devět set kilometrů severovýchodně od Midwaye. Jeden z našich satelitů, Pyramider, nahrál záblesk a atmosférické poruchy na filmy. Hydrofonické sonarové boje pak zachytily tlakovou vlnu. Data byla okamžitě předána k analýze do Národní bezpečnostní agentury NSA. Pak se objevily záznamy ze seismografických stanic v síti NORAD. Informace se tak dostala přímo na stůl i analytikům v CIA."

„Závěry?" naléhal prezident.

„Všichni se shodují, že šlo o nukleární výbuch," řekl tiše. „Nic jiného by nezpůsobilo takové škody."

Jordan jediný vyvolával dojem, jako by se v televizi díval na romantickou telenovelu. Ostatní tři muži v Oválné pracovně měli ve

tvářích napjatý výraz. Zachmuření pramenilo z toho, že ta nejhorší myšlenka zazněla naplno.

„Jsme v pohotovosti DEFCOM?“ zeptal se prezident. Chtěl znát informace o připravenosti země se bránit.

Jordan přikývl. „Využil jsem své pravomoci a převedl NORAD do třetího stupně bojové pohotovosti DEFCOM s výhledem na druhý stupeň podle reakce Sovětů.“

Nichols hleděl na Jordana s naprostým nepochopením. „Jsou naše stroje ve vzduchu?“

„Před dvaceti minutami odstartoval ze základny Edwards Casper SR 90. Letí sesbírat další data pro důkladnou analýzu.“

„Jsme si jisti, že tlakovou vlnu způsobil atomový výbuch?“ dožadoval se viceprezident podrobností. Překročil už čtyřicítku a šest let sloužil v Kongresu, než mu byla nabídnuta role muže číslo dvě. Jako politik zůstával poněkud mimo zpravodajské služby. „Vždyť to přece mohlo být podvodní zemětřesení či vulkanická erupce.“

Jordan zavrtěl hlavou. „Seismografické křivky jednoznačně zachycují prudký nástup tlakové vlny v závislosti na nukleární detonaci. Odrazy po zemětřesení se šíří sem a tam po delší dobu. Počítačové modely toto zjištění jen potvrzují. Až Casper odebere vzorky atmosféry, získáme přesné výsledky zamoření a síly v kilotunách.“

„Odhady?“

„Podle dosavadních odhadů to muselo být něco mezi deseti a dvaceti kilotunami.“

„Dost na zničení Chicaga,“ zabručel Nichols.

Prezident celou dobu zvažoval další otázku. „Mohlo… mohlo se stát, že… vybuchla jedna… z našich ponorek?“

„Velitel námořních operací nás ujistil, že v žádném případě ne, protože žádné z našich plavidel neplulo v okruhu pěti set kilometrů od epicentra.“

„Ruská ponorka?“

„Ne,“ odvětil Jordan. „Spojil jsem se s kolegou na ruské straně, Nikolajem Golanovem. Přísahal, že Sověti mají všechny své ponorky v Pacifiku spočítané a pochopitelně obvinil z exploze nás. Jsem si na sto procent jist, že se svými lidmi tápe ve tmě stejně jako my.“

„Toho neznám,“ zavrtěl hlavou viceprezident. „Z KGB?“

„Golanov je ředitelem Rady pro zahraniční a domácí bezpečnost. Patří rovnou k politbyru," odpověděl tiše Jordan.

„Co když lže?" vložil se do rozhovoru Nichols.

Jordan na něm spočinul nechápavým, tvrdým pohledem. „S Nikolajem už zápasíme skoro šestadvacet let. Tancujeme sice kolem sebe jako na nudli, ale nikdy jsme si navzájem nelhali."

„Pokud to tedy nejsme my," nechápal prezident, „a ani Rusové, kdo tedy?"

„Nejméně deset zemí má atomovou bombu," odvětil Jordan. „Na západní zpravodajské zdroje se nedá úplně spolehnout. Mám dojem, že došlo k nehodě s atomovou bombou, která nikdy nebyla určena k odpálení."

Prezident se na okamžik zamyslel. „Komu patřily lodě v zóně výbuchu?"

„Nemáme všechny detaily, ale zdá se, že v oblasti pluly tři lodě. Nejspíše šlo o náhodné oběti. Norský linkový parník, japonská loď určená pro přepravu automobilů a britské oceánografické plavidlo provádějící průzkum dna."

„Jaké jsou oběti?"

„Ze satelitních snímků před a po události jasně vyplývá, že tři plavidla zmizela. Předpokládáme, že se potopila krátce po výbuchu. Přeživší – to je, pane prezidente, pouze teorie. Pokud je nezničil vlastní žhavý výbuch či tlaková vlna, o zbytek se postará radiace."

„Předpokládám, že jste zahájili záchranné práce," nedal se viceprezident.

„Námořní jednotky z Guamu a Midwaye se přesunují do oblasti."

Prezident hleděl někam do hloubi koberce, jako by tam něco hledal. „Nevěřím tomu, že by Britové bez nás testovali atomovou bombu. Určitě by nám to alespoň řekli. Premiér by nejednal za mými zády."

„Totéž platí pro Nory," řekl jednoznačně viceprezident.

Na prezidentově tváři se rozlil záhadný výraz. „Nepochybně by to neudělali ani Japonci. Nemáme žádné důkazy, že staví atomovou bombu."

„Bombu ale mohl někdo ukrást," navrhoval možné řešení Nichols. „A někdo se ji pokoušel tajně převézt, aniž to Norové či Japonci věděli."

Jordan pochybovačně pokrčil rameny. „Nemyslím, že bombu někdo ukradl. Jsem ochoten vsadit svou měsíční gáži, že tu bombu prostě někdo převážel na předem určené místo v přesně určeném čase."

„Kam tedy?"

„Do jednoho z kalifornských přístavů."

Všichni se na Jordana podívali, jako by nechtěli věřit jeho chladnokrevné spekulaci. Postupně jim docházela hrůza celé té ohavnosti.

„*Božská hvězda* mířila do Los Angeles se sedmi tisíci automobilů značky Murmoto," analyzoval Jordan. „*Narvik* vezl sto třicet cestujících a náklad korejských bot, počítačů a kuchyňského vybavení z Fusanu do San Franciska."

Prezident se smutně usmál. „Takže dojde k výpadku naší obchodní bilance."

„Bože!" vzdychal viceprezident. Neustále vrtěl hlavou. „Ta myšlenka je zcela zničující. Loď cizího státu převáží atomovou bombu na území USA."

„Rayi, co navrhujete?" přešel prezident od slov k činům.

„Okamžitě vyslat terénní týmy. Námořnictvo bezodkladně zahájí průzkum potopených lodí a zjistí, na kterém z plavidel byla bomba umístěna."

Prezident s Nicholsem si vyměnili tázavé pohledy. „Jsem přesvědčen, že pro tento úkol je daleko lépe vybavena agentura NUMA admirála Sandeckera. Jsou na hlubinné operace experti. Rayi, informuj ho prosím."

„Dovoluji si zdvořile nesouhlasit, pane prezidente. Jsem si totiž jist, že námořnictvo dokáže udržet celou událost daleko lépe pod pokličkou."

Tentokrát se prezident podíval na Jordana notně vyčítavým pohledem. „Chápu, ale věřte mi. Z NUMA neunikne na veřejnost ani hláska."

Jordan vstal z gauče s viditelným pohoršením profesionála, kterému je naznačováno, že někdo ví něco lépe než on. Okamžitě si za-

psal do paměti, že se musí té Námořní agentuře podívat na zoubek. „Pokud Dale bude informovat admirála, okamžitě opouštím kancelář.“

Prezident mu nabídl ruku. „Děkuji vám, Rayi. V tak krátkém čase jste se svými lidmi odvedl fantastickou práci.“

Nichols doprovázel Jordana rovnou do administrativní budovy agentury NUMA. Jakmile vyšli na chodbu před Oválnou pracovnu, jen na půl úst se zeptal: „Jen mezi tebou, mnou a zdejším nábytkem: kdo stojí za tím kontrabandem?“

Jordan se na okamžik zamyslel a pak ještě tišším tónem odpověděl: „Budeme to vědět během čtyřiadvaceti hodin. Trápí mě však mnohem zapeklitější a hrozivější otázka. Motiv proč a nač.“

7

Uvnitř batyskafu stoupala vlhkost a nedalo se tam dýchat. Kondenzované páry stékaly po stěnách koule. Hladina oxidu uhličitého už dosahovala letální hranice. Snažili se nehýbat, skoro nemluvili. Pouze tak mohli zachovat zbytky kyslíku. Po jedenácti a půl hodinách se nouzové zásoby kyslíku už vyčerpávaly. Kvůli nedostatku energie v bateriích již přestane pracovat i filtr na oxid uhličitý.

Hrůza a děs se pomalu měnily v rezignaci. Plunkett jen jednou za čtvrt hodin zapnul přístroje a odečetl ukazatele podpůrných systémů, jinak jen tiše seděli ponořeni ve svých myšlenkách.

Plunkett se plně soustředil na monitorování přístrojů. Odmítal se smířit s myšlenkou, že jeho oblíbený batyskaf ho už neposlouchá. Salazar připomínal sochu zhroucenou v křesle. Pociťoval naprostou odevzdanost a ztrácel pomalu vědomí. Do úplného konce zbývalo jen pár minut a Raul neviděl důvod proč protahovat nevyhnutelné. Chtěl zemřít a se vším skončit.

Stacy se vracela ve vzpomínkách do svého dětství a představovala si, že je na zcela jiném místě. Minulost jí běžela před očima. Hrála s bratříčky basketbal na ulici, o Vánocích jezdila na kole, šla na první rande na střední škole, i když se jí ten kluk vůbec nelíbil. Jenže nikdo jiný ji nepozval. Vnímala dokonce i muziku na jakémsi školním bále. Nepamatovala si jméno skupiny, ale píseň ano. „Takhle to podruhé nepůjde“ od Seals and Crofts patřila k jejím oblíbeným. Zavřela oči a propadla se do víru tance s Robertem Redfordem.

Pohazovala si hlavou, jako by hudbě koncentrovaně naslouchala. Něco se tam venku dělo. Ta hudba rozhodně nepocházela ze sedmdesátých let, kdy prožívala své dětství. Znělo jí to spíš jako jazz než jako rock.

Otevřela oči a hleděla před sebe do temnoty.

„Hrajou to špatně,“ zabručela si pro sebe.

Plunkett zapnul světla. „Co to říkáš?“

Salazar dokonce poloomámeně zvedl hlavu a zabručel: „Má už halucinace.“

„Měli hrát ‚Takhle to podruhé nepůjde', ale tohle je jiná skladba."

Plunkett se podíval na Stacy lítostivým pohledem. „Jo, já to taky slyším."

„Ne, to ne," namítla. „To není totéž. Hrajou něco jiného."

„Říkej si, co chceš," zabručel zase Salazar. Už chraptěl. Do jeho plic už nevstupoval s každým nádechem dostatek kyslíku. „Bože, chlape. Vypni ty systémy a skonči to. Nevidíš, jak trpí? Všichni tu zhebneme v deliriu!"

I Plunketta pálilo na prsou. Dobře věděl, že nemá cenu prodlužovat mučení, ale nedokázal překonat ten nejprimitivnější pud lpění na životě. „Nějak to zvládneme," řekl s obtížemi. „Možná že poslali už první ponorku k *Invincible*."

Salazar na něj hleděl s vytřeštěnýma očima s pocitem, že i pilot ztratil smysl pro realitu. „Zbláznil ses! V okruhu sedmi tisíc kilometrů tu nikde není žádné podmořské plavidlo. I kdyby se objevilo a *Invincible* zůstala na hladině, bude jim trvat osm hodin, než s námi navážou kontakt."

„Nechci se s tebou hádat. Nikdo z nás nechce skončit svůj život v téhle kryptě v nekonečné hloubce moře. Nehodlám se ale vzdát i té poslední špetky naděje."

„Blbost!" odvětil Salazar. Naklonil se dopředu a začal vrtět hlavou, jako by se pokoušel ze sebe narůstající bolest setřást. Každá minuta pro něj teď představovala rok života.

„Ty to neslyšíš?" zeptala se znovu chraplavým hlasem Stacy.

„Už se pomátla," zavrčel Salazar.

Plunkett ale zvedl ruku. „Tiše, já to slyším taky. Někdo je venku."

Salazar už mlčel. Jeho mysl se už vydávala na cesty a nemohl srozumitelně artikulovat. Plíce mu svazoval agonizující tlak. Bolest narůstala každou vteřinou a dávala mu jedinou naději, že smrt přijde rychle.

Voda se najednou začala vlnit. Něco obrovského se blížilo k jejich batyskafu. Neznámé modré světlo ozařovalo temnotu stejně tak jako tišinu hlubin zpívající hlasy. Voda slova natolik filtrovala, že jim vůbec nebylo rozumět.

Stacy zůstala ohromena, zatímco Plunkettovi se napjala kůže na krku. Musel to být jen přelud jakési nadpřirozené síly. Příšera, kterou stvořil odkysličený mozek. Žádný opravdový stroj se k nim tady v té hloubce prostě blížit nemohl. Znovu pomyslel na jakési vetřelce z jiné planety. Napětí a strach v něm vyvolávaly potřebu naposledy zapnout světla a posvítit si na ten objekt. Ať už to bylo cokoli, Plunkett věděl, že půjde o poslední předmět, který ve svém životě uvidí.

Stacy se odtáhla ke stěně a přitiskla nos na sklo. V uších ale stále slyšela ten sbor.

‚Já ti to říkala," špitla, „že slyším zpěv. Já ty hlasy fakt slyšela." Plunkett už rozpoznával, že ty zvuky jsou opravdu slova, i když velmi slabá a vzdálená. I jeho napadlo, že blouzní. Přesvědčoval se, že si jen nedostatek kyslíku hraje s jeho vědomím, očima i ušima. Jenže teď už rozpoznával modré světlo, a dokonce rozuměl i slovům.

Já miloval jsem mořskou pannu,
na mořském dně jsme našli lože.
Tak prudkou vášní jsem k ní planul,
až moře vřelo, dobrý Bože.

Plunkett přepnul vypínač, rozsvítil venkovní světla a zůstal nehybně sedět v křesle. Cítil naprosté vyčerpání a už nedokázal myslet jasně. Jeho mysl už nemohla identifikovat obrovský objekt vystupující z modré záře.

Stacy potácející se na hranici vědomí nemohla z toho zjevení spustit oči. Velký stroj na traktorových pásech s velkou protáhlou nástavbou a s dvěma manipulačními rameny na podvozku se zastavil a zamířil své světlomety na starého *Gerta*.

Rozmazaný obrys lidské postavy seděl v proskleném nose podivného vozidla necelé dva metry od koule. Stacy zavřela oči a znovu je otevřela. Rozmazaný obrys získal rysy skutečné mužské postavy. Už ho viděla zřetelně. Měl na sobě tyrkysovou kombinézu, vepředu částečně rozepnutou. Černé skvrny na hrudi identifikovala jako jeho tmavé rozcuchané vlasy. Na Stacy hleděla tvář muže zvyklého na práci na otevřeném moři. Nad neuvěřitelně zelenýma očima a ústy sevřenými v jemném úsměvu se táhly malé vrásky.

I on na ni hleděl s podivným zájmem. Pak se natáhl za sebe, vzal notes a něco do něj psal. Vytrhl stránku a přitiskl ji k oknu.

Stacy se pokoušela vzkaz přečíst. Nakonec se jí povedlo ta slova přelouskat.

„Vítejte na Mokrém nalezišti. Vydržte, připojíme vám kyslíkové potrubí.“

Tak takhle se umírá? Kdysi četla něco o lidech, kteří procházejí osvětleným tunelem a spatřují své známé a příbuzné, kteří zemřeli před nimi. Ale tohohle chlapa v životě neviděla. Co je zač?

Dříve než mohla rozluštit tuto hádanku, nedostatek kyslíku ji přemohl a Stacy se propadla do bezvědomí.

8

Dirk Pitt stál sám v rozlehlé klenuté jeskyni s rukama v kapsách kombinézy NUMA a prohlížel si *Old Gerta*. Jeho opálové oči bez výrazu hleděly na batyskaf spočívající jako bronzová hračka na hladkém lávovém dně. Pak pomalu prolezl poklopem a přesunul se do vyklápěcího křesla pilota. Vzápětí následovala kontrola přístrojů na konzoli.

Pitt byl vysoký svalnatý chlap se širokými rameny. Chodil vzpřímeně a každý jeho krok připomínal kočkovitou šelmu připravenou ke skoku. Našinec z něho cítil tvrdost a neústupnost, kterou nikdy neopomenul nasadit ve prospěch svých přátel a spojenců či vlády, která si ho vážila a obdivovala ho za jeho loajalitu a inteligenci. Dostal do vínku suchý humor a jiskrného ducha. Měl příjemnou a veselou povahu – právě pro ni ho milovaly snad všechny ženy. A i když se jejich společnosti rozhodně nevyhýbal, největší část jeho srdce zabírala neutuchající vášeň pro moře.

Jako šéf speciálních operací NUMA strávil pod vodou zrovna tolik času jako na souši. Nijak zvlášť necvičil, nanejvýš se potápěl. V tělocvičně nebo v posilovně se objevoval jen zřídka. Už před léty přestal kouřit, soustavně si hlídal váhu a pil jen příležitostně. Neustále vykonával řadu fyzicky náročných činností. Každý den chodil do práce skoro osm kilometrů pěšky. Jeho největší koníček vyjma vlastního povolání představovalo potápění – k tajemným trupům potopených plavidel.

Zvenku k němu doléhal zvuk kroků na kamenitém dně, pečlivě vytesaném pod klenutým stropem. Pitt se otočil v křesle a spatřil svého dlouholetého přítele a kolegu z NUMA Ala Giordina.

Zatímco Pitt měl vlasy vlnité, leč poddajné, Giordinovy vlasy se kroutily zcela nezvladatelně. Jeho hladce oholená tvář teď ve světle sodíkových výbojek působila otekle a rudě. Na rtech se mu usadil typický šibalský úsměv. Vzrůstem byl prcek, jehož temeno sahalo Pittovi sotva po ramena. Ale jeho tělo zpevňovaly pletence svalů a silná hruď vyvolávala dojem býka, který se nezastaví před žádnou překážkou a projde vším, co se mu postaví do cesty.

„Co jsi zjistil?“ zeptal se Pitta.

„Britové odvedli skvělou práci,“ odvětil Pitt s obdivem. To už se soukal ven z poklopu.

Giordino si prohlížel jednotlivé zničené sekce a vrtěl hlavou. „Měli obrovské štěstí. Po dalších pěti minutách bychom už našli jen jejich mrtvoly.“

„Jak si vedou?“

„Zotavují se velmi rychle,“ odvětil Giordino. „Právě v lodní kuchyni likvidují zásoby potravin. Dokonce už žádají návrat na svou povrchovou loď.“

„Už s nimi někdo mluvil?“ zeptal se Pitt.

„Jak jsi přikázal, šéfe, umístili jsme je v ubikacích pro posádku a každý, kdo s nimi přišel do styku, si poctivě zahrál mrtvého brouka. Naše mašinka hosty docela vyvedla z míry. Dali by nevím co za to, aby zjistili, kdo jsme, odkud jsme a jak se nám povedlo postavit životaschopnou kolonii dole na dně oceánu.“

Pitt se znovu podíval na *Gerta* a pak ukázal rukou na komoru. „Tolik let utajené práce teď přišlo vniveč,“ odsekl dost pohněvaně.

„Což ale není tvoje chyba.“

„Možná jsme je měli nechat spíš zemřít než prozradit náš projekt.“

„Z koho si to děláš šoufky?“ rozchechtal se Giordino. „Sbíráš chudáky zraněné psy po ulicích a vozíš je k veterináři. Platíš dokonce za cizí lidi účty, i když jsi z toho nic neměl. Jsi měkkota, kámo. Jsi pro tajné operace hotovou pohromou. Ty bys ty lidičky zachránil, i kdyby měli vzteklinu, lepru a černý mor.“

„To jsem tak čitelný?“

Giordinův škádlivý pohled poněkud povadl. Já jsem ten rváč, co ti udělal podlitinu na oku už v mateřské školce, a tys mi pak rozbil nos při baseballu. Znám tě lépe než tvá vlastní máma. Na povrchu sice možná vypadáš jako ranař, ale uvnitř jsi měkkota.“

Pitt se podíval dolů na Giordina. „Vždyť víš, že naše samaritánství nám už způsobilo spoustu malérů s admirálem Sandeckerem i ministerstvem obrany.“

„To je samo sebou. Když už o velkém luciferovi mluvíš, tak komunikační právě dostalo kódovanou zprávu. Admirál byl pozván

do Washingtonu. Bude tam za dvě hodiny. Rozhodně nejde o plánovanou misi. Objednal jsem mu ponorku, aby si ho tam na povrchu pak hned vyzvedli.“

„Musel řádit jako pominutý,“ zabručel Pitt.

„Vsadím se, že za jeho překvapivou návštěvou bude zase nějaká anomálie.“

Pitt jen s úsměvem přikývl. „Pak tedy nemáme co ztratit, když před našimi hosty zvedneme železnou oponu.“

„Asi ne,“ připustil Giordino. „Jakmile se to admirál dozví, stejně nařídí, abychom je hlídali až do okamžiku, než celý náš projekt vybalíme.“

Pitt společně s Giordinem zamířili ke kruhovitému vchodu. Před šedesáti lety by tato klenutá prostora vyvolávala dojem futuristické vize leteckého hangáru, ale tady uvnitř neparkovalo žádné letadlo, které by potřebovalo ochranu před deštěm, sněhem či letním sluníčkem. Plastové pláty ve stěnách vyztužené karbonem a keramickými vlákny vytvářely kopuli pro podmořské vozidlo v hloubce 5400 metrů. Kromě *Gerta* tu zvednutá podlaha nesla obrovitý stroj podobný traktoru s horní nástavbou doutníkovitého tvaru. Po jejích stranách trůnily dva menší batyskafy připomínající atomové ponorky se spojenými příděmi a záděmi, poté co střední sekce byla odstraněna. Na všech strojích probíhala čilá technická prohlídka.

Pitt procházel úzkou kruhovitou chodbou jen málo se lišící od běžného potrubí kolem dvou dalších prostor s klenutým stropem. Nikde tu nebyly ostré hrany ani úhly. Všechny povrchy interiéru zaoblili konstruktéři, tak aby strukturálně mohly odolávat silnému venkovnímu tlaku.

Vešli do spartánsky zařízené jídelny. Jediný dlouhý stůl i židle kolem byly vyrobeny z hliníku. Kuchyňka měla velikost čajového koutku v nočním expresu. Dva muži z týmu NUMA stáli u dveří a pečlivě hlídali své nezvané hosty.

Plunkett, Salazar i Stacy seděli na protější straně stolu a tiše o něčem konverzovali. Když Pitt s Giordinem vešli dovnitř, jejich hlasy okamžitě utichly a celá posádka batyskafu hleděla na příchozí s notnou podezřívavostí.

Pitt se usadil na nejbližší židli, aby nemluvil s hosty z nepatřičné výšky. Postupně se jim všem díval do očí, přičemž připomínal policejního vyšetřovatele.

„Jak se máte?“ řekl velmi zdvořile. „Jmenuji se Dirk Pitt. Řídím projekt, do kterého jste tak nechtěně spadli.“

„Díkybohu!“ vybuchl Plunkett. „Konečně je tady někdo, kdo umí mluvit.“

„A ještě k tomu anglicky,“ doplnil Salazar.

Pitt ukázal na Ala. „Pan Albert Giordino, hlavní článek všeho tady kolem. Muž činu. Bude potěšen, až z něj udělám vedoucího exkurze, ukáže vám stroj, ubikace a postará se o všechno, co se týče oblečení, zubních kartáčků a dalších drobností.“

Následovaly stisky rukou a představování. Giordino si poručil šálek kávy. Tři návštěvníci z *Old Gerta* se konečně zbavili ostychu.

„Myslím, že mohu mluvit za nás všechny,“ pronesl Plunkett upřímně. „Děkuji vám za záchranu našich životů.“

„Já i Al jsme zase šťastní, že jsme se k vám dostali včas.“

„Podle přízvuku soudím, že jste Američan,“ poznamenala Stacy.

Pitt se jí upřeně zahleděl do očí a obdařil ji odzbrojujícím pohledem „Ano, my všichni jsme ze Států.“

Stacy před tím chlapem najednou pocítila strach. Takový, jako prožívá laň před pumou. Přesto ji Dirk už od prvního okamžiku silně přitahoval. „Vy jste ten muž, kterého jsem spatřila v onom podivném batyskafu. Pak jsem omdlela…“

„HTS,“ opravil ji Dirk. „Hlubinný těžní stroj. Říkáme mu Velký John. Slouží k odběru vzorků z mořského dna.“

„A to jste postavili vy?“ zeptal se pochybovačně Plunkett.

Pitt přikývl. „Tento přísně utajený projekt suboceánické těžby je financován americkou vládou. Trvalo to osm let od prvních nákresů až po první ponor.“

„Jak se ten projekt nazývá?“

„Máme pro něj poněkud jednoduché kódové označení ‚Mokré naleziště‘.“

„Jak jste ale mohli něco takového udržet v tajnosti?“ nechápal Salazar. „Vždyť musíte mít na povrchu podpůrnou flotilu. Ta neujde pozornosti satelitů ani projíždějících lodí.“

„Naše malá jednotka si vystačí sama. Technicky dokonalý systém získává kyslík z mořské vody a umožňuje nám pracovat ve stejném tlaku, jaký vládne na hladině. Máme tady desalinační jednotku pro pitnou vodu, teplo získáváme z termálních sopouchů. Jídla najdeme také dost: mušle, krabi, škeble. Sluníme se pod ultrafialovým světlem a používáme antiseptické koupelové spreje, abychom bránili růstu bakterií. Pokud potřebujeme nějaké zásoby, které tady pod vodou nejsou, shodí nám je – stejně jako náhradní díly – na padáku. Pod vodou si ho vyzvedneme. Pokud musíme vyměnit někoho z posádky, na povrch vypluje jeden ze čtyř batyskafů. Tam už na něj čeká superrychlé vznášedlo."

Plunkett krátce přikývl. I on dokázal žít ve snech budoucnosti. „Pak ale musíte využít zvláštní komunikační systém pro styk se světem," nedal se Salazar.

„Vypuštěnou spojovou bóji propojenou s námi kabelem. Vysíláme i přijímáme přes satelit. Nic světoborného, ale šlape to spolehlivě."

„Jak dlouho už jste tady dole?"

„Slunce už jsme neviděli něco přes čtyři měsíce."

Plunkett hleděl na svůj šálek jako na zázrak. „Neměl jsem ani ponětí, že už existují technologie umožňující provozovat průzkum mořského dna rovnou z podmořské stanice."

„Dalo by se říct, že jsme opravdoví pionýři," dodal Pitt pyšně. „Souběžně běží několik projektů. Vedle testování techniky zkoumají naši vědci mořský život, geologii a minerály mořského dna. Jednotlivá zjištění jsou přenášena pomocí počítačů k další analýze. Skutečná těžba a využití přijdou teprve v další fázi."

„Kolik lidí v týmu pracuje?"

Pitt se zhluboka napil kávy. „Není jich moc. Dvanáct mužů a dvě ženy."

„Koukám ale, že ženy tu mají předem určené role," ušklíbla se Stacy a kývla směrem k rusovlásce v kuchyňce krájející zeleninu.

„Sarah se rozhodla dobrovolně. Je správkyní počítačové sítě, má dvě zaměstnání. Ostatně jako většina z nás."

„Předpokládám, že i ta druhá dáma vám dělá službu a holku pro všechno."

„Přihořívá," odsekl Pitt se sarkastickým nádechem. „Jill skutečně pomáhá s vybavením pro výzkum podmořského života. Je náš biolog. Na vašem místě bych ji raději nepoučoval o ženských právech tady na dně moře. Je vítězkou Miss Colorado v kulturistice a zvedne na trenažéru kolem dvou set liber."

Salazar odsunul židli od stolu a natáhl nohy. „Předpokládám, že ve vašem projektu je zapojena i armáda."

„Tady dole na žádného uniformovaného papaláše nenarazíte," odvětil Pitt. Jde o vědecký projekt a my jsme vědečtí pracovníci."

„Budu rád, když nám vysvětlíte," změnil téma Plunkett, „jak jste věděli, že máme problémy a kde nás najdete."

„Společně s Alem jsme se vraceli zpátky, protože jsme při sběru vzorků někde ztratili čidlo pro vyhledávání zlatých žil. Někde z *Johna* upadlo. Dostali jsme se tak do blízkosti vašeho podvodního telefonu."

„Zachytili jsme vaše nouzové volání, jakkoli znělo slabě, a okamžitě jsme vás začali hledat," dokončil Giordino.

„Jakmile jsme našli batyskaf," pokračoval Pitt, „hned jsme věděli, že vás nemůžeme přemístit do našeho vozítka, protože by vás tlak vody okamžitě rozdrtil. Naší jedinou nadějí byla manipulační ramena *Big Johna* a připojení kyslíkového potrubí do vašeho nouzového vnějšího konektoru. Naštěstí zdířka souhlasila s naším adaptérem."

„Pak jsme se pomocí ramen pokusili váš batyskaf nadzvednout." Giordino rozmáchlými gesty rukou naznačoval celý proces. „Přestěhovali jsme vaše plavidlo do naší jeskyně. Projeli jsme vodotěsným průchodem."

„Vy jste zachránili i *Gerta*?" nechápal Plunkett. Po chvilce už ale nijak nezastíral svou radost.

„Je tady dole v komoře," ujistil ho Giordino.

„Kdy se dostaneme zpátky na naši zajišťovací loď?" dožadoval se Salazar odpovědi, aniž by vyslovil otázku.

„Bohužel to nějakou dobu nepůjde," odvětil tiše Pitt.

„My ale musíme hladinovému týmu dát zprávu, že žijeme," protestovala Stacy. „Nepochybuji, že se s nimi můžete spojit."

Pitt si vyměnil s Giordinem tázavé pohledy. „Cestou k vašemu vyzvednutí jsme minuli vrak plavidla, které se právě potopilo.“

„Ne, to nemohla být *Invincible*,“ vyhrkla nepřesvědčivě Stacy.

„To plavidlo bylo těžce poškozené. Muselo tam dojít k velké explozi,“ sděloval Giordino. „Pochybuji, že to někdo přežil.“

„Když jsme začali sestup, v okolí operovaly další dvě lodi,“ připomněl Plunkett. „Musí to být jedna z nich.“

„Neřekl bych,“ zavrtěl hlavou Pitt. „V oblasti došlo k nějaké velké katastrofě s následnou zničující turbulencí. Neměli jsme zatím čas cokoli zjistit, a proto vám neumíme na podobné otázky odpovědět.“

„Pak jste na svém plavidle museli také pocítit stejné vlivy tlakové vlny jako *Gert*.“

„Stanici jsme umístili do chráněného údolí mimo zónu zlomu, třicet kilometrů od místa, kde jsme našli vrak lodi. Zbytky tlakové vlny nás nijak nezasáhly. Pocítili jsme jen rychlejší proudění vody a následnou sedimentační bouři u dna. Připomínalo to blizard.“

Stacy se na Pitta hněvivě podívala. „Vy nás tady chcete držet jako vězně?“

„Myslím, že ta definice je příliš příkrá. Protože jde o tajný projekt, musím vás požádat, abyste přijali naši pohostinnost o něco déle.“

„Čemu říkáte ‚o něco déle‘?“ zavrčel Salazar.

Pitt si změřil malého Mexičana se sardonickým úsměškem. „Podle rozpisu se vynoříme za šedesát dní.“

Zavládlo hrobové ticho. Plunkett se podíval na Salazara, pak na Stacy a Pitta.

„K sakru!“ zabručel. „Dva měsíce nás tady nemůžete držet.“

„ „Co moje žena?“ sykl Salazar. „Určitě si myslí, že jsem mrtev.“

„A já mám dceru,“ poznamenala už skoro odevzdaně Stacy. „Prosím, pochopte mě,“ tiše řekl Pitt. „Nejspíš teď vypadám jako bezcitný tyran, ale vaše přítomnost tady nás vystavila obrovskému riziku. Jakmile budeme mít přesnější informace o katastrofě na povrchu, promluvím se šéfy a něco vymyslíme.“

Pitt se odmlčel. Ve dveřích stál geolog projektu Keith Harris. Kýval na Pitta, aby s ním šel do vedlejší místnosti.

Pitt se omluvil a přistoupil k Harrisovi. Okamžitě si všiml Keithových vystrašených očí. „Problém?“ zeptal se.

Harris mluvil jen velmi tiše a slovům vycházejícím z šedivé bradky ladící s barvou jeho vlasů bylo jen stěží rozumět. „Exploze na povrchu vyvolala celou řadu vedlejších tlakových vln na mořském dně. Zatím šlo jen o drobné poruchy a moc jsme jich nezaznamenali. Jenže teď najednou prudce stoupá jejich síla a intenzita.“

„Jak jsi to změřil?“

„Sedíme na zlomu, který je nestabilní až běda,“ sykl Harris. „Ozvaly se i podvodní sopky. Dochází k výronu energie v kůře mořského dna v množství, které jsem nikdy nezažil. Mám obavy, že zanedlouho tu vypukne zemětřesení v síle kolem šest celých pět.“

„To nepřežijeme,“ poznamenal Pitt chladně. „V jednom z dómů je trhlina a vodní tlak rozdrtí celou základnu jako mlat hrášek.“

„Vidím to stejně,“ připustil Harris. „Kolik času máme?“

„Nikdo nic takového neumí odhadnout přesně. Myslím, a je to skutečně jen kvalifikovaný odhad, že máme tak dvanáct hodin.“

„Dost času na evakuaci.“

„Můžu se ale plést,“ váhavě doplnil Harris. „Až se objeví první vlna, velké zemětřesení se může šířit hned za ní. Stejně tak ale může první tlaková vlna povadnout dřív, než začne.“

Jeho slova se záhy dočkala svého naplnění. Oba pocítili chvění dna podmořské stanice. Kávové šálky na stole začaly na talířcích tančit.

Pitt se podíval na Harrise. „Zdá se, že tentokrát se čas stane naším nepřítelem,“ sykl přes sevřené rty.

9

Chvění narůstalo hrozivou rychlostí. Vzdálené hučení nabývalo na síle. Pak se už ozývaly tupé údery kamenů dopadajících na boční stěny údolí. Podmořská stanice se ocitla v jejich palbě. Všichni jen s hrůzou hleděli na velkou kupoli střechy suboceánické budovy se všemi přístroji. Strach z laviny valících se kamenů visel ve vzduchu. Stačila by malá prasklinka a voda prorazí dovnitř zničující silou tisíců děl.

Přesto všude vládl naprostý klid, žádná panika. Vyjma oblečení a počítačových záznamů zůstalo všechno na místě. Po osmi minutách bylo podmořské plavidlo připraveno k evakuaci.

Pitt už si v tu chvíli uvědomoval, že několik lidí nevyhnutelně zemře. Každý ze dvou batyskafu mohl unést maximálně šest lidí. Sedm se jich tam možná nacpe, tedy čtrnáct celkem, což představovalo právě tak počet členů projektového týmu – ale určitě už nikoho jiného. Jenomže teď tu měli nečekané návštěvníky – zachráněnou posádku z jiného batyskafu.

Tlakové vlny se stále přibližovaly. Pitt věděl, že se nedokáže s batyskafem vynořit, vyložit posádku a pak se znovu vrátit. Jedna cesta by trvala kolem čtyř hodin. Podmořské struktury se začaly pod sílícím tlakem rozpadat a zůstávalo otázkou minut, kdy rozdrtí stanici a pohřbí její obyvatele na dně.

Giordino dobře rozuměl tvrdým rysům Pittovy tváře. „Budeme muset uskutečnit dva výstupy. Já budu v tom druhém…“

„Promiň, kamaráde,“ přerušil ho Dirk. „Budeš pilotovat první batyskaf. Já budu v tom druhém. Vynoř se, vylož pasažéry do nafukovacích člunů a pak se co nejrychleji vrať pro ty, co zůstali dole.“

„Jenže to se nedá stihnout,“ poznamenal Giordino.

„Máš lepší nápad?“

Giordino zavrtěl poraženecky hlavou. „Koho chceš nechat nakonec?“

„Britské oceánology.“

Giordino ztuhl. „Co takhle dobrovolníci? Ty bys tady přece ženy nenechal?“

„Nejdřív se musím postarat o své lidi," odvětil Pitt zcela chladně.

Giordino jen pochybovačně pokrčil rameny. Jeho tvář vyzařovala jednoznačný nesouhlas. „Nejdřív je zachráníme, abychom jim podepsali rozsudky smrti."

Po mořském dně se šířil silný otřes následovaný hlubokým zlověstným burácením. Pitt se podíval na hodinky. Deset vteřin. Pak zavládlo opět ticho. Mrtvolné ticho přinášející smrt.

Giordino se na okamžik zahleděl do nehybných přítelových očí. Nezračila se v nich ani nejmenší stopa strachu. Vzhledem k situaci vypadal Pitt naopak neuvěřitelně klidně. Nic přitom nenasvědčovalo tomu, že svůj klid jen předstírá. Nikdy vlastně s druhým ponorem nepočítal. Prostě se rozhodl, že on bude tím posledním mužem na palubě.

Bylo příliš pozdě, na zbytečná slova ani na loučení už nezbyl čas. Pitt postrčil Giordina k poklopu do batyskafu.

„Máš to tak akorát, abys pozdravil admirála," řekl s klidem. „Pozdravuj ho ode mne."

Giordino ho už ale neslyšel. Pittův hlas přehlušilo burácení kamenů padajících na střechu dómu a následná ozvěna. Pak Pitt zaklapl poklop a byl pryč. Šest mužů se tísnilo v malém vnitřním prostoru batyskafu. Mlčeli a vyhýbali se vzájemným pohledům. Všichni upřeně sledovali maličkého Itala proplétajícího se mezi jejich těly jako lasička na pilotovo místo.

Rychle zapnul elektrické motory, které teď sunuly batyskaf podél zábradlí k vodotěsné výstupní komoře. Bleskově procházel seznamem povinných kontrol. Když dokončil programování palubního počítače, vnitřní vrata se zavřela a do komory začala zvláštně upravenými ventily proudit ledově chladná voda z okolí. Během okamžiku se komora naplnila. Tlak s okolím se vyrovnal a venkovní vrata se automaticky otevřela. Giordino přešel k manuálnímu řízení, nastavil klapky na nejvyšší výkon a vyvedl batyskaf ven z dómu, vstříc vodní mase.

V době, kdy Giordino s mužstvem čekali v přechodové komoře, začal Pitt řídit evakuační přesun do druhého batyskafu. Nejdříve na-

stupovaly ženy z týmu NUMA. Pak tiše kývnutím hlavy naznačil Stacy, aby také nastoupila.

Chvilku váhala před poklopem a pohlédla na Pitta s evidentním nesouhlasem. Nedokázala udělat ani krok, jakoby zcela ochromena událostmi kolem sebe. „To se chceš obětovat jen proto, abych já tady neumřela?“ zeptala se tiše.

Pitt se zašklebil. „Raději mi před západem slunce objednej rum Collins na verandě hotelu Halekalani na Havaji.“

Hledala slova pro vhodnou odpověď, jenže to už ji další muž v řadě dost nešetrně strčil rovnou do batyskafu.

Pitt došel k Davu Lowdenovi, hlavnímu inženýrovi projektu. Dave, zkroucený jako chobotnice, si jednou rukou zapínal zip na své kožené letecké bundě a druhou si posunoval brýle bez obroučeк na špičku nosu. „Chceš, abych ti dělal kopilota?“ zeptal se velmi tichým hlasem.

„Ne, jdeš nahoru sám,“ odvětil Pitt. „Počkám tady na Giordina, až se vrátí.“

Lowden nedokázal skrýt smutek na své tváři. „Měl bych tady zůstat já.“

„Máš krásnou ženu a tři děti. Já žiji sám. Hejbni kostrou a hodně rychle.“ Pitt se k Davovi otočil zády a šel k místu, kde postávali Plunkett se Salazarem. Ani u Plunketta se nedal rozpoznat strach. Obrovitý oceánolog teď připomínal baču hlídajícího své ovečky uprostřed jarní přeháňky.

„Máte rodinu, Docu?“ zeptal se Pitt.

Plunkett jen lehce zavrtěl hlavou. „Já? Proboha, to ne. Jsem od přirozenosti starý mládenec.“

„Myslel jsem si to.“

Salazar si nervózně mnul ruce s prapodivným děsem v očích. Byl si vědom své bezmocnosti i nezvratného osudu.

„Zato vy ženu máte, viďte?“ zeptal se Pitt Salazara.

„A syna,“ ozvala se bručivá odpověď. „Jsou ve Veracruzu.“

„Je tam místo ještě pro jednoho. Běžte.“

„Jenže jsem osmý,“ namítl odevzdaně Salazar. „Váš batyskaf unese jen sedm.“

„Všichni kolohnáti jeli v prvním batyskafu společně se střízlíky. Tři dámy jsou v tom druhém. Pro malého chlápka jako vy tam bude dost místa.“

Salazar se bez dalšího děkování vsoukal do vnitřního prostoru a Pitt za ním zaklapl poklop. Lowden ho zevnitř utěsnil.

Když se za batyskafem valícím se k přechodové komoře zavřela vrata, Plunkett poplácal Pitta svou velkou dlaní po zádech.

„Máte odvahu, pane Pitte. Vaše hra na Boha neměla ani tu nejmenší chybičku.“

„Mrzí mě, že už jsem nenašel dost místa i pro vás.“

„Na tom nezáleží. Bude mi ctí zemřít ve vaší společnosti.“

Pitt hleděl na Plunketta s mírným překvapením v očích. „Kdo tady mluví o umírání?“

„No tak, chlape. Znám oceán. Nemusím být seismolog, abych slyšel, jak se ten váš projekt hroutí.“

„Docu,“ namítl Pitt konverzačním tónem uprostřed děsivého rachotu kolem. „Věřte mi!“

Plunkett se skepticky na Dirka podíval. „Pak musíte vědět něco, o čem já nevím.“

„Řekněme… řekněme, že budeme poslední kargo, které odtud z Mokrých nalezišť vyzvedneme.“

Po deseti minutách se otřesy už slily v nekonečný řetěz. Po stěnách kaňonu se dolů řítily desítky tun kamenů a narážely na člověkem postavenou strukturu s drtivou silou.

Nakonec se prolomené stěny protrhly a miliardy litrů černé ledové vody se vlily dovnitř. Lidské dílo na dně oceánu přestalo během okamžiku existovat. Vlastně tam nikdy nebylo.

10

První batyskaf se vynořil v kanálu mezi hřebeny vln jako břicho velryby převalující se v modrozeleném moři. Vodní démoni už tak nebouřili, nebe se vyjasnilo a vlny už dosahovaly méně než jednoho metru.

Giordino se rychle chopil kola uzávěru a prudce jím otočil. Po dvou otočkách odpor závitu povolil a brzy nato už mohl poklop zvednout. Dovnitř batyskafu cákla sprška vody. Poněkud pomačkaní cestující se s úlevou nadechli čistého vzduchu. Pro mnohé z nich to znamenalo první vynoření po několika měsících.

Giordino se protáhl průlezem na malou oválnou věž chránící otvor před vlnami. Předpokládal, že budou na hladině sami, ale když se rozhlédl po horizontu, překvapením a hrůzou mu málem spadla čelist.

Sotva padesát metrů od nich se tyčila klasická čínská džunka Fu-ču. Zvednutá paluba nesoucí tři stěžně se táhla od přídě až k vysoké oválné zádi. Na stěžních byly nataženy čtvercové rohožové plachty s bambusovými ráhny a kosatka moderního stylu. Velké oční bulvy namalované na přídi se zvedaly a klesaly s pohybem vln a zírali dolů na Giordina, jehož rozum tohle setkání v prvním okamžiku skoro odmítal pochopit. Na širošíré ploše Tichého oceánu se vynořili přesně v místě, kde se plaví nějaká loď. Naklonil se přes okraj hlásky věže a křikl dolů.

„Všichni ven! Okamžitě!“

Dva muži z posádky džunky spatřili vynořující se želvu v brázdách vln a začali křičet na kormidelníka, aby loď strhl na pravobok. Leč mezera se už prakticky uzavřela. Lesknoucí se teakový trup džunky vrhal gejzíry vody na lidičky vynořující se z batyskafu a skákající do vody.

Pak přišel prudký pohyb kormidla a loď se naklonila v obrovském gejzíru vody. Posádka džunky se shromáždila u zábradlí a s úžasem hleděla na podmořské plavidlo, které se jim postavilo do cesty. V očích se jim zračil strach z možné srážky s velkým plavidlem, které mohlo příď džunky roztříštit a poslat ji ke dnu.

Překvapení, reakční doba od spatření plavidla až k varování i následné zdržení, než kormidelník pomocí moderního volantu, který nahradil klasické kormidlo, provedl obrat – to vše dohromady vedlo k nevyhnutelné srážce. Džunka změnila kurz příliš pozdě a příliš pomalu ho i nabírala.

Zrovna když Giordino vytáhl posledního muže z batyskafu, objevil se přímo nad ním velký stín přídě a džunka najela na záď ponorného plavidla. Neozval se žádný tříštivý zvuk, a pokud se vůbec něco ozvalo, bylo to tiché šplouchnutí, jak se batyskaf převalil na levobok. Otevřeným poklopem začala dovnitř proudit voda.

Za neutuchajícího křiku na palubě se posádka pokoušela co nejrychleji stahovat plachty, které teď připomínaly visící žaluzie. Motor kašlavě nasadil zpětný chod a přes okraje paluby začaly létat záchranné kruhy.

Giordino s koleny odřenými od záchrany posledního pasažéra batyskafu byl pozadu vymrštěn do vody. Teď se vynořil jen na délku paže od boku džunky. Věděl, že musí držet ústa zavřená, ale slaná voda se stejně dostala nosem dovnitř. Rozhlížel se kolem sebe a kašlal. Brzy ale ke své velké radosti napočítal šest hlav kymácejících se ve vlnách. Někteří se už dokonce stihli navléci do záchranných kruhů.

Zato batyskaf se už naplnil vodou a ztratil vztlak. Giordino se směsicí hněvu a lítosti pozoroval, jak se záď ponořila, a vzápětí se celé podmořské plavidlo vydalo pod hladinu na svůj poslední sestup.

Podíval se nahoru na ozdobnou záď míjející džunky, kde si přečetl její jméno: *Šanghajská lastura*. V duchu klel nad neskutečným neštěstím v jejich štěstí. Jak je možné, že se srazili s jedinou lodí na stovky mil daleko? Připadal si jako ničema. Vždyť tam dole nechal svého přítele Pitta.

V jednom měl jasno: donutí pilota druhého batyskafu, aby se okamžitě ponořil a pokusil se Pitta zachránit, i když bylo zřejmé, že vyvinou marné úsilí. Byli si s Pittem velmi blízcí, jako bratři. Byl mu vděčný také za to, že ho tento šílený avanturista nikdy nenechal na břehu, když se do něčeho pouštěl. Nedokázal ani spočítat, kolikrát se Pitt pro něj tam dolů vracel i v okamžiku, kdy povadly veškeré nadě-

je na záchranu. Ale všechno hezky po pořádku. „Kdo je zraněn, zvedne ruku!“ křikl k zachráněným.

Jediná ruka mladého geologa. „Myslím, že mám vykloubený kotník.“

„Pokud toho nemáš zlomeného víc,“ zabručel Giordino, „poděkuj Pánubohu.“

Džunka se už zastavovala asi deset metrů na návětrné straně od tonoucích. Přes zábradlí paluby se nakláněl starý bělovlasý muž s typickou postavou větry ošlehaného námořníka a dlouhým bílým kroutícím se knírem. Přiložil si nice k ústům a křikl. „Je někdo zraněn? Máme spustit člun?“

„Spusťte lávku,“ houkl Giordino. „Vylezeme na palubu. Dávejte ale dobrý pozor. Za chvilku se vynoří druhý batyskaf.“

„Dobrá.“ Do pěti minut po této výměně pokynů už všichni členové týmu NUMA stáli na palubě džunky. Mladého geologa vytáhli na palubu v záchranné síti. Bělovlasý muž je vítal s nataženýma rukama. Na tváři měl omluvný výraz.

„Dobrotivý Bože, odpusťte, že jsme vám zničili vaše plavidlo. Viděli jsme vás příliš pozdě.“

„To není vaše chyba,“ odvětil Giordino a vystoupil z řady. „Vynořili jsme se přímo pod vaším kýlem. Vaši hlásní byli velmi bdělí. Nemohli jste nic dělat.“

„Ztráty na životech?“

„Ne, jsme tu všichni.“

„Díkybohu. Dnes je ale šílený den. Necelých dvacet kilometrů odtud jsme z vody vytáhli také jednoho trosečníka. Je na tom dost špatně. Prý se jmenuje Jimmy Knox. Patří k vám?“

„Ne,“ odvětil Giordino. „Zbytek mého týmu se vynoří v druhém batyskafu.“

„Už jsem vydal rozkazy, aby hlídky měly oči na stopkách.“

„Jste velmi laskavý,“ řekl Giordino mechanicky. Jeho mysl už ale probírala další kroky.

Muž, který podle všeho džunce velel, se zadíval na otevřené moře s podivným leskem v očích. „Odkud jste?“

„Vysvětlíme vám to později. Mohu k vysílačce?“

„Samozřejmě. Mimochodem, jmenuji se Owen Murphy.“

„Al Giordino.“

„Pojďte, pane Giordino,“ vybídl ho Murphy. Přemohl svou zvědavost a vedl zachráněného k velké místnosti v zadní části paluby. „Zatímco budete vysílat, vaši lidé dostanou suché šatstvo.“

‚Jsem vám zavázán,“ zavolal Giordino přes rameno, když se hnal na záď.

Jeho mysl se neustále vracela k jedinému obrazu. Pitt s Plunkettem stáli tam dole bezmocně zírající na valící se masy vody. Valící se na ně! Naprosto jasně věděl, že na jejich zachraňuje příliš pozdě; jejich šance se rovnala nule. Jenže opustit přítele a nechat jej napospas smrti vůbec nepřicházelo v úvahu. Byl nezvratně rozhodnut se znovu vrátit na mořské dno, bez ohledu na noční můru, kterou tam může spatřit.

Batyskaf NUMA pilotovaný Davem Lowdenem se vynořil asi půl kilometru od kurzu džunky. Zručný kormidelník Murphyho *Šanghajské lastury* dokázal zastavit necelé dva metry od výstupu z batyskafu. Tentokrát se všichni ze dna octli na palubě bez namočení jediné nitky svých kombinéz.

Giordino se mezitím přihnal zpátky. Stihl už informovat admirála Sandeckera o situaci a požádat ho o vyslání hydroplánu. Teď sledoval Lowdena, jak se souká ven z poklopu.

„Nech všechno zapnuté,“ vyzval ho. „Jdu dolů.“

Lowden jen zavrtěl hlavou. „To nejde. Nemáme dostatek energie, baterie nejsou dobité. Čtyři vypadly úplně. Nemáš dostatek šťávy.“

Lowdenův hlas prořezával mrazivé ticho. Giordino praštil pěstí do zábradlí paluby – gesto čiré bezmoci. Vědci z NUMA, Stacy, Salazar i mužstvo džunky tiše hleděli na ztrhané rysy Alovy tváře.

„To není fér,“ šeptal s pocitem narůstajícího hněvu. „To není fér.“ Stál tak notnou dobu, hleděl na nepřátelské moře a pronikavým pohledem proklínal jeho zradu. Stál tak i v okamžiku, kdy k nim z oblačných nebes začal klesat letoun admirála Sandeckera.

Stacy a Salazara odvedli do kajuty, kde ležel Jimmy Knox, už při vědomí. Plešatící muž s šedivými vlasy sedící na židli u postele jim pokynul.

„Dobrý den, jmenuji se Harry Deerfield.“

„Můžeme dovnitř?“ zeptala se Stacy.

„Znáte pana Knoxe?“

„Jsme ze stejné lodi, z britského oceánologického týmu,“ odpověděl Salazar. Jak je na tom?“

„Odpočívá,“ odvětil Deerfield. Z výrazu jeho tváře se ale dalo číst, že o rychlou rekonvalescenci rozhodně nepůjde.

„Jste lékař?“

„Vlastně jen pediatr. Vzal jsem si šestitýdenní dovolenou, abych Owenovi pomohl převést tu džunku od stavitele do San Diega.“ Pak se naklonil ke Knoxovi. „Jimmy, máte tu návštěvu.“

Sinalý a tiše ležící Knox jen zvedl prsty na jedné ruce na znamení, že rozumí. Měl oteklou krvácející tvář, ale jeho bystré oči okamžitě Stacy i Salazara poznaly. „Díkybohu, že jste v pořádku,“ zasípal. „Už jsem nevěřil, že vás někdy uvidím. Co je s tím šílencem Plunkettem?“

„Bude tu co nevidět,“ zalhala Stacy a mrkla na Salazara. „Co se stalo, Jimmy? Kde je naše Invincible?“

Knox jen slabě zavrtěl hlavou. „Nevím. Myslím, že došlo k nějaké explozi. Mluvil jsem zrovna s vámi, když se najednou celá loď začala rozpadat a zmítat v plamenech. Pokoušel jsem se s vámi mluvit, ale nikdo mi neodpovídal. Pak jsem už jen šátral po troskách na palubě. Všude kolem mne byli samí mrtví. Loď šla ke dnu.“

„Mrtví?“ otřásl se Salazar odmítaje si připustit, co právě slyšel.

„Loď se potopila a posádka je mrtvá?“

Knox jen nepřítomně přikývl. „A já to všechno sledoval na vlastní oči. Křičel jsem a hledal ty, co mohli přežít. Moře bylo ale úplně prázdné. Nevím, jak dlouho jsem zůstal na hladině, než mne pan Murphy a jeho posádka vylovili. Hledali další, ale nenašli vůbec nic. Musel jsem přežít jako jediný.“

„Byla tam ale ještě dvě plavidla,“ ozvala se nevěřícně Stacy. „V době, kdy jsme sestupovali dolů.“

„Nezůstalo po nich ani stopy. Zmizela zrovna tak.“

Knox už jen šeptal a jeho mysl se zřejmě ocitla na pokraji bezvědomí. Snažil se vyčerpané tělo přemoci svou vůlí, ale ta vždy nestačí. Zavřel oči a hlava mu vyčerpaně padla na stranu.

Doktor Deerfield doprovodil Stacy a Salazara ke dveřím. „Přijďte později, až si trochu odpočine."

„Zotaví se?" zeptala se Stacy měkkým hlasem.

„Prognóza je nejistá," odvětil lékař přesně v duchu medicínské terminologie.

„Co mu vlastně je?"

„Několik zlomených žeber, což bez rentgenu nemohu úplně potvrdit. Oteklý kotník, buď vymknutý, nebo zlomený. Otřes mozku, popáleniny prvního stupně. To bychom zvládli, jenže má navíc příznaky, které bych u muže, jenž přežije ztroskotání lodi, neočekával."

„O čem to mluvíte?" vyjekl Salazar.

„Horečku, arteriální hypotenzi – což je trochu zbytečně složité označení pro nízký tlak –, silné zarudnutí kůže, žaludeční křeče a prapodivné hematomy. Krvácí."

„Příčina?"

„To přesně nevím," nerad připouštěl Deerfield. „Něco jsem si ale přečetl v medicínských časopisech. Asi se však příliš nezmýlím, když řeknu, že Jimmy prochází terminálním stavem po vystavení letální dávce radiace."

Stacy se na okamžik zarazila. „Nukleární radiace?"

Deerfield přikývl. „Rád bych se mýlil, ale pochybuji."

„Nemůžete udělat něco, abyste ho zachránil?"

Deerfield bezradně rozpřáhl ruce. Jen se podívejte," řekl tiše. „Připadá vám to tu jako v nemocnici? Vyjel jsem si na projížďku jen jako chlap pro všechno. V kufříku mám nanejvýš pilulky a obvazy pro nejnutnější případy. Vrtulníky sem z pevniny nedolétnou. Musíme počkat, až budeme blíž. Pochybuji však, že ho zachrání, i když budou mít nejmodernější lékařské vybavení."

„Pověste je!" ozvalo se z Knoxovy postele. Všichni oněměli. Jimmyho oči v tu chvíli hleděly přes známé tváře někam do prostoru na lodní přepážce. „Pověste ty vrahy! Pověste ty parchanty!"

Překvapeně na něj upřeli zrak. Salazarovi se podlomila kolena. Stacy s Deerfieldem doběhli k posteli a snažili se Jimmyho uklidnit. Nadzvedával se a pokoušel se posadit.

Dříve než mu lékař mohl píchnout sedativa, jeho tělo ztuhlo a oči se zahleděly do mlžného oparu nekonečna. Pak jejich pohled náhle vyhasl.

Deerfield se pokoušel o resuscitaci, jakkoli pochyboval, že námořníkovo tělo zničené nemocí z ozáření půjde ještě zachránit. Pokračoval přesto až do úmoru. Potil se a ve vlhkém vzduchu kabiny těžce dýchal. Pak už jen svěsil hlavu na znamení, že v limitovaných podmínkách víc dělat nemůže. Jedině zázrak mohl vrátit Jimmyho do života.

„Je mi líto," zasípal lékař.

Stacy vyšla se Salazarem jakoby v hypnotickém spánku z kajuty. V jejích očích stály slzy. Mexičan jen tiše hleděl před sebe.

„Něco musel vidět," sykla Stacy, když si otřela rukou slzy z očí.

„Co měl jako vidět?" Salazar naprosto nechápal, co chce jeho kolegyně říci.

„Znal příčinu. Muselo se stát něco neuvěřitelného." Otočila se k lůžku a hleděla na zbídačenou hromádku, která bývala jejím přítelem.

Jimmy si před smrtí uvědomil, kdo může za tu katastrofu a hrůznou smrt tolika nevinných obětí."

11

Na první pohled působil hubeně až vychrtle, ale ve skutečnosti byl admirál Sandecker ve vynikající kondici, odpovídající jeho až fanatické péči o životosprávu. S vystrčenou bradou a hrudí a ve švihácky elegantní kombinaci světle modré košile s krátkým rukávem a širokých kalhot připomínal naparujícího se kohouta. Na hlavě měl naražený klobouk panama – především proto, aby mu vítr nerozčepýřil pečlivě zastřižené rusé vlasy. I zrzavou bradku připomínající van Dycka měl pečlivě zastřiženou do špičky. Člověk by skoro řekl, že když se nadechne, musí si její hrot vrazit do hrudníku.

Prohnal se po lávce džunky jako bouře, s velkým doutníkem v koutku úst, z něhož odletovaly v mořském větru jiskry, a choval se přesně tak, jako by právě předsedal nějakému soudu. Kdyby se udělovaly ceny za dramatické příchody, admirál James Sandecker, ředitel Národní podmořské a oceánské agentury NUMA, by nepochybně získal tu hlavní.

Napětí vyvolané zprávou, již se během letu dozvěděl od Giordina, se čitelně odráželo v jeho tváři. Jakmile vstoupil na palubu *Šanghajské lastury*, zvedl ruku a dal pokyn pilotovi hydroplánu, který okamžitě pochopil. Letoun se začal otáčet proti větru a pak přes hřebeny vln prudce zamířil k jihovýchodu, směrem k Havajským ostrovům.

Giordino s Murphym už na něj čekali. Sandecker si nejdříve změřil majitele džunky.

„Nazdar, Owene, tebe bych tady rozhodně nečekal.“

Murphy se usmíval, když si potřásali rukama. „Ani já tebe, Jime. Vítej na palubě. Rád tě vidím.“ Odmlčel se a podíval se na zamračené tváře členů týmu NUMA, kteří se tísnili všude kolem na otevřené palubě. „Třeba mi teď někdo řekne, co se to včera odehrálo za světelnou show s hromobitím a proč se tady ti lidičky vynořili ze dna moří.“

Sandecker ale hned neodpověděl. Rozhlížel se po palubě a shrnutých plachtách. „Kde jsi k té kocábce přišel?“

„Nechal jsem si ji postavit v Šanghaji. Společně s posádkou plachtíme do Honolulu a pak do San Diega, kde bude mít domovský přístav.“

„Vy se znáte?“ ozval se poněkud nejapně Giordino.

Sandecker přikývl. „Společně s tímto stařešinou bukanýrů jsme chodili na akademii v Annapolisu. Jenže Owen byl daleko prohnanější. Rezignoval na hodnost a založil si elektronickou společnost. Teď se topí v penězích. Má jich víc, než spravuje americké ministerstvo financí.“

Murphy se usmíval. „Což jsem ani nechtěl.“

Sandecker ale náhle změnil téma. „Máme nějaké nové zprávy ze základny od doby, co jsme spolu mluvili přes rádio?“ zeptal se vážně.

„Obávám se, že jsme o ni přišli,“ odpověděl Giordino tiše. „Veškerá volání z interkomu v zachráněném batyskafu zůstávají hluchá. Keith Harris je přesvědčen, že největší otřes přišel těsně poté, co jsme se evakuovali. Jak už jsem hlásil, neměli jsme dostatek prostředků pro evakuaci všech členů týmu a zachráněných oceánologů. Pitt s vedoucím Britů dobrovolně zůstali dole.“

„Co jste udělali pro jejich záchranu?“ chtěl vědět Sandecker.

Giordino se díval do země. Najednou se v něm probudily všechny emoce. „Neměli jsme žádnou možnost.“

Sandeckerova tvář zbledla. „Pak jste, pane, nezvládl svou práci. Informoval jste mne, že se pokusíte vrátit dolů s druhým batyskafem.“

„Lowden se vynořil s poruchou baterií,“ odsekl Giordino na svou obranu. „První se potopil a druhý byl nefunkční. Mohli jsme jen sedět na zadku a přihlížet.“

Sandeckerův výraz přece jen změkl, jeho chlad se rozplynul a v očích se rozlil smutek. Uvědomil si, že Giordino měl prostě neskutečnou smůlu. Teď litoval svých slov, jimiž malého Itala obvinil z nekompetentnosti. Nedokázal však přitom skrýt žal nad ztrátou Dirka Pitta.

Pro Sandeckera byl Dirk jako syn, kterého nikdy neměl. Kdyby mu osud dal k dispozici dalších šestatřicet hodin, poslal by sem celou armádu speciálně vycvičených mužů s utajenými technologiemi, o

kterých neměla americká veřejnost ani to nejmenší ponětí. Admirál Sandecker měl v hlavním městě velké slovo. Rozhodně sem nepřijel jen proto, že reagoval na nějaký inzerát ve *Washington Postu*.

„Nemůžeme ty baterie opravit?“ zeptal se.

Giordino jen kývl hlavou k batyskafu kolébajícím se na vlnách asi dvacet metrů od zádi *Šanghajské lastury* na dlouhém kabelu. „Lowden pracuje jako zběsilý, ale moc optimistický není.“

„Pokud máš někomu nadávat, tak mně,“ ozval se také velmi tiše Murphy.

„Možná, že Pitt stále žije,“ namítl Giordino nedbaje Murphyho slov. „Ten chlap má devět životů.“

„To ano, ale…“ Sandecker se odmlčel, než větu dokončil. „To už ukázal v minulosti mnohokrát.“

Giordino hleděl na admirála s novou nadějí v očích, „Pokud sem dostaneme další batyskaf, tak…“

„*Deep Quest* se dostane tak do deseti tisíc metrů,“ řekl Sandecker a zamířil na záď lodi. „Čeká v doku losangeleského přístavu. Za soumraku už bude na palubě Air Force C-5 na cestě sem.“

„Copak Pětka může přistát na vodě?“ přerušil ho Murphy.

„To nemůže,“ odsekl Sandecker jednoznačně. „Dvanáctitunový *Deep Quest* shodíme dolů nákladovými dveřmi.“ Podíval se na hodinky. „Bude tu tak za osm hodin.“

„Ty chceš shodit dvanáctitunovou ponorku z letadla na padácích?“

„Proč by to k čertu nešlo? Lodí by to trvalo víc než týden.“

Giordino hledal dole na palubě odpověď na své dohady. „Dokázali bychom eliminovat celou řadu problémů, pokud bychom tu měli podpůrnou loď s technikou pro hloubkové ponory.“

„*Sounder* provádí sonarové mapování dna v oblasti Aleut a operuje od nás relativně blízko. Vydám kapitánovi rozkaz, aby ukončil práce a co nejrychleji se přemístil na nové místo určení.“

„Jak vám mohu pomoci?“ nabízel se Murphy. „Potom, co jsem vám ten batyskaf potopil, mohu nabídnout jen svou loď a posádku.“

Giordino se zdvořile usmíval, když Sandecker zvedl ruku a sevřel Owenovo rameno. Poplácání po zádech, jak tomu říkával Pitt.

Sandecker se své oběti ani neptal, zda jí ten stisk vyhovuje. Musela zažít pocit, že jsou přinejmenším společně pokřtěni.

„Owene," řekl admirál víc než uctivým tónem, „NUMA ti bude zavázána, pokud budeme moci tvou džunku použít jako velitelskou loď naší flotily."

Owen Murphy nebyl žádný nováček, aby se mu před takovou rolí rozklepala kolena.

„O jaké flotile mluvíš?" zeptal se s falešnou nevinností.

„Právě teď sem přece míří polovina amerického námořnictva," poznamenal klidně Sandecker, jako by všichni museli vědět o jeho utajeném rozhovoru s Raymondem Jordanem. „Vůbec bych se nedivil, kdyby už dole pod námi operovala jedna z atomových ponorek."

Murphy si musel připustit, že právě prožívá nejbláznivější situaci ve svém životě. Nikdo na palubě vyjma admirála neměl ani ponětí o tom, jak prorocká tato slova jsou. Nikdo z nich nemohl vědět, že záchranná operace byla jen malým krůčkem k běhu věcí příštích.

Dvacet kilometrů od aktuálních souřadnic džunky se v hloubce 400 metrů již pohybovala americká útočná ponorka *Tucson*. Stihli to s předstihem. Skip plavidla Beau Morton nařídil plout plnou parou do oblasti exploze okamžitě poté, co dostal rozkaz. Jeho posláním bylo na místě určení měřit radiaci a sbírat trosky, které se daly pokud možno bezpečně vtáhnout do plavidla.

Morton se s prázdným hrnkem v rukou opíral o jednu z přepážek a pozoroval korvetního kapitána Sama Hausera z Námořní laboratoře pro radiologickou ochranu. Ten byl plně zabrán do vyhodnocování údajů o beta a gama částicích, které měřily sondy vyhazované do stopy ponorky.

„Tak už světélkujeme, nebo ještě ne?" zeptal se Morton sarkasticky.

„.Úroveň radioaktivity je významně porušena," připustil Hauser. „Pořád ale statisticky významně pod pásmem nebezpečí. Největší koncentrace panuje na hladině."

„Exploze na hladině?"

„Pravděpodobně loď, ponorka určitě ne. Je zamořeno především ovzduší."

„Je ta džunka severně od nás ohrožena?“ Hauser zavrtěl hlavou. „Plují dost daleko a mohla je zasáhnout jen stopová dávka.“

„Ale co když budou proplouvat oblastí exploze?“ naléhal Morton.

„Vzhledem k rozbouřenému moři a silným větrům krátce po explozi,“ vysvětloval Hauser trpělivě, „se největší dávka radiace dostala do atmosféry a dál k východu. Podle mého operují v oblasti, kde je hladina radiace hluboko pod limitem.“

Telefon na stěně se ozval moderním elektronickým trylkováním. Hauser zvedl sluchátko. „Ano?“

„Je tam kapitán, pane?“

„Moment.“ Podal sluchátko Mortonovi.

„Pane, operátor sonaru Kaiser. Mám kontakt. Měl byste si to poslechnout.“

„Hned jsem tam.“ Morton zavěsil a překvapeně dumal, proč se ten chlap neohlásil předpisově přes interkom.

Důstojník první třídy Richard Kaiser se nakláněl nad konzolí a přes sluchátka naslouchal nějakému podivnému zvuku. Dalo se tak alespoň usuzovat z výrazu jeho tváře a staženého obočí. Druhý pár sluchátek si tiskl k uším Mortonův velící důstojník, korvetní kapitán Ken Fazio. I on se tvářil jako zasažený bleskem.

„Máte kontakt?“ zeptal se Morton.

Kaiser hned neodpověděl a dál nábožně naslouchal. Nakonec si přitáhl telefon k levému uchu a poznamenal. „Je to nějaká šílenost.“

„Šílenost?“

„Zachytili jsme signál, který tam ale prostě být nemůže.“

Fazio jen přitakával. „Jsem z toho jelen.“

„Co kdybyste se podělil o to své tajemství?“ vyhrkl Morton netrpělivě.

„Pustím to do reproduktorů,“ rozhodl Kaiser.

Morton a několik důstojníků, kteří zaslechli podivné signály díky osmóze šířící se kolem sonaru, s velkým očekáváním zírali na reproduktor. Zvuk sice nezněl úplně čistě, ale přesto bylo slovům docela dobře rozumět. Nešlo totiž o žádné pištění velryb nebo klepání lodního šroubu. Tam dole si totiž někdo zpíval.

Když v jasu hvězd rozvila se hvězdice,

já objímal ji, tu mořskou pannu,
co na dně líbala tak hluboce,
od večera až k samotnému ránu.

Morton se podíval na Kaisera pronikavým pohledem. „Co je to za vtípek?“

„Pane, to není žádný vtípek.“

„Pak to pochází z té čínské džunky.“

„Ne, pane. Zpěv se nešíří na povrchu. Ne z té džunky a ani z jiného plavidla.“

„Pak tu máme další ponorku,“ nedal se skip. „Rusové?“

„Pak ale, pane, máme co dohánět. Jejich ponorka musí být desetkrát pevnější než ta naše,“ vrtěl hlavou Fazio.

„Kurz a vzdálenost zdroje?“ požadoval Morton.

„Horizontální kurz není možno určit, pane. Zpěv se šíří z mořského dna a to je pět tisíc metrů kolmo dolů, pane.“

12

Oblak žlutého kalu tvořený mikroskopickými skelety mořských rozsivek se pomalu ztrácel v totální černotě propastné hlubiny.

Dno rokliny, na němž před pár hodinami stála těžní stanice NUMA, bylo teď pokryto vrstvou suti, velkých balvanů a trosek. Když utichlo zemětřesení, mělo tu už zase vládnout hrobové ticho hlubiny, ale nad zničeným dolem se do hlubinného nekonečna neslo skoro veselé „Miluji se s mořskou pannou“.

Kdyby někdo mohl dojít ke zdroji zvuku, našel by jednoduchou bičovou anténu, byť notně ohnutou a pokroucenou, trčící z bahna. Stříbřitá hlubinná ryba s ostruhou v tlamě se pokoušela do ní zakousnout, ale když zjistila, že to není zrovna k snědku, hněvivě mávla ocasem a odplula do temnoty.

Právě v tom okamžiku se ale začalo bahno vařit a dole se rozvinul prapodivný vír, na jehož dně zářil jasný zdroj světla. V žlutavém oparu se rozžhnula záře, z níž vystoupila mechanická paže zakončená lžící. Ocelové zjevení se zastavilo na okraji, připomínajíc psouna, hlídajícího u doupěte, vrčícího na domnělého kojota.

Pak se lžíce sklonila dolů, zajela do bahna a začala vyhrabávat hluboký svažující se příkop připomínající rampu. Když narazila na velký balvan, který se do naběráku nevešel, jako zázrakem se objevilo velké kovové klepeto. Prsty ramene drapáku s přesností pinzety uvolnily balvan z podloží a odvalily ho z příkopu do zvedajícího se oblaku bahna. Klepeto se zasunulo a lžíce pokračovala v hloubení.

„Skvělá práce, pane Pitte,“ vydechl si úlevně Plunkett. „Do odpoledního čajového dýchánku nás odtud dostanete.“

Pitt se rozvaloval ve sklápěcím křesle a hleděl na velký monitor se stejným odhodláním, které jinak vyhrazoval jen zápasům amerického fotbalu. Jenže my ještě nejsme na cestě.“

„Vlézt si do vaší těžní mašinky a navést ji do přechodové komory ještě před hlavním otřesem považuji opravdu za geniální myšlenku.“

„Já bych to tak nenazýval," bručel Pitt, když znovu programoval rameno k mírné změně sklonu lžíce. „Spíš jsem ji ukradl panu Spockovi."

„Stěny přechodové komory to vydržely," namítl Plunkett. „Nebýt vaší prozřetelnosti, byli bychom rozdrceni na kaši."

„Komora byla navržena tak, aby vydržela čtyřikrát větší tlak než ostatní struktury," odpověděl Pitt s neochvějnou jistotou. „Ona prozřetelnost nám ale stejně pomohla. Dala nám čas komoru natlakovat, otevřít vnější vrata a vysunout se ven natolik, aby se rameno mohlo pohybovat dřív, než sem dopadla celá ta kamenná lavina. Jinak bychom tam zůstali zasypaní, ani nevím na jak dlouho."

„Dobrotivé peklo!" zahřešil Plunkett. Teď mu nevadilo vůbec nic. „Jediné, co je podstatné, že jsme utekli hrobníkovi z lopaty."

„O hrobnících tady nemluvte."

„Promiňte." Plunkett seděl v křesle vpravo, těsně za Pittem. Teď si prohlížel interiér podmořského těžního stroje HTS. „Parádní mašinka. Na co to jezdí?"

„Na malý atomový reaktor."

„Atomový, jo? Vy, Amíci, mne vždycky něčím překvapíte. Skoro už věřím, že se s tímhle strojkem prohrabeme rovnou na pláž Waikiki."

„Máte pravdu," řekl Pitt štiplavě. „Reaktor *Velkého Johna* a všechny systémy by nás tam dostaly. Jediným problémem je ovšem naše šnečí rychlost pět kilometrů za hodinu. Umřeli bychom hladem asi tak týden před příjezdem."

„To jste nezapakoval ani housku s máslem?" zeptal se Plunkett vesele.

„Ani jablíčko na svačinku."

Plunkett vyčerpaně pohlédl na Pitta. „Takovou smrt bych si dal dokonce i líbit, jen když už nebudu muset nikdy slyšet to šílené hučení."

„Ale snad by vám nevadila naše ‚Mořská panna'?" zeptal se Pitt posměšně.

„Jak by mohla, vždyť jsem ten refrén slyšel sotva dvacetkrát."

„Protože máme zničené všechny vysílačky, jedinou naší nadějí je zvukový radiový transmitér. Mluvit se přes to nedá, ale nic jiného

nemáme. Mám tu také Straussovy valčíky či jazz ze čtyřicátých let, ale tyhle skladbičky by nám teď moc neposloužily.“

„Nemám o vašem hudebním vkusu právě nejlepší mínění,“ zabručel Plunkett. Pak se na Pitta podíval. „Co máte proti tomu Straussovi?“

„Instrumentálka,“ odvětil Dirk. „Zkreslené housle mohou znít jako velryby nebo jiní mořští živočichové. Mořská panna je zpívaná. Jestli tam nahoře někdo poslouchá, pochopí, že tady dole stále ještě dýcháme. Je úplně jedno, že jde o odrhovačku, ale každopádně ji zpívají lidičky.“

„Snad jedině z toho důvodu to přežiju,“ usmál se Plunkett. „I když sem ale pošlou záchranný tým s batyskafem, naprosto nechápu, jak se nám povede bez přechodové komory přestoupit. Na tom vašem traktůrku nic takového nemáte. Pokud mám být upřímný v odhadu naší budoucnosti, pořád nevidím nic jiného než náš neodvratitelný zánik.“

„Takové slovo tady nepoužívejte.“

Plunkett sáhl do kapsy svého velkého vlněného svetru a vytáhl láhev, „Zbylo tam už jen pár loků, ale pořád dost na to, abychom drželi hlavu vzhůru.“

Pitt přijal nabízenou láhev přesně v okamžiku, kdy vozidlem otřáslo tlumené hřmění. Lžíce se zachytila za kameny. Pitt se ji pokoušel vyprostit. Daleko za hranicí bezpečnosti se stroj snažil odsunout suť stranou. Podobně jako olympijský vzpěrač v honbě za zlatem se lžíce opírala do masivního břemene a sunula je do stran hloubeného příkopu.

Venkovní reflektory už nedokázaly pronikat oblaky bahna a vnitřní monitory už konstantně ukazovaly jen směsici zrnění žluté a šedivé. Celkový objem zemních prací se ale na monitoru sonarového čidla přesto odečítat dal.

Od začátku vyhrabávání už uběhlo pět hodin. Nakonec se to Pittovi přece jen podařilo. Na monitoru spatřil úzký, ale dostatečně prostorný koridor, svažující se k samotnému povrchu mořského dna.

„Nejspíš si odřeme barvu na blatnících, ale přesto se dokážeme nahoru protáhnout,“ řekl Pitt s naprostou jistotou.

Plunkett ohrnul ret. „Pane Pitte, šlápněte na pedál. Už se mi z té špinavé sloty kolem zvedá žaludek.“

Pitt jen lehce pokývl hlavou a víčko na jednom z jeho zelených očí zamrkalo. „Jak si přejete, pane Plunkette.“ Přešel na ruční řízení a teď si právě prolamoval prsty jako pianista před vrcholovým koncertem.

„Držte nám palce, ať se pásy neboří do sedimentů, jinak se tu budeme muset usadit natrvalo.“

Pitt lehce stiskl plyn. Široké pásy na obou stranách Velkého Johna se začaly pomalu pohybovat vířící lehký kal. Pitt postupně přidával plyn. Zvolna se sunuli centimetr po centimetru vpřed. Pak se jeden pás zastavil na vrstvě oblázků. Velký těžní stroj sklouzl na jednu stranu příkopu. Pitt se pokoušel dráhu korigovat, ale stěna povolila a velká vrstva bahna začala stroj ze strany zavalovat.

Pitt okamžitě uzavřel trysky, zařadil zpátečku a pak znovu přidal plyn. *Velký John* sebou trhal sem a tam. Atomový reaktor produkoval dostatek energie, ale pásy se nemohly uchytit na pevném podkladu. Naplaveniny a kameny odletovaly od oporek pásů, jak se stroj pokoušel vyprostit z odporné bahnité polévky.

HTS však stále zůstával viset v úzkém vězení.

„Co kdybychom zastavili a zkusili to bahno lžící odházet,“ navrhoval Plunkett smrtelně vážně. „Nebo, což bude ještě lepší, zůstali sedět a všechno si znova rozmysleli.“

Pitt si britského kolohnáta několikrát ostře změní. Plunkett by odpřísáhl, že Pittovy oči se mu propalovaly hluboko do mozkových buněk.

„Setsakra hodně kamarádů makalo, abychom dali dohromady naši první podmořskou komunitu,“ říkal pln hněvu. Jeho hlas zněl jako satanistická kletba. „Kdosi a kdesi je za zničení toho všeho plně odpovědný. Stejnou příčinu má ztráta vašeho batyskafu, lodě i lidských životů. Přesně tak to bylo. I kdybych měl z téhle stvůry vymačkat střeva, tak se z téhle sloty vyhrabu, doplavu na povrch, najdu ty parchanty, co to všechno způsobili, a pak jim všem takovou vrazím, že přijdou o všechny zuby.“

Pak se otočil a navedl pásy na vrstvu naplaveniny a kamenů. S hrozivým rozkymácením se obrovský stroj posunul o jeden metr, pak o druhý.

Plunkett připomínal solný sloup, spíše vystrašený než přesvědčený. Snad se to tomu chlápkovi nakonec vážně povede!

13

O osm tisíc kilometrů dál v šachtě vykopané hluboko ve vulkanickém skalisku se rozestoupila skupina kopáčů a nechala dva muže nahlížet do odhalené praskliny v betonové stěně. Z otvoru se valil odpudivý zápach. Na dvacet mužů týmu nyní dolehl děs z neznáma.

Světlomety osvětlovaly úzkou šachtu vrhající zlověstné stíny do čehosi, co připomínalo velký tunel pod metr silnou betonovou deskou. Už to viděli. Starý rezavý nákladňák obrostlý v bujně se vrstvící kosodřevině.

Navzdory chladnému vlhkému vzduchu pod svahy ostrova Corregidor, zjizvenými boji, v samém ústí Manilského zálivu se ti dva muži hledící dovnitř silně potili. Po letech hledání oba dobře věděli, že se ocitli na samém konci svého úsilí. Před nimi se skrývala část skrytého válečného pokladu označovaného jako „Jamašitovo zlato“. Kořist z plundrování nesla jméno po generálu Jamašitovi Tomojukim, veliteli japonských sil na Filipínách po říjnu roku 1944.

Neuvěřitelný majetek ukořistily japonské intervenční síly v zemích jihovýchodní Asie, v Nizozemské Východní Indii a na Filipínách. Poklad představoval tisíce metrů kubických exotických diamantů, klenotů, stříbrných a zlatých cihel či ze zlata odlitých buddhistických a katolických artefaktů, zdobených neocenitelnými diamanty.

Manila představovala překladiště do Japonska, ale protože na volném moři americké ponorky potopily velké množství lodí, do Tokia se dostalo asi jen dvacet procent uloupených cenností. Japonští strážci se najednou dostali do neřešitelné situace, neměli se kam ztratit a před filipínskými přístavy už čekala americká invazní vojska. Rozhodně však nehodlali něco vracet národům a zemím, kde po celé předcházející roky rabovali a rabovali.

Nevyhnutelně tedy museli kořist rozdělit na menší díly a ty schovat na stovkách různých míst ostrova Luzon s nadějí na pozdější vyzvednutí a převoz do vlasti.

Hodnota se v současných cenách odhadovala na neuvěřitelných 450 až 500 miliard dolarů, přičemž šlo o odhad, který se držel dost při zemi.

Zemní práce na určeném pozemku ostrova Corregidor, jen o pár set metrů dál a kilometr hlouběji, než kde se nacházel tajný tunel, který využil generál Douglas McArthur při evakuaci svého velitelství do Austrálie, trvaly už skoro čtyři měsíce. Americká a filipínská rozvědka řídily všechny práce podle starých map OSS náhodně nalezených v archivech CIA v Langley. Probíhala vyčerpávající a pomalu postupující operace.

Legendu na mapě ve starobylém japonském dialektu, který se již po tisíce let nepoužíval, se podařilo rozšifrovat. Pátrači museli vykopat boční šachtu ke komoře s pokladem, protože původní tunel byl zaminován více než tisícovkou náloží. Po vstupu do něj by se v důsledku explozí okamžitě zavalil. Průnik do třicetikilometrového labyrintu vykopaného Japonci v průběhu okupace Luzonu postupoval doslova krokem. Každá chyba mohla znamenat, že hledači minou chodbu o pár centimetrů či začnou kopat v nesprávné hloubce.

Větší z obou mužů, Frank Mancuso, mával na ostatní, aby přinesli větší reflektor. Jeho tvář v mdlém světle pobledla. Jako první si uvědomil, co vlastně tvoří ona hmota, kterou považovali za kosodřevinu.

Rico Acosta, hlavní důlní inženýr pracující pro filipínské bezpečnostní oddíly, přistoupil k Mancusovi. „Co jste tam viděl, Franku?“

„Kosti,“ šeptal Mancuso. „Kostry. Bože, jsou jich tam stovky.“ Ustoupil a kývl na Acostu.

Mužík pro změnu kývl na kopáče. „Rozšiřte to.“

Za necelou hodinu se kopáčům se sbíječkami podařilo prorazit otvor, kterým se mohl dovnitř protáhnout dospělý člověk. Beton, z něhož stěnu vytvořili, se drolil, rozpadal a snadno se vyvalil. Měli vlastně obrovské štěstí, protože využití výbušnin by představovalo velké riziko.

Mancuso si sedl stranou a bafal z krátké, oblé dýmky. I jako dvaačtyřicátník si stále zakládal na své vytáhlé postavě basketbalového hráče s dlouhýma nohama. Dlouhé hnědé vlasy splývající mu

na ramena zoufale potřebovaly šampon. Podle jemných rysů tváře nezapírající německé předky by ho našinec považoval spíše za účetního než za stavebního inženýra. Jeho modré oči jako by se nedokázaly soustředit a neustále těkaly z místa na místo.

Promoval na coloradské hornické univerzitě a svou profesní kariéru začal jako prospektor při hledání diamantů po celém světě. Opály v Austrálii, smaragdy v Kolumbii a rubíny v Tanzanii. Občas uspěl, občas ne. Tři roky však strávil naprosto planým hledáním rudých painitů na ostrově Hokkaidó. Tyto diamanty patří mezi nejvzácnější.

Krátce před dovršením třicítky ho najala zpravodajská agentura ve Washingtonu jako zvláštního agenta. Jeho prvním úkolem bylo přiřazení k filipínským bezpečnostním silám jako poradce při hledání Jamašitova pokladu.

Zemní práce se musely utajit. Nikdo totiž nepočítal s tím, že se objevené zlato vrátí původním majitelům. Nalezené poklady poslouží k snížení filipínského státního dluhu a na zvýšení životní úrovně země, kterou tak vyčerpala Marcosova vláda.

Jeho parťák Acosta pracoval také jako důlní inženýr, než nastoupil k bezpečnostním silám. Na Filipínce byl dost vysoký a lesk jeho očí nezapřel pro změnu čínské předky.

„Takže pověsti nelhaly," sykl Acosta.

Marcuso jen zamrkal. „Prosím?"

„Japončíci donutili spojenecké zajatce vykopat tunely a pak je zaživa pohřbili, aby nemohli určit jejich polohu."

„Vypadá to tak. Až budeme uvnitř, zjistíme to."

Acosta si sundal přilbu a otřel si zpocené čelo rukávem košile. „Můj dědeček sloužil v padesáté sedmé průzkumné rotě filipínské armády. Zajali ho. Hodili ho do španělské šatlavy ve Fort Santiago. Nikdy se už ven nedostal. Zemřely tam skoro dva tisíce vězňů na udušení či vyhladovění. Možná že jich bylo víc, nikdo to ale neví přesně."

Mancuso pomalu přikývl. „Dnešní generace si už neumí představit všechny ty krutosti a ohavnosti během války v Pacifiku."

Bafal z dýmky a vydechoval modrý dým. „Podle statistik v japonských zajateckých táborech zemřelo sedmapadesát procent vězňů, zatímco v těch německých jen jedno procento.“

„Divné je, že se Japončíci nepokusili ten mamon znovu získat,“ podivoval se Acosta.

„Některé stavební společnosti se pokoušely získat kontrakt na poválečnou výstavbu jako záminku pro hledání pokladu. Jakmile se ale Ferdinand Marcos dozvěděl, že tu někde je, okamžitě uzavřel dveře a začal pátrat sám.“

„Část našel,“ doplnil Acosta. „Něco kolem třiceti miliard amerických dolarů. Podařilo se mu je dostat přes hranice. Pak ho svrhli.“

„Navíc v tom ale měl peníze, které ukradl svému lidu.“

Acosta si zhnuseně odplivl. „Společně se svou ženou si počínali jako posedlí majetkem. Bude nám trvat stovky let, než nahradíme všechny škody, které způsobil.“

Předák kopáčů začal mávat rukou.

„Jdeme,“ vybídl Acosta Franka. Jděte první.“

Z šířícího se pachu se jim zvedal žaludek. Vládla tu hniloba a rozklad. Mancuso si přikryl chřípí rouškou a protáhl se úzkým otvorem. Ozvalo se měkké lupnutí s následným šplouchnutím, když vstoupil do malé kaluže.

Ztuhl a chvilku naslouchal kapající vodě z prasklin v klenutém betonovém stropě. Pak rozsvítil baterku a zamířil kužel světla na předměty na podlaze.

Udělal první krok a šlápl na kostru ruky nataženou od těla oblečeného ve zbytcích uniformy. Byla pokryta slizem. Na kostře krku stále visela jmenovka na kovovém řetízku, který zůstal neporušen.

Mancuso poklesl, vzal ji do rukou a ve světle baterky si ji prohlížel. Ukazováčkem oškrabal sliz, až nakonec vyluštil jméno: William A. Miller.

Za jménem následovalo americké identifikační číslo, ale Mancuso psí známku odložil. Jakmile uvědomí své nadřízené, pošlou sem pohřební četu a ostatky Williama A. Millera a jeho kamarádů budou vyzvednuty a převezeny do domoviny, kde proběhne o padesát let opožděný pohřeb se všemi poctami.

Mancuso už světlem baterky projížděl celé okolí. Všude samé kostry, některé volně ležící na prostranství, ale většinou se těla kupila na sebe. Prohlédl si další psí známky. To už ale dovnitř pronikl další kužel světla v rukách jeho kolegy Acosty.

„Dobrotivý Bože," vydechl, když spatřil tu hrůzu. „Vždyť jsou jich desítky!"

„Spojenečtí vojáci," přikývl Mancuso. „Američané, Filipínci, Britové a Australané. Zdá se, že Japonci sem převezli válečné zajatce a donutili je ke kopání těch chodeb."

„Museli hrozně trpět," šeptal Acosta, tvář brunátnou hněvem. Začal se mu zvedat žaludek. „Jak byli zavražděni?"

„Není tu nikde stopy po střelných zraněních. Museli se zadusit, když je tady zavalili."

„Ti, co vydali takové rozkazy, se musí dočkat odplaty."

„Mají to také za sebou. Nejspíše je zlikvidovala u Manily McArthurova armáda. Pokud přežili, stopa už vychladla. Spojenci v Tichomoří odpouštěli až příliš. Po válce se už neprováděly žádné odplaty na těch, co prováděli taková svinstva, jak se o to pokoušeli Židé vůči Němcům. Pokud nebyli zadrženi a pověšeni do současnosti, tak už je nikdy neuvidíme."

„Přesto musí zaplatit," nedal se Acosta. Jeho hněv však přerůstal v pocit bezmoci.

„Nerozptylujme se myšlenkami na pomstu," navrhl Mancuso. „Naším úkolem je najít to zlato."

Došel k prvnímu nákladáku z dlouhého konvoje stojícího mezi kostrami mrtvých. Pneumatiky už dávno splaskly a plachty na korbách sežrala rez z vody kapající ze stropu. Frank se vyhoupl na zrezivělou stupačku a posvítil na korbu. Vyjma rozlámaných beden na ní nic nebylo.

Mancusův žaludek se sevřel neblahou předtuchou. Doběhl k druhému vozu pečlivě se vyhýbaje mrtvým. Jeho boty došlapovaly do kaluží. Pot z pronikavé vlhkosti teď vyvolával mrazivý pocit v zádech. Musel se silně přemlouvat a strach z očekávání toho, co najde, přerůstal v naprostou jistotu.

Druhý nákladák, jakož i dalších šest vozidel bylo prázdných. Po dvou stech metrech došel k barikádě, kterou dokázalo jeho zkušené

oko minéra ohodnotit. Zaminovali ji. Jenže šok mu způsobilo něco úplně jiného. Stál tam totiž karavan, jehož moderní hliníková konstrukce vylučovala, že by šlo o vozidlo postavené ve čtyřicátých letech. Na stěnách sice nenašel označení výrobce, zato na pneumatikách ano.

Stoupl si na kovový schůdek a protáhl se dveřmi dovnitř. Kužel světla osvětlil interiér. Ocitl se v klasické kanceláři, jakou vídal na stavbách.

Acosta vlezl za ním a vzápětí i jeho čtyřčlenný tým odvíjející kabel od reflektoru. Ustoupil. Ostré světlo ozářilo vnitřní prostory karavanu.

„Kde se to tu, ksakru, vzalo?“ řekl Acosta překvapeně.

„Pojď sem s tím světlem,“ odsekl Frank. Jeho nejčernější obavy se naplnily.

V ostrém světle spatřili, že také karavan zeje prázdnotou. Desky stolů byly prázdné, koše vysypané a nikde nezbyl ani popel v popelnících. Jedinou stopou lidské přítomnosti zůstala zapomenutá přílba visící na háčku a velká tabule na jedné straně. Frank studoval řady číslic a písmen. Číslice byly arabské, zatímco hlavička byla napsána v katakaně.

„Jakýsi rozpis?“ zeptal se Acosta.

„Objevení pokladu.“

Acosta se zhroutil do židle za stolem. „Všechno je pryč a dostali to nějak odsud.“

„Podle data na tabuli před pětadvaceti lety.“

„Marcos?“ vyhrkl Acosta. „Musel se k němu dostat první.“

„Ne, to nebyl Marcos,“ zavrtěl hlavou Frank, jako by znal odpověď odjakživa. „Japonci. Vrátili se, vyzvedli poklad a nám tu nechali jen ty kosti.“

14

Curtis Meeker zaparkoval Mercury Cougar své ženy a zvolna kráčel podél tří bloků k Fordovu divadlu na Desáté mezi ulicemi E a F. Zapnul si svůj převlečník až ke krku, aby se chránil před podzimním chladem. Pak se vmísil mezi skupinu důchodců na výletě, kteří si v pozdní večerní hodině vyšli na procházku po hlavním městě.

Průvodce se zastavil před divadlem, kde John Wilkes Booth zastřelil Abrahama Lincolna. Následovala krátká přednáška, před tím než se skupina turistů vydala přes ulici k Petersen House, kde prezident poté zemřel. Meeker se od nich nenápadně oddělil, podstrčil svůj průkaz vrátnému a proklouzl do haly divadla. Prohodil několik vět s ředitelem a pak se posadil na pohovku. Zdálo se, že si v poklidu pročítá program.

Pro pozdní návštěvníky byl jen jedním z těch, kteří se silně nudili při představení dramatu z konce devatenáctého století z doby španělsko-americké války. Jako divák dal zkrátka přednost rozjímání v hotelové hale.

Jenže Meeker rozhodně nikým takovým nebyl. Byl zástupcem ředitele pro Pokročilé technické operace. Ven v noci chodil jen zřídka, navíc jenom do kanceláře, kde analyzoval satelitní špionážní snímky.

Ve skutečnosti to byl celkem stydlivý chlap, který většinou prohodil sotva víc než dvě věty. Přesto si ho všichni cenili jako nejlepšího analytika snímků široko daleko. Na ženy působil velmi atraktivně, měl černé prošedivělé vlasy, laskavou tvář, milý úsměv a z očí mu sálala přívětivost.

Zatímco se zdálo, že ho opravdu velmi zajímá program, ruka vklouzla do kapsy a sepnula transmitér.

Raymond Jordan sedící v hledišti se jen stěží bránil spánku. Navzdory ohnivým vyčítavým pohledům své ženy zíval na obranu před nudou, kterou sto let starý divadelní dialog spíše produkoval, než aby ji zaháněl. Naštěstí pro publikum byly divadelní hry na programu Fordova divadla dostatečně krátké, aby je vůbec někdo vydržel. Jor-

dan sebou vrtěl v křesle a jeho mysl už bloudila v pstruhových vodách, kam se chystal druhý den.

Jeho rozjímání však přerušilo trojí tiché pípnutí na digitálních hodinkách na zápěstí. Hodinky označené jako Raytech vypadaly docela obyčejně a nikdo by je nepovažoval za šifrovací přístroj s označením Delta. Dlaní přikryl displej, který se rozsvítil. Signál Delta znamenal naléhavou schůzku či obdržení důležité informace.

Zašeptal své ženě do ouška omluvu. Protáhl se chodbičkou a vešel do haly. Jakmile spatřil Meekera, zachmuřil se. I když mu opuštění hlediště přišlo k duhu, toto setkání pro něj znamenalo naprosto jistě nějakou další vážnou krizi.

„Jak vypadá situace?“ zeptal se bez zbytečných okolků.

„Už víme, na které lodi byla bomba,“ odvětil Meeker, když vstával.

„Tady nemůžeme mluvit.“

„Dohodl jsem s ředitelem, že nám půjčí svou kancelář. Budeme tam mít klid.“

Jordan věděl, kde to apartmá je. Společně s Meekerem po chvilce vstoupili do haly zařízené ve stylu šedesátých let devatenáctého století. Zavřel dveře a podíval se na Meekera. „Jste si jist? Máte to ověřené?“

Meeker zlověstně zavrtěl hlavou. „Fotografie z období před výbuchem zaznamenaly tři lodi v oblasti. Aktivovali jsme špionážní satelit Sky King, aby přeletěl nad oblastí těsně po výbuchu. Zaznamenal ještě dvě plavidla.“

„Jak?“

„Radarový i sonarový záznam byl počítačově zesílen. Vidíme přes vodu, jako by byla zcela průhledná.“

„Už jste celou situaci analyzoval se svým týmem?“

„Ano.“

Jordan hleděl přímo do Meekerových očí. „Jste si opravdu jist svými závěry?“

„Nemám žádné pochybnosti,“ odvětil Meeker skoro vzdorovitě.

„Skutečně máte věrohodný důkaz?“

„Ano.“

„Uvědomujete si míru své odpovědnosti, pokud se vaše závěry ukážou jako chybné?“

„Jakmile vám předám zprávu, jdu domů a budu spát jako dudek. Ano, jsem si vědom své odpovědnosti. Tedy docela…“

Jordan si vydechl a svezl se do křesla u stolku. Podíval se na Meekera s velkým očekáváním. „Oukej, tak co máte?“

Meeker vytáhl z vnitřní kapsy převlečníku v kůži vázaný spis a položil ho na stůl.

Jordan se rozesmál. „Vy nemáte diplomatické kufříky rád, viďte?“ „Upřednostňuji volné ruce,“ pokrčil rameny Meeker. Otevřel desky a vytáhl fotografie. První tři zobrazovaly plavidla na hladině. Přesnost záběrů byla ohromující. „Tady je norský zaoceánský parník vezoucí náklad; krouží kolem japonského transportního plavidla. O dvanáct kilometrů dál britská oceánologická loď právě spouští batyskaf.“

„Před výbuchem?“ zdůraznil otazník Jordan.

Meeker přikývl. „Další dva snímky pořídil Sky King po explozi. Vidíte ty dva zničené trupy na dně. Třetí loď se rozpadla úplně. Vyjma několika drobných trosek z motorů po ní není na mořském dně ani stopa.“

„Která to byla?“ zeptal se Jordan velmi pomalu, očekávaje odpověď.

„Obě potopené nezničené lodi jsme identifikovali zcela spolehlivě,“ odmlčel se Meeker a podíval se od fotografií přímo do Jordanových očí. Odpověď musel zdůraznit. „Plavidlo, na jehož palubě se vezla atomová bomba, je japonská loď převážející automobily.“

Jordan si povzdechl a protáhl se v křesle. „Koneckonců mne to nepřekvapuje, že Japonci bombu mají. Vlastní tuto technologii už celá léta.“

„Rozhodující krok učinili, když sestrojili první kapalinou chlazený metalový reaktor. Štěpení s rychlými neutrony uvolňuje větší množství plutonia, než když se jen spaluje. Byl to první krok k výrobě atomové bomby.“

„Z domácího úkolu jedničku s hvězdičkou,“ pousmál se Jordan.

„Musím vědět, co hledám.“

„Něco jako iluzorní, byť právě objevenou továrnu na atomové bomby," řekl Jordan kysele.

Meeker se na něj podíval s odzbrojujícím úsměvem. „Jenže ani vaše pozemní rozvědka nemá nejmenší ponětí, kde je dávají dohromady."

„To je fakt," připustil Jordan. „Japonci zvládli zastírací operaci na výbornou. Přestože jsem se snažil, jejich vůdci stále ještě mlží."

„Pokud by jejich výroba probíhala nad zemí, pak bychom je s pomocí satelitů bez větších problémů našli."

„Zvláštní, že až doposud nemáme v žádné z možných oblastí zaznamenán výskyt vyšší radioaktivity."

„Naše přístroje nedetekovaly vůbec nic vyjma jejich reaktoru pro výrobu elektrické energie a úložiště jaderného odpadu nedaleko pobřežního městečka Rokota."

„Zprávy jsem četl," připustil Jordan. „Vykopali čtyřtisícimetrovou šachtu a do ní ukládají odpad. Mohli jsme něco přehlédnout?"

Meeker zavrtěl hlavou. „Budeme muset najít odpovídající místo, odkud se bomba mohla vzít. Nějakou rozlehlou strukturu."

„Ksakru," rozčiloval se Jordan. „Japonci si plachtí po oceánu s atomovými bombami určenými do amerického přístavu a my si tu jen klábosíme, aniž bychom měli nějakou představu, kde je vyrobili, jaký měli cíl a proč vůbec tuhle operaci někdo zahájil."

„Řekl jste bombami, v množném čísle?" podivil se Meeker.

„Odečet seismografických záznamů z Colorada naznačuje druhou detonaci v časovém intervalu jedné milisekundy po té první."

„Škoda že jste nenařídil pátrací operaci už před deseti lety."

„Co bychom dokázali?" zabručel Jordan. „Minulá administrativa krátila rozpočet na špionáž, kde jen mohla. Politici si myslí, že svět je jenom Rusko a Střední východ. Na zamini by nám nikdo nepovolil, abychom se šťourali ve věcech našich japonských přátel. Můžeme si tam dovolit jen dva přestárlé agenty. Stejně tak nemůžeme koukat pod pokličku našich izraelských přátel. Neumíte si ani představit, co se dělo, když jsme se podívali na akce Mossadu, které tolik vadily Arabům."

„Prezident ale bude muset použít svého vlivu. Situace je velmi vážná. Má dostatek prostředků, aby vše dokázal utajit."

„Až s ním promluvím, budeme moudřejší.“ Jordanova profesionálně uhlazená role utrpěla první trhlinu. Jeho hlas zněl najednou jako led. „Je jedno, jak se k celé situaci postavíme, každopádně jsme namydlení. Mám totiž silné obavy, že se teď pokoušíme přerušit jakési spiknutí, které se ale už nezadržitelně rozjelo naším směrem.“

Z předsálí se začaly ozývat hlasy. Hra skončila a do haly se trousili diváci.

Jordan povstal. „Musím jít, nebo mi manželka předvede svou roli. Umí být jak ledovec. Díky za informace o schopnostech vašich ptáčků.“

„Mám ale ještě jednu věc,“ namítl Meeker. Vytáhl další fotografii ze spisu a přiblížil ji ke zdroji světla.

„Tam dole je něco, co připomíná velký traktor. Co to má znamenat? Jak si to vysvětlujete?“

„To, co vidíte, je podmořský těžní stroj pohybující se na mořském dně v hloubce pěti tisíc metrů necelých dvacet kilometrů od epicentra výbuchu. Víte, komu ten stroj patří a co tam dělá?“

„Ano…“ Jordan se na okamžik odmlčel. „Vlastně jsem to pochopil až teď. Děkuji vám, Curtisi.“

Jordan se otočil k totálně zmatenému Meekerovi zády, otevřel dveře a vmísil se do davu opouštějícího divadlo.

15

Pitt, přesně tak jak říkal, vyvedl HTS z bahnité kobky. Kovové pásy skřípaly, když se centimetr po centimetru sunuly po zkamenělé lávě. Se zničující leností se velký stroj zakusoval do struktury mořského dna, odhazoval kameny a sliz, až se nakonec v oblaku bahna vyhrabal na holý povrch.

„Jsme venku," vykřikl Pitt potěšeně. „Panečku, dobře odvedená práce!" Vypnul počítačové ovládání a vyvolal na monitory několik seismografických údajů. „Zázrak, že jsme se vyhrabali, aniž nám něco prasklo nebo se někde udělala trhlina."

„Můj drahý kolego, má důvěra ve vaše nevšední schopnosti tady na mořském dně… hm… vlastně pod ním… neopadla ani na okamžik."

Pitt si změřil britského oceánologa pronikavým pohledem. „Pokud to berete takhle, pak bych vás vzal do party na partičku bridge, až budeme v New Yorku."

„Co máte s tím bridgem?"

„Hrajete?"

„Ano, docela dobře. Pár turnajů jsem už vyhrál. A co vy?"

„Rád si také dám Old Maid."

Rozhovor nabíral vzhledem k okolnostem jejich možného konce poněkud bizarních rozměrů, oba muži však dobře věděli, v jak kritické situaci se v hlubinách moře ocitli. Pokud snad někdo z nich pociťoval strach, nepřicházelo v úvahu, že by jej dal najevo.

„Když jsme vyklouzli z té šlamastyky, jaký teď máte plán?" zeptal se Plunkett s klidem hosta v restauraci žádajícího o šálek kávy.

„Vynořit se," poznamenal Pitt a ukazoval na střechu kabiny.

„Vzhledem k tomu, že tahle skvělá obluda nemá žádný vztlak a my jsme dobrých pět kilometrů pod hladinou, máte nějaký nápad, jak se dá taková nemožná mise provést?"

Pitt se jen šklebil.

„Klidně se posaďte a užívejte si vyhlídkové jízdy. Právě jedeme na horskou túru."

„Vítejte na palubě, pane admirále.“ Velitel Morton vyšvihl ukázkový pozdrav, pak ale k admirálovi natáhl ruku. Formálnost jeho chování se nedala přehlédnout. Rozhodně se mu nastávající situace příliš nelíbila a nesnažil se nic předstírat. „Jen ve velmi výjimečných případech přijímáme v průběhu plavby návštěvníky. Přiznávám, že se mi to vůbec nezamlouvá.“

Sandecker s mírným úsměvem přestoupil z lávky *Šanghajské lastury* na částečně vynořenou věž ponorky *Tucson*. Stiskl Mortonovi ruku zcela neformálně, ale o to víc autoritativně. Jeho přítomnost tady prostě patřila k běžným událostem na palubě atomové ponorky.

„Nebudu nijak trvat na oficiálních hlášeních, veliteli, prostě jsem se tu stavil jen na skok. Jsem tu ale na přímý prezidentův rozkaz. Pokud vám to působí nějakou nepříjemnost, pak se rád vrátím na džunku.“

Morton, který právě dostal pořádnou ťafku, zpopelavěl ve tváři. „Nemyslel jsem to zle, pane admirále, ale jsou tu všude sovětské satelity…“

„Nasnímají si nás v živých barvách. Jejich analytici si aspoň budou lámat hlavy. Nám je vlastně v tomto okamžiku úplně jedno, co si o tom budou myslet, a koneckonců i to, co uvidí.“ Sandecker se obrátil k sestupujícímu Giordinovi. „Můj asistent ředitele Al Giordino.“

Mortona neobvyklost situace úplně zaskočila a Ala už pozdravil zcela nedokonalým zasalutováním. Pak ukázal na poklop ve věži. Následovali velitele do malé kabiny s průhledným situačním stolem, do něhož se přenášelo trojrozměrné zobrazení oceánského dna.

Poručík David DeLuca, navigační důstojník Tucsonu, se nad ním právě skláněl. Napřímil se s milým úsměvem, poté co Morton vydal rozkazy. „Pane admirále, je mi nesmírnou ctí. Na vašich přednáškách na akademii jsem nikdy nechyběl.“

Sandecker se mírně uklonil. „Doufám, že jsem vás nenudil k smrti.“

„Vůbec ne. Vaše zprávy o projektech NUMA byly fascinující.“

Morton hodil po DeLucovi pohledem a kývl směrem k situačnímu stolu. „Admirála zajímá váš nález.“

„Synku, tak co jste si pro mne připravil?“ řekl Sandecker a položil poručíkovi ruku na rameno. „Prý jste zachytil ze dna poněkud neobvyklé signály.“

DeLuca se na okamžik zapýřil. „Zachytili jsme podivnou hudbu…“

„Mořskou pannu,“ poznamenal Giordino. Znělo to víc jako konstatování než otázka.

DeLuca přikývl. „Pak ale přišly pochody Johna Phillipa Sousy.“

Morton zúžil oči a tázavě se otočil na Ala. Jak jste to mohl vědět?“

„Dirk,“ vzdychl Giordino. „Je pořád naživu.“

„Doufejme,“ zklidnil vášně Sandecker. Zahleděl se na DeLucu. „Pořád si tam vyhrávají?“

„Ano, pane. Jakmile jsme určili polohu, můžeme bezpečně pohyb zdroje sledovat.“

„Pohybuje se?“

„Asi tak pět kilometrů za hodinu po mořském dně.“

„Společně s Plunkettem přežili zemětřesení v *Big Johnovi*,“ shrnoval Giordino.

„Můžeme se s nimi spojit přes spojení do batyskafu,“ navrhoval Giordino.

„Pokud ne…“ Sandecker váhal. Pak se znova obrátil k Mortonovi. „Slyšeli jste, že by se pokoušeli spojit s nějakou hladinovou lodí?“

„Pokud slyšíme hudbu, určitě bychom slyšeli i hlasy. Nejspíš by to byly trhané a nesouvislé kusy vět, ale přesto bychom z toho složili odpovídající zprávu.“

„Zachytili jste něco?“

„Nic,“ odvětil Morton.

„Pak je jejich podmořský telefon zničen,“ spekuloval Sandecker.

„Jak pak ale vysílají hudbu?“

„Přes nouzový lokátor se silnými zesilovači,“ sděloval Giordino. „Je určen pro krizové situace. Záchranné vozidlo je naváděno zvukem. Zařízení ale není určeno pro vysílání a příjem hlasu.“

Morton se snažil přemoci narůstající hněv. Nesnášel ten pocit, že ztrácí kontrolu nad situací, a ještě k tomu ve svém plavidle. „Mo-

hu se zeptat, kdo jsou ti lidé v tom stroji, co mu říkáte *Big John*, a kde se vzali na dně Pacifiku?“

Sandecker jen zvolna mávl rukou. „Promiňte, veliteli, jde o přísně tajný projekt.“ Pak se otočil zpět k DeLucovi. „Říkal jste, že se pohybují?“

„Ano, pane.“ DeLuca namačkal sérii kláves a na desce stolu se začala promítat sekvence třírozměrného modelu mořského dna. Muži tísnící se kolem teď hleděli na hologram Grand Canyonu při pohledu shora do akvária. Detaily byly zvětšeny pokročilou počítačovou technologií. Obraz založený na sonarových ozvech se zobrazoval v tlumených odstínech modré a zelené.

Světoznámé skalní útvary v severní Arizoně s tyčícími se ostrými stěnami kaňonů do 3000 metrů působily ve srovnání s údolími v zóně zlomu Mendocino jako trpaslíci. Hrozivě se tyčící stěny praskliny na mořském dně vytvářely stovky hřebenů a údolí vyvolávala dojem velkých řezných ran do písečných dun.

„Nejnovější vizualizační zařízení,“ sděloval Morton pyšně. „*Tucson* je první ponorkou, která jím disponuje.“

„Kódově se označuje jako Velký Karnak,“ jen tak nadhodil Sandecker. „Ví všechno a také všechno vidí. Můj tým v NUMA se podílel na jeho vývoji.“

Mortonova tvář zrudla v okamžiku totální porážky své autority jedním mužem, který tu vlastně neměl co dělat. Pak se ale ovládl a rozhodl se, že velení přece jen patří jemu. „Poručíku, ukažte panu admirálovi jeho hračku v akci.“ DeLuca vzal elektronické laserové pero a na zobrazené ploše začal paprskem ukazovat běh událostí. „Vaše podmořské vozidlo se objevilo tady v tomto údolí jen pár kilometrů od hlavního zlomu a teď se pokouší křižovat tak, aby se dostalo nahoru na rovné dno.“

Giordino s hrůzou hleděl na zničené naleziště, kde kdysi stávala jejich stanice. „Z Mokrých nalezišť toho moc nezbylo,“ řekl smutně.

„Stejně jsme s tím natrvalo nepočítali,“ doplnil Sandecker. „Výsledky ostatně už teď předčily všechna očekávání.“

Aniž ho někdo vyzval, DeLuca využil zvětšovací zařízení a zaostřil systém na HTS šplhající do příkrého svahu. „Pěkně ostrý obrázek.“

„Poručíku, jste zkušený operátor," pronesl kompliment Sandecker.

Při pohledu na malou tečku v temném nekonečnu se nikomu nechtělo věřit, že jsou v ní dvě ještě dýchající lidské bytosti. Pohybující se objekt se zobrazil tak realisticky, že měl člověk chuť se ho dotknout.

Myšlenky mužů kolem vizualizovaného sonarového obrazu se ale podstatně lišily. DeLuca si připadal jako astronaut hledící na život na jiné planetě, zatímco Morton viděl pod sebou z paluby letounu ve výšce deseti kilometrů uhánějící náklaďák. Sandecker s Giordinem ale především viděli své dva kamarády bojující v nehostinné hlubině o holý život.

„Můžete je vyzvednout pomocí batyskafu?" ozval se Morton.

Giordino zuřivě mačkal rám situačního stolu, až mu zbělely klouby. „Můžeme se s nimi setkat, ale žádné plavidlo dosud nemá přechodovou komoru, která by zvládla tlak tisíců tun vody. Jakmile by Johna opustili, budou okamžitě rozdrceni."

„Co je vytáhnout kabelem na hladinu?"

„Neznám žádnou loď, která by disponovala takovou tonáží, aby unesla šest kilometrů kabelu a k tomu ještě vydržela hmotnost HTS."

„*Glomar Explorer* by to zvládnul," připomenul Sandecker. „Jenže jsou v Argentině na prospektorských vrtech. Nebude možné ji stáhnout, přestavět a dostat sem dříve než za čtyři týdny."

Morton konečně pochopil naléhavost a zdrcující náboj situace.

„Velmi mě mrzí, že vám s mou lodí a posádkou nemohu pomoci."

„Děkujeme, veliteli," řekl těžce Sandecker. „Oceňuji vaši snahu."

Muži u situačního stolu najednou neměli co říci. Očima viseli na obrazu malého vozítka bojujícího o život jako brouk lezoucí po stěně kanálu.

„O co se to pokouší?" zeptal se DeLuca.

„Už vím," vyhrkl náhle Sandecker, jako by si najednou uvědomil veškeré souvislosti.

„Celou tu dobu drží určený směr. Vyhýbá se jen zcela nezdolatelným svahům, ale jakmile se terén srovná, znovu se vrací na původní kurz.“

Sandecker hledící na DeLucu už pochopil. „Dirk se snaží dostat na co nejvyšší pozici. Bože, já už ho málem odepisoval.“

„Určete předpokládaný kurz,“ vydal rozkaz Morton.

DeLuca zapnul navigační počítač a krmil ho daty. Pak se podíval na monitor a čekal na kompasovou projekci. Čísla naskočila skoro okamžitě.

„Váš muž, pane admirále, drží kurz tři tři čtyři.“

„Tři tři čtyři,“ zopakoval Morton. „Tam nic není, jen mrtvé dno.“

„Prosím, rozšiřte prostor před HTS,“ navrhl Giordino.

DeLuca přikývl a na displeji se rozevřelo mořské dno před *Big Johnem*. „Pořád stejný obrázek. Jeden hřeben stíhá druhý.“

„Dirk míří ke Conrowově guyotu,“ analyzoval AI nakonec.

„Guyotu?“ zarazil se DeLuca nad neznámým pojmem.

„Kužel podmořské sopky s rovným vrcholem,“ vysvětloval Sandecker.

„Jde o podmořskou sopku, jejíž vrchol byl srovnán tlakem vody a zhroutil se dovnitř.“

„V jaké hloubce leží ten vrcholek?“ zeptal se Giordino DeLucy.

Mladý navigační důstojník vytáhl ze skříně mapu a rozložil ji na průhlednou desku. „Conrowův guyot,“ četl nahlas. „Ve třech stech deseti metrech.“

„Jak má k němu HTS daleko?“ Tentokrát se zeptal Morton.

DeLuca si ověřoval vzdálenost pomocí kružítka a měřítka na spodní straně mapy. „Přibližně šestadevadesát kilometrů.“

„Při rychlosti osmi kilometrů za hodinu,“ začal Giordino počítat, „a zdvojnásobení vzdálenosti vzhledem k nerovnostem a objíždění závalů můžeme s trochou štěstí počítat s tím, že se tam dostane zítra touhle dobou.“

Lesk v Mortonových očích pohasl. „Vyjet po svahu sopky je sice přiblíží k povrchu, ale pořád budou tři sta metrů pod hladinou. „Je to přes tisíc stop. Jak se tomu chlapíkovi může podařit…“

„Jmenuje se Pitt,“ ozval se Giordino. „Dirk Pitt.“

„Oukej, Pitt. Jak to zvládne na hladinu? To chce vyplavat?“

„Z takové hloubky to nepůjde,“ odpověděl okamžitě Sandecker. „Big John je natlakován na atmosféru, která panuje na hladině. Vnější tlak vody je v té hloubce třiatřicetkrát větší. I kdybychom k nim dostali nejmodernější vybavení a dýchací přístroje se směsí helia a kyslíku, zůstávají jejich šance nulové.“

„A kdyby je po opuštění vozidla nezabila náhlá změna tlaku,“ přidal se Giordino, „zvládla by to dekomprese.“

„Co má tedy Pitt v rukávu?“ otázal se Morton, jako by si náhle připomněl, že ten chlapík tam dole má už leccos za sebou.

Giordinovy oči propalovaly přepážku ponorky. „Nemám žádné řešení, vím jen jistě, že s nějakým musíme přijít zatraceně rychle.“

16

Z nevábného šedého ústí se před nimi otevřel les prapodivně formovaných jícnů tyčících se z mořského dna. Připomínaly komíny, z nichž se valila oblaka černé horké páry o teplotě 365 stupňů Celsia, které ale okolní ledové moře velmi záhy zchladilo.

„Černé sopouchy," poznamenal Plunkett, když spatřil tyto útvary v kuželu paprsků světlometů *Velkého Johna*.

„V jejich okolí žijí velká společenství mořských živočichů," sděloval Pitt, aniž spustil oči z navigačních údajů zobrazujících se na monitoru. „Několik jsme jich popsali při našich prospektorských pracích na dně."

„Bude lepší, když to zvládneme projet velmi rychle. Nechci je mít na svědomí, kdyby je naše mašinka přejela."

Pitt se rozesmál a přešel na ruční řízení. Vedl HTS tak, aby se stroj velkým obloukem vyhnul exotickým koloniím mořského dna, které si zvykly na život bez sluneční energie. Skoro čtvereční kilometr bujné mořské vegetace připomínal oázu uprostřed vyprahlé pouště, široké stopy pásů nezvaného monstra teď objížděly plivající průduchy a vlnící se spletence rournatců volně se pohupující jako rákos kymácející se ve vánku.

Plunkett s užaslýma očima hleděl na duté trubice, z nichž se růžoví a karmínově červení živočichové vnořovali do černé vody. „Někteří mají skoro tři metry!" vyhrkl.

Kolem průduchů a kolonií rournatců se vznášely velké bílé slávky a mlži, z nichž mnohé Plunkett ještě nikdy neviděl. Citrónově zbarvení živočichové připomínající nafouknuté míče patřící do čeledi medúzovců se tu mísili s ostnitými bílými kraby a namodralými garnáty. Žádný z nich nepotřeboval ke svému životu fotosyntézu. Výživné látky čerpali z chemických reakcí sirnatých bakterií přeměňujících sulfidy a kyslík unikající ze sopouchů na organické živiny. I kdyby slunce vyhaslo, zdejší živočichové žijící v naprosté tmě by přežili, zatímco většina současné fauny by zanikla.

Britský oceánolog se pokoušel uložit obraz prapodivných obyvatel do hlubin své paměti. Ten už však pomalu zmizel v oblaku na-

plavenin za jejich mořskou obludou. Nemohl se soustředit. Pohyboval se ve vodotěsné kabině podmořského vozidla, náhle zasažen prapodivnými emocemi. Hleděl ven do pro něj nepředstavitelného světa. Najednou si tady dole připadal jako astronaut pozapomenutý kdesi v galaktické hlubině.

Pitt si mohl dovolit jen několik letmých pohledů do okolí, musel se soustředit. Jeho oči a reflexy se plně soustředily na nebezpečí, která se zjevovala na monitoru. Dvakrát málem o *Johna* přišel v neočekávaných prasklinách. Od pádu do jedné z nich ho dělil už jen příslovečný metr. Průjezd touto oblastí byl zhola nemožný jako pohyb po havajském lávovém podloží. Musel okamžitě přeprogramovat palubní počítač a zvolit objížďku.

Ostražitě míjel také kraje plošin a okraje kaňonů, protože hmotnost HTS jednoduše nemusely unést. Jednou dokonce musel objet malý aktivní vulkán chrlící lávu, která v mrazivé vodě okamžitě chladla. Pitt zkušeně naváděl svůj stroj kolem mnoha děr a vysokých kuželů, rozlehlých kráterů, jež typem připomínaly povrch rudé planety Marsu.

Spoléhal při tom na data přicházející z radarových a sonarových čidel a odolával přirozenému pokušení řídit se vlastním odhadem situace. Rozlišovat utváření terénu jen vizuálně by ve světle reflektorů HTS představovalo velké riziko. Napětí a stres se už přenesly do ztuhlosti jeho svalů a očí. Rozhodl se, že na pár minut svěří řízení Plunkettovi, který si velmi rychle osvojoval základní pravidla ovládání podmořského vozítka.

„Právě jsme překonali značku pro dva tisíce," hlásil Pitt.

„Výborně," odvětil Plunkett vesele. „Máme už za sebou půlku."

„Neříkejte hop, dokud jsme nepřeskočili. Svah je zde mnohem strmější. Pokud se sklon zvětší o dalších pět stupňů, pásy přestanou zabírat."

Plunkett zaplašil veškeré myšlenky na neúspěch. Získal v Pitta naprostou důvěru. Právě podobné emoce neskutečně rozčilovaly ředitele projektu NUMA. „Svah se zmírnil. Možná že se můžeme k vrcholku vydat přímo."

„Je docela dobře možné, že zdejší lávové podloží už nemá ostré hrany a je již erodované," poznamenal Pitt. Mluvil velmi pomalu.

Cítil se vyčerpaný. „V žádném případě bych si ale nedovolil ho označit slovem mírný.“

„Z nejhoršího jsme venku. Už jsme překonali hranici hlubiny.“ Plunkett se odmlčel a ukazoval z okna na živočicha vrhajícího modrozelené záblesky. „Porichtys myriaster. Dokáže svítit skoro dvě minuty.“

„Pak má tady smůlu,“ sykl Pitt s jazykem na vestě.

„Proč?“ zeptal se Plunkett nevěda, kam Dirk míří.

„Tato čeleď se velmi dobře přizpůsobila životu tady dole. Světélkování nahání strach predátorům, ale zároveň láká kořist, stejně tak jako láká opačné pohlaví k páření v hlubině.“

„Proplavat celý život v takové černé samotě, to by se mi vážně nechtělo.“

Plunkett už Pittovi rozuměl. „Věru pravdivé tvrzení, pane Pitte. My ale té rybičce stejně její úděl nemůžeme nijak zpříjemnit.“

„Mám dojem, že ji alespoň na okamžik zabavíte.“

„Co máte na mysli, pane Pitte?“

„Alespoň vás mohou chvilku pozorovat.“ Dirk mávl hlavou k pilotní konzoli. „*John* je váš. Buďte ale tak hodný a dívejte se na monitory, kde máte srovnané všechny geologické poruchy, a nenechte se rozptylovat nějakými krásnými škeblemi.“

Pitt se schoulil v křesle, jednou mrkl a pak už jen spokojeně chrupal.

O dvě hodiny později Pitta probudilo silné prásknutí připomínající výstřel. Okamžitě věděl, že nastal další malér. Narovnal se a jeho zjitřené smysly ihned zaznamenaly blikající červenou kontrolku.

„Výpadek?“

„Někde zatéká,“ informoval ho okamžitě Plunkett. „Kontrolka se rozsvítila bezprostředně po prasknutí.“

„Co hlásí nouzový režim na počítači?“

„Bohužel jste mi neřekl kód, abych jej mohl aktivovat.“

Pitt rychle vyťukal odpovídající sekvenci kláves. Na displeji se bleskově zobrazila jednotlivá varování.

„Máme zase štěstí,“ oddechl si Pitt. „Naše kabina je stále vodotěsná a všechny život podporující funkce jsou v pořádku. Stejně tak

jako komora reaktoru. Průsak lze lokalizovat někde dole u motorů a generátoru.“

„Tomu říkáte klika?“

„Odsud se klidně dolů dostaneme a záplatovat taky umím. Ten otvor je někde ve spodní části pláště. Navíc je mikroskopický.“

„Jenže do dvou hodin tlak vody plášť roztrhne a voda se vevalí dovnitř,“ varoval Plunkett. Začal se v křesle nervózně vrtět. Z jeho očí zmizel i ten poslední náznak optimismu. Teď jen bezmocně zíral na monitor. „Pokud se otvor zvětší a plášť se zhroutí…“ Raději se odmlčel.

„Stěny trupu se nezhroutí,“ řekl s klidem Pitt. „Jsou stavěné na šestkrát větší tlak, než jaký vládne tady venku.“

„Jenže jeden proud vody tady má sílu laserového paprsku. Jeho síla přeřízne elektrický kabel či lidskou paži během mrknutí oka.“

„Pak si tedy musím dávat pozor, aby se to nestalo!“ Pitt vtipkoval. Vyklouzl z křesla a plazil se k zadnímu východu z pilotní kabiny. Musel se přidržovat, neboť HTSka sebou na nerovném terénu silně házela ze strany na stranu. U zadní stěny zvedl poklop, rozsvítil světla a osvítil malý prostor strojovny.

Už vnímal ostré syčení na pozadí pravidelného hučení parní turbiny. Pořád ale neviděl, kde je zdroj. Na kovové rohožce lávky se však objevila louže vody. Zastavil se a naslouchal, odkud sem voda proniká. Nemělo smysl se bezmyšlenkovitě vrhat do hledání.

„Našel jste to?“ hučel do něj Plunkett seshora.

„Ne,“ odsekl Pitt nervózně.

„Mám zastavit?“

„Ani za nic. Musíme se dostat na ten vrcholek.“

Protáhl se dalším otvorem v podlaze do spodní sekce. Předzvěst hrůzného vnějšího prostředí drtícího jejich vozidlo zasáhla oba muže. Nemohl proud vody už poškodit nejdůležitější systémy? Dá se to vůbec opravit? Neměli naprosto žádný čas zvažovat nějaké možnosti, hledat náhradní řešení. Času jim valem ubývalo. Malé zaváhání je mohlo stát život. Hrozily jim jen různé druhy smrti – utopením, zadušením či rozdrcením pod masou vody.

Znovu se protáhl do malého prostoru; zkroutil se v něm s uklidňujícím pocitem, že vše ještě drží pohromadě. Zdroj syčení slyšel

někde blízko, kdesi v dosahu paže, dokonce cítil i jemnou clonu vodní tříště někde před sebou. Opar, jímž byla místnost zahalena, mu ale zabraňoval v tom, aby otvor opravdu spatřil.

Pitt se pomalu sunul prostorem. Najednou dostal nápad. Zul si botu. Podpatek mu teď posloužil jako slepecká hůl. Poklepával na stěny komory. V následujícím okamžiku mu cosi botu málem vytrhlo z rukou a utrhlo podpatek od podešve. Přímo před ním a kousek vpravo se nacházela prasklina.

Otvorem připomínajícím spíše trysku dovnitř tryskal pramínek vody přímo proti ukotvení parní turbiny, která poháněla pásy HTS. Silný titanový stojan stále odolával proudu vody pod obrovským tlakem, ale na jeho povrchu se již rýsovalo poškození.

Pitt sice našel zdroj, ale zdaleka nevěděl, jak ho utěsnit. Žádné vycpávky, pásky či tmely nedokážou zastavit vodu tryskající pod takovým tlakem. Postavil se a očima pátral po vhodném nástroji. Pak našel kus trubky určené pro generátor. Byla dimenzována do prostředí s velkým tlakem. V rohu místnosti objevil masivní kladivo.

Byl připraven. Voda v komoře už dosahovala výšky půl metru. Neměl jinou možnost. Pokud mu tenhle pokus nevyjde, všechny jejich naděje vezmou za své a oni budou jen čekat na milosrdnou smrt udušením či rozdrcením.

Pomalu a s naprostým odhodláním vzal do jedné ruky trubku a do druhé kladivo. Klidně se položil na rychle stoupající hladinu, hluboce se nadechl, zadržel dech a pak vydechl. Souběžně s tím jeden konec trubky přiložil k otvoru. Pečlivě držel protější konec od sebe. Pak prudkým pohybem vklínil trubku mezi dvě stěny oddělující motory od reaktoru. Zběsile do ní bušil kladivem, až se trubka opravdu zachytila mezi přepážkami. Ven už pronikala pouze vodní tříšť.

Jeho prozatímní ucpávka nebyla nejlepším řešením. Klín mohl udržet pronikající vodu jen na nějakou dobu. Možná budou mít dostatek času se dostat na vrcholek guyotu. Konečné řešení to ale rozhodně nebylo. Bude stačit pár hodin a voda jako laserový nůž rozpoltí trup *Velkého Johna*.

Pitt se posadil, promočený na kost. Byl unavený a vůbec nevnímal mrazivou vodu všude kolem. Podivné bylo, že když si o něco později uvědomil všechna rizika, v ledové vodě se dokonce zpotil.

Po dvaadvaceti hodinách od okamžiku, kdy se vyhrabali ze svého hrobu, se spolehlivý HTS dostal na dohled vrcholku kuželovité podmořské sopky. Pitt se vrátil k řízení. Dvojité pásy se zahrabávaly, podkluzovaly, prsty drapáku se zatínaly do naplavenin. Kus po kuse se velký stroj posunoval po strmém svahu. Nakonec se přehoupl přes okraj vrcholku.

V okamžiku, kdy se *Big John* zastavil a jeho motory oněměly, začal se oblak slizu usazovat na vrcholku Conrowova guyotu.

„Chlape, my to dokázali," smál se Plunkett a dal Pittovi pořádný štulec. „Panečku, my to zmákli na jedničku!"

„To sice ano," vrátil se Pitt do reality unaveným hlasem, „pořád ale máme před sebou velkou překážku." Pak kývl hlavou směrem k ukazateli hloubky. „Chybí nám nahoru tři sta dvaadvacet metrů."

Plunkettova radost okamžitě vyprchala. „A po vašich lidech ani stopy?" zeptal se vážným hlasem.

Pitt vypustil radarovou sondu. Na displeji se postupně zobrazoval celý prostor vrcholku o rozloze kolem kilometru čtverečného. Byl holý a pustý, připomínající kartónovou krabici. Záchranné vozidlo, které by na ně čekalo, nikde neviděli.

„Nikdo tady není," řekl tiše.

„Nemohu uvěřit, že nikdo na povrchu neslyšel ty odrhovačky a nesledoval naši cestu," vrtěl hlavou Plunkett. Daleko více než zklamání z něj čišel vztek.

„Nejspíš potřebují více času pro zahájení záchranné operace."

„Přesto bych ale čekal, že se jeden z batyskafů vrátí, aby vám pomohl se vynořit."

Pitt jen pochybovačně pokrčil rameny. „Porucha přístrojů, mimořádná povětrnostní situace. Musí nejspíš čelit celé řadě problémů."

„Přece jsme neurazili takovou štrapáci, abychom vyhasli na tomhle pekelném místě!" Plunkett se díval nahoru směrem k hladině. Neproniknutelná temnota se teď proměnila v indigově modrý soumrak. „Zbývá jen kousek."

Pitt dobře věděl, že Giordino se Sandeckerem udělají i nemožné, jen aby je zachránili. Neuměl si představit, že by jeho kolegové neprohlédli jeho plán a nezachovali se podle toho. Vstal a beze slova

šel k zadní přepážce. Otevřel poklop do strojovny. Průsak očividně vzrostl, voda už dosahovala skoro metrové výšky. Za slabou hodinku voda zničí turbínu. Pak samozřejmě přestane fungovat i generátor. Bez podpůrných systémů přestanou vzápětí fungovat i oba oceánologové.

„Oni nás tu nenechají," přesvědčoval Pitt sám sebe. „Oni nás tu nenechají."

17

Uběhlo prvních deset minut, pak další. Padla na ně tíha a děs z osamění. Zapomenuti na oceánském dně v nekonečné temnotě mezi bizarními živočichy – to vše se stávalo hrozivou noční můrou.

Pitt zaparkoval *Big Johna* ve středu vrcholku a naprogramoval čidla, tak aby mohl sledovat stav strojovny zaplavující se vodou. Se syčením přes sevřené zuby sledoval, jak se voda centimetr po centimetru tlačí ke generátoru.

I když výstup do menších hloubek významně snížil okolní tlak vody, přesto se otvor mírně zvětšil a Pittovo úsilí nemohlo v dlouhodobém výhledu přinést žádný užitek. Upravil kompresi vzduchu tak, aby vyrovnal tlak způsobený stoupající vodou.

Plunkett se obrátil k Pittovi a prohlížel si jeho tvář. Jeho výrazné ostré rysy se ani nepohnuly a víčka snad ani jednou nezamrkala. Zdálo se, že v očích se mu zračí hněv, ne hněv na nějakou osobu či událost, ale onen obecný strach, kdy člověk není pánem situace. Seděl v křesle duší vzdálen od britského oceánologa na tisíce kilometrů. Nikdy nepomyslel na smrt či strach, byl proti těmto emocím velmi dobře vyzbrojen. Jeho mysl se neustále probírala různými únikovými plány. Vypočítával všechny varianty, posuzoval detaily i možnosti, aby je nakonec všechny zapudil do přihrádky kdesi ve svém vědomí.

Měli jen jedinou možnost, jež plně závisela na Giordinovi. Pokud se tu Al neobjeví do hodiny, bude všechno ztraceno.

Plunkett se naklonil k Dirkovi a dal mu přátelskou herdu do zad. „Pane Pitte, stejně to byl ohromný kousek. Dostal jste nás z propasti až na její samotný okraj.“

„Pořád málo,“ sykl Pitt. „Málo platné, neříkej hop, dokud nepřeskočíš.“

„Pořád mi ale vrtá hlavou, jak jste chtěl opustit HTS bez přechodové komory. Jak jste se chtěl dostat na hladinu.“

„Prostě jsem zvažoval, že tam doplaveme.“

Plunkett zvedl obočí. „To jste předpokládal, že zadržíme dech?“

„To ne.“

„Alespoň tak," řekl uspokojeně Plunkett. „Co se týče mě, já bych se udusil tak po třiceti metrech." Zaváhal a dál hleděl se zvědavostí na svého kolegu. „Plavat – to jste snad nemohl myslet vážně?"

‚Podobné šílenosti se rodí jen v okamžiku zoufalství," odpověděl Pitt filozoficky. „Dobře vím, že bychom dekompresi a tlak venku nemohli přežít."

„Pak jste ale musel hledat jiné možnosti. Vaše nápady mají něco do sebe, jako třeba ten vyjet s tím monstrem až skoro na hladinu. Jistě máte další!"

„Přihořívá."

„Představit si vynoření se s patnáctitunovým obrem vyžaduje živou obrazotvornost."

„Ve své podstatě teď vše záleží na Alu Giordinovi," vysvětloval Pitt trpělivě. „Umí číst mé myšlenky. Přijede pro nás s batyskafem vybaveným…"

„Jenže on vás nechal tam dole," řekl Plunkett a ukázal paží do hlubin.

„Musel k tomu mít zatraceně pádný důvod."

„Víme to oba dva, pane Pitte, že sem pro nás nikdo nepřijde. Určitě ne v nejbližších hodinách, dnech, měsících. Čekali jsme na zázrak a ten nepřišel. Pokud nás budou hledat, tak jedině tam dole na sutinách vašeho dolu."

Pitt nic neříkal a jen hleděl do vody. Světlomety HTS přilákaly hejno sekernatek. Zploštělá těla po stranách se stříbrným břichem a úzkým ocasem se míhala kolem. Jejich světelná čára táhnoucí se podél celého těla vrhla barevné záblesky. Oční koule až nepřirozeně velké na tento druh se vyboulily z očnic. Dirk pozoroval, jak se hejno lenivě vznáší kolem přídě Velkého Johna.

Najednou se mírně naklonil, jako by naslouchal. Pak jen pokrčil rameny.

„Zdálo se mi, že něco slyším."

„Záhadou je, proč pořád slyším tu mořskou pannu," bručel Plunkett. „Už mi odcházejí i ušní bubínky."

„Připomeňte mi, abych vám nezapomněl poslat soustrastný telegram," odsekl Pitt. „Nebo by se vám víc líbilo, abychom kabinu zaplavili a skončili vše bez boje?"

Najednou strnul a zahleděl se kamsi do dálky za hejno sekernatek. Plazil se tam velký stín. Ryby se rozprchly.

„Co se děje?“ vyjekl Plunkett.

„Máme společnost,“ řekl Pitt s výsměšným tónem, ve kterém znělo: Já jsem ti to říkal. Otočil se s křeslem, aby lépe viděl horním okénkem.

U zádě HTS klesal dolů batyskaf NUMA z Mokrých nalezišť. Giordino se z kabiny šklebil jako měsíček. Velkým kruhovým oknem na levoboku jim dokonce mával i sám admirál Sandecker.

Přesně na tuhle chvíli Pitt čekal, či si ji spíše vymodlil. Plunketův další štulec jen dokresloval úlevu obou dvou.

„Dirku,“ omlouval se kolohnát, „hluboce se omlouvám za své pesimistické poznámky. Byly to jen pocity. Musím připustit, že vás mám rád. Jste chlap na svém místě.“

„Trochu se snažím,“ připustil Pitt konverzačně.

Ten Giordinův škleb za sklem batyskafu Pitt už párkrát viděl a pokaždé doslova v posledních vteřinách. Kde se tady ale vzal admirál Sandecker, jak se sem dostal tak rychle?

Giordino už neztrácel čas. Ukazoval na malá dvířka, která kryla vnější elektrickou přípojku. Pitt přikývl a zmáčkl knoflík. Poklop odskočil a během několika okamžiků už robotická paže batyskafu zasunovala kabel do zdířky.

„Slyšíš mě?“ zaburácel naprosto čistě Giordinův hlas.

„Ani nevíš, jak rád, kamaráde,“ odtušil Pitt.

„Omlouvám se za to zdržení. Druhý batyskaf se na hladině utopil. Tenhle zase nemá šťávu v bateriích, ale nějak jsme to opravili.“

„Vše odpuštěno. Rád vidím i vás, admirále. Nepředpokládal jsem, že budu mít tady dole takovou čest.“

„Laškování vynecháme,“ rozhořčil se admirál. Jaký je váš status?“

„Průsak v oblasti reaktoru. Za padesát minut končíme. Jinak jsme na tom víc než dobře.“

„Pak bychom si měli pospíšit.“

Giordino bez zbytečných slov nasměroval batyskaf, takže se příď ocitla na stejné úrovni jako spodní část HTS. Pak začal pracovat

s robotickými pažemi umístěnými na pilotní kouli. Byly mnohem menší než ty na Velkém Johnovi, ale o to dovednější.

Modulární robotické paže byly konstruovány tak, aby mohly používat různé nářadí. Ovládaly se hydraulicky. Levá ruka byla připojena k rotujícímu zápěstí s třemi prsty, jejichž konce obsahovaly čidla, rozpoznávající jednotlivé materiály počínaje dřevem přes ocel či plast až po bavlnu a hedvábí. Díky zpřesněnému navádění operátorem z klávesnice mohly prsty pracovat s přesností chirurgovy jehly či krajkářčina háčku nebo – pokud to vyžadovaly okolnosti – drtit kameny.

Robotická paže začala odvíjet hadici od malé nádrže a připojila ji do otvoru ve střední části pláště.

Na pravém zápěstí byla usazena série čtyř řezných kotoučů. Ostří kotoučů se lišila podle materiálů, kterými se měly prořezat.

Pitt zvědavě hleděl na obě robotické paže. „Kotouče patří k výbavě batyskafu, to vím, ale ten kyslíkový hořák?“

„Půjčil jsem si ho od jedné hostující ponorky,“ odpověděl bez dalšího AI.

„Logické,“ připustil Dirk. V jeho hlase zněla jakási únava i zvědavost, podpořená nejistotou, zda si z něj přítel jen nestřílí.

„Začínáme separaci,“ sděloval Giordino.

„Než nás vyřežete, napumpuju sem pár atmosfér, abych kompenzoval tlak vody z průsaku.“

„Výborná myšlenka,“ ozval se Sandecker. „Musíte získat co největší vztlak. Nesmíte ale překročit bezpečnostní limity, jinak vás dostane dekomprese.

„Nastavím dekompresní limity na našem počítači,“ ozval se Pitt. „Rozhodně nemám chuť – a nepochybně ani pan Plunkett ne – chytit nějakou tu vzduchovou embolii.“

Pitt začal pumpovat stlačený vzduch do pilotní koule a do strojoven. Giordino naváděl batyskaf tak, aby obě ramena mohla pracovat simultánně. Paže s třemi prsty přiložila svářecí tyč k nýtu na podvozku. Měla pozitivní náboj, zatímco HTS negativní. Při spojení oblouku mezi nýtem a svářecí tyčí vyšlehl záblesk. Jakmile se kov rozžhavil a kanálem v tyči proudil kyslík, začal se otvor rozšiřovat.

„Chtějí nás odvařit," vysvětloval Pitt Plunkettovi. „Musí přerušit všechny sváry, osy, elektrická vedení. Musí nás uvolnit od hlavního rámu a pásů."

Plunkett jen přikývl. Giordino mezitím pokračoval v práci. Řezné kotouče se zařezávaly do dalšího cíle. „Tady je řešení. Vybubláme na povrch stejně tak jako prázdná lahvinka šampaňského Veuve Cliquot Ponsardin."

„Či vypitá plechovka piva Coors."

„Pane Pitte, tak právě tohle si s vámi v první putyce někde na břehu dám."

„Děkuji vám za pozvání, pane Plunkette. Přijímám, tedy pokud budeme mít dostatek vztlaku, abychom se tam vynořili."

„Teď už vybubláme," rozhodně poznamenal Plunkett. „Lepší embolie než se tady utopit."

Pitt ale s takovým tvrzením nemohl souhlasit. Kesonová nemoc přinášela potápěčům neskutečnou trýzeň po celá tisíciletí. Smrt byla pro ně vysvobozením. Ti, kdo přežili, měli deformovaná těla sužovaná bolestí, která nikdy nekončila. Dirk stále visel očima na tlakoměru. Teď ukazoval tři atmosféry, tlak odpovídající asi dvaceti metrům. V této hloubce dokážou překonat tlak venkovní vody, pokud to nebude dlouho trvat a v jejich krvi se ještě nezačne tvořit plynný dusík.

O pětadvacet minut později Pittovy úvahy o změně tlaku narušil zvuk praskajícího pláště kdesi v pilotní kouli. Pak se ozval hluboký zvuk drceného materiálu a začala stoupat vlhkost.

„Ještě jeden nýt a jste uvolnění od rámu," informoval Giordino. „Zvedáme kotvy."

„To beru," odvětil Pitt. „Jsem připraven uzavřít všechny elektrické zdroje. Odpojím i reaktor."

Sandecker si připadal strašně. Hleděl na tváře dvou mužů za dvěma sklo a nemohl se smířit s tím, že jsou pravděpodobně odsouzeni na smrt. „Jak jste na tom s kyslíkem?" zeptal se.

Pitt zkontroloval měřidla. „Pokud si odpustíme pizzu, tak domů dojedeme."

Pak se opět ozvalo skřípění. Koule se naklonila přídí napřed. Začala se chovat tak, jako by se chtěla uvolnit od podvozku. Pitt okamžitě vypnul hlavní generátor a přešel na záložní nouzové zdroje

napájení počítače a podmořského telefonu. Jenže pohyb nahoru se najednou zastavil. Zůstali viset někde na rámu pásového podvozku.

„Moment," ozval se sebejistý Giordinův hlas. „Zapomněl jsem na hydraulická připojení." Vzápětí dodal: „Pokusím se držet v těsném závěsu, ale pokud mi ujedete, vypadne kabel a my ztratíme telefonní spojení."

„Nemluv a dělej. Crčí sem voda, sváry už moc nedrží."

„Chápu."

„Jakmile vyplavete na hladinu, okamžitě otevřete poklop a upalujte pryč, co vám jen vlny dovolí," vydal rozkaz Sandecker.

„Admirále, o tom nepochybujte, poletíme, jak kdyby nám hořelo za patami."

Pitt s Plunkettem s úlevou naslouchali syčení řezných disků při prořezávání posledního potrubí. Pak se ozvalo ostré prasknutí a koule sebou trhla. Poté začala pomalu stoupat. Rám *Big Johna* s velkými pásy, otevřenými vnitřnostmi a přetrhanými kabely zůstal tam dole jako lodní vrak připomínající lidskou návštěvu v hlubinách.

„Jsme na cestě!" houkl Plunkett.

Pitt se ale kousal do rtů. „Příliš pomalu. Nateklá voda snížila náš pozitivní vztlak."

„Máte před sebou dlouhou cestu," připustil Giordino. „Odhaduji rychlost vynoření jen na deset metrů za minutu."

„Táhneme s sebou reaktor, motor a tuny vody. Náš objem je dost malý a my jen stěží překonáme nadbytečnou zátěž. Archimédes je neúprosný."

„Měli byste stoupat o něco rychleji, až se přiblížíte k hladině."

„Nepomůže to. Nabíraná voda vyrovná pokles tlaku."

„S komunikačním kabelem si nemusíš dělat starosti," řekl Giordino spokojeně. „Klidně vám stačím."

„Příliš malá útěcha," zabručel Pitt.

„Dvacet metrů," informoval Plunkett.

„Dvacet metrů," opakoval Pitt.

Dva páry oči visely na hloubkoměru, který se zobrazoval na monitoru. Nikdo z mužů nepromluvil. Minuty se nekonečně vlekly. Soumračný svět indigově modrého oceánu lehce zbledl z prvních slunečních paprsků pronikajících pod hladinu. Nejdříve voda zářila

zeleně a pak žlutě. Kdesi v dálce je doprovázelo hejno tuňáků. Ve 150 metrech začal Pitt odečítat hloubku na hodinkách na zápěstí.

„Zpomalujete," varoval je Giordino. „Vynořujete se rychlostí sedmi metrů za minutu."

Pitt bouchl pěstí do měřidla objemu pronikající vody. Nahánělo mu oprávněné starosti. „Jsme v kritickém stavu. Zaplavení je v červeném."

„Můžete zvýšit objem vzduchu?" zeptal se Sandecker s dobře slyšitelnými obavami v hlase.

Jedině že bychom pak přežili embolii."

„To zvládnete," vybízel je Giordino s nadějí. „Už jste nad osmdesátkou."

„Až naše rychlost poklesne pod čtyři metry, uchop nás svými chapadly a vytáhni nás nahoru."

„Provedu."

Giordino se posunul před ně a natočil své plavidlo tak, aby jeho záď mířila k hladině a on se mohl dívat dolů na Pitta s Plunkettem ve vynořující se kouli. Nastavil autopilota na zpátečku ve stejné rychlosti jako pilotní sekce Big Johna. Dříve než natáhl robotickou paži, spatřil, jak se HTS propadá. Mezera se začala zvětšovat. Rychle změnil parametry a padající kouli dohnal.

„Dva metry za minutu," hlásil Pitt ledově. „Propoj nás."

„Pracuje se na tom," předešel ho Giordino.

V okamžiku, kdy se ruka chopila výstupku na povrchu vraku, se koule úplně zastavila.

„Neutrální vztlak," oznamoval Pitt.

Giordino vyhodil nadbytečnou kovovou zátěž a znovu naprogramoval plnou zpáteční rychlost. Trysky vyplivovaly vodu pod sebe a obě plavidla se začala pomalu pohybovat vzhůru k tolik vytoužené hladině.

Osmdesát metrů, sedmdesát. Boj o sluneční světlo nebral konce. V sedmadvaceti metrech se jejich vzestup zastavil úplně. Voda se valila do strojovny novými proraženými otvory, prasklým potrubím rychlostí a tlakem stříkající hasičské hadice.

„Ztrácím vás!" křikl rozrušeně Giordino.

„Okamžitě evakuovat!" nařizoval Sandecker.

Pitta s Plunkettem nikdo nemusel vybízet dvakrát. Rozhodně nehodlali skončit na dně moře v sarkofágu jménem *Big John*. Koule začala klesat a táhla batyskaf za sebou. Jejich jedinou záchranou bylo zůstat uvnitř kyslíkem naplněné komory, v tlaku, který se teď skoro rovnal tlaku venkovní vody. Co jim osud dal, teď jim zase vzal. Výpadek baterií zatopených pronikající vodou nemohl přijít v horším okamžiku. Hydraulika vypadla a právě ta ovládala otvírání poklopů.

Plunkett se vší silou opíral do poklopu, ale jen o něco větší tlak okolní vody mu nedovolil otevřít cestu za záchranou. Pitt se do poklopu opíral za Britem, ale i jeho úsilí bylo marné.

Giordino se Sandeckerem pozorovali z paluby batyskafu jejich boj s narůstajícím strachem. Negativní vztlak rychle stoupal a odsouzené plavidlo se hodlalo vydat každým okamžik na opětovnou cestu k mořskému dnu.

Poklop držel jako přilepený, nakonec jej ale přece jen odtrhli. Voda se valila dovnitř. „Jen vydechovat, nikde se nesmíš nadechnout," křičel Pitt.

Plunkett krátce přikývl, několikrát se hluboce nadechl a vydechl, aby se zbavil oxidu uhličitého. Nakonec zadržel dech. Pak strčil hlavu do proudu crčící vody, protáhl se ven a byl pryč.

Pitt ho následoval po několika podobných dechových cvicích. Protáhl si kolena na okraji rámu a vrhl se vpřed. Giordino uvolnil robotickou paži. Zbytky HTS se propadly do hlubiny.

Pitt to nevěděl, ale kouli opustil ve dvaačtyřiceti metrech od povrchu. Jiskřící hladina mu připadala deset kilometrů daleko. Klidně by teď za ploutve dal celoroční plat. Stejnou cenu by zaplatil za to, kdyby mu bylo o patnáct let méně. Když byl v pubertě, dokázal se potápět do třiceti metrů jen se šnorchlem, kousek od kalifornské Newport Beach. Stále si udržoval dobrou kondici, ale způsob života i věk si přece jen vybraly svou daň.

Plaval kolmo nahoru pomocí silných záběrů paží a nohou. Vydechoval po malých částech, aby mu tlakem nepraskly plicní kapiláry a aby se do krevního řečiště nedostaly vzduchové bubliny způsobující embolii.

Sluneční paprsky tančily po povrchu hladiny a vrhaly stíny až na dno mělčiny. Najednou si Dirk uvědomil, že tu jsou stíny dvou lodí.

Bez kyslíkové masky dokázal rozlišit jen hrubé obrysy. První mu připadala jako větší loď, ta druhá jako přímo mamutí. Mírně změnil kurz, tak aby se vynořil mezi nimi. Dole pod ním ho podporoval tým fanoušků, Giordino se Sandeckerem na palubě batyskafu.

Plunkett byl nad ním a podle jeho pohybů se dalo poznat, že je na tom špatně. Starý muž už očividně ztratil veškeré síly. Došel mu kyslík, zbývala jen chvíle do okamžiku, kdy ztratí vědomí. Chytil ho za límec a táhl ho na povrch.

Pitt vydechl poslední zbytek vzduchu z plic. Hladina se zdála pořád tak daleko. V uších mu hučelo bubnování krve a mlel z posledního. Plunkett, kterého vlekl za sebou, znehybněl. Brit neměl s pobytem pod vodou bez kyslíkového přístroje naprosto žádné zkušenosti.

I Pittovo vidění kalila mlha, před očima se mu jiskřilo. Myšlení ovlivňoval nedostatek kyslíku, ale touha po životě vše překonávala. V uších ho píchala mořská voda a pronikala do jeho chřípí. Nehodlal to vzdát, přestože jeho utonutí se blížilo s každičkým centimetrem.

Sebral poslední zbytky sil a volnou rukou zuřivě mlátil do vody táhna bezvládné tělo svého parťáka Plunketta. Pak zahlédl první odlesk vlny, přišel jako zázrak. Byly tak blízko, blizoučko. Pak zase tak neskutečně daleko.

Pak se kolem něj začalo ozývat mohutné šplouchání a do vody dopadala velká tělesa. Vedle něj se zjevily čtyři černé postavy. Dvě z nich popadly Plunketta a táhly ho pryč. Jedna z nich přiložila k Dirkovým ústům náustek dýchacího přístroje.

Několikrát se zhluboka nadechl životodárné směsi plynů. Nakonec mu potápěč náustek sebral, aby se nadechl sám. Dýchal vzduch, ten starý dobrý pozemský vzduch. Směs dusíku, kyslíku a dalších plynů. Pittovi najednou ta jinak docela normální směsice připadala jako osvěžující horský vzduch v koloradských Skalistých horách s nádechem deště v borovicovém háji.

Pittova hlava se vynořila z vody. Mžoural a mžoural a hleděl na sluníčko, jako by ho nikdy předtím neviděl. Obloha mu nikdy nepřipadala modřejší. Klidná hladina s ani ne půlmetrovými vlnami jen dotvářela poklidný dojem docela normálního dne.

Zachránci se ho pokoušeli podpírat, ale Pitt je ze sebe setřásl. Převalil se na záda a díval se na obrovskou věž atomové ponorky kousek od něj. Pak spatřil i džunku. Kde se tady ksakru vzala? Ponorka přivezla potápěče z námořnictva, ale co ta džunka?

U zábradlí paluby džunky se tísnila početná skupina lidí. Poznával je. Jeho parťáci z podmořského dolu mu mávali jako šílení. Pak spatřil i vesele mávající Stacy Foxovou.

Začal hledat Plunketta, ale i o velkého Brita bylo postaráno. Ležel na trupu ponorky obklopen muži z posádky. Přišel k sobě velmi rychle. Posadil se, kýchal a kýchal. Vyplivoval vodu.

Batyskaf NUMA se vynořil jen na délku paže od ponorky. Giordino se protáhl poklopem s výrazem muže, který právě pokořil jackpot. Pitt se válel na hladině docela blízko. Už si zase mohli povídat.

„Podívej se, jaký blázinec jsi zase způsobil," dobíral si ho malý Ital. „Bude nás to stát celý majlant."

Pittovo nadšení z toho, že přežil, najednou začalo přerůstat v téměř boží hněv. Události minulých hodin přinesly obrovské škody a příliš mnoho lidí zemřelo. Dirk neznal příčinu ani toho, kdo to zavinil. Odpověď pronesl napjatým a zcela nepřirozeným tónem.

„Neplatíš ani ty a ani já! Ať už ty škody zavinil kdokoli, musí si teď uvědomit, že má v patách hodně vlezlý berňák."

ČÁST II
DRAČÍ DECH

6. října 1943
Tokio, Japonsko

18

„Na shledanou v Jasukuni“ – tak znělo rozloučení pilotů kamikaze, předtím než nastoupili do svých letadel.

I když všichni věděli, že se již nikdy za svého života neuvidí, přesto v sobě nosili neochvějnou víru v setkání svých duší v Jasukuni. Obecně uznávaná svatyně zasvěcená těm, kteří položili život za císaře, byla postavena již po revoluci v roce 1868 a od té doby si zachovala svou tradici. Stojí na hoře Kudan, přímo uprostřed Tokia. Bývá také označována jako Šokonša či „Svatyně probouzení duší“. Tato svatyně požívá mezi šintoisty jedinečné úcty, podléhá jejich přísným regulím a prakticky neobsahuje žádné vnitřní vybavení.

Šintoismus, náboženství, které se postupně vyvinulo ze starobylých religiózních tradic, se postupně rozvětvilo v mnoho směrů a sekt, které rozdílným způsobem vykládají význam kami – „šíření boží vůle prostřednictvím různých božstev“. V průběhu druhé světové války se šintoismus stal státním kultem a etickou filozofií – mnohem víc než jen obyčejnou vírou. Během americké okupace se sice kontinuita rituálů a obřadů narušila, ale všechny šintoistické obřady i artefakty byly později označeny za národní dědictví a svatyně prohlášeny za kulturní památky.

Svatá místa uvnitř svatyně jsou vyhrazena pouze hlavnímu knězi a uvnitř je uctíván předmět, jenž zhmotňuje boží vůli. Pro Jasukuni se takovým symbolem stalo zrcadlo.

Velkou bronzovou branou vedoucí k svatyni válečných hrdinů nesmí vstoupit žádný cizinec. Zvláštní shodou okolností jsou zde pohřbeni i dva cizinci – kapitáni džunek, které v průběhu ruskojaponské války v roce 1904 zásobovaly japonské loďstvo. Jinak je svatyně zasvěcena více než 2 500 000 válečným hrdinům země Nippon. V Jasukuni jsou ale také uctíváni pěkní prevíti. Odpočívají tu duše najatých zabijáků, vojáků neregulérní armády a válečných zločinců vedených generálem Hidekim Todžem, jehož krutost téměř

zastiňuje zvěrstva páchaná v koncentračních táborech Auschwitz či Dachau.

Po druhé světové válce se Jasukuni stala víc než jen vojenským památníkem. Reprezentovala vznešený symbol pro konzervativce a jestřáby stále snící o nadřazenosti říše šířící japonskou kulturu po celém světě. Premiér Ueeda Junširo a jeho partajní soukmenovci sem dokonce zašli vzpomenout japonské porážky z roku 1945. Psalo se o tom obšírně v médiích a televize přinášely rozsáhlé reportáže. Vzápětí však přišly silné protesty z opozice, od levicových politiků a pacifistů, nešintoistických frakcí. Nechyběly ani oficiální noty ze zemí, které v době války trpěly pod japonskou knutou.

Otevřená kritika a značné množství odsuzujících protestů vedly k tomu, že ultranacionalisté hnaní svou vírou v moc impéria a v glorifikaci japonského národa museli své obřady konat v noci. Přicházeli sem v přestrojení a zcela tajně. Většinou šlo o neskutečně bohaté vládní hodnostáře a zlovolné intrikány, na nichž v mnohém závisela celá vláda a kteří zůstávali díky svým kontaktům prakticky nedotknutelní.

Přesně k takovým postavám patřil i Hideki Suma.

Když Suma procházel bránou, jemně mžilo. Šel volným krokem ke svatyni Sokonša. Půlnoc dávno uběhla a on kráčel vpřed jen v odlesku světel nočního Tokia, odrážejících se od nízké oblačnosti. Zastavil se pod velkým stromem a rozhlížel se po pozemku uzavřeném mezi vysokými zdmi. Jedinou známkou života tu bylo hnízdo holubů schované pod deskami vyřezávané střechy.

Hideki, uspokojen tím, že ho nikdo nesleduje, si umyl ruce v obřadním kamenném umyvadle a zvlhčil si ústa douškem vody z malé naběračky. Šlo o typický šintoistický obřad. Pak vešel do vnější haly, kde se potkal s hlavním knězem. Už ho očekával. Suma přinesl malý obnos do oratoře a pak z vnitřní kapsy převlečníku vytáhl svazek papírů svázaných do ruličky. Podal jej knězi. Ten je pak rozložil na oltáři.

Na počest kami Hidekiho Sumy se rozcinkal malý zvon. Muži se společně pomodlili a pak si stiskli ruce. Po krátkém očistném obřadu si Suma vzal slovo. Mluvil velmi tiše. Pak si vzal svazek a stejně tak kradmo, jako přišel, zase zmizel.

Stres posledních tří dnů z něj spadl jako zurčící voda ze stěn zahradního altánku. Suma si najednou připadal díky své kami jako znovuzrozený. Jeho úděl přece obsahoval cíl očistit japonskou kulturu od zničujících západních vlivů a ochránit finanční impérium. Takovou cestu mu ukázal jeho bůh.

Hidekiho Sumu byste v davu docela snadno přehlédli. Ničím mimořádným nevynikal. Teď měl na sobě kombinézu dělníka a levný pršiplášť. Neměl žádný klobouk. Jeho dozadu česané bílé vlasy působily prapodivně. Typicky černá hříva, tak vlastní všem japonským mužům a ženám, zbělela už dávno, a tak ve svých devětačtyřiceti vypadal mnohem starší. Podle západních měřítek šlo o mrňouse, dorůstajícího sotva 170 centimetrů.

Když jste se mu ale podívali do očí, museli jste pochopit, čím se liší od svých soukmenovců. Zorničky zářily atraktivním indigově modrým zabarvením. Musel je zdědit nejspíše po prvních holandských obchodnících či anglickém námořníkovi, který se kdesi v Japonsku kdysi zapomněl. Křehký klučina začal vzpírat v patnácti a s chladnokrevným odhodláním si vypěstoval svalnatou postavu. Neuspokojovala ho teď síla, ale spíše jednolitost šlach a svalů jeho těla.

Jeho tělesný strážce a řidič v jedné osobě se uklonil. Zamkl za ním bránu. V černé limuzíně Murmoto poháněné dvanáctiválcovým motorem o síle 600 koní na sedadlech otočených dozadu už na něj trpělivě čekali. Tošie Kudo, sekretářka a tajemnice, a také Hidekiho oddaný přítel a poradce Moro Kamatori.

Tošie byla mnohem vyšší než její japonské vrstevnice. Dlouhonohá kráska, štíhlá jako haluz, s černými vlasy padajícími až do pasu a s tváří bez jediné chybičky, doplněnou magickýma kávovýma očima, připomínala typickou bondovskou krásku. Na rozdíl od proradných filmových koček však tato dívka nosila hlavu na svém místě. Její IQ dosahovalo 165. Hideki vždy pozorně naslouchal jejím názorům.

Ani nevzhlédla, když Suma vklouzl do vozu. Na jejích krásně tvarovaných nohách teď ležel laptop, jehož obrazovku pozorně studovala.

Kamatori právě telefonoval. Jeho intelekt se sice s Tošieiným nemohl srovnávat, přesto byl však dostatečně mazaný, aby spolehlivě

řídil tajné Hidekiho projekty. Zvláštní nadání měl pro spekulativní financování a uměl lobovat. Tahal však za provázky v Sumův prospěch. Hideki sám se raději držel v ústraní.

Kamatori měl na své rozhodné tváři s přerostlýma ušima apatický výraz. Pod hustým černým obočím a silnými brýlemi bez obrouček se dívaly neživé tmavé oči. Na úzce sevřených rtech se nikdy nezrodil úsměv. Z tváře tohoto chlapa se nedaly číst emoce ani názory. Kamatori byl špičkovým mužem pro likvidaci všech lidí, kteří se kdy Sumovi postavili do cesty. Nezáleželo, zda oponent byl bohatý či vysoce postavený, vždycky se mu přihodila nějaká dopravní nehoda nebo ho opozice obvinila z nějakých nepřístojností.

Kamatori si dokonce vedl pečlivé, skoro účetní záznamy o všech krocích. Během pětadvaceti let se jeho útlocitné metody uplatnily v 237 případech.

Zavěsil a odložil sluchátko do opěrky sedadla. Podíval se na Hidekiho. „Admirál Itakura je na velvyslanectví ve Washingtonu. Jeho zdroj mu potvrdil, že Bílý dům již identifikoval výbuch jako nukleární, včetně toto, že k němu došlo na palubě *Božské hvězdy*.“

Suma jen stoicky pokrčil rameny. „Už prezident poslal protestní notu premiérovi Junširovi?“

„Američané se chovají podivně. Mlčí,“ odpověděl Kamatori. „Norové a Britové tropí povyk kvůli potopeným plavidlům.“

„A Američané nic?“

„Jen útržkovité zprávy v médiích.“

Suma se naklonil dopředu a ukazováčkem poklepal Tošie na koleno v nylonkách. „Prosím, fotografii z oblasti výbuchu.“

Sekretářka oddaně přikývla a do počítače vložila nezbytný kód. Během třiceti sekund z faxového přístroje vestavěného do přepážky mezi řidičem a spolujezdci vyjel barevný snímek. Podala ho Sumovi, který mezitím uvnitř rozsvítil. Tošie mu ještě podala lupu.
„Snímek je pořízen v infračerveném spektru před půldruhou hodinou při přeletu našeho satelitu Akagi,“ vysvětlovala.

Suma hleděl na snímek přes lupu a mlčel. Pak se na krásku podíval s otázkou v očích. „Atomová ponorka a čínská džunka? Američané se chovají nějak podivně. Divím se, že sem neposlali polovinu pacifické flotily.“

„Do oblasti výbuchu směřuje několik plavidel," doplnil Kamatori. „Objeví se tu i oceánologické průzkumné plavidlo NUMA."

„Co snímkování z vesmíru?"

„Američané už jich mají dost ze satelitů Pyramider a z letounů SR90."

Suma poklepal prstem na malý objekt. „Batyskaf mezi dvěma většími plavidly. Kde se tam vzal?"

Kamatori hleděl na Sumův ukazováček. „S džunkou nemůže mít nic společného. Museli ho sem přivézt na ponorce."

„Z *Božské hvězdy* nemohou najít naprosto nic," poznamenal zamyšleně Hideki. „Rozpadla se na atomy." Hodil snímek Tošie. „Data o lodích převážejících naše automobily, prosím, jejich současná poloha a cíl."

Kráska jako by uhodla jeho myšlenky. Už měla všechny údaje na obrazovce. „Zde jsou všechna data, pane Sumo."

„Prosím?"

„*Božský měsíc* vyložil dodávku automobilů v Bostonu včera v noci," hlásila podle japonských symbolů na obrazovce. „*Božská studnice*… před osmi hodinami zakotvila v Los Angeles a začalo vykládání."

„Kde jsou další?"

„Dvě plavidla už míří k cíli," pokračovala Tošie. „*Božská oblaka* budou v New Orleansu za osmnáct hodin a Božskému jezeru zbývá do Los Angeles pět dní."

„Možná bychom je měli odklonit od amerických přístavů," navrhoval Kamatori. „Co když speciální celní agenti změří jejich radioaktivitu?"

„Koho máme v Los Angeles?" zeptal se Suma.

„George Furukawu. Řídí naše tajné operace v jihozápadních státech."

Suma se protáhl, evidentně potěšen tímto jménem. „Furukawa je náš člověk. Věděl by o zpřísněných opatřeních v přístavech." Otočil se ke Kamatorimu, který už zase telefonoval. „Odklonit *Božská oblaka* na Jamajku a nechat je tam až do chvíle, kdy získáme jistotu, co se v USA děje. *Božské jezero* drží kurz do Los Angeles."

Kamatori se uklonil a dál pokračoval v rozhovoru.

„Nebojíte se detekce?“ zeptala se tiše Tošie.

Suma sevřel rty a zavrtěl hlavou. „Američtí agenti sice lodě prohledají, ale bomby odhalit nedokážou. Porazíme je jejich zbraněmi, naší technologií.“

„Exploze na palubě *Božské hvězdy* přišla v nepravý čas,“ připomněla Tošie. „Zajímalo by mne, zda jednou zjistíme, proč k ní došlo.“

„Nechává mne to zcela lhostejným,“ odsekl Suma. „Nehody se stávají. Nepřipustím však žádné ohrožení našeho projektu Kaiten.“ Hideki se odmlčel. Na jeho tváři se rozlil krutý, nelítostný škleb.

„Máme už dostatek prostředků, abychom ze zemského povrchu vymazali jakýkoli národ, který se postaví do cesty naší nové říši.“

19

Viceprezident George Furukawa ve své přepychově zařízené kanceláři v prestižních Samuel J. Vincent Laboratories právě telefonicky hovořil se svou ženou. Připomínala mu, že má jít k zubaři. Poděkoval jí, pronesl pár laskavých slov a zavěsil.

Žena na druhé straně linky však nebyla jeho manželkou, nýbrž jednou ze Sumových agentek, které dokázaly imitovat hlas paní Furukawové. Návštěva zubaře také neměla nic společného s vrtačkou – šlo o kódované sdělení, které využili jen pětkrát. Znamenalo jediné: jejich loď dorazila do přístavu a právě začíná vykládání automobilů.

George informoval sekretářku, že celé odpoledne bude pryč, protože si musí dát vyvrtat zuby. Vešel do výtahu a stiskl knoflík pro podzemní parkoviště. Došel ke svému vyhrazenému stání, odemkl dveře svého sportovního vozu Murmoto se středním motorem a posadil se za volant.

Pak sáhl pod sedačku. Obálka se skrývala přesně tam, kde měla. Dal ji tam jeden ze Sumových lidí. Zkontroloval veškeré dokumenty, které mu měly umožnit bezproblémový převoz tří automobilů přes celnici. Všechna razítka odpovídala, dokumenty byly v perfektním stavu. Spokojeně nahodil svůj motor o objemu 5,8 litrů s 32 ventily. To autíčko mělo pod kapotou 400 koní. Dojel k ocelové zábraně, která chránila betonovou rampu a teď zlovolně bránila vozu Murmoto v průjezdu.

Z vrátnice vyšel usměvavý strážný.

„Dnes nějak brzo, pane Furukawo.“

„Jedu k zubaři.“

„Soudě podle vašeho chrupu ten dentista už musel vydělat na luxusní jachtu.“

„Na jachtu ne, ale na vilu ve Francii,“ opětoval Furukawa vtip.

Strážný se rozesmál a pak se už jen rutinně zeptal. „Berete si domů nějakou tajnou práci?“

„Nic. Dokonce i kufřík jsem nechal v kanceláři.“

Strážný ustoupil a zmáčkl knoflík ovládající zábranu. Rukou ukazoval na dvojitý výjezd vedoucí na ulici. „Až se dostanete domů, vypláchněte si ústa ginem. Bolest pak pomine."

„To vůbec není špatný nápad," řekl Furukawa, když zařazoval jedničku na šestistupňové převodovce.

Vincent Labs bylo špičkové výzkumné a rozvojové pracoviště vlastněné konsorciem firem pro vesmír a letectví. Sídlilo v prosklené věžáku skrytém od hlavní ulice za eukalyptovým hájem. Výsledky práce se úzkostlivě tajily a pečlivě se udržoval protokol pro jejich utajování. Většina fondů totiž pocházela z vládních tendrů na vojenské programy. Hledaly se nejnovější technologie pro vesmírný výzkum, následně se navrhovaly postupy, jak zjištěných výsledků využít, a dokonce i propadáky se ukládaly do sejfů pro pozdější přehodnocení.

Furukawa byl typickým příkladem agenta spáče. Jeho rodiče emigrovali, tak jako mnozí jiní, do USA krátce po válce. Tito emigranti většinou velmi záhy po svém propuštění ze zadržovacích táborů srostli s americkou kulturou. Furukawovi ale nebyli tento případ, zůstávali Japonsku zcela oddáni. Nenáviděli Ameriku a její mnohonárodní společenství.

Objevili se na americkém kontinentě jako tvrdě pracující občané hodlající vychovat svého jediného syna v úspěšného amerického podnikatele. Nebyl pro ně problém zaplatit vysoké školné. Na jejich účet přicházely záhadné položky prostřednictvím japonských bank. Naprostá trpělivost a po dlouhá léta vytváření té správné fasády se vyplatily. Jejich syn George graduoval s doktorským titulem z aerodynamiky, a dokonce ho přijali na významné místo ve Vincent Labs. Furukawa si také brzo získal pověst odborníka, a najednou pro něj nebylo problémem zásobovat Suma Industries informacemi o nejmodernějších amerických technologiích v oblasti vesmírného výzkumu.

Ukradené přísně tajné dokumenty, které Furukawa kopíroval, ušetřily jeho národu miliardy dolarů za vývoj a výzkum. Právě díky jeho činnosti Japonsko získalo významný náskok a jeho cesta na špici leteckého průmyslu se zkrátila nejméně o pět let.

Furukawu ale také získali pro projekt Kaiten. Sešel se s Hidekim Sumou na Havaji v průběhu jedné konference. Kladl si za čest, že

právě on byl vybrán pro jednu z nejtajnějších operací v dějinách Japonska. Jednalo se o posvátnou misi. Jeho rozkazy zněly velmi jednoduše. Měl v přístavu přejímat různě barevná auta a rozvážet je do cílových, od sebe hodně vzdálených oblastí. Furukawa se na nic neptal. Jeho naprostá nevědomost o obsahu celého projektu ho příliš netrápila. Alespoň nebude moci misi vyzradit, pokud by padl do rukou amerických úřadů za krádeže amerických technologií.

Mezi špičkou provoz docela prořídl. Vjel na bulvár Santa Monica a po několika kilometrech odbočil na dálnici do San Diega. Murmoto přesně reagovalo i na jemný stisk plynového pedálu. Detektor zapípal a *Furukawa* okamžitě zpomalil, neboť se dostal do dosahu instalovaného policejního radaru. Ušklíbl se, jakmile znovu sešlápl pedál naplno.

Furukawa zajel do pravého pruhu se zřejmým cílem zabočit na přístavní dálnici. O deset minut později již míjel přístavní terminál a vjížděl do malé uličky, kde objížděl velký čekající nákladňák a dodávku zaparkovanou za prázdným skladištěm. Dveře vozu byly otevřené, stejně tak jako dveře trajleru s logy známé špeditérské firmy. George dvakrát zatroubil. Řidič nákladní obludy odpověděl trojitým zatroubením a zařadil se za Furukawu.

Po únavném vyhýbání se sem a tam jezdícím nákladňákům Furukawa nakonec zajel před bránu překladiště určeného pro vozidla zahraničních výrobců. Všude se tu tísnily toyoty, hondy a mazdy. Ještě je nikdo nenaložil na patrové tahače, na kterých zamíří k jednotlivým dealerům do jejich prodejen.

Když strážný pečlivě kontroloval dokumenty v obálce, Furukawa hleděl na nekonečnou řadu vozidel vyložených z Božské studnice. V překladišti už stála jedna třetina vozidel. Přímo do nich pralo kalifornské sluníčko. Sledoval cvrkot a počítal, kolik vozidel a řidičů je potřeba k této proceduře. Během jediné minuty se tu vykládalo osmnáct vozidel.

Úředník mu podal obálku. „Oukej, pane. Tři sportovní sedany typu SP500. Prosím, předejte doklady dispečerovi. O všechno se postará.“

Furukawa mu uctivě poděkoval a ukazoval nákladňáku, aby jel za ním.

Podsaditý dispečer s doutníkem v ústech Furukawu okamžitě poznal. „To jste tady už zase pro ty odporné hnědé káry?“ zeptal se vesele.

Furukawa pokrčil rameny. „Mám zákazníka, který je kupuje jako firemní vozy. Věřte tomu nebo ne, ale on považuje tuhle barvu za dobrý firemní tah.“

„Co vlastně prodává, ještěří koule z Kjóta nebo něco takového?“

„Ne, dováží kávu.“

„Raději mi ani neříkejte značku, takovou břečku bych nikdy nepil.“

Furukawa strčil dispečerovi stodolarovou bankovku. „Kdy si mohu převzít dodávku?“

Dispečer se spokojeně usmíval. „Ty vaše káry nemůže nikdo přehlédnout. Tak za dvacet minut.“

Za hodinu už stály tři hnědé automobily bezpečně zajištěny v uzavřeném trajleru. Jejich cestě na místo určení už nic nebránilo. Řidič s Furukawou si nevyměnili ani slovo. Vyhýbali se i očnímu kontaktu.

Před bránou Furukawa odstavil vůz stranou a zapálil si cigaretu. Naprosto vyrovnaně sledoval, jak trajler i dodávka vyjíždějí na dálnici. Měl sice kalifornskou poznávací značku, ale bude trvat jen pár sekund ji někde v poušti ještě před přejetím hranic změnit.

Navzdory praktickému opatření nic nevědět si Furukawa najednou uvědomil, že ho nezřízeně láká dopátrat se, co ty hnědé automobily vlastně vezou a proč je jejich místo určení tak tajné.

20

„Nejdříve si zasurfujeme při východu slunce na Makapuu Point," sděloval Dirk drže Stacy za ruku. „Pak se budeme se šnorchlem potápět u zálivu Hanauma. Pak mě natřeš olejem, abych se nespálil. Potom přijde lenivé překrásné dopoledne na pláži s bílým pískem. Při západu slunce se přesuneme na lanai hotelu Halekalani a budeme popíjet rum Collins. Večer pak skončíme na večeři v malém restaurantu v údolí Manoa."

Stacy na něj pobaveně hleděla. „Už jsi někdy přemýšlel o tom, že by sis pořídil eskort servis?"

„Já rozhodně nebudu ženám něco účtovat," řekl Dirk přátelsky. „Proto taky se mnou žádná nevydrží."

Odmlčel se a podíval se ven z okna na velkou dvoumotorovou helikoptéru Air Force hučící na noční obloze. Ještě za soumraku se objevil tento velký pták a nabral celý tým z Mokrých nalezišť i posádku *Old Gerta* na palubě čínské džunky. Ještě že se stačili s Owenem Murphym rozloučit a poděkovat mu za jeho pohostinnost. Jako poslední a také na poslední cestu se vydal Jimmy Knox. Jakmile byly jeho ostatky zabalené v plátně uloženy na palubě, velký pták se vznesl k obloze nad *Šanghajskou lasturou* a *Tucsonem* a vydal se na Havaj.

Ve svitu tříčtvrtkového měsíce se dole pod nimi stříbřitě tetelila hladina moře. Pilot jim poskytl excelentní vyhlídkový let. Pitt zahlédl světla ostrova Oahu. Možná měl spíše podřimovat jako Sandecker, Giordino a další, ale nadšení z toho, že unikli hrobníkovi z lopaty, mu dodávalo povznesenou a rozjitřenou náladu. Nepochybně k jeho rychle bijícímu srdci a zrychlenému krevnímu oběhu přispěla i Stacyina společnost.

„Vidíš něco?" zeptala se mezi jednotlivými zívnutími.

„Oahu na horizontu. Za čtvrt hodiny poletíme nad Honolulu."

Podívala se na něj šibalskýma očima. „Povídej mi o zítřejším večeru a dej si záležet."

„Tam jsem se ještě nedostal."

„Tedy?"

„Jsou tam také dvě palmy…“

„Dvě palmy? Jenom…“

„Jasně,“ rozesmál se Pitt jakoby překvapeně, že Stacy o tom neví. „Mezi ně se totiž natahuje pohodlné visuté lůžko pro dva zamilované.“

Vrtulník ultramoderního typu připomínající ferrari bez typického zadního rotoru visel nad malým trávníkem na okraji Hickam Fields. Celý perimetr zajišťovala rota amerických speciálních jednotek, které teď v noci nikdo nemohl ani spatřit. Světelný signál pro pilota znamenal, že přistávací plochu sleduje ostraha. Teprve poté navedl obrovitý stroj na přistání do měkkého pažitu.

Malý autobus s nápisem KAWANUNAl TOURS okamžitě najel pod vrtulník a zastavil se na samé hranici dosahu lopatek. Za ním přijížděl černý ford sedan a vojenská sanitka, která převeze Knoxovo tělo do vojenské nemocnice Tripler na pitvu. Čtyři muži v civilních oblecích vystoupili z vozu a okamžitě zaujali typická místa tajných agentů u dveří.

Když se unavení lidé z týmu NUMA vybatolili ven, ihned je odvedli do autobusu. Pitt se Stacy šli poslední. Uniformovaný strážný jim rukou zahradil cestu a ukázal na vůz, kde již čekal admirál Sandecker s Giordinem.

Pitt jeho paži odstrčil a vlezl si do autobusu.

„Na shledanou,“ řekl Plunkettovi. „Dávejte na sebe pozor, ať vám zase nezvlhnou ponožky.“

Plunkett silně sevřel Dirkovu dlaň. „Děkuji vám za svůj život, pane Pitte. Až se příště uvidíme, zvu vás na pořádnou pijatyku.“

„To si budu pamatovat. Vy si dáte šampaňské, já jen pivko.“

„Ach jo, s vámi to člověk nemá lehké.“

Když se Pitt blížil k černému vozu, dva muži se právě svým zlatým odznakem prokazovali admirálovi.

„Pane admirále, mám příkazy rovnou od prezidenta. Pan Giordino, Pitt a slečna Foxová musí okamžitě do Washingtonu.“

„Tomu nerozumím,“ namítal Sandecker rozhořčeně. „Co je to za povyk?“

„Nic bližšího nevím, pane.“

„Co s mým týmem NUMA? Čtyři měsíce žili ve velmi složitých podmínkách podmořské stanice. Mají právo na odpočinek a setkám se svými rodinami.“

„Prezident nařídil, že do novin nesmí nic proniknout. Vaši lidé z NUMA včetně doktora Plunketta a Salazara budou odvezeni na bezpečné místo v odlehlé části ostrova a zůstanou tam až do okamžiku, než budeme moci s pravdou ven. Vláda jim pak uhradí veškeré náklady.“

„Jak dlouho budou muset trpět v tom vězení?“ burácel Sandecker.

„Tři nebo čtyři dny,“ odvětil agent.

„Proč ne slečna Foxová? patří přece k nim?“

„Nemám jiné rozkazy, pane.“

Pitt hleděl na Stacy s poněkud udiveným výrazem.

Na jejích rtech se objevil malý, sotva znatelný úsměv. „Takže tvůj havajský zítřek se nekoná.“

„Stejně jsem o tom, že bys se mnou šla, pochyboval.“

Její oči se rozšířily. „Možná tedy ve Washingtonu.“

„To se mi taky nezdá,“ řekl znatelně ochladlým hlasem. „Už jsi mne jednou vypekla, když jsi tak hezky prosila v tom stařičkém *Gertovi*.“

Podívala se na něj s podivnou kombinací hněvu, bolesti i zlosti v jednom sešpulení rtů. „My bychom tam ale všichni zemřeli, kdyby ses tam s Alem neobjevil.“

„Co ale ta obrovská exploze? Za tu můžeš taky?“

„Nemám ani nejmenší ponětí, o co šlo,“ řekla s pokorou. „Ještě mne ani nikdo nevyslýchal.“

„Nevyslýchal?“ opakoval pomalu Pitt. „Takové slovo nepoužívá fotograf na volné noze. Pro koho vlastně pracuješ?“

Stacy najednou ztvrdly rysy. „To se stejně asi brzo dozvíš.“ Pak se otočila a s grácií nastoupila do vozu.

Pitt si při tříhodinovém letu do hlavního města sotva zdříml. Zasnil se při přeletu Skalistých hor a probudil se s úsvitem nad Západní Virginií. Seděl ve vládním gulfstreamu stranou, ponořen do svých myšlenek. Nechtělo se mu mluvit. Očima jezdil po *USA Today*, aniž by vlastně vnímal slova a obrázky.

Pitt zuřil, a zuřil hodně. Sandecker držel jazyk za zuby a veškeré Dirkovy plamenné výbuchy o původu exploze a následném zemětřesení odehrál do autu. Měl vztek na Stacy, již teď považoval za britskou špionku, která se tajně snažila proniknout na Mokrá naleziště. Ponor *Old Gerta* ve stejnou dobu a skoro přesně tam, kde se základna nacházela, nemohl být jen prachobyčejnou náhodou. Stacy nebyla žádnou fotografkou, šlo jen o zástěrku. Pracovala ve skutečnosti jako agentka, přímá a odvážná. Jenom nevěděl, která agentura ji vlastně platí.

Z myšlenek ho vytrhl Giordino přicházející ze zadní části letounu. Posadil se vedle něho. „Vypadáš zničeně, kámo."

Pitt se protáhl. „Už abych byl doma."

Giordino už znal tuhle Pittovu náladu a věděl, že lékem je hovor na jeho oblíbené téma: vozy veterány.

„Co teď opravuješ?"

„Myslíš, jaký vůz?"

Giordino přikývl. „Packard nebo marmon?"

„Ani jeden z nich," odvětil Pitt. „Než jsem odjel do Tichomoří, přestavěl jsem motor do stutze, ale ještě jsem ho neusadil."

„Myslíš to zelené autíčko z dvaatřicátého?"

„Přesně tak."

„Jsme doma o dva měsíce dřív. Takže se ještě stihneš přihlásit na závody veteránů v Richmondu."

„To je za dva dny," vrtěl hlavou Pitt. „Ne, takhle rychle to nestihnu dodělat."

„Pomůžu ti," nabídl se Giordino. „Společně dostaneme to zelené žihadlo do první řady."

Pitt se ale pořád tvářil dost skepticky. „Nejspíš ale vůbec nebudeme mít šanci. Něco se děje. Když se i admirál kaboní, dochází mi, že někdo někde přikládá polínka do ohně."

Giordino ohrnul horní ret. „Taky jsem se z něj pokoušel něco vymačkat."

„A co?"

„To je lepší hučet něco do vrby."

„Jediné, co z něj vypadlo," doplnil Pitt, „je, že nás vezou rovnou do budovy federálního velitelství ve Washingtonu."

Giordino vypadal zaskočeně. „Ještě nikdy jsem neslyšel o federálním velitelství ve Washingtonu.“

„To já taky ne,“ řekl Pitt již s jasně zářícíma očima. Už se zase cítil ve formě. „Což znamená jen další důvod, proč se na ty závody stejně nedostaneme.“

21

Kdyby Pitt věděl, co znamená tancovat kolem májky, pochopil by, co s nimi dělali, před tím než zajeli do budovy federálního velitelství.

Neoznačený vůz bez oken je nabral na základně Andrews. Teď již zahýbal na Constitution Avenue, objel sekáč s oblečením, pak jel pochmurným stromořadím, aby nakonec vjel na parkoviště u schodiště k pětipatrovému ošuntělému cihlovému domu. Pitt odhadoval, že ho postavili někdy v třicátých letech.

Celý ten barák vypadal jako totální zřícenina. Vymlácená okna, odlupující se černý lak z balkónových zábradlí, poničené a drolící se cihly. U schodiště se vršily kartónové krabice nevábného obsahu a na nich nesmyvatelná špína a prach.

Dva agenti je doprovázeli i po schodech do haly domu. Zcela ignorovali bezdomovce na schodech, což koneckonců učinil i Sandecker s Giordinem. Většina žen by se na toho zkrachovalce dívala s odporem či lítostí, ale Stacy se na něj zářivě usmívala.

Pitt se zastavil a zvědavě řekl: „Dnes se člověk snadno přiopálí."

Bezdomovec, černý čtyřicátník, okamžitě zpozorněl. „O čem to mluvíte? Co mám společného s opalováním?"

Pitt okamžitě zaregistroval ostré oči zkušeného pozorovatele, které pečlivě hodnotily každičký centimetr Pittových rukou, oblečení, postavy, tváře. Cítil vše jiné než uvadlé oči pouličního pobudy.

„Já vlastně nevím," špičkoval Pitt po sousedsku. Jen mě tak napadlo, že by se vám asi líbilo jet se dneska rekreovat někam na Bermudy."

Ten pobuda se rozesmál a ukázal své bezvadné bílé zuby. „Dávej si na sebe bacha, chlape."

„To budu," řekl Dirk pobaven zvláštní odpovědí. Obešel muže, jenž byl očividně prvním strážným v převleku, a s ostatními vešel do haly.

Interiér se moc nelišil od exteriéru. Všude tu páchla nepříjemná dezinfekce. Zelené dlaždice pokládal neumětel a ještě oprýskaly, na opadávajících stěnách visela přehršel ručně malovaných obrázků.

Jediným objektem, který byl v celé hale jakžtakž zachovalý, byla starodávná poštovní schránka. Kvalitní bronz se leskl pod zaprášenými lustry visícími ze stropu. Stejně tak se leskl emblém amerického orla s nápisem „U.S.Mail.“ nad hlavou. Vycíděný znak s tou ošuntělou barabiznou křiklavě kontrastoval.

Dveře starého výtahu se najednou neslyšně otevřely. Na muže NUMA čekal lesknoucí se chromový interiér a operátor navlečený v modré uniformě amerického námořnictva. Pitt si okamžitě všiml, že Stacy se chovala, jako by právě prošla ve výcviku.

Pitt šel poslední. Na leštěných chromových zdech si dokonce mohl prohlédnout své unavené rudé oči a začínající medvědí strniště na bradě. Mariňák zavřel dveře a výtah se rozjel do zlověstného ticha. Pohyb se skoro ani nedal vnímat. Neblikaly tu žádné kontrolky ani se nemíhala čísla pater na displejích. Pitt díky vytříbenému sluchu věděl, že jedou velmi rychle a hodně hluboko.

Nakonec se dveře otevřely do foyeru a chodby, tak vycíděné, že by si na ni nedovolil odplivnout ani ten nejhorší plavčík. Federální agenti je dovedli k druhým dveřím a odstoupili. Skupinka prošla mezi vnějšími a vnitřními dveřmi. Giordino s Pittem už byli doma. Ocitli se v přechodové komoře do zvukově odstíněné místnosti. Když se druhé dveře uzavřely, ozvalo se hlasité syčení unikajícího vzduchu.

Pitt se zkrátka objevil uprostřed místa, odkud se žádná tajemství nedostanou ven. Stál ve velké konferenční místnosti s nízkým stropem a zcela odhlučněnými zdmi, kde fluorescenční žárovky hučely jako roj vos a kde šepot byl slyšet na metry daleko. V místnosti neexistovalo žádné tmavé místo a pár slov normálním hlasem znělo jako výstřely. Uprostřed místnosti umístili architekti velký knihovní stůl, který kdysi pro Bílý dům koupila Eleanor Rooseveltova. Docela slušně páchl leštěnkou. Na desce stolu stála miska s jonatány. Přímo pod stolem ležel natažen krvavě rudý perský koberec.

Stacy obešla stůl. Jeden z mužů povstal a políbil ji krátce na tvář. Přivítal ji typickým texaským dialektem. Vypadal tak o sedm let mladší než Pitt. Stacy se ani nenamáhala je představit. Od nástupu do gulfstreamu na Havaji spolu vlastně nemluvili. Dávala si hodně záležet a tvářila se, jako by Dirk vůbec neexistoval.

Dva muži s asijskými rysy seděli hned vedle Stacyina přítele. Tiše spolu hovořili, aniž by Giordinovi s Pittem věnovali jakoukoli pozornost. Ti mezitím studovali místnost. U haldy papírů rozložených po stole seděl chlapík, jehož vzhled nepřipouštěl pochybnosti o studiu na Harvardu: kvalitní oblek s vestou s hodinkami na řetízku a klíčem symbolizujícím jeho příslušnost k vyznavačům principů Fí Beta Kappa.

Sandecker si přitáhl židli do čela stolu a posadil se. Zapálil si ručně ubalený havanský doutník. Ihned si všiml, že Pitt působí nepokojně a nervózně. Očividně nebyl ve své kůži.

Hubený starší muž s vlasy na ramena a s dýmkou v zubech vešel do místnosti. „Který z vás je Dirk Pitt?“

„To jsem já,“ ozval se Pitt.

„Frank Mancuso,“ řekl cizinec s napřaženou paží. „Prý budeme spolupracovat.“

„Pak tedy víte víc než já,“ odvětil Pitt, když mu přátelsky stiskl dlaň. Pak představil Giordina. „My ale pořád tápeme v temnotách.“

„Máme spolu vytvořit eSPéTéčko.“

„Cože?“

„SPT je akronym pro Společný pátrací tým.“

„Ach jo,“ povzdechl si Pitt. „Tak tohle ne. Chci teď domů, dát si tequilu s ledem a zachumlat se pod peřinu.“

Dříve než mohl pokračovat ve svých litaniích, do místnosti vstoupil Raymond Jordan v doprovodu dvou mužů, jejichž úsměv na tváři připomínal pacienty, kterým právě řekli, že po výplachu žaludku přijde na řadu ještě klystýr. Jordan došel rovnou k Sandeckerovi a velmi vřele se s ním přivítal.

„Rád vás vidím, Jime. Jsem vám vděčen za pomoc v této šlamastyce. Vím dobře, že jste tam pohřbili svůj projekt.“

„NUMA si s tím poradí,“ odvětil Sandecker se svým typickým vzdorem v hlase.

Jordan se posadil do čela stolu. Jeho nohsledi si k němu přitáhli židle a na stole rozložili dokumenty.

Jordan se ani pořádně nenadechl. Seděl jako prkno, aniž by se opřel o opěrku. Jeho vyrovnané oči teď rychle těkaly po tvářích pří-

tomných, jako by se snažil číst myšlenky. Pak se podíval na Pitta, Giordina i na Mancusa. Ten se ještě ani nestihl posadit.

„Nechcete se radši posadit, pane Mancuso?“

Jordan si srovnával dokumenty do správného pořadí. Všichni mlčeli a čekali na jeho úvod. V místnosti panovalo příznačné dusno a napětí, které zcela jistě nepřidá žaludečním vředům.

Pitt ani nehnul brvou, jeho mysl ale putovala v jiných dálavách. Nechtělo se mu poslouchat dlouhé a vážné proslovy, byl unaven z posledních dvou vysilujících dnů. Nezřízeně toužil po jediném – horké sprše a osmi hodinách spánku. Úcta a respekt ke svému šéfovi admirálovi však jako vždy nabyly vrchu.

„Omlouvám se,“ začal Jordan, „za všechny nepříjemnosti, které jsem vám způsobil. Stojíme ale na prahu krizové situace nebývalých rozměrů. Bezpečnost našeho národa je vážně ohrožena.“ Odmlčel se a zadíval se dolů na osobní složku položenou na desce stolu. „Někteří mne znáte. Už v minulosti jsme řešili nejednu krizi. Pane Giordino i vy, pane Pitte, máte jednu obrovskou nevýhodu. Vy mne neznáte, zato já o vás vím téměř vše.“

„Určitě máte slušné vychování,“ neodpustil si Giordino bez ohledu na zlostné Sandeckerovy pohledy.

„Omlouvám se,“ usmál se Jordan rozšafně. „Jmenuji se Ray Jordan a jsem pověřen panem prezidentem řešit veškeré případy ohrožující národní bezpečnost v zahraničí i na domácím teritoriu. Nastávající operace má obojí rozměr. Celkovou situaci vám nejlépe popíše můj ředitel Zvláštních operací, pan Donald Kern.“

Kern byl malý šlachovitý chlapík s modrýma, pronikavýma očima, zkoumajícíma ledví všech. Všech, vyjma Pitta. V jeho případě, když se jejich pohledy střetly, nastala obdobná situace, jako když se ve vzduchu srazí dvě tělesa
o stejné hmotnosti. Zřítila se obě dvě.

„Nejdříve…“ Kern promluvil překvapivě hlubokým hlasem s očima stále zabořenýma do Pittových, „se všichni stáváme zaměstnanci zcela nové federální instituce zahrnující vyšetřovatele, specialisty, podpůrný personál, analytiky i speciální operativce v terénu. Máme před sebou jediný úkol – zabránit možné hrozbě ohrožující velké množství lidí jak doma, tak po celém světě. Proto vzniká SPT.“

Zmáčkl několik knoflíků na konzoli stolu a otočil se k protilehlé stěně. Potemněla a na zdi se otevřel nákres organizačního schématu s velkým kroužkem nahoře a dalším pod ním. Na pavoucích nohách pak visely další čtyři.

„Nejvyšší velení sídlí ve Washingtonu," vysvětloval Kern. „Spodní vrstva představuje zpravodajské centrum na tichomořském ostrově Koror patřící republice Palau. Rezidentem s oblastní působností je Mel Penner." Kern vstal a ukázal na muže, který s ním vstoupil před chvílí do místnosti.

Penner kývl hlavou a lenivě zvedl ruce. Jeho oči ve vrásčité tváři se nikdy nepousmály, stejně tak jako se nerozhlížely po ostatních.

„Mel jako krytí využívá sociologický průzkum UCLA věnovaný místnímu etniku," doplnil Kern.

„Mel nás vyšel levně," pousmál se Jordan. „Spí v chatrči bez nábytku na polním lehátku, má tam jeden telefon a poličku na papíry. Na pracovním stole snídá i večeří."

Pitt Mela v duchu upřímně politoval a při úděsné snaze neusnout si stále připomínal, že musí jít o vážný případ, když stále nešli rovnou k věci. „Budeme používat kódová jména," sděloval Kern. „Za kódy jsme zvolili značky automobilů. Velitelství je označeno jako ‚tým Lincoln'. Pan Penner je ‚tým Chrysler'." Kern se odmlčel a ukazoval na odpovídající kroužek na diagramu. „Pan Marvin Showalter, ředitel odboru bezpečnosti na ministerstvu zahraničí, působí nyní na ambasádě v Tokiu. Má odpovídající krytí. Jeho kódovým jménem je ‚Cadillac'."

Showalter vstal a uklonil se. Neustále si pohrával s klíčem málem zednářské lože Fí Beta Kappa. Je mi potěšením s vámi všemi spolupracovat," řekl zdvořile.

„Marve, informujte váš tým, že SPT bude monitorovat veškeré podezřelé aktivity. Rozhodně se ale musíte držet stranou. Nechci, aby došlo k prozrazení naší skupiny jen díky tomu, že budeme používat velvyslanecké telefonní linky."

„Zařídím to," přislíbil Showalter.

Kern se otočil ke Stacy a k vousatému muži vedle ní. „Slečna Stacy Foxová a pan doktor Timothy Weatherhill, pokud se ještě neznáte, se budou věnovat domácímu území. Krycí zástěrkou je práce

pro fotografickou rubriku *Denver Tribune*. Někdo pro ně přece musí psát, že. Jsou ‚tým Buick'. Kern došel ke dvěma mužům asijského původu. „‚Tým Honda' se skládá z pana Roye Ority a pana Jamese Hanamury. Jejich role je nejsložitější. Pracují totiž v Japonsku."

„Dříve než Don bude pokračovat dál," vložil se Jordan, „má někdo nějaké otázky?"

„Jak budeme ve spojení?" zeptal se Weatherhill.

„Prostě si zavoláme," poznamenal Kern. „Dnes telefonuje každý a nikomu to nebude podezřelé." Pak kliknul na další klávesu na konzoli. Na obrazovce naskočila řada čísel. „Zapamatujte si toto číslo. Na této zajištěné lince bude čtyřiadvacetihodinová služba. Bude vědět, jak se má v případě vašeho telefonátu zachovat."

„Rád bych dodal," přidal se Jordan, „že se budete hlásit každých dvaasedmdesát hodin. Jakmile vás neuslyšíme, vysíláme pátrací tým, aby vás našel."

„Pane Pitte?"

„Budu vám opravdu zatraceně vděčný, když už mi, sakra, někdo řekne, o co tu vlastně běží!?"

Snad jedině Giordino neodsuzoval jednoznačnou Pittovu reakci. Jinak všichni nad jeho odvahou a neurvalostí doslova oněměli.

Jordan se otočil k Sandeckerovi, který jen zavrtěl hlavou. „Přesně jak jste chtěli, Dirk a ani Al nebyli o ničem informováni."

Jordan přikývl. „Omlouvám se, že jste dosud nedostali odpovídající informace, je to moje vina. Odpusťte, pánové. Po tom, co jste prožili, jste si zasloužili důstojnější zacházení."

Pitt se podíval na Jordana pronikavým pohledem. „Tak vy jste ten, co stál za špiclováním podmořské těžní stanice NUMA?"

Jordan váhavě odpověděl. „Pane Pitte, my nikoho nešpiclujeme. My jen pozorujeme. Ano, já jsem vydal ten rozkaz. Shodou okolností se stalo, že v oblasti operoval britský oceánografický tým. Souhlasili s přesunem do vaší přímé blízkosti."

„A to stojíte i za tou explozí, co rozmetala britské plavidlo a posádku? Nesmím zapomenout, že taky následně došlo k zemětřesení, které srovnalo se zemí osm let intenzivního výzkumu a neskutečných obětí. Zase váš nápad?"

„Ne, došlo bohužel k neočekávané tragédii."

„Počkat, nejspíš mi něco uniká," vrčel Pitt. „Pořád jsem si myslel, že jsme na stejné lodi."

„Pane Pitte, ujišťuji vás, že opravdu jsme," odpověděl tiše Jordan. Pak kývl na admirála Sandeckera. „Vaše Mokré naleziště zůstalo utajeno před všemi zpravodajskými organizacemi. Nemohli jsme vědět, že jde o oficiální projekt."

Pitt ho ostře přerušil. „Takže když jste slyšel trávu růst, začal jste strkat nos do cizích věcí, že?"

Jordan se ještě nikdy nedostal do pozice, v níž se musel bránit vyčítavému Pittovu pohledu. „Co se stalo, stalo se. Hluboce lituji životů tolika nevinných lidí, ale nikdo nás nemůže obviňovat, že jsme nasadili své operativce na nesprávné místo v nesprávný čas. Nedostali jsme žádná předběžná varování, že na palubě japonské autolodi je skryta nukleární bomba. Nemohli jsme ani teoreticky předpokládat, že by mohla vybuchnout a zničit tři lodi a vaši těžební stanici."

Pitt byl najednou zaskočen upřímností a lítostí tohoto muže. Jeho hněv rychle opadl. Puzzle skládačky zapadly do sebe. Dirk se podíval na Sandeckera s ublíženeckým výrazem. „Pane admirále, vy jste to všechno při odletu z Washingtonu věděl, a nic jste neřekl. *Tucson* nebyl v oblasti jen proto, aby mne vyzvedl. Měřil tam radioaktivitu a pátral po troskách."

Právě v této situaci si Giordino i Pitt uvědomili, jak řídké jsou ony okamžiky, kdy se admirál sám začne rdít. „Prezident mne zavázal mlčenlivostí," řekl velmi pomalu. „Dirku, nikdy jsem vám nelhal, ale neměl jsem jinou možnost. Musel jsem se ale hodně kousat do rtů."

Pittovi bylo admirála docela líto, protože si vyčítal neupřímnost vůči svým přátelům. Nijak ale neskrýval rozladění z Jordanova chování. „Proč jsme vlastně tady?"

„Prezident vybíral členy týmu osobně," odpověděl Jordan. „Všichni máte odpovídající zázemí, praxi a zkušenosti, nezbytné pro úspěch celé operace. Admirál s panem Giordinem připraví plán pro pátrání na mořském dně a vyzvednutí důkazů z lodí, které se potopily. Jen pro pořádek, jezdí v ‚Mercedesu'."

Pittovy unavené oči se ještě více zúžily. „Na mou otázku jste ale neodpověděl.“

Jordan ho odbil obligátním: „K tomu se dostaneme. Vy s panem Mancusem, nejspíše se už znáte, budete působit jako podpůrný tým.“

„Podpůrný tým? Ale pro co?“

„Pro část operace, která bude probíhat v podzemí a pod hladinou, pane Pitte.“

„Kde a kdy?“

„To se včas dozvíte.“

„Kódové jméno?“

Jordan hleděl na Kerna. Ten se teď schovával za sloupkem lejster a vrtěl hlavou. „Ještě jsme vám žádné neurčili.“

„Můžeme si tedy vytvořit svoje vlastní?“ zeptal se Pitt.

Jordan si vyměnil s Kernem několik pohledů, pak ale pokrčil rameny. „Proč ne?“

Pitt se teď začal na Mancusa usmívat. „Dáváš nějakému vozítku přednost?

Mancuso vytáhl dýmku z úst. „Nechám to na tobě,“ řekl ledabyle.

„Pak jsme tedy ‚tým Stutz‘.“

Jordan překvapeně zamrkal. „Co jste to říkal?“

„Nikdy jsem o takovém vozu neslyšel,“ vrčel Kern.

„Stutz,“ vysvětloval s pečlivou výslovností Pitt. „Jeden z nejkrásnějších amerických veteránů. Vyráběl se od roku 1911 do roku 1935 v Indianapolis, Indiana.“

„To se mi líbí,“ přidal se souhlasně Mancuso.

Kern mrkl na Pitta a zachytil jeho šibalské mžikání. „Vy si z nás střílíte a neberete tuto operaci dostatečně vážně.“

Jordan jen odevzdaně krčil rameny. „Když se jim to líbí.“

„Jasně,“ pokračoval Pitt, „vyřešili jsme nejpodstatnější věci. Jdu se teď projít.“ Podíval se na oranžový ciferník starožitných hodinek Doxa. „Přitáhli jste mne sem proti mé vůli. Za posledních osmačtyřicet hodin jsem spal sotva tři hodiny a snědl jsem jeden sendvič. Musím na záchod. Pořád ale stejně nevím, co se děje. Vaši civilní drábové či jednotka námořní pěchoty mně sice mohou zabránit v odchodu, ale já pak nebudu hrát a s vaším komandem nechci mít nic spo-

lečného. A zapomněli jste na jednu věc, respektive vás ani nenapadla.“

„Co je to?“ Kern už stěží potlačoval hněv.

„Nevzpomínám si, že by mne i Ala někdo požádal o souhlas stát se dobrovolníkem ve vaší hře.“

Kern právě polkl horkou bramboru. „O čem to sakra mluvíte? Jakým dobrovolníkem?“

„Víte, pane Kerne, to je človíček, který tomu druhému nabízí své služby ze své svobodné vůle,“ řekl Pitt ledově chladným hlasem. Pak se obrátil k Giordinovi. „Ale, už ti sem na tenhle večírek oficiálně poslali pozvánku?“

„Víš, Dirku, pošta je dnes hrozně nespolehlivá.“

Pitt hleděl do Jordanových očí s pocitem oddaného beránka. „To je taková slušnost, víte,“ poznamenal. Pak se obrátil k Sandeckerovi. „Promiňte, pane admirále.“

„Půjdeme?“ přidal se Al, nikdy nekazící hru.

„Ano, jdeme.“

„Vy ale odejít nemůžete!“ pronesl Kern se stoprocentním odhodláním jim v tom zabránit. Znělo to jako výhružka. „Jste ve státních službách.“

„Jenže já žádný kontrakt na zvláštního agenta nikdy nepodepsal,“ nedal se Pitt. Mluvil velmi klidně a rozhodně. „Pokud vím – ale vzhledem k tomu, že jsme byli na mořském dně dost dlouho, je docela dobře možné i to – tak ještě k žádné revoluci nedošlo. My jsme podle ústavy svobodná země.“

„Tak moment.“ Jordan velmi dobře chápal, kam Pitt míří, a rozhodl se, že celou situaci vyřeší s nadhledem.

Jordan měl neskutečné pravomoci a byl vždy zvyklý používat spíše bič než cukr. Na druhé straně měl dostatek filipa, aby věděl, kdy plavat proti proudu a kdy se jím nechat unášet. Díval se na Pitta se stoupajícím zájmem. Neměl před sebou chlapa sršícího záští či arogancí, ale prostě jen vyčerpaného ředitele zvláštních projektů NUMA, kterého dostali až příliš daleko. Pak se podíval do jeho složky na stole a před jeho očima začaly defilovat všechny projekty a akce, při nichž jim Pitt pomohl. Vždy splnil úkol a zasloužil si uzná-

ní. Jordan byl dost moudrý na to, aby se nedostal do sporu s odborníkem, kterého chtěl ve své skupině.

„Pane Pitte, pokud vaše trpělivost vydrží, během několika minut se dozvíte vše, co potřebujete vědět. Některé detaily ale patří mezi přísně tajné. Jsem si jist, že bude užitečné, když ani náš pracovní tým nebude vědět všechny detaily. Nejde o mne, ale především o vaši bezpečnost. Chápete?“

Pitt přikývl. „Jsem jedno velké ucho.“

„Japonci mají bombu,“ sděloval vrcholový pracovník Národní bezpečnostní služby. „Jak dlouho ji mají a kde ji postavili, není známo. Mají odpovídající technologie a dokážou vyvíjet bojové nukleární hlavice už víc než deset let. Navzdory jejich všude prosazované vůli po naplňování dohod o odzbrojení, někdo či spíše nějaká skupina uvnitř mocenských struktur se rozhodla, že atomovou bombu potřebují pro svou politiku vydírání a zastrašování. Víme toho zatím velmi málo. Zde jsou fakta. Japonské plavidlo převážející automobily firmy Murmoto vezlo jednu, možná dvě atomové bomby. Uprostřed Tichého oceánu se odehrála exploze, jež poslala ke dnu britskou oceánologickou loď společně s norským zaoceánským plavidlem. Proč ale měli Japonci na palubě bombu? Hodlali ji podle všeho tajně provézt do amerických přístavů. Proč ale? Mohlo by jít o nukleární vydírání. Japonci sice mají bombu, ale nemají rakety s dlouhým doletem či bombardéry, které by takovou vzdálenost zvládly. Uvažujte se mnou. Být v jejich kůži, co bychom dělali, abychom udrželi naše ekonomické zájmy a mohli sahat do kapes všech zákazníků po celém světě? Propašovali bychom atomové bomby na cizí území a třeba i do Evropy a skryli je na neznámých místech strategického významu. Pokud by pak nějaká země, řekněme USA, začala vyskakovat, když bychom jako japonští vládní představitelé začali Bílému domu či Kongresu či podnikatelům diktovat podmínky a Američané by se rozhodli k odplatě zmrazením stovek miliard dolarů, které by se měly zaplatit japonskému ministerstvu financí prostřednictvím našich bank, co by následovalo? Mohl by také začít bojkot a obchodní blokáda veškerého japonského zboží. Následovala by tvrdá opatření, o kterých stejně senátor Mike Diaz a Loren Smithová z Kongresu právě teď nahlas uvažují. Pak by, což už berte jako

čirou spekulaci, americký prezident ztratil trpělivost a vydal rozkaz vojenským silám k úplné blokádě japonských ostrovů s následným odstavením dovozu ropy a surovin na japonská území. V konečném důsledku by došlo k zastavení veškeré výroby. Chápete, kam mířím?“

Pitt opět přikývl. „Chápu vás.“

„Tento katastrofický scénář není tak nereálný, zvlášť když si uvědomíme, že američtí občané si jednoho dne uvědomí, že věnují jeden měsíční plat na úhradu dluhů zahraničním, většinou japonským věřitelům. Mají se Japonci obávat? Pokud budou disponovat možností zmáčknout knoflík a vyhodit do vzduchu jakékoli město na světě v okamžiku, kdy se jim zachce, pak určitě ne. Proč jsme tady? Musíme najít místa, kde mohou být bomby rozmístěny, a zneškodnit je. Musíme to udělat ve velmi krátkém čase. Nesmí zjistit, že jsme jim na stopě. Proto je tu Buick. Stacy pracuje pro NSA, Timothy je nukleární fyzik se specializací na detekci radioaktivity. Honda řízená Jamesem a Royem, oba jsou špičkoví agenti CIA, bude hledat možný původ zbraně a místa, odkud by bylo možno bomby odpálit. Noční můra? Možná, ale dost reálná, nemyslíte? Životy pěti set milionů lidí těch národů, které v hospodářské soutěži stojí proti Japonsku, se ocitly v ohrožení. Během několika následujících týdnů bude jejich osud záviset na rozhodnutích přijatých u našeho zeleného stolu. Z jakýchsi, podle zamini rozumových důvodů, ale mnohem spíše z důvodů naší ignorance, nejsme oprávněni informovat zpravodajské služby ani našich spřátelených zemí. Jsme nasazeni do první linie výstražného varování. Musíme operovat v temnotách a zemřít na obskurních místech. Musíme zvonit na výstražné zvony. Pane Pitte, náš SPT je posledním bariérou před přicházející katastrofou neskutečných rozměrů. Už jste v obraze, pane Pitte?“

„Ano…“ sykl Pitt tiše. „Děkuji vám, pane Jordane. Chápu to do nejmenších detailů.“

„Mohu se vás tedy oficiálně zeptat, zda souhlasíte se svým přeložením do našeho spolku?“

Pitt vstal a k překvapení všech v místnosti, s výjimkou Sandeckera a Giordina, řekl: „Rozmyslím si to.“

Pak opustil místnost.

Když scházel ze schodů do stromořadí mezi odpudivými barabiznami, otočil se a hleděl na oprýskané zdi a vymlácená okna. Pak zavrtěl hlavou a podíval se na strážného v cárech nataženého na schodech.

„To jsme teda dopadli, když takhle vypadá ochrana našich státních zájmů!“ bručel si sám pro sebe.

Jordan se Sandeckerem osaměli v konferenční místnosti. Ostatní se již rozešli.

Nevrlý malý generál se podíval na Jordana s lehkým úsměvem. „Doufám, že vám můj doutník nevadí?“

Jordan vypadal dostatečně zhnuseně. „Jime, není trochu pozdě na vaši otázku?“

„No jo, když já už jsem takový,“ pokrčil Sandecker rameny. „Jenže mně vůbec nevadí bafat ta oblaka páchnoucího kouře do obličeje jestřábů, kteří si neváží mých lidí. A vy jste se choval přesně podle tohoto vzoru. Rayi, vy jste pěkně vypekl mé dva chlapce, Pitta s Giordinem.“

„Víte velmi dobře, že čelíme státní krizi,“ odpověděl Jordan vážně. „Na primadony tady nejsme stavění.“

Sandeckerovi zbělela tvář. Ukázal na tlustou Pittovu složku ležící na stole. „Občas to chce udělat domácí úkoly. Věděli byste, že právě Pitt je hluboce oddán naší zemi. Proto patří do mé agentury. Jen pár mužů udělalo pro USA tolik jako on. Moc jemu podobných už v našem národě nenajdete. Když leze do sprchy, píská si Yankee Doodle. Když si s ním na něco plácnete, považuje to za nevypověditelný kontrakt. Udělá cokoli, pokud je přesvědčen, že to činí pro naši vlajku, baseball a americký styl života.“

„Proč pak ale, když si je vědom naléhavosti situace,“ namítl Jordan s tónem nepochopení v hlase, „odtud vypadl jako namydlený blesk?“

Sandecker se na něj podíval, pak očima přeskočil na operační schéma na obrazovce a nápis, který Kern doplnil o „tým Stutz“.

„Vy vážně Dirka šíleně podceňujete,“ řekl admirál skoro lítostivě. „No, koneckonců vy ho neznáte a ani znát nemůžete, ale je víc než pravděpodobné, že v jeho mysli se už uvařil operační plán jak celé pátrání zahájit v následující vteřině.“

22

Pitt nezamířil rovnou do vysloužilého hangáru na kraji washingtonského mezinárodního letiště, který už dávno přijal za svůj domov. Giordino dostal instrukce a odjel taxíkem vyřídit všechna Dirkova přání.

Pitt kráčel po Constitution Avenue přímo k japonské restauraci. Vybral si tichou kóji v rohu, posadil se a objednal si. Mezi škeblovým vývarem a podnosem sašimi ze syrových ryb si odskočil zatelefonovat k přístroji visícímu přímo proti toaletám.

Vytáhl z peněženky malý adresář a očima hledal telefon dr. Percivala Nashe (Neutronový dědek), Chevy Chase, Maryland. Nash byl Pittovým strýčkem z matčiny strany. Rodinný týpek Nash se například s velkou oblibou naparoval tím, že nalil sherry do Dirkovy novorozenecké láhve. Pitt vložil minci a vytočil číslo u jména.

Trpělivě čekal na šesté vyzvánění doufaje, že zastihne Nashe doma. Nakonec zvedl sluchátko asi půl vteřiny předtím, než by Dirk zavěsil.

„Doktor Nash," ozval se perlivý mladistvý hlas (ve skutečnosti mu bylo dvaaosmdesát).

„Strýčku Percy, tady je Dirk."

„Pane jo, Dirk. To už je doba, co jsem tě neslyšel. Vždyť jsi mi nezavolal dobrých pět měsíců."

„Čtyři," opravil ho Pitt. „Pracoval jsem na jednom zámořském projektu."

„Jak se má moje krásná sestřička a ten starej politickej tlučhuba, co si ho vzala? Oni mi už taky nevolají."

„Zatím jsem s nimi nemluvil, ale podle dopisů, které jsem dostal, soudím, že máma i senátor jsou pořád stejně nedůtkliví jako kdykoli předtím."

„Co ty, synovče? Jak slouží zdraví?"

„Jsem v kondici a rozhodně bych tě v Miranda parku dohnal."

„Ty si to pamatuješ? Kolik ti tenkrát bylo? Šest?"

„To se nedá zapomenout. Kdykoli jsem tě předběhl, chytil jsi mne a hodil do křoví."

Nash se upřímně rozesmál smíchem veselého člověka, kterým opravdu byl. „Nikdy se nesnaž předstihnout stařešiny. Všichni si myslí, že jsou chytřejší než jejich děti.“

„Proto také potřebuji tvou pomoc. Chtěl bych tě pozvat ke mně do kanceláře v budově NUMA. Potřebuji vymačkat tvůj mozek.“

„K jakému účelu?“

„Atomové reaktory v závodních vozech.“

Nash si okamžitě uvědomil, že toto téma už není žert. „Kdy?“ zeptal se bez váhání.

„Jakmile ti to vyjde.“

„Za hodinu?“

„Prima,“ odvětil Pitt.

„Kde jsi teď?“

„Hoduji na japonském sašimi.“

Noah zavrčel. „Odporná hmota. Copak víme, v jakém chemickém a jiném svinstvu ty ryby vůbec plavou?“

„Jenže je to pochoutka.“

„Promluvím si s tvou matkou. Měla tě v dětství líp vychovat.“

„Percy, tak za hodinu.“

Pitt zavěsil a vrátil se ke stolu. Navzdory kručení v břiše se sašimi ani nedotkl. Najednou se mu totiž zdálo, že nukleární bomba se může skrývat někde ve sklepě této restaurace.

Pitt si vzal taxíka a nechal se odvézt k devítipatrové budově NUMA. Zaplatil a jako obvykle s obdivem hleděl na smaragdově zelené solární sklo, které krylo zdi a končilo oblou kuželovitou špičkou na střeše. Admirál Sandecker se rozhodně nepřikláněl k milovníkům klasických vládních budov. Chtěl něco moderního a také si to postavil. V hale zurčel vodopád a ve velkých akváriích plavaly exotické ryby. Z podlahového mramoru barvy mořské zeleně vystupoval ve středu obrovský glóbus s vystupujícími obrysy a hranicemi moří, velkých jezer a nejvýznamnějších řek.

Pitt vešel do kabiny výtahu a zmáčkl tlačítko posledního patra. Přestože měl kancelář ve třetím patře, vyjel až nahoru rovnou do komunikačního a informačního centra. Právě zde se skrýval mozek NUMA – skladiště veškerých dat, která kdy byla o vodním světě

zaznamenána – vědecké i historické poznatky, fikce i nonfikce. Právě v této místnosti, mimořádně vybavené počítači a informačními technologiemi, Sandecker vyhazoval svůj vládní rozpočet. Právě za tyto výdaje ho kritizovala malá skupinka oponentů v Kongresu. Jeho elektronická knihovna představovala obrovské množství peněz, stejně tak jako stovky projektů. Její využívání vedlo k mnoha důležitým objevům a přispělo k odvrácení nejedné národní katastrofy, které se ale stejně nikdy v tisku neobjevily.

Hlavním správcem informačního supermarketu byl Hiram Yaeger.

„Brilantní"– právě tímto přídavným jménem se ostatní nejčastěji vyjadřovali o Yaegerových myšlenkách, zatímco k jeho vzhledu měli jen jediné: „Otrapa." Šednoucí blond vlasy nosil svázané do culíku, dále vlastnil neupravenou špičatou bradku, babičkovské brýle a odrbané a záplatované levisky. Yaeger prostě působil jako poněkud přestárlý hippie. Podivné jen bylo, že k nim nikdy nepatřil. Sloužil v jednotkách SEAL a strávil ve Vietnamu tři služební období. Dostal dokonce i vyznamenání. Kdyby se dál věnoval navrhování počítačů v Kalifornii či si založil vlastní firmu, stal by se z něj velmi záhy pořádný pracháč, nebo by alespoň seděl v předsednickém křesle nějaké správní rady. Jenže Yaeger zkrátka nebyl podnikatel. Hiram jako člověk dvou opačných světů patří k Dirkovým nejoblíbenějším spolupracovníkům.

Když mu admirál Sandecker nabídl šéfování datové knihovně NUMA s prakticky neomezeným rozpočtem, okamžitě kývl a přestěhoval se s rodinou na farmu v marylandském Sharpsburgu. Během osmi dnů měl základ počítačového vybavení pohromadě. Jeho datový systém běžel nonstop a tři směny techniků zajišťovaly šíření veškerých oceánografických dat všem americkým a zahraničním expedicím po všech vodních plochách zeměkoule.

Yaeger seděl za stolem na zvýšeném a otočném stupínku uprostřed místnosti. Sám si ho navrhl, aby měl dokonalý výhled na své miliardové království, které si sám vymyslel. Zakusoval se do koláče pizzy a zapíjel sousta nealkoholickým pivem. Když spatřil Pitta, vyskočil a hnal se mu v ústrety se svým širokým úsměvem.

„Dirku, jsem rád, že jsi zpátky."

Pitt si vylezl na Hiramův oltář, jak tady všichni stupínku říkali. Přátelsky si stiskli ruce. „Ahoj, Hirame.“

„Mrzí mě, že Mokrá naleziště jsou už jen mokrá,“ řekl Yaeger vážně, „ale jsem moc rád, že tys to přežil. Vypadáš ale jako pobuda, co ho právě pustili ze záchytky. Sedni si a odpočívej.“

Pitt se zálibně díval na nedojedenou pizzu u počítače. „Myslíš, že bys mohl kousek postrádat?“

„Jasně. Vezmi si. Pošlu ještě pro jednu. Dáš si i to pivko, abys ses neudávil? Pravé tady nemám. Víš přece, jak to tady chodí.“

Pitt si oddělil od Hiramovy pizzy dva kousky a z ledničky, kterou dal počítačový génius zabudovat rovnou do pracovního stolu, vytáhl tři lahve piva. Během chutné svačinky mu Pitt líčil celý příběh jejich záchrany, s krátkým dodatkem popisu jejich přeletu z Havaje.

Yaeger pozorně poslouchal a nakonec se zatvářil jako zkušený soudce, co už má za sebou desítky rozvodů. „Hlavně že jsi tady.“

„Něco se děje.“

Yaeger se rozesmál. „Tak je to tedy. Ty sis sem nepřišel dát pizzu. Co se ti zase honí ve tvé neposedné mysli?“

„Za pár minut tu bude strýček Percy. Doktor Nash. Percy byl jedním z těch, kteří pracovali na projektu Manhattan. Sestrojení první atomové bomby. Je už v penzi, ale zastával i místo ředitele Komise pro atomovou energii. Budeme tu mít tvé informace a jeho zkušenosti dohromady. Nezbývá než si všechno složit dohromady a připravit plán operace.“

„Chceš konceptualizaci?“

„Ale i následné kroky, co pak.“

„Čeho se má týkat?“

„Pašování.“

„Cože to budeme pašovat?“

„Budu ti to hláskovat, ale až tady Percy bude.“

„Hmatatelný, tuhý předmět… že by nukleární hlavici?“ poznamenal Yaeger šibalsky.

Pitt se na něj mrazivě podíval. „Jedna z možností.“

Yaeger pomalu vstal a scházel dolů po schůdkách. „Než přijde strejda, jdu downloadovat a restartovat ten můj CAD/CAM.“

Hiram zmizel mezi počítači. Pitt si ani neuvědomil, že z Yaegerova posledního sdělení nepochopil ani slovo.

23

Tvář Neutronového dědka lemovala dlouhá bílá bradka a překrývala do poloviny i jeho karmínovou kravatu. Místo nosu měl bambuli, husté obočí a přivřené oči prvních poutníků, snažících se dostat karavanu povozů přes indiánská území. Jeho tvář zírala na svět z reklamy na pivo a rozhodně vypadal na méně než na úctyhodných dvaaosmdesát.

Na Washington se oblékal opravdu vybraně. Percy by na sebe nikdy nevzal pruhovaný šedý nebo modrý oblek s červenou vázankou. Vstoupil do počítačového centra NUMA v levandulovém sportovním plášti s šátkem a vázankou na krku, volných šedých kalhotách a s kovbojskými botami z ještěří kůže. Percymu se nějak povedlo zůstat starým mládencem. Díky své bystrosti a schopnosti vtipně reagovat patřil mezi hosty vítané na kdejakém večírku. Byl ale také gurmán s vlastním vinným sklepem, který mu záviděl nejeden vymetač společenských událostí ve městě.

Druhou stránku jeho poněkud rozevláté osobnosti tvořily znalosti válečného umění v oblasti nukleárních zbraní. Percy byl v Los Alamos od samého počátku, pak se upsal Komisi pro atomovou energii a tu neopustil celých padesát let. Mnozí diktátoři by mu za jeho znalosti snesli k nohám zlatý poklad. Neutronový Percy by dokázal sestrojit fungující atomovou bombu ve své garáži a nestálo by vás to víc než nákup zahradní sekačky.

„Dirku, můj chlapče," šveholil. „Rád tě vidím."

„Vypadáš ve formě," řekl Pitt, když se objali.

Percy smutně pokrčil rameny. „No, nevím, ti parchanti z dopravního inspektorátu mi sebrali řidičák na motorku. Pořád ale ještě jezdím ve svém Jaguáru XK1-20."

„Jsem vážně rád, že mi pomůžeš."

„Jasně. Výzvám musíme čelit až do smrti."

Pitt představil Percyho Yaegerovi. Stařec si počítačového mága měřil od paty až k hlavě. Jeho tvář vyjadřovala značné pobavení.

„Dají se vůbec takové otrhané a přeprané hadry koupit někde jinde než v sekáči?" zeptal se konverzačním tónem.

„Asi ne, ale má žena je máchá ve směsi velbloudí moči, jaterníku a ananasového džusu," nedal se Hiram s kamennou tváří. „Hadry pak změknou a i jejich pach alespoň odpovídá bontonu."

Percy se rozesmál. „Jasně, hned jsem si myslel, že používáte nějaké speciální aroma s neznámou recepturou. Rád vás poznávám, Hirame."

„Opětuji vaši radost," usmál se Hiram. „Chtěl bych tomu věřit."

„Začneme?" ozval se Pitt.

Yaeger vytáhl dvě židle před obrazovku třikrát větší, než jsou běžné modely. Počkal, než se oba hosté usadí, a pak si přikryl dlaněmi oči, jako by předstíral vidiny.

„Nejnovější technologie," začal přednášku, „CAD/CAM je akronymem pro počítačově podporovaný design a následně pak pro počítačově podporovanou výrobu. Vše tvoří dohromady jeden celek. V podstatě je to počítačový grafický a vizualizační program, který návrhářům a konstruktérům umožňuje kreslit technické výkresy všech možných mechanických objektů. Už není nutno kreslit žádné čtverce či kružnice. Zadáte jen parametry a pomocí elektronického pera nakreslíte hrubé obrysy na obrazovku. Počítač pak vše vyrenderuje do naprosté dokonalosti a vše převede do trojrozměrné grafiky."

„Ohromující," připustil Percy. „Můžete pak získávat detaily a ty zvětšovat?"

„Samozřejmě," přitakal Hiram. „Mohu měnit barvy, tvary a simulovat krizové situace, editovat změny a ukládat pak hotové výkresy jako soubory. Aplikace umožňující vzájemné propojení konstrukce a výroby znamenají obrovský pokrok."

Pitt vstal, obrátil židli a sedl si na ni tak, že si bradu položil na opěradlo. „Uvidíme, jestli nám to pomůže při mlácení hřebíčku na hlavičku."

Yaeger se na Pitta díval zpoza svých babičkovských brýlí. „Teď uvidíš, k čemu je dobrá konceptualizace."

„Říkej si tomu malování, jak chceš."

„Co vlastně hledáme?" zeptal se Percy.

„Atomovou bombu," odpověděl vážně Pitt.

„Kde?"

„V automobilu."

„Takže ji někdo chce propašovat přes hranice?“ dodal Percy intuitivně.

„Tak nějak.“

„Po souši nebo po vodě?“

„Po vodě.“

„Nemá to náhodou něco společného s onou explozí v Pacifiku před pár dny?

„Nemohu odpovědět.“

„Synku, pálí mi to, víš. Jsem neporazitelný. Pořád se ještě dívám kolem sebe
a přemýšlím. Jistě také víš, že mám stejně tak jako prezident prověření k přísně tajným dokumentům.“

„Strýčku, chceš zas pro změnu naznačit něco ty mně?“

„Nevěřil bys, ale Ray Jordan se na mne obrátil okamžitě poté, co k výbuchu došlo.“

Pitt se odevzdaně usmál. „Pak víš mnohem více než já. No, vím asi toto. Japonsko možná rozmísťuje atomové bomby po našem území! Jsou skryté někde v automobilech. Jordanovi se ale nechtělo zařadit do týmu takového starce, jako jsem já, takže využil mé závity a pak mne poslal do hajan.“

„Pak jsem tě najal já. Právě jsi se stal placeným konzultantem týmu ‚Stutz‘. Hirame, ty taky.“

„Budeš mít pěkné opletačky, až Jordan zjistí, jaké zbraně si volíš.“

„Pokud budeme úspěšní, odpustí nám všechno.“

„Co je s těmi bombami v japonských fárech?“ zeptal se nechápající Hiram.

Percy mu položil ruku na rameno. „Hirame, vše, co teď tady děláme, vyžaduje naprosté utajení.“

„Hiram má prověření Beta Q“, doplnil Pitt.

„Vítejte ve smečce honicích psů.“

„Byl bych docela rád, kdybych věděl, na koho štěkám,“ řekl Yaeger stále hledící na Percyho.

Vysloužilý expert se mu zpříma podíval do očí. „Ve třicátých letech Japonsko začalo budovat ekonomicky soběstačnou říši. Nyní po padesáti letech jsou připraveni znovu bojovat za to, aby ji ochránili.

Začali vyrábět atomové zbraně v takovém utajení, že se zatím nikomu nepodařilo prokázat, že tomu tak opravdu je. Plutonium a uran na jejich výrobu získali z civilních projektů. Přehlíželi jsme jejich možnosti i proto, že nemají rakety dlouhého doletu, křižující střely, bombardéry či raketové ponorky.“

„Dosud jsem žil v představě, že Japonci patří mezi nejoddanější pacifisty žádající atomové odzbrojení,“ namítl Yaeger.

„To je pravda, většina národa a vláda jsou zcela proti využívání atomu. Jenže i v jejich úřednických strukturách stále zůstali jestřábi volající po prosazení síly. Zkonstruovali bombu zcela tajně. Má sloužit daleko spíše jako obranný prostředek na ochranu ekonomických zájmů než jako prostředek útočný. Jejich koncepce vychází z možnosti odpálení v okamžiku, kdy by vypukla obchodní válka a došlo k embargu japonských produktů v Evropě a v USA. Případně kdybychom se rozhodli k námořní blokádě jejich ostrovů.“

Yaeger nechápal naprosto nic, Pitt naopak vše.

„Chcete naznačit, že možná sedíme na atomové bombě?“

„Nejspíš bude pár bloků odtud,“ přitakal Pitt.

„To je ale nepředstavitelná věc,“ bručel hněvivě Yaeger. „Kolik bomb mohli do USA propašovat?“

„Nemáme žádnou představu,“ připustil Pitt. „Klidně kolem stovky. A to ještě nejsme na mapě sami. Mohou být všude.“

„Bude hůř,“ přidal se Neutronový Percy. „Pokud se opravdu povedlo propašovat bomby do všech hlavních měst, Japonci pak mají v rukou obrovskou destruktivní moc a velmi efektivní nátlakový prostředek. A navíc, pokud jsou bomby rozmístěny, nikdo nemůže vyloučit náhodné či neoprávněné odpálení. Nemáme žádné obranné prostředky, reakční čas je nulový, žádný raketový deštník nám nepomůže. Přijde-li první úder, druhý už nebudeme moci opětovat. Jakmile někdo zmáčkne knoflík, důsledek se vzápětí dostaví.“

„Bože, jaké máme šance?“

„Najít je,“ řekl rozhodně Pitt. „Zdá se, že bomby přepravují japonské autolodi. Domnívám se, že je převážejí uvnitř automobilů. S tvými chytrými mašinkami určitě objevíme, jak se to dá udělat.“

„Počkat,“ znovu namítal Yaeger. „Když je sem přivezli na lodích, pak ty bomby musí najít celníci pátrající po drogách.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Tuto operaci nevedou amatéři, ale profesionálové disponující špičkovou technikou. Vědí, co dělají. Bomba musí být součástí vozu, tak aby ji náhodná kontrola nemohla objevit. Celníci pátrají po dutých prostorách, v pneumatikách, nádržích, čalounění. Ne, bomba musí být integrální částí vozu, tam kde ji celníci prostě hledat nebudou.“

„Musí být tam, kde by nikoho nenapadlo, že tam být může,“ připustil Hiram.

Percy hleděl zamyšleně na podlahu. „Jak asi ta bomba může být velká?“

„Řekni sám.“

„Synku, dej mi trochu času. V prvé řadě musím vědět, o které vozy jde. Navíc se v japonských technologiích moc nevyznám.“

„Murmoto, pravděpodobně sportovní sedan.“

Žoviální výraz na Percyho tváři povadl. „Shrňme, co víme. Hledáme kompaktní nukleární zařízení kolem deseti kilogramů, které se nachází uvnitř sportovního vozu střední třídy a není ho možno snadno detekovat.“

„Navíc ho lze dálkově odpálit,“ přidal Pitt.

„Pokud není řidič sebevrah, tak to jinak nejde,“ připustil Percy.

„O jak velkou bombu může jít?“ zeptal se Yaeger skoro nevinně.

„Může se lišit tvarem i tonáží od velikosti sudu až po baseballový míček,“ odvětil atomový expert.

„Míček?“ nechápal Hiram. „Pak ale bude mít výbuch jen malou razanci.“

Percy tentokrát hleděl do stropu a počítal. „Pokud bude nálož správně spočítaná, řekněme tak na tři kilotuny, dojde k úplnému zničení centra Denveru. Další obrovské ztráty na předměstích způsobí následné požáry a tlaková vlna.“

„Soudný den,“ sykl Yaeger. „Děsivá představa.“

S touto hrozivou myšlenkou musíme počítat.“ Percy mával rukama před prázdnou obrazovkou. „Jedna třetina zemí vlastní atomové zbraně. Jaký model vozu použijeme jako příklad?“

„Ford Taurus 89, mám ho doma," odvětil Yaeger. „Do paměti počítače jsem vložil opravárenský manuál se všemi díly. Mohu vyvolat detail nějaké části či celkový vzhled."

„Myslím, že taurus je dobrý začátek," přikývl Pitt.

Hiramovy prsty poletovaly po klávesnici po několik minut. Pak se protáhl a s rukama založenýma za hlavou čekal. Na obrazovce naskočil trojrozměrný obraz vozu v živých barvách. Yaeger vyťukal další příkaz. Najednou měli před sebou čtyřdveřový Ford Taurus v rudé metalíze otáčející se v různých úhlech, jako by stál na nějaké točně.

„Můžeme dovnitř?" zeptal se Pitt.

„Stačí otevřít dveře," sděloval Hiram a ťukl na enter. Zdálo se, že prošli pevnými kovovými částmi k šasi a do trupu vozu. Jako duchové teď měli před sebou všechny sváry, šrouby a nýty. Yaeger je navedl dovnitř diferenciálu, pak podél ojnice k převodům a vlastnímu motoru.

„Úchvatné," připustil Percy. „Jako bychom prolétali elektrárnou. Kdybychom tuto techniku měli už v dvaačtyřicátém, to by se vynalézalo. Válka v Pacifiku i v Evropě by skončila o dva roky dřív."

„Němci měli štěstí, že jste bombu neměli už ve čtyřiačtyřicátém," souhlasil Yaeger.

Percy se na něj chvilku díval ztuhlýma očima a pak se znovu vrátil k obrazu vozu na stínítku.

„Je tam něco zajímavého?" zeptal se ho Pitt.

Percy se drbal na bradě. „Převodovka je docela dobře utvářená schránka."

„To není možné. V motoru a v řízení to být nemůže. Vůz musí také jezdit."

„Pak bombu nebudeme hledat ani v chladiči a baterii," přidal se Yaeger. „Co takhle tlumiče?"

Percy silně zavrtěl hlavou. „Plastická výbušnina by tam být mohla, ale průměr je příliš malý pro atomovou bombu."

Několik minut postupně procházeli jednotlivými řezy. Yaegerova klávesnice jim poskytla podivuhodnou cestu do útrob vozidla, kterou až doposud mohl prožít jen málokdo z nás. Brzdy, osy, startér,

alternátor. Všechny součásti se zobrazovaly, otáčely. Hodnotili je a hledali řešení svého problému.

„Teď se dostáváme k přídavným zařízením," upozorňoval Yaeger.

Pitt si zívnul a protáhl se. Navzdory velkému soustředění jen stěží udržel oči otevřené. „Nemůže to být v topení?"

„Ne, tomu neodpovídá konfigurace," namítl Percy. „Nádržka ostřikovačů?"

Teď vrtěl hlavou Hiram. „Příliš okaté."

Pitt sebou najednou trhl. „Klimatizace?" vyhrkl. „Kompresor v klimatizaci."

Yaeger rychle přeprogramoval záběr. Objevil se interiér vozu. „S vozem půjde jet. Žádný celník nebude rozebírat klimatizaci, aby se přesvědčil, že kompresor funguje."

„Odstraň potrubí a máš ideální schránku pro bombu," vysvětloval Pitt ukazuje na počítačový obraz. „Percy, co si o tom myslíš?"

„Cívka kondenzátoru se dá snadno změnit na přijímač a roznětku," potvrdil Percy. „Prima hračka, fakt prima nápad. Dostatečně velký prostor pro bombu, která zdevastuje velké území. Pánové, skvělá práce. Mám dojem, že jsme záhadu vyřešili."

Pitt došel k neobsazenému stolu a hnal se k telefonu. Vytočil utajené číslo, které mu dal Kern do centra STP. Ohlásil se příjemnému operátorovi. „Tady pan Stutz. Prosím, vyřiďte panu Lincolnovi, že problém se pravděpodobně nachází v klimatizaci. Na shledanou."

Percy se na Pitta zeširoka usmál. „Ty jsi horší než štěnice."

„Dělám si, co chci."

Yaeger nevěřícně hleděl do zvětšení interiéru kompresoru na obrazovce. „Má to ale jednu pihu na kráse," řekl tiše.

„Cože?" vykřikl Percy. „Jakou pihu?"

„Tak my jsme Japonce naštvali, to ano, a oni si na nás za to posvítí? No, nevím, nemohou eliminovat naše síly, zvláště ne atomové ponorky. Naše odvetné síly zcela zničí jejich ostrůvky. Podle mého názoru je celý ten plán šílenství a rovná se sebevraždě. Je to jen velký klam."

„Já bych zase řekl, že chybičku na kráse má vaše teorie," nedal se Percy, trpělivě se na Hirama usmívaje. „Japonci jsou lišáci podšití

a zasáhnou celý svět v Achillově patě. Z jejich hlediska nebudou následky tak katastrofální. Japonci jsou partneři našeho vývoje strategických obranných systémů proti bojovým hlavicím. Zatímco naši rozpočtáři škrtají, protože systém je drahý a nefunkční, Japonci ho dovedli k naprosté dokonalosti.“

„Chcete říct, že jsou nezranitelní?“ zeptal se Yaeger šokované.

Percy zavrtěl hlavou. „Ne, to nejsou. Když jim ale dáme ještě dva roky, aby mohli dovést Star wars k dokonalosti, a my je mít nebudeme, pak….“

24

Kongresový výbor pro posouzení vlivu japonské kultury a ekonomiky na USA právě zasedal za zavřenými dveřmi Capitolu. Padala tu samá uhlazená slova, která zaobaleně vystihovala náladu skupiny kongresmanů, kteří se jako sršni vrhali na toto ožehavé téma závislosti amerického podnikání na stále se utahujících šroubech japonského kapitálu.

Ičiro Suboi, ředitel firmy Kanoya Securitites, největší makléřské agentury na světě, seděl u kulatého stolu přímo proti členům výboru. Byl obklopen kohortou svých čtyř poradců, kteří neustále iritovali tazatele, protože jejich chlebodárce by bez nich neodpověděl ani na otázku, kolik je hodin.

Suboi rozhodně nevypadal na finančního magnáta řídícího největší firmu pro obchod s cennými papíry, která byla natolik mocná, že slupla Paine Webber, Charlese Schwaba či Merilla Lynche společně se zbytkem brokerských domů na Wall Street jako malinu. Faktem zůstávalo, že si u nich už hezkou dobu předtím vybíral úroky. Byl malý a štíhlý a podle tváře se spíše dalo soudit, že mu patří vykřičený dům s gejšami.

Jenže zdání klame. Klidně si mohl dovolit šlehat blesky z očí i na členy Kongresu. Jeho konkurenti v Japonsku i kdekoli jinde ho nezřízeně nenáviděli a báli se ho. Měli své zkušenosti. Suboi byl nelítostný parchant. Jeho odvážné a přesně provedené finanční transakce ho vynesly na piedestal. Stal se v Americe i v Evropě kultovním hrdinou. Nejchytřejší makléři na Wall Streetu či ve firmách ve srovnání s guruem tokijské burzy připomínaly dvakrát podtrženou nulu. Dalo se dokonce říci, že Ičiro by dokázal ovlivňovat americkou ekonomiku úplně sám.

Seděl tu proti výboru a s ledovou zdvořilostí odpovídal na otázky. Mluvil naprosto spisovně a s grácií hostitele slavnostní večeře.

„Pokud se ctění členové Kongresu rozhodnou schválit povinný prodej našich majoritních podílů americkým vlastníkům za zlomek jejich ceny, musíme již nyní konstatovat, že jde o nacionalismus nejhoršího druhu. Kredibilita amerických firem po celém světě notně

utrpí a vaše obchody se zhroutí. Všude vznikne naprostý chaos. Zhroutí se bankovní systémy po celém světě, právě tak jako měny. Dovoluji si skromně podotknout, že japonští investoři jsou pro americké podnikatele doslova požehnáním."

„O žádném takovém zákonu se nejedná," vyštěkl senátor Mike Diaz. „Řekl jsem pouze a cituji sám sebe: ‚Vaše společnosti operující a mající zisk na území USA by měly odvádět stejné daně jako naše firmy.' Japonské zákony brání Američanům kupovat podíly v japonských společnostech, zatímco vaše finanční zájmy u nás ve svém důsledku povedou k finančnímu konci této země. Pane Suboii, vy to ale víte více než dobře."

Jediným senátorem, který se nebál Ičirovi postavit, byl právě reprezentant státu Nové Mexiko, demokrat Michael Diaz. Předsedal tomuto výboru. Právě on stál za svoláním tohoto sezení, a pokud by záleželo jen na něm, vyhlásil by embargo na všechny dovážené japonské produkty, a nejenom limitování možných investic z Japonska do americké vlády, obchodu a trhu s nemovitostmi.

Padesátník Diaz ovdověl a od té doby trávil veškerý čas v kanceláři. Hned vedle měl malou koupelnu a pokoj s postelí, ledničkou, topením a umyvadlem. Za celou tu dobu pětadvaceti let na Kopci si vysloužil pověst nejvíce pracujícího politika. Jeho zvyky se už prostě nemohly změnit. Jeho žena zemřela na cukrovku krátce po jeho zvolení do prvního období. Neměli děti a od její smrti ho nikdy ani nenapadlo, aby se oženil znovu.

Lesklé černé vlasy nosil vyčesané na kakadu. Jeho snědá tvář s jantarovýma očima a s široce otevřenými ústy skýtala příjemný pohled. Často z ní svítily jeho bílé zuby bez poskvrnky. Ve Vietnamu ho s vrtulníkem sestřelili a byl postřelen do kolena. Dva roky strávil v zajateckém táboře v Hanoji. Věznitelé nikdy pořádně nedoléčili jeho zranění, a tak stále kulhal a chodil o holi.

Jestřáb Diaz, snažící se silně omezovat zahraniční obchod a vliv kapitálu na území Ameriky, vystupoval proti praktikám japonských firem velmi tvrdě a požadoval omezení a vysoká cla. Ekonomické tahanice s Japonskem považoval spíše za finanční válku, ve které podle něho USA neustále prohrávaly.

„Pane předsedo?"

Diaz kývl směrem k atraktivní poslankyni. „Ano, paní kongresmanko Smithová, je váš.“

„Pane Suboii,“ ozvala se, „již dříve jste prohlásil, že jen by měl nahradit dolar. Nepovažujete svůj návrh za poněkud extrémní?“

„Pokud japonští investoři pokrývají pětapadesát procent vašeho rozpočtového deficitu,“ usmíval se Suboi, „pak ne. Akceptace naší měny a konverze dolaru v jen zůstává pouze otázkou času.“

Kongresmanka Loren Smithová pocházela z Colorada. Teď nechtěla věřit svým uším. Byla to vysoká oslňující kráska se skořicovými vlasy. Dosahovaly k ramenům lemujíce její vystupující lícní kosti a fialové oči. Zástupkyně západních států sršela energií, připomínajíc rysa v rouše rozpustilé dámy. Díky své politické neohrožených si získala ve sněmovně ostruhy.

Mnoho mocných ve Washingtonu se pokoušelo vetřít do její přízně jak v Kongresu, tak i mimo něj. Znala však pravidla a chodila na rande jen s muži kteří neměli s politikou a obchodem nic společného.

Prožívala utajený románek s mužem, kterého hluboce obdivovala, navzdory tomu, že věděla, že se nikdy nevezmou. Každý z nich si žil svůj život a scházeli se jen tehdy, když jim to oběma vyhovovalo.

„Kdy podle vás přijde ten čas?“ zeptala se Loren. „Kapitál japonských bank ve Státech mnohonásobně převyšuje kapitál bank amerických. Více než milion Američanů již pracuje pro japonské zaměstnavatele. Vaši lobisté už si mnohokrát koupili naši vládu. V USA vlastníte nemovitosti v ceně přesahující 8 bilionů dolarů. Pane Suboii, kdy si myslíte, že přijde ten čas, kdy se oba národy propojí a vy budete naší ekonomice diktovat zahraniční politiku? Tak nějak si to představujete? Prosím, odpovězte.“

Suboi nebyl zvyklý, aby se musel zpovídat nějaké ženštině. V Japonsku nežijí žádné feministky. Ženy se do obchodu nehodí a žádný Japonec přece nebude ženu poslouchat.

Celistvá fasáda začala praskat a ani jeho poradci nedokázali překonat děs z té nehorázné situace.

„Prezident společně s Kongresem by měli začít s prohlášením, že nikdy neuzavřete své teritorium pro naše zboží a investice,“ odvě-

til Suboi s notnou dávkou drzosti. „Zároveň by bylo víc než vhodné zrušit vízovou povinnost.“

‚A pokud se nám nebudou vaše návrhy zamlouvat?“

Suboi se usmál a pokrčil rameny. „My jsme národem věřitelů, vy národem dlužníků. Největším na světě. Pokud to bude nezbytné, budeme muset použít všechny páky, abychom ochránili své zájmy.“

„Jinými slovy, Amerika se stane poručníkem Japonska.“

„Spojené státy americké jsou ekonomicky na sestupu, zatímco můj národ prožívá neuvěřitelný vzestup. Možná že by bylo vhodnější, kdybyste přijali naše metody. Vaši občané by měli studovat naši kulturu a to velmi důkladně. Třeba by se něco naučili.“

„A to je jistě důvod, proč jsou vaše zdejší firmy přecpány vašimi domácími dělníky, a důvod, proč neposkytujete práci občanům hostitelské země?“

„My ale najímáme místní zaměstnance,“ zklamaně prohodil Suboi.

„Jenže ne na špičkové pozice. Místa máte jen pro druhořadé manažery, sekretáře a strážné. Zcela opomíjíte ženy a menšiny. Také se vám daří vyloučit odbory.“

Kongresmanka Smithová si tentokrát musela na odpověď chvilku počkat. Suboi se radil se svou kohortou. Nejspíše ani nevěděli, že i jejich šepot je nahráván a překládán. Během několika minut ležel před senátorem Diazem přepis.

„Musíte pochopit,“ vzal si Suboi znovu slovo, „nemáme žádné předsudky, ale z obchodního hlediska jsou takoví zaměstnanci překážkou. Západaané neznají naše metody, nemají dostatek úcty k našim národním tradicím. Proto nemohou vykonávat špičkové manažérské posty v zahraničních pobočkách.“

„To ale není rozumné opatření, pane Suboii,“ řekla Loren napjatě. „Myslím, že mohu za svůj národ rozhodně prohlásit následující: žádní nacionalisté se k nám nesmějí chovat pohrdlivě, navíc ještě na našem vlastním hřišti.“

„Vaše prohlášení je velmi nešťastné, paní senátorko. Myslím, že mohu za svůj národ rozhodně prohlásit, že my nebudeme mhouřit oči nad vaší neomaleností. Nechceme nikomu šlapat na kuří oka.“

„My jsme si vědomi flagrantního zahledění japonských obchodníků do sebe sama. Klidně prodáváte počítače a zbraně do sovětského bloku. Pro vaše společnosti je docela běžné obchodovat se Sovětským svazem, Kubou, východním Německem, Íránem či Libyí.“

„Mezinárodní ideologie a pokřivená morálka nás nemohou ovlivnit. Z ekonomického hlediska jsou bezvýznamné a rozhodně nemohou stát v cestě našemu rozkvětu.“

„Ještě jednu otázku,“ nedala se Loren. „Je pravdou, že jste navrhl naší vládě, aby vám odevzdala celý stát Havaj jako úhradu výše obchodního deficitu s Japonskem?“

Suboi se tentokrát nepotřeboval poradit a kontroval okamžitě. „Ano, tento postup jsem opravdu navrhl. Japonci tvoří většinu obyvatel Havaje a naše firmy vlastní šedesát procent nemovitostí na ostrově. Dále jsem navrhl, aby se Kalifornie stala zónou volného obchodu pro Japonsko a USA. Můžeme exportovat značné množství pracovních sil a z našeho kapitálu vytvoříme stovky nových pracovních příležitostí.“

„Mně osobně připadají vaše návrhy nestoudné,“ odvětila Loren krotící svůj hněv. „Japonští investoři se nikdy nezmocní kalifornských trhů. Také jsem se dozvěděla, že do některých golfových klubů a letovisek už ani Američany na ostrově nepouštějí a jsou určeny jen pro japonské rezidenty.“ Loren se odmlčela a zpříma hleděla Suboiovi do očí. „Ujišťuji vás, že ze své pozice udělám vše pro to, aby nic takového nebylo možné,“ cedila mezi zuby.

Místností se nesl souhlasný šum. Diaz se usmíval, kdosi tleskal. Pak si začal klepáním znovu získávat klid v místnosti.

„Nikdo neví, co přijde v budoucnosti,“ zasmál se otcovsky Suboi. „Rozhodně se nehodláme zmocnit zdejší vlády. Jenže vy jste v hospodářské soutěži již utrpěli naprostý knockout.“

„Pokud jsme již vše ztratili, pak jen díky zlodějům podobným Kanoya Securitites,“ vyštěkla Loren.

„Vy, Američané, si budete muset uvědomit, že my kupujeme jen to, co vy prodáváte.“

Po zádech několika návštěvníků ve sněmovní místnosti přeběhl mráz z té vyjádřené hrozby. Všude začala vládnout nevraživost. Na-

pětí v místnosti jen dokreslovalo Japoncovu směsici oplzlé laskavosti a arogance, síly i pokory.

Z Diazových očí šlehaly blesky, když se nakláněl nad stolem k Suboiovi. V této nešťastné situaci stále máme dvě výhody.“

Poprvé Suboiovy oči zaváhaly. Nechápal, kam senátor míří. „O jakých výhodách to mluvíte, pane senátore?“

„Za prvé: stačí udělat jediný neuvážený krok a všechny vaše investice, což jsou stejně jen slova na papíře či na stínítku monitoru, splasknou jako bublina. Za druhé: dnes už nemáme žádné ‚všem na nervy jdoucí Amíky‘.“ Diazova slova zněla jako arktický vichr burácející v třeskutě mrazivé noci. „Byli totiž nahrazeni ještě víc se naparujícími Japončíky.“

25

Když Giordino opustil Pitta a odešel z federálního úřadu, vzal si taxík a jel na Constitution Avenue, kde sídlilo ministerstvo obchodu. Od své známé, sekretářky odboru domácího a zahraničního obchodu, vyloudil spis na dovozce automobilů, společnost Murmoto. Pak se rozjel do viržínské Alexandrie, kde sídlila firma pro dovoz automobilů Murmoto pro pět států USA. Adresu si ověřil v telefonním seznamu.

Blížil se večer a v korunách stromů už ševelil chladný podzimní vítr. Listy už začaly opadávat. Taxík zastavil u chodníku před moderní budovou z červených cihel s okny z kouřového skla. Podle nápisu nade dveřmi se dalo soudit, že zde operuje Murmoto Motor Distribution Corp.

Giordino zaplatil a vystoupil. Zůstal na parkovišti stát a chvilku si je prohlížel. Všude samé Murmoto. Nikde ani jediný americký či evropský vůz. Prošel dvojitými skleněnými dveřmi do haly – v recepci se na něj usmívala krásná Japonečka.

„Mohu vám pomoci?“ zeptala se sladce.

„Albert Giordino, ministerstvo obchodu,“ představil se Al. „Potřebuji mluvit s někým, kdo je odpovědný za poslední dodávky vozů.“

Na chvilku se zamyslela, pak se podívala do firemního seznamu. „Pak to bude pan Dennis Suhaka, ředitel dopravy. Hned mu řeknu, že s ním chcete mluvit, pane Giordano.“

„Giordino.“

„Promiňte.“

Prakticky vzápětí se objevila vysoká a atraktivní asistentka japonského původu, ale po očividné operaci odstraňující zúžené očnice, a odvedla Giordina do kanceláře pana Suhaky. Al se musel při procházení chodbou mírně usmívat. Nikde na dveřích totiž neviděl žádnou funkci. Tato firma neměla žádné pracovníky jako manažery, účetní. Sídlili tu jen samí ředitelé čehosi.

Suhaka byl veselý tlouštík. Když vstal od stolu, nasadil žoviální úsměv. Pak stiskl Giordinovu ruku. „Dennis Suhaka, pane Giordino. Co mohu udělat pro ministerstvo?“

Giordino si oddechl. Suhaka by se právem divil, jací otrapové pracují na ministerstvu, a mohl ho požádat o identifikaci. „Nic velkého. Byrokratický sběr statistických dat, však to znáte. Můj vedoucí mne požádal, abych se u vás cestou domů stavil a ověřil počty vozů dovezených do USA. Chce ověřit, zda data souhlasí s vaším oficiálním hlášením z tokijského ředitelství.“

„Za jaké období? Importujeme obrovské množství vozů.“

„Řekněme v posledních devadesáti dnech.“

„Tak to není žádný problém,“ řekl Suhaka mnohem méně nervózně. „Všechny seznamy vedeme na počítači. Za deset minut budete mít sjetinu. Mělo by to sedět, Tokio chyby nedělá. Dáte si šálek kávy?“

„Rád,“ přitakal Giordino. „Nepohrdnu.“

Suhaka ho zavedl do malé kanceláře, kde mu už známá krasavice nabídla kávu. Pomalu ji usrkával. Pak se objevila znovu se svazkem papírů.

Giordino našel vše, co po něm Pitt chtěl, během půl hodiny. Musel ale přece jen chvilku připomínat ministerského úřadu, a tak se, lehce dřímající, snažil do těch lejster alespoň hledět.

Přesně v pět hodin vešel do místnosti Suhaka. „Je konec pracovní doby, já ale pracuji často přesčas. Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„Ne,“ odvětil Giordino a zavřel složku. „Někdy se také musím dostat domů. Vstával jsem v sedm a i já toho mám pro dnešek dost. Děkuji vám za pomoc. Vaše firemní údaje se přeprogramují do vládního počítače, který bude obíhat někde tam nahoře v oblacích. Proč? Tak to se mne neptejte, snad to alespoň někdo v tomto státě ví.“

Vzal svou složku z ministerstva obchodu a vstal. Už ve dveřích se však náhle obrátil, jako by ho něco napadlo. Nějak se zhlédl v roli Petra Falka. I on byl teď Colombem. „Mám tu ale ještě jednu věc.“

„Jistě?“

„Není to vůbec důležité, škoda o tom mluvit, ale znáte to.“

„Tedy?“

„Když jsem procházel váš distribuční seznam, je na něm uvedeno šest vozidel, která byla vyložena v Baltimoru ze dvou lodí, ale v oficiálních dovozních dokladech z vašeho ředitelství chybí.“

Suhaka se najednou zatvářil jako opařená ryba. „Ničeho takového jsem si nevšiml. Mohu se sám podívat?“

Giordino před ním znovu rozložil lejstra, jež si vyžádal na ministerstvu obchodu, a položil je vedle seznamu, který mu podstrčila Suhakova asistentka. Podtrhl šest automobilů, které chyběly na tokijském seznamu. Šest vozů typu SP500, sportovní sedan, se prostě v účetnictví propadlo.

„Upřímně řečeno, nijak nás tento rozdíl netrápí,“ šveholil Giordino, „když jste je registrovali na vjezdu do země, je vaše společnost z obliga. Věřím, že jde jen o administrativní chybičku na vašem ředitelství. Určitě to už v účetnictví odhalili a seznam už opravili.“

„Jde o neodpustitelné přehlédnutí, kterého jsem se dopustil,“ bědoval Suhaka hlasem naznačujícím, že právě zjistil, že mu mezi prsty proklouzl milion. „Až příliš důvěry jsem vkládal do našich nejvyšších. Moji účetní to měli zachytit.“

„Čistě a jen ze zvědavosti: dá se zjistit, kteří dealeři dostali tuto dodávku?“

„Okamžik, prosím.“ Suhaka už zase vedl Giordina do své kanceláře, kde se posadil za stůl a do počítače zastrčil svůj klíč. Opřel se o opěradlo křesla a čekal. Když se na obrazovce začala objevovat data, jeho tvář dál bledla a bledla, až nakonec ztratila barvu docela.

„Každý vůz dostal jiný dealer. Bude to trvat několik hodin, než je všechny najdeme. Pokud se tu můžete stavit zítra, budete mít ten seznam připraven.“

Giordino se rozzářil jako sluníčko a odevzdaně zvedl ruce k nebesům. „Takové náhody se stávají, není-liž pravda. Necháme toho. Oba máme na starosti mnohem důležitější úkoly. Teď se domů kvůli špičce skoro nedostanu, pak se musím vykoupat a vzít svou drahou polovičku někam na večeři. Máme výročí,“ chlubil se Al.

„To vám gratuluji,“ řekl úlevně Suhaka.

„Děkuji vám za vaši pomoc.“

Suhaka už zase zářil. „Vždycky jsem vám k službám, pane Giordino. Sbohem.“

Giordino vyšel z budovy a asi po čtyřech blocích začal telefonovat. Ozval se mu přátelský mužský hlas prostým Haló.

„Zde je váš oddaný prodejce mercedesů. Myslím, že už pro vás mám ten typ, co jste tak usilovně chtěl.“

„Pane, máte prodávat jen to, na co zákazníci mají. Spíš bych si dal něco domácího či nějaké vozítko, které sem přišlo přes Pacifik.“

„Domluveno,“ zabručel Giordino. „Když si tedy nemůžete dovolit pořádné německé auto, zkuste Murmoto. Mám zrovna na skladě šest SP500 ve verzi sportovní sedan. Představte si, mají velkou slevu.“

„Moment.“

Vzápětí se v telefonu ozval hlas Donalda Kerna. „Navzdory tomu, že jste změnil nabídku, vždy ocením, když ušetřím. Kdy spolu můžeme ty obrovské slevy projednat?“

„Informace o slevách se zatím nedostaly do distribučního řetězce a jeho ředitelství v Alexandrii. Podle jejich záznamů dovezli šest vozidel, která ale nikdy nebyla v japonských továrnách vyrobena. Proto jsou tak levná. Navrhuji jednat velmi rychle, protože po nich bude určitě sháňka. Tři byla proclena v baltimorském přístavu čtvrtého srpna, další tři pak desátého září.“

Kern si rychle přeložil obsah Giordinova sdělení. „Moment,“ řekl tiše. Pak se otočil ke svému zástupci, který naslouchal u reproduktoru. „Připojte se k počítačovému serveru Murmoto a zkopírujte jejich dodací listy, dříve než jim to dojde a vymažou je.“ Pak si znovu vzal sluchátko. „Skvělá práce. Vše je zapomenuto. Mimochodem, jak se vám povedlo narazit na tak skvělou slevu?“

Jako by tu něco chybělo.

„Tak nějak podobně je to i se Stutzem. Co o něm víte?“

„Ano, o jednom takovém jsem mluvil před chvílí. Našel už zdroj, proč to celé jelo tak rychle.“

„Pokud ten vůz řídí správný řidič, pak blatníky toho fára najedou do všech překážek a odstraní je z cesty,“ připomněl Giordino neotřesitelnou pravdu. Když Dirk Pitt strčí do něčeho nos, pravda vyjde najevo. „A to při tom ještě někomu přejede kuří oko.“

26

Když Yaeger vyložil Pitta u starého hangáru na vzdáleném konci washingtonského mezinárodního letiště, padla už tma. Budova hangáru byla postavena v roce 1936 a kdysi v ní stála krásná letadla. Pak ale hangár American Airlines prodaly.

Vyjma reflektorů Yaegerova Forda Taurus zůstaly jediným zdrojem osvětlení odrazy světel města na protějším břehu Potomacu a záře jediné zapomenuté pouliční lampy asi padesát metrů severněji.

„Na váženého obchodníka, co nebyl čtyři měsíce doma, se vracíš nějak nalehko," dobíral si ho Yaeger.

„To není pravda, zavazadla jsem nechal v podmořském hotelu," zabručel Pitt s polozavřenýma očima.

„Opravdu moc bych chtěl vidět tu tvou sbírku veteránů, ale taky se někdy musím dostat domů."

„Už chci jen pod peřinu. Dík za svezení i za tohle odpoledne. Jako vždycky skvělá práce."

„Bylo mi potěšením. Hledat řešení nápadů rodící se uvnitř tvých mozkových brázd vždycky znamená nalézání klíčů k záhadám celého světa," poznamenal Hiram skoro vznešeně. Pak vytáhl okénko, aby mu dovnitř nefoukalo. Po několika okamžicích zmizel vůz ve tmě.

Pitt vytáhl z kapsy dálkové ovládání ze své kanceláře v NUMA a vyťukal sérii kódů bezpečnostního systému hangáru. Pak uvnitř rozsvítil.

Odemkl starička, silně zrezivělá vrata a vešel dovnitř. Vysmýčená betonová podlaha hangáru připomínala muzeum automobilové dopravy. V jednom rohu se tyčil trojmotorový letoun Ford hned vedle Pullmanova vagónu z přelomu devatenáctého a dvacátého století. Na 10 000 čtverečních metrech plochy se pak už tísnily jen veteráni. Nechyběly exotické evropské Hispano-Suiza, Mercedes Benz 540K i nádherný Talbot Largo a ani skvělá americká klasika jako Cord L29, Pierce-Arrow či ohromující zelený stutz do městského provozu. Jediným předmětem, který se sem očividně nehodil, byla starička železná vana s vnějším motorem na zadní opěrce.

Dirk se unaveně vlekl mezi veterány ke kovovému schodišti do svého apartmá. Prostor, který kdysi sloužil jako kancelář, si přestavěl na velkou obytnou garsoniéru, kde stěny pokryté poličkami plnými knih doplňovaly ve skle usazené modely lodí, které kdy Pitt objevil a pod hladinou prozkoumal.

Z kuchyňky se k němu linula příjemná vůně. Na rajce vznášející se z vázy na jídelním stole našel ručně psaný vzkaz. Dirk se pousmál a dal se do čtení.

Šíří se zvěsti, že jsi zas jednou zabrousil domů. Tak jsem ti vymyla ten strašný sliz, cos nechal před městci v ledničce. Nejspíš máš teď hlad. V ledničce máš salát a z bujabézy na sporáku se ještě kouří. Promiň, že tě nečekám, ale jistě uznáš, že večeře v Bílém domě má přednost.

Tvoje L.

Dirk zůstal nerozhodně stát a pokoušel se zaplašit potřebu spánku. Musel se rozhodnout. Mám si dát tu polévku, nebo sprchu? Nebo sprchu a pak tu polévku? Pak si uvědomil, že proud horké vody by ho definitivně poslal do pokojného spánku, což by znamenalo, že nepolkne ani sousto té chutné krmě. Převlékl se do pohodlných šortek. Snědl waldorfský salát, pak skoro celý hrnec bujabézy a zapil to dvěma sklínkami Cabernetu Sauvignon z roku 1983 od Smothers Brothers. V jeho vinotéce by se našla celá řada podobných pochoutek.

Dirk dojedl a šel opláchnout nádobí. Vtom se rozbzučel telefon.

„Haló?“

„Pan Pitt?“

„Ano, pane Jordane,“ odvětil Dirk okamžitě poznávaje ten hlas. „Co pro vás mohu udělat?“

„Doufám, že jsem vás nevzbudil.“

„Ještě jsem nestihnul dopřát své hlavě spočinout na polštáři.“

„Chtěl jsem si jen ověřit, zda již máte všechny informace, které shromáždil Al.“

„Ano, volal před chvilkou.“

„Navzdory tomu, že jste začal mnou nepovolené pátrání, považuji jeho informace za velmi užitečné.“

„Chápu, že jsem překročil povolené hranice, ale když já měl svá tušení.“

„Já vím, že nejste týmový hráč, Dirku,“ připustil Jordan. Poprvé však použil jeho křestní jméno. „Vždycky na vlastním písečku?“

„Historie praví, že nejlepšího výsledku dosáhneme jen tehdy, když použijeme nejvhodnějších prostředků.“

„To je vaše rčení?“

„Kdepak, tak chytrý nejsem. Francis Hutcheson, skotský filozof.“

„Oceňuji, že citujete přesně,“ řekl Jordan. „Většina politiků ve Washingtonu opisovala po svém. Říkají, že účel světí prostředky.“

„Co tedy potřebujete?“ zeptal se Pitt unaveně se zavírajícíma se očima.

„Měl jsem dojem, že by vás zajímalo, že už jsme našli transportéry pro bomby.“

„Všech šest vozů?“ Pittův hlas zněl očividně překvapeně.

„Ano, jsou zaparkované uvnitř japonské banky, podílející se na výstavbě Washingtonu. Stojí v uzavřeném zapečetěném prostoru, odkud budou v den D převezeny na místa určení a tam odpáleny.“

„Taky rychlá práce.“

„Vy po svém a my taky,“ jedovatě poznamenal Jordan.

„Hlídáte to místo?“

„Jistě, ale musíme pomaloučku, polehoučku. Nesmíme je vyplašit, alespoň ne do okamžiku, než dostaneme ty, kdo stojí v pozadí. Musíme zničit jejich velitelské centrum,“ vysvětloval Jordan. „Giordino se v Murmoto objevil právě včas. Hned odpoledne dostal někdo v jejich filiálce strach a vymazali všechny dodací listy. Jenže my byli rychlejší. I když jen o pár minut.“

„Tak jste se dostali až k těm vozům?“

„Dokázali jsme hacknout systémy velké transportní japonské firmy, která sedany převážela. V databázích sice zapomněli zapsat místo určení, ale my jsme si stáhli i zápisy služebních jízd jednotlivých nákladňáků. Získali jsme tak ujetou vzdálenost od doku na místo určení. Pak už šlo jen o to dát si všech pět dohromady. A naši kluci taky prošlapali nejednu podrážku.“

„Nechybělo jistě ani násilné vniknutí.“

„Když někam vstoupíme, nikdy to není násilně," poznamenal Jordan.

„Kdyby se na veřejnost dostala informace, že naši počestní občané sedí na atomové bombě patřící cizí mocnosti, panečku, už vidím tu paniku."

„Pravda, není to zrovna příjemná situace. Jenže veřejné mínění a volání po pomstě by mohlo Japonce odradit od rozestavení automobilů na předurčená místa a před zmáčknutím strategického tlačítka, dříve než je najdeme a neutralizujeme."

„Jenže jejich hledání po celé zemi bude trvat tak dvacet let."

„Nemyslím si to," oponoval Jordan klidně. „Víme, čeho chtějí dosáhnout, a díky vám i Giordinovi víme, co hledáme. Japonci nejsou zase takoví spiklenci, jak si myslí. Klidně se vsadím, že všechny automobily Murmoto najdeme během jednoho měsíce."

„Oceňuji váš optimismus," namítal pro změnu Pitt. „Co naši spojenci a Rusové? Japonci klidně mohli schovat bomby i na jejich území. Bude prezident všechny ostatní země varovat?"

„Ještě ne. Ani členům NATO nemůžeme důvěřovat, že by jim nějaké informace neunikly. Prezident ale nejspíše bude informovat Kreml, potřebujeme si přece jen vylepšovat vztahy. Jsme konec konců na jedné lodi. Oba v ohrožení třetí velmocí."

„Hrozba má ale ještě jeden aspekt."

„Co jsem přehlédl?"

„Představte si, co by se stalo, kdyby první bomba vybuchla v Moskvě či ve Washingtonu? Mysleli bychom si, že druhá strana začala válku. Japonci by pak klidně mohli jen sbírat kůrky, tedy pokud by ještě nějaké zbyly."

„Rozhodně se mi nechce lézt do postele s touto představou," připustil Jordan. „Berme věci hezky popořadě. Pokud dovedeme naši operaci do konce, pak přijdou na řadu politici."

„Máte to stejně zbytečné," poznamenal Pitt s hlubokým soucitem, „s touto myšlenkou stejně na dlouhou dobu oko nezavřete."

Zrovna začal klimbat, když se rozeznělo tiché bzučení bezpečnostního systému. Někdo se snažil dostat dovnitř hangáru. Donutil se vylézt z pohodlné postele, došel do studovny a zapnul kamerový systém.

U boční branky stála Stacy Foxová a s úsměvem zírala do objektivu, do podle Pitta naprosto skvěle kamuflované bezpečnostní kamery.

Zmáčkl knoflík a pustil ji dovnitř, pak sám vystoupil na balkon nad schodištěm.

Vešla do hangáru. Vypadala velmi sexy, i když díky saku bez límečku, úzké sukni a bílé blůzce s výstřihem naprosto decentně. Stacy procházela mezi příklady skvělé zručnosti mechaniků v naprostém opojení. Zastavila se před nádherným kupé Talbot-Lago-Grand Sport z roku 1948 se speciální úpravou karoserie od francouzského designéra Saoutchika a prsty jemně přejížděla po blatníku.

Nebyla koneckonců první. Všechny dámy, které kdy poctily Pittovo prapodivné sídlo návštěvou, se nějakou zvláštní silou cítily k vozu Talbot přitahovány. On sám ho považoval za mistrovské dílo mechaniky, ale na ženy z něj vyzařovalo jakési zvláštní fluidum. Jakmile se jednou podívaly na štíhlý, skoro kočičí trup, okamžitě na ně zapůsobila ohromná síla motoru a do jejich chřípí pronikala zvláštní vůně elegantního koženého interiéru. Talbot se stal erotickým symbolem.

„Jak jsi mne našla?“ zeptal se hlasem, jehož ozvěna se odrážela od stěn ohromného prostoru.

Podívala se k němu směrem nahoru. „Celé dva dny jsem se probírala tvými osobními údaji, než jsme se vydali na *Invincible* do Pacifiku.“

„A cos tam našla zajímavého?“ zeptal se s patrným znechucením nad tím, že kdokoli s pověřením se může volně hrabat v jeho životě.

„Jsi docela hrdina.“

„Lichotnice jedna!“

„Tvá sbírka veteránů je ohromující.“

„Znám lepší s mnohem dražšími vozy a značkami.“

Stacy se znovu zahleděla na Lago. „Tohle se mi vážně líbí.“

„Mně zas to zelené autíčko do městského provozu.“

Stacy se otočila a hleděla na stutze pohledem dámy posuzující nové šaty na módní přehlídce. „Hezké je, ale příliš robustní, zkrátka nevhodné pro dámu.“

Pak se znovu zahleděla na Dirka. „Můžeme si promluvit?“

„Pokud neusnu. Pojď nahoru.“

Pomalu vyšla točité schody. Pitt ji krátce provedl po bytě. „Mohu ti něco nalít?“ zeptal se.

„Ne, děkuji.“ Hleděla na něj s vášní v očích. „Neměla jsem sem chodit. Podle toho, jak vypadáš, tě budou muset odvézt po kolapsu na koronárku.“

„Stačí mi pár hodin osvěžujícího spánku,“ řekl neochvějně.

„Myslím, že potřebuješ také pořádnou masáž zad,“ poznamenala zcela neočekávaně.

„Já si ale myslel, že sis přišla povídat.“

„Masáž ještě neznamená, že budu mlčet. Chceš švédskou, nebo šiatsu? Kterou máš radši?“

„Jak si mám vybrat? Obě.“

Rozesmála se. „Tak dobře.“ Stacy vzala Dirka za ruku a odvedla ho do ložnice. Donutila ho, aby si lehl na břicho. „Svlékni se.“

„Mohu si alespoň zachovat svou důstojnost a zůstat pod přikrývkou?“

„Máš snad něco, co jsem ještě za svůj život nikdy neviděla?“ zeptala se ho Stacy. Pomáhala mu stáhnout tričko přes hlavu.

Pitt se rozesmál. „Nechtěj, abych se otočil.“

„Chtěla jsem se ti omluvit. S Timem odjíždíme na Západní pobřeží,“ řekla najednou vážně.

„Kdo je Tim?“

„Dr. Weatherhill.“

„Předpokládám, že kolega.“

„Ano.“

„A uvidíme se ještě někdy?“ Jeho hlas zněl najednou naléhavě.

„To nevím. Naše poslání se rozcházejí.“ Na chvilku zaváhala. „Chci ti říci, že si připadám hrozně. Zavinila jsem tolik problémů. Zachránil jsi mi život. Navíc, když už nebylo místo v posledním batyskafu, poslal jsi mne, a sám jsi málem přišel o život.“

„Když mi teď dáš opravdu úlevnou masáž, jsme si kvit,“ řekl Dirk unaveným hlasem. Přesto se pokoušel vyloudit jakýsi úsměv.

Dívala se dolů na Pittovo natažené tělo. „Na to, žes žil čtyři měsíce pod vodou, jsi docela opálený.“

„To víš, mám cikánské předky," dobíral si ji ospale.

Stacy přitlačila své prsty na citlivé dotykové body Pittova chodidla podle metody šiatsu.

„Skvělé," liboval si Dirk. „Tahal z tebe Jordan rozumy o tom, co víme o bojových hlavicích?"

„Ano, hodil jsi mu návnadu. Měl pocit, že jsi ho předešel. Teď už víme, co máme s Timem hledat. Už jsme se dostali na horkou stopu těm vozidlům."

„Takže začínáte v přístavech na Západním pobřeží?"

„Seattle, San Francisco, Los Angeles. V těchto třech přístavech se automobily Murmoto pravidelně vykládají."

Pitt se odmlčel. Stacy zrovna začala mnout jeho lýtka kombinujíc hmaty švédské masáže a šiatsu. Masírovala mu paže, záda a pak krk. Pak ho lehce poplácala po hýždích a poručila mu se obrátit. Výzva však nepadla na úrodnou půdu.

Pitt spal jako dudek.

Probudil se někdy k ránu a okamžitě si uvědomil její teplé tělo, tulící se k němu. Pohyby, dotyky i vzrušený Stacyin hlas se vynořoval s neochvějnou jistotou z oparu vyčerpání. Měl pocit, že prožil bouři plnou blesků a hromů. Pak se znovu vše rozmazalo a Dirk Pitt se propadl zpět do hlubokého a bezesného spánku.

„Překvapení, spavče," ozval se pro změnu hlas kongresmanky Loren Smithové, jejíž prst zvolna přejížděl po Dirkově páteři.

Pittova mysl, stále ještě opředená pavučinami snění, se začala probouzet. Převalil se na stranu a podíval se na ni. Seděla se zkříženýma bosýma nohama na prázdné posteli v bavlněném svetru s květinovými vzory s kruhovým výstřihem a v šalvějově zelených plátěných kalhotech s puky. Vlasy měla pevně stažené pod šátkem.

Pak se s hrůzou poznání rychle podíval vedle sebe. Naštěstí byla postel prázdná.

„Nemělas náhodou dělat politické zázraky v tom vašem Kongresu?" zeptal se s úlevou, že Stacy nad ránem zmizela, dříve než se objevila Loren.

„Máme prázdniny." V ruce držela šálek kávy mimo jeho dosah. Měl na kouřící tekutinu nezřízenou chuť.

„Čím si mohu tu kávu zasloužit?“

„Nejspíš jen polibkem.“

„Poněkud předražený produkt, co ale nadělám.“

„A k tomu ještě vysvětlení.“

A je to tady, pomyslel si. Jeho mysl už hledala slova vytáček. „A čehopak?“

„Spíš koho. Kdo byla ta žena, co s tebou strávila noc?“

„O jaké ženě to mluvíš?“ zeptal se s příslovečnou nevinností.

„O té cuchtě, co spala v tvé posteli.“

„Tys tady někde viděla nějakou kočku?“

„Nemusím ji vidět,“ odsekla Loren a s pocitem vítězky pokračovala ve stejném tónu. „Já ji totiž cítím.“

„Věřila bys, že to byla jen masérka?“

Naklonila se k němu a dlouze ho políbila. Nakonec se od něj odtáhla a podala mu hrnek. „Skvělá výmluva. Zasloužíš si jedničku za ty kouzelné vytáčky.“

„Byl jsem oklamán,“ vtipkoval Dirk s nadějí, že změní téma konverzace. „V tom hrnku už byla jen půlka.“

„Nechtěl bys ale, abych ti ji vylila rovnou pod peřinu, že ne?“ smála se Loren nad Pittovou bezmocností a neschopností lhát. „Buď tak laskav a zvedni svůj chlupatý zadek z postele a smyj ze sebe ten parfém. Není zrovna z těch nejlevnějších, ale čichat jej nebudu. Udělám zatím snídani.“

Loren stála u kuchyňské linky a krájela grapefruit, když se Pitt vynořil ze sprchy. Bylo to vlastně podruhé během posledních osmi hodin. Měl kolem boků obtočený ručník. Stoupl si za ni a objal ji kolem pasu. Pak ji začal líbat na šíji.

„Víš, jak dlouho jsem tě nedržel v náručí? Jak jsi to jen mohla tak dlouho vydržet?“

„Objímala jsem se s legislativci a na tebe jsem úplně zapomněla.“

„Takže žádné hrátky?“

„Byla jsem náhodou hodná holka. Kdybych ale věděla, co stihneš hned poté, co se dostaneš domů, to by byla jiná.“

Loren to vzala až příliš snadno, pomyslel si Dirk. V jejím hněvu byla jen snítka žárlivosti. I Pitt ale dobře věděl, že je občas v pořadí.

Rozhodně nebyl jediným mužem v jejím životě. Nikdy si vzájemně nic neslibovali a ani na druhém nic nevymáhali, a o to byla jejich touha po druhém silnější.

Když ji líbal na ušní lalůček, obrátila se a objala ho kolem krku. „Jim Sandecker mi vyprávěl o nepěkném konci pěkného projektu a tvém poněkud netradičním úniku."

„Měl to držet v naprostém utajení," zlobil se Dirk, když se líbali po eskymácku.

„Kongresmanky se všechno dozvědí první."

„U mne bys nemusela být ani senátorka."

Její oči najednou ztmavly. „Opravdu mě moc mrzí, že je stanice zničena."

„Postavíme novou." Dirk se už zase po svém usmíval. „Máme zálohované výsledky všech testů. Na ničem jiném nezáleží."

„Jim mi ale také řekl, že už kolem tebe chodila zubatá."

Pitt se jen zašklebil. „Trochu nám do lodičky zatékalo, jak říkají námořníci." Pustil ji a posadil se ke stolu. Scéna jako vystřižená z nedělní rodinné idylky, až na to, že Dirk ani Loren nikdy nebyli oddáni.

Pitt si vzal noviny, které mu koupila v místním krámku, a probíral se články. Jeho oči upřeně hleděly na jeden z nich. Pak se znovu podíval na Loren.

„Zase na první stránce *Postu*," lichotil jí s úsměvem. „Zase ses vyřádila na našich přátelích z Orientu?"

Loren zkušeně převrátila omeletu z pánvičky na talíř. „Třetina kapitálu v našich podnicích je řízena rovnou z Tokia. Náš národ ztrácí nezávislost a prosperitu. Amerika už dávno nepatří Američanům. Stali jsme se finanční kolonií Japonska."

„Vypadá to opravdu tak špatně?"

„Veřejnost nemá ani nejmenší představu, jak bezvýsledně naše situace vypadá," sdělovala velice vážně. Před Pitta popostrčila talíř s omeletou a toasty. „Rozpočtový deficit a zadluženost otevřely vrata, kudy nám uniká kapitál a dovnitř proudí ten japonský."

„Můžeme si za to sami," přizvukoval Pitt mávaje vidličkou.

„Spotřeba je u nich nízká, u nás nadbytečná. Sami se utápíme ve vnitřním zadlužení. Sami jsme se dobrovolně vzdali výhod v techno-

logiích a prodali naše know-how, pokud nám ho už dříve neukradli. Přesto se stavíme do řady a činíme jim neobyčejně lákavé nabídky na prodej našich společností, abychom si napěchovali peněženky. Loren, vzhledem ke všem okolnostem, nemuselo se to stát, pokud by si veřejnost, obchodníci, vy v Kongresu a ti ekonomičtí poradci s rozumem kreténů z Bílého domu uvědomili, že tato země se ocitla ve finanční válce s nepřítelem, kterému se navíc podařilo nás ničit zevnitř. Prostě a jednoduše, my sami jsme se vzdali možnosti zvítězit.“

Loren se posadila ke stolu se šálkem kávy a Pittovi podala sklenku pomerančového džusu. „Ještě nikdy jsi nepronesl tak dlouhý projev. Mám dojem, že bys mohl kandidovat do Senátu.“

„To bych si raději nechal vyříznout jazyk. Jeden Pitt na Kapitolu docela stačí,“ řekl připomínaje svého otce, senátora za stát Kalifornie George Pitta.

„Už jsi s ním mluvil?“

„Ještě ne,“ řekl Pitt nad vajíčkem. „Neměl jsem čas.“

„Co zase plánuješ?“ zeptala se Loren, oddaně hledíc do Dirkových opálově zelených očí.

„Vlezu si pod auta a dám je zase trochu dohromady. Možná že vyladím stutze na špičkový výkon a pak se přihlásím do závodu veteránů.“

„Tak to si tedy musím najít jiný program, abych se pobavila, protože kolomaz rozhodně nepatří k mé nejoblíbenější kosmetice,“ řekla chraplavě.

Obešla stůl, sklonila se k němu a s překvapivou silou mu sevřela paži. Cítil, jak do něj v místě dotyku prýští její energie jako božský nektar. Najednou po ní toužil jako nikdy předtím. Jen se teď obával, zda to zvládne podruhé. Pak se ale jako kus železa v magnetickém poli poslušně přesunul na gauč.

„V posteli tě nechci,“ řekla rozhodně. „Budeš po ní muset vyměnit prostěradlo.“

27

Hideki Suma vystoupil ze svého soukromého letounu Murmoto s kolmým startem. Vzápětí ho následoval Moro Kamatori. Letoun přistál na heliportu hned vedle rozlehlého solárního plastového dómu, tyčícího se do výše padesáti metrů. Dóm představoval rozlehlé atrium v hustě zastavěné oblasti, otvírající příchod k ohromujícímu podzemnímu projektu EDO. Název byl odvozen od původního města, z kterého se v průběhu éry Meidži zrodilo Tokio.

První část podzemního města Edo byla navržena a postavena samotným Sumou jako vědecká stanice a filozofická svatyně pro více než 60 000 lidí. Z atria se dolů propadal hluboký, dvacetipatrový válec s prostory pro bydlení vědců, s kancelářemi, veřejnými láznĕmi, jednacími sály, restauranty, prodejními centry, knihovnou. Budova měla svou vlastní ozbrojenou jednotku o síle tisíce mužů.

V menších podzemních válcích, propojených s hlavní budovou soustavou chodeb, se nacházela komunikační centra, topení a klimatizace, centrum pro regulaci teploty a vlhkosti, elektrárny a čističky pro likvidaci odpadů. Vše bylo postaveno z keramického betonu až do hloubky 1500 metrů.

Suma investoval do tohoto projektu výhradně ze svého a nikdy nevyužil žádný vládní fond. Veškeré legislativní překážky byly vzápětí odstraněny a všechna povolení získal Suma díky neotřesitelnému vlivu velmi záhy. Hideki měl dost dlouhé prsty, jak ty veřejné, tak i ty méně legální.

Společně s Kamatorim vešli do utajeného výtahu, který je odvezl do apartmá a kanceláří, umístěných ve čtvrtém podlaží vnějšího válce. U dveří už na něj čekala jeho oddaná sekretářka Tošie Kudo společně se silně ozbrojenou ochrankou. Centrum Eda bylo velmi starostlivě střeženo. Tři prostorné a navzájem propojené pokoje byly vyzdobeny překrásnými nástěnnými malbami, obrazy a ukázkami vzácné keramiky. Nádheru prostoru dokreslovaly národní kroje ze šestnáctého století ze zdobeného brokátu, saténu a krepu. Na většině zdí si mohl případný návštěvník prohlížet výjevy z mytologie, kraji-

ny se střídaly s mytickými zvířaty, draky, levharty, tygry a jestřáby, symbolizujícími bojové dovednosti dávných válečníků.

„Už na vás čeká pan Ašikaga Enšu," oznamovala Tošie.

„Neznám, kdo je to?"

„Pan Enšu je známý obchodník s vzácnými uměleckými díly, která poté jménem svých zákazníků prodává novým majitelům," vysvětlovala Tošie. Telefonoval, protože prý našel obraz skvěle doplňující vaši sbírku. Dovolila jsem si mu navrhnout schůzku, abyste schválil tento nákup."

„Nemám čas," poznamenal Suma a významně se podíval na hodinky.

Kamatori jen pokrčil rameny. „Každopádně neuškodí, když se podíváme, co přinesl. Hideki, třeba opravdu získáme nějakou vzácnost, po které jsme toužili."

Suma kývl na Tošie. „Tak dobře, pošlete ho sem."

Suma se mírně uklonil, když překupník vklouzl do místnosti. „Pane Enšu, prý pro mě máte nějakou vzácnost?"

„Ano, pane. Jsem si jist, že budete velmi potěšen dílem, jež můžete získat do své sbírky." Ašikaga se široce usmíval. Jeho kulatou tvář zdobila hustá hříva stříbrných vlasů, výrazné obočí a mocný knír.

„Prosím tamhle. Je tam světlo." Suma ukázal na stojan u velkého okna.

„Mohu roztáhnout žaluzie?"

„Prosím."

Enšu zatáhl za vodicí lanka lištových žaluzií. Pak postavil obraz na stojan, ale nechal na něm hedvábný obal.

„Z šestnáctého století. Masaki Šimzu, umělecká škola Káno."

„Uznávaný krajinář mořského pobřeží," poznamenal Kamatori, aniž by skrýval své pohnutí. Je to tvůj oblíbený malíř, Hideki."

„Jak můžete vědět, že jsem velkým příznivcem Šimzua?" zeptal se Suma.

„V uměleckých kruzích se velmi dobře ví, že sbíráte jeho díla, zvláště ta, na kterých zachytil sousední ostrovy."

Suma se obrátil k Tošie. „Kolik jeho obrazů mám ve své sbírce?"

„Zatím máte jedenáct z třinácti obrazů s pobřežím ostrovů a čtyři krajiny se zobrazením pohoří Hida.“

„Tento obraz je dvanáctým ze série.“

„Který ostrov je na něm zachycen?“ zeptal se Suma s opravdovým nadšením. „Adžima?“

„Ne, Kečchi.“

Suma najednou vypadal velmi zklamaně. „Já doufal, že to bude Adžima.“

„Lituji.“ Enšu zvedl ruce v obranném gestu. „Obraz pobřeží Adžimy zmizel na konci války s pádem Německa. Naposledy byl zaznamenán v kanceláři našeho berlínského velvyslance v květnu pětačtyřicátého.“

„Zaplatím za jeho vyhledání cokoli.“

„Děkuji vám, pane,“ uklonil se Enšu. „Už jsem vyslal do Evropy i USA pátrače, aby ten obraz našli.“

„Výborně. Podívejme se teď na ostrov Kečchi.“

S předem pečlivě promyšlenou vznešeností Enšu sňal obal a odkryl nádherný obraz s ostrovní scenerií vyvedenou pestrými barvami s převažující zlatou.

„Úchvatné,“ vydechla ohromená Tošie.

Enšu jen tiše přikývl. „Jeden z nejkrásnějších obrazů mistra Šimzua.“

„Co si o něm myslíš, Hideki?“ zeptal se Kamatori.

„Mistrovské dílo,“ připustil Suma zcela opojen genialitou umělce. „Jak jen mohl malovat tak živé detaily z ptačí perspektivy, když se tenkrát psalo jen šestnácté století? Jako by kreslil z gondoly nějakého uvázaného balonu!“

„Legendy praví, že maloval na draku,“ připomněla Tošie.

„Nejspíše na něm jen skicoval,“ opravil ji Hideki. „Obraz pak dokončil na zemi.“

„Konec konců proč ne?“ Suma nespouštěl z obrazu oči. „Náš národ stavěl a vypouštěl draky už před tisíci lety.“ Pak se otočil přímo proti Enšuovi. „Skvělá práce, pane Enšu. Kde jste jej našel?“

„V domě jednoho bankéře v Hongkongu,“ odvětil překupník. „Připravoval se k přesunu do Malajsie před příchodem Číňanů. Prodával skoro vše. Trvalo mi to téměř celý rok, ale nakonec jsem ho

telefonicky umluvil. Okamžitě jsem odletěl do Hongkongu a vracím se s obrazem. Přijel jsem za vámi rovnou z letiště.“

„Kolik?“

„Sto čtyřicet pět milionů jenů.“

Suma si mnul spokojeně dlaně. „Výborná cena. Obchod je uzavřen.“

„Děkuji vám, pane Sumo. Jste velmi šlechetný. Budu dále pátrat po obrazu ostrova Adžima.“

Obchodník i Suma se uklonili a Tošie odvedla Enšua pryč.

Sumovy oči opětovně studovaly obraz. Na pobřeží posetém černými skalami se vinula malá vesnice s rybářskými džunkami. Perspektiva byla nakreslena překvapivě dovedně. Jako by šlo přímo o letecký snímek.

„Stejně je to ironie osudu,“ poznamenal nespokojeně Hideki. „Už mi chybí jen jeden z ostrovů, a právě tento obraz chci nejvíce.“

„Pokud nebyl dosud zničen, Enšu ho najde,“ ujišťoval ho Kamatori. „Připadá mi jako zdatný obchodník.“

„Zaplatím mu desetkrát tolik, když mi tu Adžimu sežene.“

Kamatori si sedl na židli a natáhl nohy. „Šimzu si nikdy neuměl představit, jakou cenu ten jeho obraz bude mít, stejně tak jako celá Adžima.“

Tošie se vrátila do kanceláře. „Pane, za deset minut máte schůzku s panem Jošišuem.“

„Pán zlodějů a vůdce Zlatých draků,“ spiklenecky se usmíval Kamatori. „Přišel si popovídat o svém příspěvku do vaší finanční říše.“ Suma ukazoval ven z velkých oblých oken s výhledem do atria. „Nic z té zdejší krásy by nebylo možné nebýt otce a Kororiho Jošišua. Jejich organizace vznikla za války a největší moc měla těsně po válce.“

„Zlatí draci a jim podobné organizace ale nemají v novodobém Nipponu své místo,“ řekl tiše Kamatori. Japonsko označil původním označením země slunce.

„Na první pohled se může zdát, že v době moderních technologií už opravdu své místo ztratili,“ připustil Suma. „V našem kulturním světě jim však stále patří významná role. Pro mě znamená příslušnost k nim v průběhu celého mého života to nejcennější, co mám.“

„Tvá moc ale nemůže stát na fanaticích v nějakých sektách či na kultu osobnosti, nebo dokonce na podsvětí," řekl upřímně Kamatori. „Máš dostatek moci, abys vodil ministry jako loutky, ale jsi spjat s podsvětím. Až prosákne na veřejnost, že jsi drakem číslo dvě, bude tě to stát další kariéru."

„Nejsem spjat s nikým," řekl Suma velmi klidným, vysvětlujícím hlasem. „Zákony tomu sice říkají kriminální činy, ale taková je tradice mé rodiny již po dvě staletí. Považuji za čest, že jdu ve šlépějích svých předků a že jsem postavil na těchto základech velmi silnou organizaci, která je už nyní mocnější než leckterý národ světa. Já se za své kamarády z podsvětí naprosto nestydím."

„Spíše bych ocenil, kdybys vyjadřoval oddanost císaři a držel se našich tradičních morálních zásad."

„Promiň, Moro. I když se ve svatyni Jasukuni modlím za duši svého otce, ještě to neznamená, že musím uctívat postavení císaře jako boha na zemi. To, že nechodím na čajové dýchánky, nescházím se s gejšami, nechodím na kabuki a sumo a nevěřím v nadřazenost svého národa, stejně tak jako nepřijímám teorii, že naše celní zákony, intelekt, emoce i jazyk a zvláště utváření mozku je výkonnější než těch na Západě, znamená jen jediné. Odmítám podceňovat konkurenty a oddávat se jen národní konformitě a skupinovému myšlení. Jsem bohem sám sobě a věřím v jediné – peníze a sílu. Hněváš se proto na mne?"

Kamatori se díval na své ruce volně spočívající na kolenou. V jeho očích se rozlil podivný smutek. Nakonec ale promluvil.

„Ne, cítím jen smutek. Vyznávám naši tradiční kulturu a věřím v císaře. Věřím v jeho božský původ, stejně tak jako že naše ostrovy i my sami jsme potomci boha. Věřím v čistotu krve a duchovní jednotu našeho rodu. Avšak chápu i tebe. Hideki, jsme přátelé na život a na smrt a navzdory tvým černým operacím jsi velmi přispěl k novému údělu Nipponu jako nejmocnější říše světa."

„Hluboce si tvé oddanosti vážím, Moro," řekl Suma upřímně. „Vždyť v sobě nosíš pýchu samurajských předků a víru ve svou katanu."

„Katana je mnohem víc než jen meč. Představuje vlastní duši samurajova života," řekl Kamatori jakoby z velké dáli. „Být mistrem

meče je umění dané od boha. Budu-li císaře chránit, i má duše jednou pokojně spočine v Jasukuni.“

„Teď ale zvedáš svou čepel pro mne, kdykoli ji potřebuji.“

Kamatori hleděl na svého přítele. „Mohu pro tebe i zabíjet, protože děláš tolik dobrého pro náš lid.“

Suma hleděl do neživých očí svého placeného zabijáka, žijící připomínku dávných časů, kdy samurajové za žold zavraždili kohokoli, kdo se nelíbil jejich pánům, a za podmínky, že měli zajištěnou bezpečnost a majetek. Věděl však, že naprostá loajalita může skončit během jedné noci, a ráno bude všechno naopak. Když promluvil, již se skvěle ovládal.

„Někteří muži loví svou kořist s lukem a šípy, většina s palnou zbraní. Jsi jediný, Moro, kde štve člověka s mečem v ruce.“

„Vypadáš skvěle, můj příteli,“ ukláněl se Suma, když Korori Jošišu vešel v doprovodu Tošie do místnosti. Doprovázel ho Ičiro Suboi. Odletěl ze Států okamžitě po ukončení slyšení před senátním podvýborem.

Stařec a oddaný věřící se na Sumu vřele usmíval. „Nijak skvěle, spíš staře. Přejde už jen pár měsíců a odeberu se za svými ctěnými předky.“

„Ty prožiješ ještě stovky měsíců.“

„Představa, že už mne nebude nic bolet a trápit, činí myšlenku na smrt víc než přijatelnou.“

Tošie zavřela dveře. Suma se uklonil k Suboiovi. Pak Tošie odešla. „Rád tě vidím, Ičiro. Vítej zpět z Washingtonu. Prý jsi Američanům málem způsobil druhý Pearl Harbor.“

„Nic tak dramatického,“ odmítl Suboi. „Každopádně se ale Kongres otřásl v základech. Pár prasklin tam určitě zůstalo.“

Suboi byl jako jeden z nemnoha členem Zlatých draků již od svých čtrnácti. Jošišu ho považoval skoro za svého syna a pečlivě sledoval jeho růst a postup v tajné společnosti. Právě on ho učil umění finančních spekulací ve velkém měřítku. Nyní Suboi již jako ředitel Kanoya Securities střežil finanční impérium svých vládců, Jošišua a Sumy. Právě on stál za úspěšnými obchodními transakcemi Zlatých draků.

„Mého přítele a nejlepšího poradce Mora Kamatoriho jistě znáš.“

„Šermíř stejně tak dobrý, jako jsem já býval zamlada,“ řekl Jošišu.

Kamatori se hluboce uklonil. „Pane, jsem si jist, že tvá katana zůstává i dnes mnohem mrštnější než ta má.“

„Dobře si pamatuji, že tvůj otec byl mistrem meče na univerzitě,“ připomněl Suboi. „Byl jsem ten nejhorší žák. Vždy mi navrhoval, abych si raději koupil dělo a šel střílet slony.“

Suma podepřel Jošišuu pod paží a se stále stejným tvrdým úsměvem ho odvedl ke křeslu. Jeden z nejobávanějších mužů Japonska chodil velmi pomalu a ztuhle. Jeho očím však nic neuniklo.

Posadil se do židle s rovným opěradlem a díval se zpříma na Sumu. Okolo horké kaše dlouho nechodil. „V jakém stavuje projekt Kaiten?“

„Na moři máme osmnáct bomb. „Jsou to ty poslední. Čtyři jsou určené pro USA, pět pro Sovětský svaz a zbytek do Evropy a Pacifiku.“

„Kdy budou v určených lokacích?“

„Do tří týdnů. Pak uvedeme v činnost naše online centrum se všemi ochrannými opatřeními a detonačními systémy.“

Jošišu se teď díval na Sumu velmi překvapeně. „A ten výbuch na *Božské hvězdě* nijak neohrozil naše cíle?“

„Naštěstí jsem s určitou ztrátou vinou bouře, srážky či dalších nehod počítal. Máme šest rezervních hlavic. Tři, o které jsme při explozi přišli, jsou nahrazeny. Po instalaci do vozů byly převezeny do mexického Veracruzu. Pak je převezeme přes hranice Texasu na místa určení.“

„A ten zbytek? Je bezpečně zajištěn?“

„Náš náhradní tanker kotví padesát mil od opuštěného pobřeží Hokkaida.“

„Víme, co způsobilo detonaci na palubě *Božské hvězdy*?“

„Nemáme žádné rozumné vysvětlení,“ připustil Suma. „Všechny bezpečnostní systémy fungovaly spolehlivě. Auta byla uvázána. Jedno z nich se ale při bouři muselo uvolnit a porušit plášť hlavice. Začala unikat radioaktivita. Posádka zpanikařila a opustila loď. Pak

se v místě objevila norská loď a na opuštěné plavidlo vyslala výsadek. O něco později *Božská hvězda* záhadně explodovala.“

„A posádka?“

„Není po ní ani stopy. Vypařili se.“

„Kolik automobilů jsme zahrnuli do našeho plánu?“ zeptal se Jošišu.

Suma obešel stůl a zmáčkl knoflík na malé skříňce stojící na desce. Ze stropu u vzdálenější stěny se spustila promítací plocha. Hideki pak zmáčkl další knoflík a na obrazovce se zjevil holografický obraz zeměkoule vyvedený v zářivých barvách. Připomínal neon. Pak Hideki naprogramoval místa detonací. Na glóbu se zjevovaly světlé body ve skoro dvaceti zemích. Suma byl připraven odpovědět na starcovu otázku.

„Sto třicet vozidel v patnácti zemích.“

Jošišu zůstal sedět jako opařený. Otáčející se globus vrhal z míst zmaru paprsky světla, podobně jako globus nad hlavami tanečníků na diskotéce.

Nejvíce skvrnek bylo patrných na teritoriu Sovětského svazu, který pro Japonsko představoval největší hospodářskou hrozbu v Evropě a v USA. Zvláštní ale bylo, že jako cíle neměly sloužit vojenské objekty a ani velká města. Zdálo se, že paprsky vyzařují jen z málo osídlených oblastí. Projekt Kaiten tak dostával další záhadný a hrozivý rozměr.

„Duše tvého otce je na tebe pyšná,“ řekl Jošišu s tichým obdivem. „Díky tvým rozhodnutím se náš národ konečně dočká postavení, které si právem zaslouží. Jednadvacáté století patří Japonsku. S Ruskem i Amerikou je konec.“

Suma byl potěšen. „Projekt Kaiten by nemohl vzniknout bez tvé šlechetné pomoci, příteli. Bez finančních kouzel přítele Ičira bychom také nedokázali zhola nic.“

„Jste opravdu laskavý,“ uklonil se Suboi. „Machiavelistické intriky, na jejichž konci jsou atomové bomby, rozmístěné v zemích našich nepřátel, znamenaly pro mne velkou výzvu.“

„Jenže Západ i Sověti vědí, že bomby dokážeme vyrobit,“ prohodil Kamatori. „Nadešel čas se vrátit od chvalozpěvů do reality.“

„Američané nás podezřívají už léta," připustil Suma. „Nedokázali ale proniknout do vnitřních struktur a nemají ani nejmenší představu, kde se skrývá továrna."

„Ještě že jsou takoví hlupáci a pátrají horizontálně. Na svislý směr poněkud zapomněli," ušklíbl se Jošišu. „Přesto ale musíme vycházet z toho, že KGB či CIA nás stejně brzo objeví."

„Nejspíš to dlouho trvat nebude," poznamenal Kamatori. „Jeden z našich agentů nás informoval, že Američané již několik dní po výbuchu *Božské hvězdy* zahájili vysoce utajenou operaci proti našim zdrojům. Už dokonce čenichají kolem distribuční filiálky Murmoto."

Na Jošišuově tváři se objevily chmury. „Jsou dobří, ti chlapci ze zpravodajského. Mám obavu, že projekt Kaiten je prozrazen."

„Už pozítří uvidíme, co se naučili," dodal Kamatori. „Mám schůzku s agentem, který se vrátil z Washingtonu. Říká, že má důležité informace."

Vráska na Jošišuově zbrázděném čele se ještě prohloubila. „Nemůžeme projekt ohrozit a vystavit naše operační centrum nebezpečí zničení, předtím než je dokončeno. Jako následek našich chyb by přišel konec celé říše."

„Souhlasím," řekl Suboi hořce. „V následujících třech týdnech jsme bezbranní. Hlavice jsou na místě. Stačí únik jediné informace, a postaví se proti nám celý svět. Udeří na nás ekonomicky i vojensky."

„Není se čeho obávat," zavrtěl hlavou Suma. „Agenti sice mohou narazit na továrnu na výrobu atomové bomby, ale nikdy nemohou vypátrat mozkové centrum celého projektu. Nedokázali by to za sto let, natož za tři týdny."

„A i kdyby měli štěstí v neštěstí," ušklíbl se Kamatori, „nedokázali by jej včas zničit. Je zde pouze jediný vchod chráněný ocelovými bariérami a početnou vojenskou jednotkou. Stanici nezničí ani výbuch atomové bomby."

Suma se kousl do rtu. „Všechno hraje pro nás. Stačí sebemenší podezření na možnou intervenci vojenského výsadku a my můžeme pohrozit odpálením jednoho nebo dvou automobilů."

Suboie ale nepřesvědčili. „Jakou cenu mají plané hrozby?"

„Hideki udeřil hřebíček na hlavičku," dodal Kamatori. „Nikdo z našich lidí vyjma nás tady v místnosti neví, že celý systém bude do

tří týdnů dokončen. Dokážeme Západ oklamat. Budou si myslet, že jsme již v plném provozu.“

Jošišu spokojeně kývl hlavou. „Pak se tedy nemáme čeho bát.“

„Kvalifikovaný odhad,“ pronesl Suma bez zaváhání. „Vidíme kolem sebe samé noční můry, které však nelétají.“

Čtyři muži sedící v působivě zdobené místnosti se na notnou chvíli ponořili do svých myšlenek. Po nějaké chvilce se na Sumově stole rozezněl telefon. Zvedl sluchátko a chvilku beze slova naslouchal. Pak zavěsil.

„Sekretářka nás zve na večeři v mé soukromé jídelně. Mám skvělého kuchaře. Budu poctěn vaší přítomností.“

Jošišu pomalu vstal. „S radostí přijímám. Znám totiž kvality tvého kuchaře.“

„Než skončíme, ještě bych připomněl jeden problém,“ ozval se nesměle Ičiro.

Suma přikývl. „Povídej, Ičiro.“

„Nezdá se mi, že můžeme pokaždé, když na nás vlády začnou chrastit řetězy a vytasí zbraně, vyhrožovat odpálením atomových bomb. Proti clům a obchodním bariérám musíme mít k dispozici ještě jinou, méně katastrofickou alternativu.“

Suma si s Kamatorim vyměnili překvapené pohledy. „O podobné možnosti jsme vážně uvažovali,“ přiznal Suma. Jsme přesvědčeni, že nejlepší řešení představuje naprostá abdukce nepřítele.“

„Terorismus ale není součástí naší kultury,“ namítal Suboi.

„Ty k nim řadíš i Bratrstvo rudého slunce, chlapče?“ zeptal se Jošišu velmi klidně.

„Jsou to bláznivý krvaví vrazi. Podřezávají nevinné ženy a děti jen ve jménu jakési revoluční doktríny, která nemá žádný smysl.“

„Ano. Jsou to ale Japonci.“

„Moc jich tam není, většinou jde o východní Němce, kteří prošli výcvikem v KGB.“

„Mohou se hodit,“ dodal rozhodně Suma.

Suboi se ale nedal. „Nejsem přesvědčen o správnosti podobného spojení. Stačí jen stín podezření a rozsáhlé pátrání zamíří i tam, kde bychom to nečekali.“

„Hideki neobhajuje jejich vraždy," vložil se do hovoru Kamatori. „Chce jen říct, že smrt nebohých rukojmích může být přičtena na vrub Rudého slunce."

„Účel světí prostředky," usmíval se Jošišu. „Chápu. Dáváš přednost žaláři v hedvábí."

Suboi ale vrtěl hlavou. „O tom jsem nic neslyšel."

„Učme se z historie," vysvětloval Jošišu. „Když se šogun rozhodl, že své nepřátele nezabije, rozhodl se většinou pro jejich izolaci v luxusním exilu, který prohlásil za znak úcty a respektu. Pak začal obviňovat své oponenty ze zmizení svých nepřátel."

„Přesně tak," usmíval se i Suma. „Vybudoval jsem takovou fešáckou šatlavu. Opravdu velmi moderní sídlo."

„Není to příliš riskantní?" zeptal se Suboi.

„Pod svícnem bývá největší tma."

Kamatori se znovu na Suboie podíval. „Pokud máš nějaké nepřátele, kteří by měli zmizet, stačí říct jména…"

Suboiův pohled mířil do země. Pak ale Ičiro zvedl rozhodně hlavu.

„V Americe žiji dva takoví, kteří mi působí břichabol. Musíte si ale počínat opatrně. Jde o členy Kongresu. Jejich únos nepochybně vyvolá bouři hněvu a volání po odplatě."

„Rudé slunce je svými únosy velmi dobře známé. Skvělé krytí," řekl Suma jako by se bavil o počasí.

„Koho máš na mysli?" ptal se oddaný vykonavatel podobných kousků.

„Kongresmanku Loren Smithovou a senátora Michaela Diaze."

Jošišu přikývl. „Ty znám. Povedená dvojka, co se staví do cesty našemu obchodu."

„Navzdory našim lobistům získali ti dva dostatek hlasů v obou sněmovnách. Když je eliminujeme, opozice se rozpadne zevnitř."

„Jejich vláda ztropí hrozný povyk," varoval Suma. „Můžeme čekat tvrdé reakce."

„Již nyní máme v Kongresu poměrně velký vliv a dokážeme hněv obrátit přímo proti teroristickým buňkám." Suboiův hněv za potupu před výborem Kongresu nešlo utišit. „Už jsme před Američa-

ny ztratili svou tvář. Musíme jim dát lekci, aby si uvědomili, s kým mají tu čest.“

Jošišu hleděl ven z okna. Vypadal zamyšleně. Nejspíše brouzdal někde v budoucnosti. Pak zavrtěl hlavou. „Je to obrovská škoda.“

Suma se na něj překvapeně podíval. „Příteli, čeho želíš?“

„Spojených států amerických,“ pronášel stařec hlasem jemným jako samet. „Mladá krásná dáma právě umírá na rakovinu.“

28

Marvin Shoalwalter seděl ve vagónu čistého a velmi výkonného tokijského metra. Předstíral, že si čte noviny. Přesto si ale stále hlídal své sousedy, zvláště ony dva tajné japonské agenty, již ho sledovali z druhého vozu.

Shoalwalter odešel z budovy amerického velvyslanectví hned po ukončení nudného jednání se studijní skupinou senátorů o japonském odmítnutí amerických technologií pro výstavbu komerčního centra americké naftové společnosti na území Japonska. Zkrátka další příklad protekcionářství. Japonci ale klidně obchodovali na americkém teritoriu a klidně si tam stavěli budovy přes své architekty, předáky, ze svých materiálů a s pomocí vlastních technologií. Ze strany americké vlády je neomezovaly žádné restrikce.

Fair play Japoncům nic neříkala.

Zdálo se, že Marvin míří ke kondominiu, které obýval se svou ženou a dvěma malými dětmi, od doby kdy byl pověřen japonskou misí. Městečko patřilo americké ambasádě a bydleli zde všichni zaměstnanci velvyslanectví a jejich rodinní příslušníci. Vlastní budova, i když šlo o mrakodrap o výšce deseti podlaží, stála jen třetinu ceny pozemku.

Stíny se prodloužily. Už zase pracoval dvě hodiny přesčas. Docela se bavil, když vlak dojel do jeho stanice a ta dvě očka dokonce vstala, jako by on chtěl vystupovat. Šel k zadním dveřím a předstíral, že čeká, až dav vystoupí na nástupiště. Zkusí otřepanou fintu Pepka ze slavné Francouzské spojky.

Když se dveře otevřely, Shoalwalter vyplul s davem na nástupiště a začal počítat. Chvilku váhal, než se podíval k těm dvěma japonským agentům. Vystoupili z prostředního vagónu a pomalu kráčeli směrem k němu skryti za skupinou odjíždějících pasažérů.

Jakmile napočítal do pětadvaceti, prudce se otočil a vletěl do vozu. O dvě vteřiny později se dveře zavřely a vlak se dal do pohybu. Japonští pátrači si lest uvědomili příliš pozdě. Zběsile se pokoušeli otevřít dveře a naskočit do vlaku. Snažili se však zhola zbytečně.

Odskočili zpět na nástupiště, protože vlak začal nabírat rychlost. Pak zmizel v tunelu.

Shoalwalter se necítil svým malým vítězstvím příliš nadšen. Příště budou jeho sledovatelé pozornější a už se mu nepovede je setřást tak snadno. Hned na příští stanici přestoupil a jel do Asakusy severovýchodně od Tokia v části nazývané Šimatamači. Asakusa byla vlastně historickým centrem Tokia a zachovala si atmosféru minulých časů.

Shoalwalter se posadil a prohlížel si postavičky lidí kolem sebe. Dělával to dost často. Pro změnu si zase oni prohlíželi jeho. „Vetřelcem“ či gajdžinem pro ně byl kdokoli, kdo neměl husté černé vlasy, tmavé oči a barevnou kůži. Shoalwalter si namlouval, že právě jejich skoro shodný vzhled vysvětluje, proč tak drží pospolu a dodržují stejné zvyky. Stejně jako jim je izolace na vlastních ostrovech nade vše.

Zdejší kultura se odvíjí od rodiny, do které se zahrnují všichni, kdo pracují kolem ní. Život zde představuje prazvláštní kombinaci povinností, odhodlání, služby a ocenění. Lidé zde přijímají sešněrovaný život, jako by jim všechno ostatní připadalo k politování.

Nesoudržný a roztříštěný pohled na svět tak vlastní Západu je pro ně nepřijatelný, a není možné očekávat, že by ho někdo v Japonsku považoval za hodný následování. Japonsko má proto také nejtvrdší imigrační zákony na světě.

Vlak se zastavil na stanici Tawaramači. Shoalwalter vystoupil a společně s hustým davem zamířil na rušnou třídu Kappabaši. Mávl na taxík a jel kolem velkoskladů zásobujících restaurace s velkými výlohami, v kterých se vršily plastové repliky potravin na prostřených stolech. Řidiče vybídl, aby ho odvezl na druhou třídu s mnoha krámky, starobylými chrámy a domy.

Zaplatil a vystoupil na křižovatce. Poté se vydal úzkou uličkou lemovanou květinami směrem k typické japonské restauraci, označované jako *rjukan*.

I když zvenku *rjukan* vypadal velmi omšele, uvnitř vládl pořádek a útulno. Hned u dveří ho uvítal číšník hlubokou úklonou a slovy: „Vítejte v Ritzu.“

„Já jsem si myslel, že se to tu jmenuje Asakusa a že tady sídlí pánský klub," odvětil Shoalwalter.

Aniž by svalnatý dveřník s nohama a pažemi jako kola lokomotivy řekl další slovo, ukazoval dovnitř přes ploché říční kameny lemující vchod. Pak vstoupili na leštěnou dubovou podlahu přijímací haly. Shoalwalter byl požádán, aby se zul a natáhl si plastové trepky.

První prapodivnou okolnost představoval fakt, že mu trepky docela dobře sedly, což se u typicky japonského rjukanu s trepkami dimenzovanými na malou orientální nožku stát nemohlo. Byl k tomu docela prozaický důvod. Tuto pečlivě vedenou restauraci totiž spravovala americká výzvědná služba jako rezidenční místo pro setkávání.

Shoalwalterova místnost měla posuvné papírové *šoji* – dveře otvírající se v malou verandu nad zahradou s vodopádem volně prýštícím na kameny soustavou bambusových trubek. Na podlaze spočívala tradiční rohož *tatami*. Musel si sundat i trepky a po pružné rohoži se pohybovat jen v ponožkách.

Nebyly tu žádné židle či nábytek, jen polštářky na podlaze a pohovka z mnoha polštářků, nazývaná v japonštině *futon*. Uprostřed žhnulo malé ohniště. Shoalwalter se převlékl do lehké a krátké *jukaty*. Objevila se krásná asistentka v kimonu a odvedla ho do vnitřního traktu restaurace, do typické japonské lázně. Odložil *jukatu* i hodinky do proutěného košíku a zabalený jen v ručníku vešel do páry. Obešel nízkou lavičku a dřevěné vědro a vlezl si rovnou pod jednoduchý kohoutek. Namydlil se a opláchl. Teprve poté se ponořil do horké lázně v dřevěné nádobě připomínající vanu.

V ní až po hrudník seděl další muž. Shoalwalter se s ním ihned pozdravil.

„Předpokládám, že jezdíte v Hondě."

„Tak napůl," řekl Ray Orita. „Jim Hanamura tu ještě není. Dáte si saké?"

„Pít ve službě se nesmí," řekl Shoalwalter poklidně si hovící v páře zvedající se nad lázní. „K čemu ale mít nějaké zábrany? Třesu se zimou. Nalijte mi dvojitou."

Orita naplnil malý keramický kalíšek stojící vedle láhve na kraji bazénku. „Jak se žije na ambasádě?"

„Co byste čekal od toho herberku spravovaného naším zamini?“ Shoalwalter se zhluboka napil, ale zvolna polykal. Pocitu tepla v žaludku si náležitě užíval. „Jak jde vyšetřování? Už jste najeli na nějakou dráhu, kterou určil lincoln?“

„Prověřil jsem společnost Murmoto. Zatím nenalézám žádné možné spojení vedoucí k hlavicím. Podle mého jsou čistí. Nemají ani nejmenší ponětí, co se jim děje pod nosem.“

„Tak nevinní někteří z nich být nemohou.“

Orita se zašklebil. „Stačí dva mechanici a je to.“

„Proč zrovna dva?“

„Víc nepotřebují. Jednoho dělníka na pásu, kde se kompletuje klimatizace. Musí dohlížet na výběr vozů. Druhým musí být někdo při výstupní kontrole, kdo se postará o doručení správnému dealerovi. On musí pustit klimatizaci, která nefunguje.“

„Pak ale musí být tři,“ připomněl Shoalwalter. „Úředník, který v databázích maže všechny stopy po převážených bombách včetně dokladů o proclení, které jsou při vykládání nezbytné.“

„Kam jste se dostal při sledování stopy z továrny k dodavateli klimatizace a pak až k místu, kde tu bombu dávali dohromady?“

„Dostal jsem se k dodavateli klimatizace, to ano. Pak se stopa vypařila. Doufám, že ji zase vyčenichám a dostanu se až ke zdroji. Potřebuji několik dní.“

Do místnosti vstoupil z šatny malý muž se stříbrnými vlasy a knírem. Držel si před klínem velký ručník. Šel rovnou k bazénku. Orita začal šeptat.

„Kdo k čertu jste?“ vyhrkl Shoalwalter poplašen tím, že si někdo dovolil porušit soukromí rjukanu.

„Jmenuji se Ašikaga Enšu.“

„Kdo?“

Muž stál nad bazénkem a notnou chvilku mlčel. Shoalwalter se začal zděšeně rozhlížet. Jak je možné, že se tu okamžitě neobjevili strážní?

Pak se Orita rozesmál. „Skvělý převlek, Jime. Zmátl jsi nás oba dva.“

Shoalwalter si zhluboka vydechl a ponořil se do vody až po bradu. „Bože vy jste mne vyděsil. Najednou jsem měl pocit, že někdo pronikl do naší agentury a já jsem s Oritou odsouzen.“

„Saké také nevypadá špatně. Nechali jste mi tam alespoň doušek? Ten převlek dopadl opravdu skvěle.“

Orita mu hned nalil. „V kuchyni je další bedna.“ Pak se mu po tváři rozlil překvapený výraz.

„Cos to řekl o tom převleku?“

„Cože?“

„Měl jsem dýchánek s Hidekim Sumou.“

„Něco jsem našel. Vysledoval jsem vlastnictví Murmoto Automotive and Aircraft Corporation a Sushimo Steamship Company. Stálo to sice trochu práce, ale mám to. Vlastníkem je známý magnát Hideki Suma. Murmoto a Sušimo jsou jen kapkami v moři jeho firem. Ten chlap vlastní kapitál větší než celý stát Kalifornie s Nevadou a Arizonou dohromady.“

„A *Božská hvězda* patřila loďařství Sušimo, že?“ zeptal se Shoalwalter.

„Přesně tak. Krásně to do sebe zapadá, že? Řekl bych, že Hideki Suma je v tom až po uši.“

„Suma je velmi mocný muž,“ řekl Shoalwalter. „Prosperuje až příliš dobře. Říká se, že tahá za šňůrky a i premiér Junširo a jeho ministři skákají, jak si Suma přeje. Prý by se dokonce přetrhli, kdo pro něj dřív vyskočí z okna.“

„Vážně ses s ním setkal?“ překvapeně se otázal Orita.

„Panečku, má skvělou kancelář a ještě lepší sekretářku.“

„Proč ten převlek?“

„Přišel s tím lincoln. Suma sbírá obrazy ze šestnáctého století. Zbožňuje Masakiho Šimzua. Jordan si najal padělatele, aby namaloval Šimzuův obraz, o kterém se vědělo, že ho Suma zatím nemá. Pak jsem mu ho jako ctihodný obchodník s obrazy Ašikaga Enšu sehnal a taky mu ho prodal.“

Shoalwalter jen přikývl. „Chytré. Pak ale musíte být odborník na japonské umění.

„Rychlokvašený odborník,“ připustil Hanamura. „Suma se domníval, že Šimzu kreslil obraz z balonu. Budu ho mít do konce živo-

ta v patách, až zjistí, že jsem mu prodal padělek za sto pětačtyřicet milionů jenů, který Šimzu číslo dvě maloval podle satelitního snímku.“

„Proč jsi tam lezl?“ nechápal Orita.

„Abych jim tam nechal štěnice.“

„Jsem to ale nedouk!“

„Mám ale dojem, že bude lepší, když navzájem nebudeme vědět, co dělají ti druzí,“ připomenul pravidla Shoalwalter. „V případě ohrožení pak nemůžeme nic prozradit. Jedině tak zůstane naše skupina utajena.“

„Kde jsou ty štěnice?“ zeptal se Orita.

„Dvě v rámu obrazu. Další pak na stojanu pod oknem a další jsem stihl usadit do držadla žaluziových lanek. Poslední dvě považuji za skvěle umístěné. Transmitér je na stromě rovnou proti atriovému dómu.“

„Co když Suma ty štěnice najde?“

„Zanechal jsem mu v kanceláři falešné ozvy a další pak v budově. Špičkové rušičky. Jeho detekční zařízení je sice vynikající, ale naše štěnice nenajde. Když říkám štěnice, tak tím myslím ještě něco menšího.“

Orita naprosto nechápal poslední poznámku. „Nerozumím.“

„Naše nejmodernější odposlechové prostředky vůbec nevypadají jako jim podobné hračky. Jsou to vlastně mravenci. I když je najdou, ani je nenapadne, k čemu slouží.“

Shoalwalter přikývl. „Je to opravdu dokonalý hmyz.“

„Dokonce i naši japonští soukmenovci se musí sklonit před naší miniaturizací,“ usmíval se Hanamura. „Přenosový transmitér je golfový míček. Přenáší všechny hovory i telefonní volání přes satelit. Odtamtud jsou naváděny rovnou k Melu Pennerovi z chryslera na Palau.“

Orita hleděl do hladiny. „Už jsme něco zachytili?“

„Systém je plně funkční,“ ujistil ho Shoalwalter. „Už jsem se spojil s Pennerem. Dostává signály ve vynikající kvalitě. My taky. I na ambasádě jsem nechal pozorného posluchače. Slyšel jsem jen pár prvních vět, pak už jsem musel pryč.“

„Čekal tam Jošišua,“ bručel Hanamura. „Ten starý šejdíř je ještě pořád naživu!“

„Dědouškovi je už jednadevadesát a pořád se drží,“ podotkl Shoalwalter.

Hanamura jen vrtěl hlavou. „Je to kriminálník nejhrubšího zrna. Má na kontě nejméně milion mrtvých. Pokud se Suma spojil s Jošišuou a mají nukleární hlavice, jsme v opravdovém, a to myslím vážně, pořádném maléru.“

Asi hodinu před úsvitem zastavila limuzína Murmoto na určeném místě a ze stínu jí vyšel v ústrety neznámý muž. Rychle se protáhl dovnitř. Pak auto začalo pomalu kličkovat úzkými uličkami Asakusy.

„Kancelář pana Sumy je odposlouchávána,“ tiše sděloval Orita. Jeden z našich agentů se vydával za překupníka umění. Nejmodernější mravenci jsou v rámu, stojanu a držadle lanek žaluzií.“

„Jste si jist?“ hekl ohromený Kamatori. „Vždyť nám prodal originál Šimzua.“

„Kdepak, jen falzifikát podle satelitního snímku.“

Kamatori zlostí jen syčel. „Měl jste mne informovat okamžitě.“

„Vím to jen pár hodin.“

Kamatori mlčel a jen hleděl do Oritovy zrádné tváře. V pološeru vozu se pokoušel znovu si vytvořit ke svému špiclovi důvěru.

Stejně tak jako George Furukawa, tak i Ray Orita byl spícím agentem narozeným v USA. Rodiče se přistěhovali do USA a jejich syn prošel výcvikem v CIA.

Kamatori se rozhodl, že vezme věci do svých rukou. „Odpoledne padlo mnoho velkých slov, která mohou panu Sumovi ublížit. Nesmíme se mýlit.“

„Jmenoval se ten prodejce Ašikaga Enšu?“

Kamatoriho šok nahradil opravdový běs. On měl chránit Sumovu organizaci před penetrací. Právě teď ztratil svou tvář. „Ano, Enšu tam byl.“

„Jmenuje se James Hanamura. Patří do mého týmu. Hledáme výrobnu atomové bomby.“

„Jak se vám jen mohlo podařit najít vazbu mezi vozy a těmi hlavicemi?“

„Jakýsi amatér… Dirk Pitt se jmenuje. Vykopali ho někde v nějaké agentuře pro podmořský výzkum.“

„Je nebezpečný?“

„Nejspíš by mohl působit dost potíží. Nejsem si jist. Nemá oprávnění k vyšetřování. Prý si ale počíná neskutečně efektivně při realizaci různých operací, které se na první pohled zdají jako neřešitelné.“

Kamatori se opřel o sedadlo a hleděl ven z okna na ztemnělé budovy. Nakonec se znova otočil k Oritovi.

„Chci seznam se jmény agentů a přesný popis jejich zjištění.“

Orita přikývl. „Seznam, jistě. Jejich zjištění? Ne, to nepůjde. Pracujeme odděleně. Nikdo neví, co dělá ten druhý. Vše je přísně utajeno.“

„Žádám co nejpřesnější informace.“

„Co uděláte s tím Pittem?“

Kamatori se podíval na Oritu s jasným leskem ve svých jinak chladných očích. „Jakmile se naskytne vhodná příležitost, zlikvidujeme ho.“

29

Pitt, kterému na jedné straně ukazovala Loren Smithová a na druhé Al Giordino, sjel z rampy trajleru a zaparkoval mezi velký rudý francouzský kabriolet Hispano Suiza z roku 1926 a nádherný Marmon 16V s rokem výroby 1931. Vycvičeným uchem hodnotil švitořící motor. Bez jediné chybičky. Pak vypnul zapalování.

Venku vládlo krásné a teplé babí léto pod průzračnou oblohou. Pitt si vzal manšestrové kalhoty a semišovou bundu, zatímco Loren přímo zářila v tmavě růžové sportovní kombinéze.

Giordino si vlezl za volant trajleru a odjel s ním na parkoviště. Loren stála na startovací pozici stutze a hleděla na víc než stovku veteránů seřazených na startu závodu na virginské závodní dráze Memoriál. Přehlídku neskutečné krásy a elegance završoval závod na jeden okruh. Závodily tu spolu nejen veteráni určení pro městskou dopravu, ale i koráby silnic.

„Vypadají nádherně," špitla Loren. „Ještě nikdy jsem neviděla tolik veteránů pohromadě."

„Máme tady tvrdou konkurenci," drbal se Dirk na bradě. Pak otevřel kapotu a čistil motor. „Bude to klika, když budu třetí."

„Kdy je přebírka?"

„Každým okamžikem."

„A co závody?"

„Hned po přebírce se vyhlašují nejkrásnější vozy a pak proběhnou závody."

„Proti kterému vozu pojedeš?"

„Proti červenému hispano."

Loren se zahleděla na atraktivní, v Paříži postavený kabriolet. „Porazíš ho?"

„Nevím. Stutz je o šest let mladší, ale hispano má větší motor a lehčí šasi."

Giordino se vrátil z parkoviště. Neustále pokyvoval hlavou. „Mám hlad. Kdy nás pozveš někam na oběd?"

Loren se rozesmála a obdařila Giordina lehkým polibkem na zátylek. Pak ze zadního sedadla stutze zvedla košík. Posadili se na

trávník a s chutí se zakousli do sendvičů s mortadelou a sýrem na kvašeném chlebu společně s paštikou a ovocem. Zapíjeli to vynikajícím vínem zinfandel z láhve vyrobené v Měsíčním údolí.

Vtom se objevili techničtí komisaři a pečlivě prohlíželi Pittův vůz. Byl zařazen do třídy D určené pro americké veterány z let 1930 až 1941. Po patnácti minutách si potřásli rukama a přešli k dalšímu vozu ve stejné třídě, Lincolnu 1933 12 Berlině.

To už v lahvince zinfandelu nic nezbylo. Následovalo vyhlášení nejkrásnějšího vozu. Pitt měl pravdu. Skončil třetí za sportovním kupé Packard 1938 a limuzínou Lincoln 1934.

Pitt ztratil půl druhého bodu ze sta možných, protože nefungoval cigaretový zapalovač na palubní desce a výfuk se mírně lišil od původního originálu.

„Pořád lepší, než jsem čekal," liboval si Pitt. „Paráda."

„Gratuluji," ozval se Frank Mancuso.

Pitt překvapeně hleděl na důlního inženýra, který se tu objevil kdovíodkud. „Spadl jsi snad z Marsu?"

„Vrabci si štěbetali, že budeš tady," poznamenal Mancuso vřele. „Řekl jsem si, že se tu zastavím, kouknu na fára a trochu poklevetím s tebou a s Alem."

„Už zase do práce?"

„Ještě ne."

Pitt se otočil a představil Mancusa Loren. Giordino se jen mírně uklonil a podal příchozímu sklenku, kterou předtím naplnil z nově otevřené láhve. Mancusovy oči se rozšířily, když si uvědomil, kdo Loren je.

Podíval se na Dirka s uznalou jiskrou v oku, pak se uklonil Smithové a přídi vozu. „Dvě klasické krásky. Dirku, máš skvělý vkus."

Pitt se potěšené usmál. „Dělám, co můžu."

„Je to vážně auťák," připustil Mancuso očima klouzaje po elegantních liniích stutze. „Karoserie je od LeBarona, že?"

„Správně. Tebe zajímají veteráni?"

„Můj brácha je do nich blázen. Něco jsem se od něj naučil." Vstoupil do uličky mezi vozy. „Byl bys tak laskavý a provedl mne tou krásou?"

Omluvili se Loren, která se pustila do živé konverzace s ženou majitele Hispano-Suizy. Prošli kolem několika vozů. Giordino začal být nervózní.

„Co se děje?“ vybuchl najednou.

Mancuso se na něj překvapeně podíval. „Dozvíte se to od admirála Sandeckera. Mercedes byl na nějakou dobu odstaven. Tvůj plán na vyzvednutí zbytků lodi byl odložen.“

„Z jakého důvodu?“

„Prezident rozhodl, že bude nejlepší, když se nějakou dobu budeme držet stranou. Příliš mnoho problémů. Sovětská propaganda prohlašuje, že jsme za tou explozí právě my. Kongres klábosí o možném vyšetřování. Prezident jim rozhodně nehodlá vysvětlovat, proč začal přísně tajnou operaci. Nemůže si dovolit, aby se projekt Mokrých nalezišť stal veřejným tajemstvím. Vždyť to víš jeho realizace je v rozporu s mezinárodními úmluvami o těžbě na mořském dně.“

„Brali jsme jen vzorky,“ bránil se Pitt. „Šlo přece pouze o výzkumný projekt.“

„Možná ano, možná ne. Vysvětli to zbytku světa. Národy třetího světa svými interpelacemi rozbouří jednání OSN, protože získají dojem, že jsme jim odřízli přístup od bonanzy na dně oceánu.“

Pitt se zastavil před velkým otevřeným vozem. „Tenhle bych chtěl.“

„Cadillac touring?“

„Cadillac V16 faeton,“ upřesnil Pitt. „Na aukcích se prodávají za milion dolarů.

Giordino přikývl. „Stejně tak jako duesenbergy.“

Pitt se ale obrátil k Frankovi s očividně jiným tématem. „Kolik vozů s hlavicemi bylo lokalizováno?“

„Zatím jen šest. Dosud nemáme nejmenší zprávu ze Západního pobřeží. Stacy s Weatherhillem se odmlčeli.“

„Japončíci musí mít flotilu roztroušenou po celém teritoriu,“ sykl Pitt. „Jordan bude potřebovat celou armádu pátračů, aby se mu to povedlo.“

„O lidi není nouze, ale oříškem zůstává, jak přijít věci na kloub a Japonce si nepopudit. Pokud by jim došlo, že jsme na stopě, mohli by zpanikařit a nějakou bombu odpálit manuálně.“

„Panečku, představ si, jaké by to bylo, kdyby se honda vrátila zpátky do depa s mapou rozmístěných vozítek," špitl Giordino.

„Právě na tom pracují," odvětil Mancuso přímo.

Pitt se naklonil nad křišťálovou hlavici Lalique ozdobného hřebenu na chladiči roadsteru Pierce-Arrow.

„Jenže ono nebude dlouho trvat, a my tu tak akorát budeme sedět a zacpávat si uši před rachotem tlakové vlny."

„Neměj takové poraženecké nálady. Dokázals za čtyři hodiny víc než celý tým v osmačtyřicátém. Až nás budou potřebovat, ozvou se."

„Jenže já nehodlám spinkat v bavlnce, která může docela snadno chytnout."

Giordino už ale nehleděl na vůz, nýbrž na krásnou dívku kráčející kolem nich v úzké kožené sukni. „To víš, na přehlídkách se může stát všelicos," řekl tajemně.

Ke zdejšímu osazenstvu vlastníků vozů a diváků se rozhodně nehodili, ačkoli sem přišli naprosto cíleně. V tmavých oblecích a s kufříky si pečlivě zapisovali do notesů vše, co viděli. Čtyři Japonci hleděli na jednotlivá vozidla s nevšedním zájmem, připomínajíce zástupce nějakého konsorcia hodlajícího skoupit snad všechny vozy světa.

Vymysleli si skvělou zástěrku. Lidé si jich všimli a pobaveně se usmívali nad jejich staromódností. Ani ve snu je nenapadlo, že mají před sebou špičkově vyškolené agenty, v jejichž kufřících se skrývají plynové granáty a samopaly.

Japonský výsadek rozhodně nedorazil kvůli veteránům, ale kvůli až příliš současné paní kongresmance Loren Smithové. Nadešel čas jejího únosu.

Pečlivě si ukládali do paměti postavení všech strážných na místě automobilové přejímky. Jejich vůdce – muž s tmavou tváří lesknoucí se v poledním slunci – registroval Pittův stutz parkující uprostřed řady veteránů. Zatím nebylo možné Loren izolovat, protože se držela uvnitř skupiny a jakýkoli násilný pokus by vyvolal nežádoucí pozornost.

Nařídil svým mužům, aby se stáhli do svého protáhlého trajleru a čekali na pokyny, zatímco on sám nespouštěl z Loren oči. Sledoval

i Mancusa s Alem a Dirkem pečlivě hodnotě jejich vzezření. Nezaregistroval žádnou bouli od pouzdra s pistolí. Nenašel nic podezřelého. Pravděpodobně nebyli ozbrojeni.

Věděl, že se musí obrnit trpělivostí. Jeho čas přijde.

Traťový komisař informoval Pitta, že má se stutzem zaujmout místo na startovní dráze. Jeho kamarádi seděli vedle něho, když projížděl travnatou uličkou mezi řadou vozů rovnou k bráně, na dva kilometry dlouhou asfaltovou dráhu.

Giordino zvedl kapotu a naposledy zkontroloval motor. Mancuso vše jen pozoroval. Loren políbila Dirka pro štěstí. Pak odběhla na stranu a posadila se na nízkou zídku.

Když hispano najel vedle, Pitt došel k řidiči a představil se mu. Muž právě kontroloval západky na kapotě.

„Mám dojem, že jsme si souzeni, pane. Jmenuji se Dirk Pitt."

Řidič hispana byl rozložitý chlap s šedivými vlasy, bílou bradkou a modrozelenýma očima. Okamžitě podal Pittovi ruku. „Clive Cussler."

Pitt se na něj podíval s nelíčeným překvapením. „My se ale známe, ne?"

„Vaše jméno jsem už někde slyšel," odvětil Cussler s upřímným úsměvem. „Ale ta tvář… ne tu neumím nikam zařadit."

„Nejspíš jsme se setkali na nějaké besedě o veteránech."

„Dost možná."

„Přeji vám hodně štěstí," popřál mu Pitt z celého srdce.

Cussler se mírně uklonil. „I vám, pane Pitte."

Když se usadil za velkým volantem, projížděl očima po palubní desce. Pak jeho pohled spočinul na startérovi, který pomalu rozbaloval zelenou vlajku. Nějak mu ale unikla velká limuzína lincoln, zajíždějící do depa hned vedle bezpečnostní zídky, na které seděla Loren. Dokonce si v zápalu závodu ani nevšiml chlapa, jenž vystoupil z vozu a šel si s ní popovídat.

Giordino se také věnoval vozu. Mancuso stojící opodál si ale povšiml Lorenina přikývnutí neznámému Japonci. Šla s ním k té limuzíně.

Giordino zaklapl kapotu a křikl na Pitta přes přední sklo. „Nic neteče ani nekape. Jeď ale volně. Motor nesmíš přetáčet, už má na krku šedesát let. V PepBoys náhradní díly neseženeš."

„Nebudu motor přetáčet do červených," slíbil Pitt. Najednou si ale uvědomil, že na svou přítelkyni úplně zapomněl. „Kde je Loren?"

Mancuso ukazoval směrem k limuzíně Lincoln. „Povídá si s nějakým japonským obchodníkem v tom bouráku. Zase nějací lobisté."

„Nezdá se mi to, závod by si nenechala ujít."

„Budu ji hlídat," rozhodl se Mancuso.

Giordino položil ruku na Dirkovo rameno. „Nezmeškej start." Pak ustoupil s Mancusem stranou. Vzápětí startér mávl zeleným praporkem.

Pitt zamáčkl plyn do podlahy a motor přešel do tisíce otáček za minutu. Načasování bylo perfektní. Jakmile vlajka začala klesat, sešlápl spojku. Tyrkysový stutz poskočil a vjel na dráhu o délku vozu před rudým vozem Hispano-Suiza pana Cusslera.

Osmiválcový motor s dvěma vačkovými hřídelemi disponoval čtyřmi ventily na válec. Ačkoli výkon motoru byl přibližně stejný, objem motoru hispana činil osm litrů, zatímco stutz měl pouhých pět. Městský vůz měl také navíc silné a robustní šasi, o dobré dvě tuny těžší než kabriolet.

Oba řidiči odstranili spojky odvádějící výfukové zplodiny mimo tlumič. Výsledkem byl nesnesitelný řev přestárlých motorů ve vozech nabírajících rychlost. Diváci nadšeně aplaudovali a tleskali na podporu ženoucích se monstrózních krasavců, vytvořených rukama opravdových mistrů.

Pitt vedl i v první zatáčce, do které se vřítil v oblaku výfukových plynů a s ohlušujícím rachotem. Přeřazoval velmi lehce, stařičká převodovka šlapala dokonale. Jednička sice kňourala jako kočka v posledním tažení, ale dvojka už naskakovala docela tiše. Pokud by dráha byla dostatečně dlouhá, oba vozy by vyvinuly rychlost blízkou sto šedesáti za hodinu. Akcelerace žádného z nich ale nešla tak plynule.

Pitt pozorně sledoval tachometr, když nakonec přeřadil na čtyřku převodovky Warner. Když se stutz octl před poslední zatáčkou, hnal se stovkou; v těsném závěsu za ním pak hispano.

Na rovince Cussler přilepil svůj vůz na Pitta. Z velkého francouzského vozu se snažil dostat vše, co se dá. Málem se utápěl v řevu motoru. Létající čáp na chladiči hispana téměř narážel na zadní kliku dveří Pittova stutze.

Pitt se mohl jedině držet volantu a hnát se vpřed s pedálem zamáčknutým do podlahy. Střelka tachometru se chvěla milimetr v červeném. Pitt se snažil výkon přece jen držet dole, jeho chvíle ještě nepřišla. Když ho hispano předjížděl, mírně plyn popustil.

Ted se hnali kolo na kolo. Pak se ale točivý moment hispana musel projevit a Cusslerův vůz poposkočil dopředu. V Pittových uších pískalo a píchalo, když osmilitrový motor spouštěl kanonádu. Pak už jen viděl blikající brzdná světla soupeře stoupajícího na brzdy. Cussler ale brzdit nehodlal. Hnal se dopředu.

Když proletěli poslední zatáčkou, Pitt zůstával za velkým červeným vozem mírně v pozadí a na horním oválu dráhy. Když ale vjeli na cílovou rovinku, rozhodl se využít několika koní, které mu ještě zbývaly, a prudce strhl vůz dolů k vnitřnímu oválu.

Se zesíleným výkonem a vyšším momentem točivosti byl vymrštěn před hispano, takže bohyně slunce na chladiči stutze proťala pomyslnou cílovou pásku o půldruhého metru dříve než čáp hispana.

Byl to řidičský kousek hodný pilota formule jedna. Dav začal aplaudovat. Dirk se protáhl a s úsměvem mával svým obdivovatelům. Měl před sebou povinné vítězné kolo, ale to už na něj mávali Giordino s Mancusem. Hnali se k němu z depa a jasně mu ukazovali, aby zastavil. Najel ke kraji dráhy a zpomalil.

Mancuso zběsile gestikuloval směrem k bílému vozu mířícímu k výjezdu ze závodiště. „Ta limuzína!“ řval v opravdové hrůze a panice.

Pittova reakce byla blesková, dalo by se říci, že skoro nelidská. Okamžitě přeřadil z pocitu rozjařeného vítěze do reality, kterou mu Mancuso naznačoval.

„Loren?“ houkl zpátky.

Giordino naskočil na stupátko pohybujícího se vozu. „Ti Japončíci ji určitě zadržují,“ skoro chrčel.

Mancuso sotva popadal dech z toho, jak se hnal za nimi. „Odjeli dřív, než jsem si uvědomil, že je uvnitř.“

„Máš zbraň?“ zeptal se Dirk.

„Automatický Colt pětadvacítku v kolenním pouzdře.“

„Dej ho sem!“ nařídil Pitt. Pak se obrátil k Giordinovi. „Běž k strážnému a vysílačkou informujte policii. Frank se je se mnou pokusí zadržet.“

Giordino jen přikývl a hnal se ke strážnému v depu. Pitt otočil volant a vedl svůj vůz k bráně a parkovišti mimo běsnící dav.

Věděl dobře, že stutz nemá ve srovnání s velkou novější limuzínou šanci, ale vždyť právě v něm vždy dřímala jím tolikrát naplněná myšlenka, že nic není nemožné.

Uvelebil se v sedadle, naklonil se dopředu, vystrčil bradu a přidal plyn. Štvanice začala.

30

Pitt se hnal vpřed opravdu rychle. Komisař u brány ho spatřil a začal rozhánět dav čumilů. Stutz vletěl na parkoviště skoro osmdesátkou jen dvacet vteřin po lincolnovi.

Kličkovali uličkami mezi vozy, Pitt mačkal houkačku ve středu volantu. Bylo štěstí, že na parkovišti nezbylo moc lidí. Většina z nich byla na přehlídce a závodech. Teď se překvapeně otáčeli po zvuku dvou chromových houkaček přehlušujících burácení tyrkysového stutze ženoucího se na ulici.

Pitt šílel vztekem. Naděje na zablokování lincolna a záchranu Loren byla opravdu minimální. Probíhala zoufalá štvanice bez nejmenší naděje. Šedesátník jen těžko mohl předhonit limuzínu V 8 s dvojnásobným výkonem motoru. Dirk si ale okamžitě uvědomil, co se děje. Unesli paní Loren Smithovou. V jejím případě to znamenalo jediné. Únosci ji popraví.

Pitt prudce strhl volant, když vyletěli na místní silnici. Pneumatiky jen vřeštěly a zadek vozu poskakoval ze strany na stranu.

„Mají hrozný náskok," sykl Mancuso.

„Tak z něj kousek ubereme," řekl Pitt odhodlaně. Znovu stočil volant tak, aby se stutz z boku bez ztráty rychlosti zařadil do dvouproudové vozovky. „Dokud si neuvědomí, že je pronásledujeme, pojedou podle předpisů a nebudou riskovat policejní kontrolu. Budeme se držet v dohledu až do okamžiku, kdy se objeví poldové."

Pittova teorie se začala naplňovat a stutz se přiblížil k limuzíně.

Mancuso kýval za předním sklem hlavou. „Míří na dálnici číslo 5 kolem řeky James."

Pitt jel velmi zvolna, ale s naprostou důvěrou, že je neztratí. Stutz měl na rovné silnici s občasnými zatáčkami své výhody. Miloval svůj vůz – skvěle vyprojektovaný motor i nádherný interiér. Byl to prostě jeho oblíbený veterán.

Pitt si teď se stutzem hrál jako učiněný ďábel. Vůz se hnal vpřed na samé hranici možností. Uvědomoval si to i Mancuso, na jehož tváři se zračily obavy z možného konce, až se motor uvaří.

Stutz ale poslouchal svého pána.

Mancuso nechtěl věřit tomu, co cítil. Zdálo se, že Pitt fyzicky nadzvedl vůz nad vozovku a nechává ho letět. Hleděl na rychloměr, kde se střelka pohybovala už na stošedesátce. Ten stařičký veterán nejezdil tak rychle, ani když ho postavili. Mancuso se držel dveří. Pitt se proplétal mezi osobními automobily a náklaďáky tak dovedně, že Frank měl mnohokrát pocit, že musí skončit za krajnicí.

Mancuso už ale také zaslechl další motor vysoce přehlušující trpícího stutze. Podíval se nahoru z otevřené kabiny vozu. „Nový honák na obzoru! Vrtulník!“

„To jsou poldové!“

„Nemá ale označení. Vypadá to na komerční helikoptéru.“

„Škoda že tady nemáme vysílačku.“

Bílá limuzína jela už jen dvě stě metrů před nimi. Pak si ale ti vpředu všimli, že mají stutze v patách. Lincoln nabral rychlost a vzápětí zmizel.

Aby všem trablům nebyl konec, kde se vzal, tu se vzal typický vesnický buran s velkou dodávkou Dodge s dvěma zkříženými puškami na zadním skle. Když spatřil stařečka předjíždějícího jeho vesnickou chloubu, rozhodl se, že si užije trochu legrace a zabrání stutzovi v předjetí.

Kdykoli se Pitt pokusil přejet přes dělicí čáru, aby dodge předejel, šlachovitý šofér s mastnými vlasy mu se širokým úsměvem, otvírajícím čarokrásný pohled na ústní dutinu plnou zpola zkažených zubů, hodil dodávkou do strany a stutze odřízl.

Mancuso vytáhl svou pistoli z pouzdra. „Já tomu šaškovi prostřelím sklo!“ vztekal se.

„Zkusím s ním myškovat!“ rozhodl se Pitt.

Myškováním se označoval starý závodní trik. Pitt se objevil vpravo od dodge, aby se hned stáhl a objevil se vlevo. Několikrát celý proces zopakoval, aniž by se ho pokoušel předjet. Jen se stával pánem situace.

Vyzáblý řidič skákal s dodávkou sem a tam v zoufalé snaze Pittovi zabránit, aby ho předejel. Po nesčíslně pokusech začal házet hlavou ze strany na stranu, aby včas zachytil, kde se stutz zjeví.

A v ten okamžik udělal chybu, na kterou Pitt čekal.

Najednou úplně zapomněl na soustředění na vozovku, pneumatiky mu na štěrku krajnice proklouzly. Pak udělal další chybu, přetočil volant. Dodge sebou několikrát trhl a pak vyletěl z cesty rovnou do nízkých křovisek, kde se překotil rovnou do vosího hnízda.

Křupan sice utrpěl jen pár modřin, zato vosám se nevítaný návštěvník příliš nelíbil. Naštěstí se mu podařilo se vytáhnout zpoza převráceného vozu a skokem do nedalekého rybníčku se před zuřícím rojem zachránit.

„Věru, práce v rukavičkách!“ poznamenal Mancuso stále se ohlížeje dozadu.

Pitt se mírně pousmál. „My tomu říkáme jinak. Metodická lehkomyslnost.“

Úsměv ho ale vzápětí opustil, když spatřil naklaďák s otevřenou korbou brzdící u kraje silnice. Část nákladu se uvolnila a tři sudy s naftou sjely z korby.

Jeden z nich praskl a po vozovce se rozlévala kluzká černá hmota. Bílá limuzína nestačila včas zareagovat. Podklouzly jí pneumatiky a vůz se dvakrát otočil o 360 stupňů, než se řidiči podařilo znovu získat kontrolu nad automobilem. Pak se lincoln znovu rozjel.

Stutz přešel na pohon všech čtyř kol, od pneumatik se kouřilo. Sluneční paprsky se odrážely od vyleštěných poklic kol. Mancuso se chytil dveří, protože očekával nevyhnutelný náraz do zádi naklaďáku. Zdálo se, že mu není možno zabránit.

Pitt sváděl se slizkou černou mastnotou zoufalý boj. Věděl, že nesmí použít brzdy. Nechal vůz volně klouzat po louži a jeho rychlost řídil jen pouštěním spojky. Pak najel na trávník vedle silnice, dokud se pneumatiky neotřely. Pak se znovu vydal na hon.

Mancuso to nechápal: i když měli na kahánku, Pitt se stále tvářil jako sváteční jezdec na nedělním rodinném výletě.

„Co ta helikoptéra?“ zeptal se konverzačním tónem.

Mancuso si zase málem vytáhl krk. „Je tam pořád. Letí vpravo nad limuzínou.“

„Svírá se mi žaludek. Letí v tom s nimi.“

„Asi ano. Ten pták nemá žádné značky,“ připustil Mancuso.

„Pokud mají ještě k tomu zařízení dštící síru, může nám být pekelně horko.“

Mancuso přikývl. „To je fakt. S tou svou hračkou můžu střílet tak pouťové růže. Oni mohou mít samopaly.“

„Klidně už ale mohli začít střílet a nechat nás uvařit.“

„Co se týče toho vaření…“ sykl Mancuso směrem k chladiči.

Přetížení starličkého vozu se muselo projevit. Pod bohyní slunce nad přídí se ven valila pára a z mřížek na kapotě nafta. A když Pitt prudce přibrzdil před ostrou zatáčkou, nic se nestalo. Obložení se přehřálo a neplnilo svou funkci. Jediné, co Pitt teď s brzdami dokázal, bylo blikání zadních brzdových světel.

Pitt s obrazem zoufalé Loren svázané na plyšovém zadním sedadle limuzíny před očima pociťoval strach i touhu jí pomoci. Venku se už zvedal chladný vítr. Únosci ji klidně mohli chtít zlikvidovat. Pak si ale uvědomil, že únosci Loren nepochybně potřebují živou. Věděl jistě, že pokud jeho milované političce někdo zkřiví jen jediný vlásek, přijde o ty své vlastní.

Za volantem teď už těžce supícího vozu byl Dirk odhodlán paní senátorku zachránit. Tvrdost jeho odhodlání se rovnala diamantu.

.„Už je skoro máme,“ sděloval Mancuso.

„Ne, teď si hrají na kočku a myš oni,“ odvětil Pitt očima sleduje silnici mezi bohyní slunce a zadním nárazníkem bílé limuzíny necelých padesát metrů před nimi. „Stačí, když se jim zakouří pod kopyty, a jsou pryč.“

„Třeba jim to nejede.“

„Nemyslím. Řidič je profesionál. Od té skvrny si před námi stále udržuje stejnou vzdálenost.“

Mancuso se podíval na hodinky, na jejichž číselníku poskakovaly sluneční paprsky pronikající korunami stromů podél silnice. „K čertu, kde jsou ti chlupatí?“

„Pátrají v celém okrsku. Giordino nemohl vědět, kterým směrem jsme se rozjeli.“

„Jenže my to tempo taky neudržíme.“

„Al nás vyčenichá,“ pronesl Pitt s naprostou důvěrou ve schopnosti svého dlouholetého přítele.

Mancuso se otáčel, protože znovu zaslechl rachot motorů. Na sedadle poklekl, aby lépe viděl přes koruny stromů. Pak začal mávat rukama.

„Co se děje?“ zeptal se Pitt, zpomalující jen puštěním plynu před ostrou zákrutou a před mostkem přes úzký potok. Sešlápnutí pedálu brzd bylo docela zbytečné.

„Řekl bych, že už sem míří celá kavalerie,“ řekl s uspokojením Mancuso.

„Další vrtulník,“ přikyvoval Pitt. „Má označení?“

Rychle jedoucí vozy vyletěly ze stromořadí do otevřené krajiny. Blížící se vrtulník dokončil obrat na stranu a Mancuso stačil zachytit nápis na kapotě motoru a pod rotorem.

„Úřad šerifa okrsku Henrico,“ vykřikl Frank. Vtom už v otevřených dveřích stroje spatřil Giordina, jak na ně mává. Ten italský skrček se objevil v pravou chvíli. Stutz už mlel z posledního.

Pilot z neznámého vrtulníku také zaznamenal společnost. Najednou sklonil příď, změnil výšku a na plný plyn zmizel na severovýchod. Tam dole pod ním zbylo jen stromořadí lemující pole s obilím.

Najednou se zdálo, že lincoln zpomaluje u krajnice. Pitt s Mancusem s bezmocí a děsem v očích sledovali, jak bílý automobil překonává malý příkop a mizí v obilném poli, jako by honil mizející vrtulník.

Pitt zareagoval okamžitě. Prudce strhl volant a navedl stutz rovnou za lincolnem. Mancuso nestačil ani zavřít pusu, když sledoval, jak se suché stonky lámou o přední sklo. Instinktivně si rukou přikryl oči.

Stutz sebou prudce házel. Jeho tlumiče a odpružení toho moc nevydržely. Navzdory tomu, že Pitt v oblacích prachu neviděl dál než na nos bohyně slunce na chladiči, pedál plynu přesto nepouštěl.

Pak najednou prudce vletěli do plotu z ostnatého drátu. Část z něho zasáhla Franka do hlavy. A chvíli nato už zase jeli otevřenou krajinou prakticky v těsném závěsu za limuzínou. Hnala se k betonovému silu se svým pronásledovatelem v patách.

„Bože!“ vydechl Mancuso v duchu se již připravující na katastrofu.

Navzdory šoku z možné srážky, které nemohl zabránit, Pitt prudce otočil volantem na druhou stranu, stutz minul silo z druhé strany a přiblížil se k lincolnu na délku paže.

Pak už slyšel, aniž by mnoho viděl, typické zvuky trhajícího se a bortícího se kovu následované tříštěním skla na betonu. Vrak limuzíny se vzápětí zahalil do neprůhledného oblaku prachu.

Pitt vyskočil z ještě jedoucího stutze a hnal se k místu nehody. Když spatřil zničený lincoln, srdce se mu strachem málem zastavilo. Takovou srážku nemohl nikdo přežít. Motor prorazil přepážku a ležel na předním sedadle. Volant odletěl nahoru a prorazil střechu. Pitt ale nikde neviděl řidiče. Jeho tělo muselo být odmrštěno na druhou stranu vozu.

Prostor pro pasažéry byl zcela zdeformován, dveře se vklínily dovnitř a zmáčkly vše natolik, že ven je mohla vyřezat jen hasičská elektrická pila na kov. Pitt odstranil poslední zbytky skla v okně a zoufale strčil hlavu dovnitř.

Zkroucený prostor byl ale úplně prázdný.

Pitt zcela zaskočený celou situací začal vůz pomalu obcházet a hledal zbytky těl lidí z vozu. Nikde nenašel ani stopu, ani kapka krve nebyla prolita. Pak se podíval na přední desku vozu a ihned si uvědomil, co udělalo z bílého lincolnu bludného Holanďana. Utrhl malý přístroj od elektrických konektorů a pozorně si ho prohlížel. Lomcoval jím hněv z vlastní nevědomosti.

Stál nad vrakem i v okamžiku, kdy jen kousek od něj přistával vrtulník. Zanedlouho už vedle něj cupital Mancuso i s Giordinem. Frank si držel u ucha zkrvavený kapesník.

„Loren?!“ zeptal se Giordino s obavami v hlase.

Pitt jen zavrtěl hlavou a hodil Alovi malou elektronickou hračku. „Sedli jsme jim na vějičku. Limuzína byla návnada řízená robotem a naváděná elektronicky z paluby vrtulníku.“

Mancuso zuřivě mrkal očima. „Ona ale určitě dovnitř nastoupila,“ nechtěl připustit svou chybu.

„Já to taky viděl,“ přidal se Giordino na jeho obranu.

„Ale ne do tohoto vozu,“ vysvětlil jim Pitt.

„My ale toho lincolna nespouštěli z očí!“ Oba nešťastníci se nechtěli vzdát.

„Ale ano. Vzpomeňte si. Když jsme vjížděli na parkoviště, měli zhruba dvacet vteřin náskoku. Někde tam museli ty vozy zaměnit.“

Mancuso odtáhl kapesník z boltce, na němž se objevila docela úhledná krvácející ranka. „To je pravda. Tento vůz jsme pak na silnici už neztratili ani na okamžik z dohledu.“

Mancuso se odmlčel a otráveně hleděl na zničený vůz. Hodnou chvilku potrefená skupinka mlčela a hledala východisko.

„Přišli jsme o ni,“ špitl Giordino hlasem plným žalu. Jeho tvář zpopelavěla. „Bože, pomoz nám. My ji nedokázali ochránit.“

Pitt sice na vůz také hleděl, ale duchem byl nepřítomen. Zatínal pěsti a zuby ve svém typickém gestu plném hněvu a odhodlání. „My Loren najdeme,“ řekl hlasem, který pronikal do morku kostí jako ten nejtřeskutější arktický vichr. ‚A ti, kdo ji unesli, si to šeredně odskáčou.“

ČÁST III

OSTROV ADŽIMA

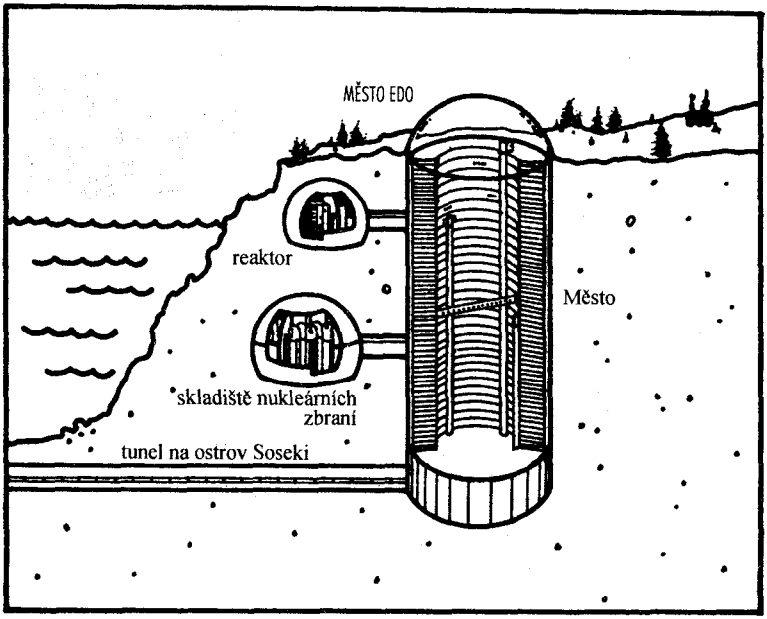

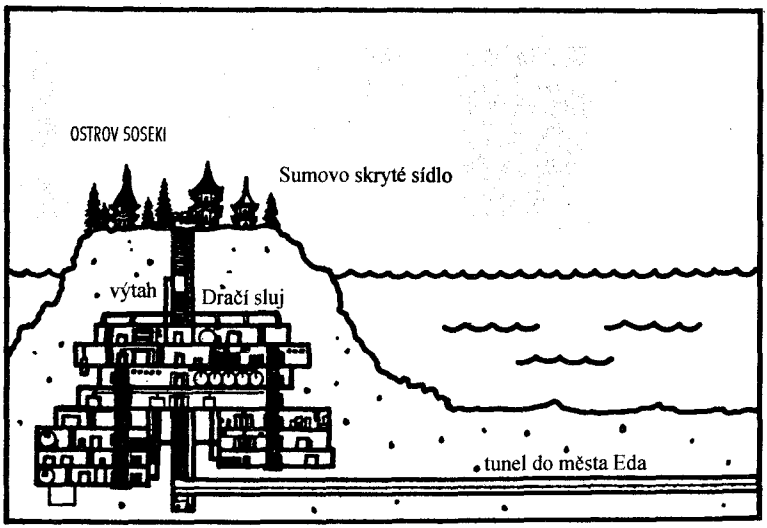

12. října 1993

31

Podzimní ráno přinášelo rezavý vítr od severu. August Clausen vyšel ze své poloroubené usedlosti a zahleděl se do dáli přes své pozemky k svahům Teutoburského lesa nedaleko Bielefeldu v severním Vestfálsku. Farma ležela v údolí klikatícího se potoka, jehož tok spoutala přehrada. Oblékl si silný vlněný plášť, několikrát se hluboce nadechl a pak zamířil do své stodoly.

Čtyřiasedmdesátník Clausen byl horal každým coulem, uvyklý pracovat v terénu od úsvitu do západu slunce. Farma patřila jeho rodině už po pět generací. Společně s manželkou vychovali dvě dcery, které se vdaly a odešly z domova. Daly přednost životu v Bielefeldu před farmařením. Clausen společně se ženou pracovali na farmě sami vyjma sklizně, kdy si najímali pomocníky.

Clausen otevřel dveře do stodoly a vylezl do kabiny velkého traktoru. Starý benzinový motor naskočil na první otočení klíčkem. Clausen zařadil nejvyšší rychlost a vyjel na dvůr, pak na prašnou cestu do polí, na kterých právě probíhala podzimní kultivace pro jarní setbu.

Dnes měl v plánu srovnat terénní nerovnost, která se objevila v jihozápadním konci jeho pole se salátem. Byla to jedna z mnoha lopot, kterou chtěl mít za sebou do zimy. Včera večer upevnil na traktor velkou lžíci, kterou zamýšlel odhrnout zeminu ze starého betonového bunkru, který tu zůstal po válce opuštěn.

Část Clausenových pozemků ležela na bývalém válečném letišti stíhací perutě luftwaffe. Když se vrátil ze služby domů – bojoval v pancéřové brigádě proti Pattonově třetí armádě – našel všude kolem změť spálených letounů a automobilů, vršících se všude po jeho pozemcích. Nechal si vše, co se dalo nějak využít, a zbytek prodal překupníkům.

Traktor se sunul poměrně rychle dopředu. V posledních dvou týdnech pršelo jen málo, a cesta tak byla docela suchá. Koruny topolů a bříz se už na zeleném pozadí zbarvily do žlutavá. Clausen projel plotem a zastavil se u terénní nerovnosti. Vystoupil a prohlížel si

zeminu zblízka. Najednou mu ta díra připadala nějaká větší než včera. Myšlenku na průsak spodní vody a podemletí terénu zaplašil. Zemina na dně propadlého pole vypadala úplně suchá.

Znovu vlezl do traktoru a dojel k hromadě vyhrabané země vedle starého bunkru, který teď nebyl v křoví skoro vidět. Spustil lžíci, vrchovatě ji naplnil a najel s traktorem na samotný okraj díry. Začal lžíci zvedat, aby ji vyklopil, ale najednou ucítil, jak se traktor naklání. Přední kola se začala propadat do země.

Clausen se nestačil ani nadechnout, když se jeho traktor náhle propadl do nečekaně otevřeného prostoru. Řítil se někam dolů do naprosté temnoty. Ačkoli pociťoval ochromující strach, z prostého pudu sebezáchovy se nohama zapřel o kovovou podlahu a silně sevřel volant. Traktor letěl dolů dobrých dvanáct metrů, než dopadl do hlubinného podzemního proudu. Z vody trčely velké balvany a kolem nich zurčel silný proud mizející v oblacích padajícího prachu. Pád doprovázel obrovský hluk. Voda zaplavila traktor až po horní hranu vysokých pneumatik.

Clausen si dopadem na okamžik vyrazil dech. Agonizující bolest šířící se po jeho páteři mu ale záhy prozradila, že má nejspíše poškozené obratle. Vše nasvědčovalo tomu, že si nárazem o volant zlomil nejméně dvě žebra. Srdce běželo jako o závod, když se pozvolna probouzel ze šoku a těžce oddechoval. Omámeně sledoval, jak mu voda omývá hruď.

Uvědomil si ale současně, jaké měl obrovské štěstí, že traktor dopadl na kola. Kdyby se převrhl, nejspíše by byl rozdrcen pod jeho vahou nebo by se utopil. Teď tu ale seděl a snažil se pochopit, co se vlastně stalo. Podíval se nahoru, kde spatřil modrou oblohu. Pak se rozhlédl kolem sebe a očima začal pátrat v dosedajícím oblaku prachu.

Traktor se propadl do podzemního jezírka vápencové jeskyně. Jeden její konec byl zaplaven, ale ten druhý se otvíral do rozlehlé kaverny. Nikde žádné stalaktity či stalagnity nebo nějaké přírodní úkazy. Při pohledu nahoru si najednou uvědomil, že strop asi ve výšce šesti metrů byl zpevněn uměle a že tuto jeskyni vytvořil člověk.

Přemáhaje bolest se vyplazil z traktoru a pohybem, který bylo jen zpola možno označit za plavání, se dosoukal na suchou půdu jes-

kyně. Po kolenou a dlaních se plazil po slizu pokrývajícím dno jeskyně. Nakonec se octl na suchém kameni. Se sebezapřením se posadil a otočil. Pomalu si zvykal na temnotu kolem a studoval vnitřní prostor kaverny.

Všude kolem něho tu stály letouny, možná několik desítek. Ve vyrovnaných řadách čekaly na své piloty pro noční přepady. Clausen ta letadla znal. Stál tu i první proudový letoun, který Luftwaffe využívala. Messerschmitt-262 Schwalbes (Vlaštovka). Šedozelení duchové navzdory svému věku dobrých padesáti let vypadaly jako ve vynikajícím technickém stavu. Jen hliníkový povrch mírně zrezavěl a pneumatiky splaskly. Podzemní základna byla nejspíše evakuována a vchody zavaleny před příchodem spojeneckých armád.

Clausen naprosto zapomněl na zranění. Prošel kolem letounů a vešel do ubytovny a údržbového hangáru. Když si oči přivykly na tmu, ohromilo ho, jaký vidí pořádek. Ani stopy po zmatené evakuaci. Najednou měl pocit, že někde už běží ranní výřad a piloti se tu objeví každou vteřinou.

Náhle se zarazil. Došlo mu, že celá základna se nachází na jeho pozemcích či spíše pod nimi, a tak mu vlastně tohle všechno patří. Pro sběratele a muzea bude mít tato kolekce cenu milionů německých marek.

Clausen se pomalu dovlekl zpátky ke kraji jezírka. Z vody se už zvedal jen volant a horní část pneumatik. Byl to smutný pohled. Clausen se znovu podíval nahoru na oblohu. Neměl žádnou šanci, že tam nahoru vyleze sám. Bylo to vysoko a stěny byly příkré.

Nijak ho to ale netrápilo, manželka ho půjde po nějaké době hledat. Přizve sem pár sousedů, kteří mu pomohou ven z objevené podzemní bonanzy.

Někde tu ale musel být generátor elektrické energie. Rozhodl se, že základnu prohledá. Třeba se mu tady dokonce povede rozsvítit. Mžoural na hodinky, aby došel k závěru, že to potrvá tak čtyři hodiny, než ho začne manželka postrádat.

Váhavě hleděl na vzdálenější konec jeskyně za jezírkem s pocitem, jako by tam čekala další podzemní komnata plná pokladů.

32

„Kdyby veřejnost věděla, co se děje v zákulisí, upekli by nás zaživa," poznamenal Sandecker sleduje neprůstřelnými kouřovými okny ubíhající krajinu státu Virginie. Seděli spolu s dalšími lidmi v mobilním velitelském centru, které při pohledu zvenčí připomínalo obyčejný linkový autobus.

„Jsme v té válce až po uši," dodal zástupce ředitele SPT Donald Kern. „A navíc o tom nikdo nesmí vědět."

„S tou válkou máte pravdu," přidal se Pitt pohrávající si se sklenkou sodovky v ruce. „Nechce se mi věřit, že mají žaludek na to, aby unesli Loren i senátora Diaze v ten samý den."

Kern jen pokrčil rameny. „Senátor si šel ze své chaty zarybařit v šest hodin ráno na jezero, které není větší než rybník. Ze své loďky prostě zmizel."

„Jak můžete vědět, že se neutopil? Co když spáchal sebevraždu?"

„Nenašli jsme tělo."

„To už jste stihli prošmejdit celé dno a okolí?" zeptal se pochybovačně Pitt.

„Nepoužíváme primitivní způsoby. Odklonili jsme nad oblast náš nejnovější satelit. Nenašli jsme žádné tělo na vodě ani pod ní."

„To vaše technologie rozpozná z té výšky něco tak malého, jako je pan senátor?"

„Zapomeňte na to, co jste právě slyšel," ušklíbl se Kern. „Berte to jako ověřený fakt. Druhý tým japonských operativců se zmocnil Diaze za bílého dne a vzal si ho společně s jeho vnějším i vestavěným motorem. Zvládli to dokonce přímo před pěti dalšími rybáři, kteří odpřísáhli, že neviděli vůbec nic.

Pitt se na Kerna zvědavě podíval. „Lorenin únos ale viděli všichni."

„Podle Ala i Franka vlastně ano. Jenže diváci na tribunách se věnovali závodům. Náhodnému přihlížejícímu se vše jevilo jako normální. Nějaká žena dobrovolně nastoupila do nějakého vozu."

„Jediné, co únoscům nevyšlo tak dokonale," doplňoval Sandecker, „je fakt, že jste ten únos zaznamenali velmi záhy. Ti neřádi vědí, že o nich víme. Navíc vaše blesková reakce jen potvrzuje horkou japonskou stopu k únosu senátora Diaze."

„Ať už ten únos připravil kdokoli," připustil Kern, „počínal si jako mistr zločinu. Na Bratrstvo krvavého slunce mi to připadá až příliš dokonalé."

„Vy se domníváte, že za tím únosem jsou oni?" vrtěl hlavou Pitt. „Ta teroristická skupina?"

„Přesně to se nám snaží namluvit. Do centra FBI volal anonym oznamující že patří k týmu a že Bratrstvo přijímá za tento únos odpovědnost. Jasně jen návnada. Páchla už po první větě."

„Co ten vrtulník s dálkovým ovládáním?" zeptal se Pitt. „Našli jste ho?"

„V Hampton Roads. Tam se nad mořem rozpadl na kousky. K troskám už sestupují hlubinní potápěči."

„Vsadím láhev skotské, že žádné figurky tam nebudou."

Kern si Pitta přeměřil pohledem. „Nejspíš byste vyhrál."

„Co se stalo s tou druhou limuzínou?"

Kern jen vrtěl hlavou. „Nic. Nejspíš Loren přeložili do jiného vozidla a lincoln někde ukryli."

„Kdo vede pátrání?"

„FBI. Už byly sestaveny pátrací týmy. Vedou je prvotřídní experti. Probíhá analýza dat."

„Máte dojem, že nám to svazuje ruce v pátrání po bombách?" zeptal se Giordino. Společně s Pittem i Mancusem se už stačili přesunout značně daleko od místa nehody.

„Možná že nás jen varovali," připustil Kern. „Shodli jsme se ale na tom, že nemůžeme připustit sestavení senátního vyšetřovacího výboru a musíme eliminovat legislativce, kteří by hned chtěli odříznout japonské investice v USA."

Sandecker uštípl špičku svého neskutečně drahého doutníku a zapálil si. „Prezident se ocitl v pěkné šlamastyce. Dokud zbývá naděje, že Diaz a Smithová jsou naživu, nesmí připustit, aby se to dověděla média. Nikdo neví, co by se dělo, kdyby se Kongres nebo veřejnost o všem dozvěděly."

„Sedíme na sudu s prachem," řekl hořce Kern.

„Když za vším nestojí Bratrstvo krvavého slunce, kdo tedy?" zeptal se Giordino s ukradeným doutníkem generála Sandeckera v ústech.

„Jedině japonská vláda má dostatek prostředků, aby mohla zorganizovat tak složitou operaci," spekuloval Pitt.

„Můžeme se to sice domnívat," doplnil Kern. „Premiér Junširo a jeho vláda ale nemají o ničem ponětí. Vše probíhá bez jejich vědomí v naprostém utajení. Nic zvláštního na japonské poměry. Jsme přesvědčeni, že za únosem stojí silné společenství, tajná sekta bohatých ultranacionalistů, průmyslníků a zločinců, kteří chtějí svou moc rozšířit, aby chránili své ekonomické zájmy. Naši zpravodajci i tým Honda našli stopu k velmi významné postavě japonského průmyslu, k Hidekimu Sumovi. Shoalwalter považuje za téměř jisté, že právě Suma stojí za celou operací s atomovými bombami."

„To je pěkný parchant," přikývl Sandecker. „Podivná postava, vynikající obchodník a spekulant. Tahá za provázky už dobrých třicet let."

„Jeho otec dělal totéž taky tři desetiletí," přidal se Kern. Pak se obrátil k Mancusovi. „Frank je na Sumovy učiněný expert. Dal dohromady pořádně tlustou složku na tuhle vypečenou rodinku."

Mancuso seděl ve velké otáčivé židli a pil třtinové pivo, protože v autobusu Národní bezpečnostní agentury panovala přísná prohibice. Pobaveně se na své kolegy podíval. „Suma, taťka nebo syn, to máte úplně jedno? S kým mám začít?"

„Prosím o krátké shrnutí," odvětil Kern.

Mancuso si ještě několikrát lokl ze sklenky. Hleděl do stropu a hledal ta správná slova. Pak spustil svou litanii hodnou klasického románu.

„Během invaze v době druhé světové války se japonským armádám podařilo shromáždit neskutečnou kořist z krádeží v náboženských objektech, bankách, firmách či z národních pokladů porobených zemí. Po prvních porážkách v Mandžusku a v Koreji přišel ústup z Číny a celé jihovýchodní Asie, Malajsie, Singapuru i Nizozemské Indie. Pak padly i Filipíny a vzápětí se zhroutila i říše vycházejícího slunce. O celkové ceně ukradeného zlatého pokladu, dia-

mantů a předmětů nesčíslné hodnoty se dá jen spekulovat, ale rozhodně to nedělalo méně než dvě stě miliard dolarů, opakuji dvě stě miliard dolarů, ale těch současných.“

Sandecker jen vrtěl hlavou. „Neuvěřitelné.“

„Jen zlaté cihly prý vážily sedm tisíc tun.“

„A to všechno převezli do Japonska?“ zeptal se Giordino.

„Až do třiačtyřicátého běžel čilý transport. Pak už americké válečné lodi a ponorky udělaly převozům přítrž. Ze záznamů se dá odvodit, že více než polovina pokladu byla odeslána na Filipíny, odkud měla být převezena do Tokia. Vzhledem ke konci války byl poklad zakopán na několika místních ostrovech. Zrodila se legenda o Jamašitově zlatě.“

„Jakou roli tu hrají Sumové?“ otázal se Pitt.

„Hned se dostanu k věci,“ nenechal se přerušit Mancuso. „Japonské tajné společnosti se přesunuly na místo hned za okupačními silami a velmi rychle si přivlastnily kapitál bank, národní poklady i majetky bohatých občanů, to vše ve jménu císaře. Dva jinak bezvýznamní příslušníci sekty Černé nebe, která ovládala podsvětí na přelomu století, dezertovali a založili si vlastní společnost označovanou jako Zlatí draci. Prvním z nich byl Korori Jošišu a tím druhým Koda Suma.“

„Otec Hidekiho,“ dodal Sandecker.

Mancuso jen přikývl. Jošišu je synem řezbáře kjótského chrámu. Otec ho vyhodil na ulici, když mu bylo deset. Stal se členem Černého nebe a jeho kariéra šla strmě nahoru. V sedmadvacátém, to mu bylo osmnáct, ho jeho šéfové poslali do armády, kde velmi rychle získal hodnost kapitána v císařské armádě obsazující Mandžusko. On stál za heroinovou operací, která přinesla spolků sto milionů dolarů, z nichž část dostali vojáci.“

Počkejte,“ neudržel se Giordino. „Chcete říct, že japonská armáda se tam podílela na pašování drog?“

„Zorganizovala operaci hodnou pozdějších kolumbijských narkobaronů,“ odvětil Mancuso. „Na pokyn mocipánů z tajných společností armáda pašovala opium a heroin, nutila obyvatelstvo na okupovaných územích hrát v podvodných loteriích a hernách a kontrolovala celý černý obchod.“

Autobus zastavil na červené a Pitt teď hleděl do tváře řidiče vedle stojícího náklaďáku, který se snažil rozluštit, co se skrývá za temnými skly. Jakkoli Pitt hleděl ven, sledoval každé Mancusovo slovo.

„Koda je stejný ročník jako Jošišu, první syn obyčejného námořníka císařského loďstva. Otec ho donutil se zapsat do námořnictva, ale Koda uprchl a nechal se najmout do gangu Černého nebe. V téže době, kdy byl Jošišu vyslán do armády, musel Koda do námořnictva, byť v roli námořního důstojníka. S pomocí protekcionismu a úplatků se záhy stal kapitánem. Vzhledem ke stejným kořenům spolu oba dva začali úzce spolupracovat. Jošišu koordinoval pašování heroinu na souši, zatímco Suma organizoval překládání a dopravu na palubách císařských plavidel."

„Když někoho oškubat, tak pořádně," poznamenal smutně Giordino.

„Nikdo dnes už nedokáže ani odhadnout, jaký rozsah jejich operace měly."

„Nejspíše si nahrabali víc než nacisté při plundrování Evropy," doplnil Pitt nad druhou lahví sodovky.

„Pravděpodobně," připustil Mancuso. „Japonce vždycky víc zajímala ekonomická stránka – zlato, drahokamy a peníze, zatímco nacisté spíše kradli umělecká díla, sochy a vzácné předměty." Výraz jeho tváře se náhle zasmušil. „Suma s Jošišuem následovali invazní vojska do Číny i do jihovýchodní Asie. Velmi záhy prokázali, že jsou to zločinci nejhrubšího zrna. Stejně tak jako postavičky v Hellerově *Hlavě 22* klidně kšeftovali s nepřítelem. Prodávali cenný válečný materiál a luxusní zboží Čankajškovi a s generalisimem si často padali do náručí. Dohodli se na vysokých dividendách, které se začaly platit, když čínští komunisté obsadili pevninu a vytlačili původní vládu na ostrov Formosa, nynější Tchaj-van. Nakupovali, prodávali, pašovali, upláceli a vraždili své protivníky a konkurenty v takovém rozsahu, že okupované země krvácely. Kam jen šlápli, tráva dlouho nerostla. Je také jasné, že jejich já na bráchu, brácha na mě, předcházelo tomu, než se nějaká kořist rozdělila mezi císařské vojáky."

Pitt vstal ze sedačky a protáhl se. Lehce se dotkl stropu autobusu. „Je známo, jak velká kořist se dostala do Japonska?"

„Do císařské válečné pokladnice jen malé procento. Předměty, které se daly snadno skrýt, jako platina a drahokamy, se pašovaly na palubách ponorek. Suma s Jošišuem je ukryli na jedné zemědělské usedlosti. Značná část zmizela v podzemí ostrova Luzon. Spojenečtí zajatci vykopali stovky kilometrů podzemních tunelů, do kterých byl poklad zavalen. Zajatci pak byli popraveni, pokud nezemřeli při vysilujících otrockých pracích. Nikdo nesměl prozradit místa, kde zůstal lup skryt. Sám jsem byl u otevření jednoho tunelu na Corregidoru, kde jsme našli kosti tří set zajatců pohřbených zaživa.“

„Proč o tom veřejnost nic neví?“ zeptal se Pitt

Mancuso pokrčil rameny. „Nevím. O tomto barbarském činu nejhoršího ražení se píše jen v několika dobových dokumentech. Osudy amerických britských a filipínských válečných zajatců v období před známým pochodem smrti v Bataanu ve třiačtyřicátém jsou stále zahalené v mlze.“

„Němečtí váleční zločinci jsou za holocaust stále pronásledováni,“ podivil se Pitt, „ale japonská zvěrstva zůstávají nepotrestána.“

Ani Giordino se netvářil zrovna vesele. „Podařilo se Japoncům něco z těch pokladů vyzvednout?“

„Část vyzvedly japonské společnosti předstírající po válce pomoc filipínským úřadům při výstavbě různých průmyslových závodů. Zvláštní bylo, že si vždy vybraly oblasti, kde se mohl Jamašitův poklad vyskytovat. Část z pokladu vykopal sám Ferdinand Marcos – vyvezl ze země hezkých pár set tun zlata. Přeměnil ho pak ve svůj majetek čítající miliony dolarů. O dvacet let později si pro pořádný zbytek dojeli Jošišu se Sumou. Pořád ale zůstává nevyzvednuto více než 70 %. Nejspíše zůstane skryt před veřejností navždy.“

Pitt se zvědavě podíval na Mancusa. „Kampak se poděli po válce naši známí Jošišu a Suma?“

„Nebyli to žádní nedouci. Už ve třiačtyřicátém pochopili, že porážka je nevyhnutelná, a připravili si svůj ústup na nachovém polštáři. Ne aby spáchali rituální sebevraždu nebo se nechali zabít při MacArthurově útoku na Luzon. Suma si objednal ponorku. Přivlastnili si velkou část císařovy kořisti a vydali se do chilského Valparaisa, kde si pět let náležitě a v pohodlí užívali. Jakmile MacArthura plně vytížila korejská válka, mistři zločinu se vrátili domů a přerodili se v

mistry spekulací. Suma se vrhl na ekonomické a politické intriky, zatímco Jošišu si upevnil moc v podsvětí a ovládl moderní asijské trhovce. Během deseti let se z obou dvou stali nejmocnější makléři na Dálném východě.“

„Zaslouží si hubičku,“ prohodil zasněně Giordino.

„Koda zemřel na rakovinu v třiasedmdesátém,“ pokračoval Mancuso. „Stejně tak jako v dobách prohibice si v Chicagu klany dělily zóny zájmu, tak se Jošišu s Hidekim dohodli na rozdělení své mohutné organizace. Jošišu si ponechal ilegální operace, zatímco Hideki si budoval moc v politické hierarchii. Ten stařešina zločinu neodešel do penze a pořád se míchal do mnoha obchodů. Byl skvělým rádcem mladším zlosynům ze Zlatých draků. Jen výjimečně se Sumou nekonzultoval své kroky.“

„Podle Hondy,“ informoval Kern, „Suma s Jošišuou připravili jakýsi projekt Kaiten na vybudování zbrojovky.“

„Projekt Kaiten?“ opakoval Pitt.

„Kódové jméno pro mobilní atomovou bombu. Přesný překlad z japonštiny znamená ‚úsvit na obloze‘. Pro Japonce má však pojem mnohem širší význam – den znovuvzkříšení či den, kdy se změní svět.“

„Japonci přece popírají, že vyrábějí atomové zbraně,“ nedal se Pitt. „Takže Suma s Jošišuou museli postavit továrnu na výrobu nukleárních zbraní zcela tajně, bez podpory japonské vlády.“

„Politici nikdy Japonsko neřídili. Za otěže tahají lobisté a šedé eminence v pozadí. Nebylo žádným tajemstvím, když se Japoncům podařilo sestrojit rychlý množivý reaktor, ale už se neví, že nejde jen o zdroj energie, ale že také produkuje plutonium a přeměňuje lithium v tritium, nezbytné ingredience pro termonukleární zbraně. Osobně se domnívám, že premiér Junširo dal tajně projektu k zbrojení souhlas, ale co se týče projektu Kaiten, drží ho zatím v čiré nevědomosti.“

„Vláda prostě nemusí vědět všechno, že?“ zubil se Sandecker.

„Ví honda, kde je ta továrna?“ zeptal se Pitt Kerna.

„Někde v perimetru šedesáti čtverečních kilometrů kolem podzemního města Eda.“

„Nic bližšího?“

„Jim Hanamura si myslí, že město je s továrnou spojeno podzemními tunely. Skvělé krytí. Žádné povrchové stavby, které by mohly vzbudit podezření. Žijí tu tisíce lidí a ty je nutno zásobovat a odvážet odpady. Není problémem sem dovážet suroviny nezbytné pro výrobu atomové zbraně.“

„Kde je řídicí středisko?“ zeptal se Giordino.

„Dračí sluj?“

„Věru romantický název.“

„Mají krásná jména pro všechno,“ usmál se Kern. „Nemáme nic konkrétního. V poslední Hanamurově zprávě stojí, že má stopu, která nějak souvisí s malováním.“

„Nedává to žádný smysl,“ ušklíbl se Giordino.

V zadní části autobusu se otevřely dveře stísněného komunikačního centra, odkud právě vylézal operátor s třemi listy papíru. Podal je Kernovi.

Jeho oči rychle přejížděly po textu. Tvář postupně bledla a bledla. Když skončil s třetí stránkou, prsty sevřel opěradlo židle. Síla stisku dávala poznat, zeje šokován. „Bože!“

„Zpráva od Mela Pennera z Palau. Marvin Shoalwalter byl unesen cestou na ambasádu. Podle svědectví amerických turistů nastoupili do jeho vozu dva Japonci, poté co zastavil za odstaveným nákladákem jen blok od velvyslanectví. Manželé informovali ambasádu jen proto, že je překvapilo, když do oficiálního vozu s výsostnými znaky USA nastoupili rovnou na ulici cizinci. Víc neviděli, protože jim do výhledu vjel autobus. Když odejel, Shoalwalterovo auto se už ztratilo v dopravní špičce.“

„Pokračujte.“

„Jim Hanamura se neohlásil. Podle Pennera Hanamura zjistil, že se továrna nachází tři sta padesát metrů pod zemí. Hlavní montážní hala je propojena s Edem a leží čtyři kilometry severně. Vede tam elektrifikovaná trať. Všude tam jsou tunely ke skladištím zbraní, odpadu i konstrukční kanceláře.“

„Co dál?“ vyhrkl Sandecker nervózně.

„Hanamura prý píše, že našel cestu do Dračí sluje. Nic víc.“

„Co Roy Orita?“

„Jen krátká zmínka.“

„Také zmizel?“

„Ne, Penner tvrdí, že Orita ho požádal o odklad pátrání, dokud něco nenajdeme na naší straně.“

„Mám nepříjemný pocit, že domácí dostávají od hostů pořádně na frak, alespoň tři ku jedné,“ sykl Pitt filozoficky. „Dostali naše dva agenty, odřízli hondu i cadillac – a co je zdaleka nejhorší, dobře vědí, kdo jim jde po stopě.“

„Suma hrál vždycky vysokou hru,“ potvrdil Kern. „Myslím, že budu muset informovat pana Jordana. Jedině on má přístup k prezidentovi.“

Pitt se opíral o opěradlo židle a chladnýma očima hleděl přímo do očí Kernových. „Proč vyvolávat paniku?“

„Jakou paniku?“

„Není žádný důvod.“

„Musíme prezidenta varovat. Už tu nemáme jen jaderné vydírání, ale i politické výkupné za Diaze a Smithovou. Suma jim může setnout hlavu každou vteřinou.“

„Ne, nemůže. Alespoň ne teď.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Kern nervózně.

„Suma se pořád drží zpátky. Někde tady už má celou flotilu vozů s odjištěnými bombami. Stačilo by, kdyby jeden poslal do ulic Manhattanu či do Los Angeles a seslal dračí dech na Bílý dům a americké občany. Má naši vládu na talíři. A najednou se začne chovat jako bezvýznamný únosce? Ne, je to jinak. Pořád mu něco chybí k tomu, aby zaútočil. Suma ještě není připraven, vyčkává.“

„Dirk nejspíš uhodil hřebík na hlavičku,“ přidal se Mancuso. „Možná už má Suma sice bomby na místě, ale zatím nedal dohromady odpalovací zařízení v Dračí sluji.“

„To sedí,“ přidal se Sandecker. „Možná že máme ještě trochu času vyslat nový tým a pokusit se vše zvrátit.“

„Máme pouze jedinou stopu,“ ošíval se Kern. „Zprávu od Hanamury. Můžeme se jen domnívat, zda Dračí sluj opravdu našel. Daleko pravděpodobnější ale je, že to má za sebou nebo ho už vyslýchají Sumovy bezpečnostní síly.“

Za okny volně ubíhala krásná scenérie vesnického podzimu se zlatavými listy lesknoucími se v dopadajících slunečních paprscích.

Lidé na okraji silnice nevěnovali jedoucímu autobusu žádnou pozornost. Kdyby je přece jen zajímal, mohli by si podle loga na předním skle snadno domyslet, že si výletníci vyjeli prohlédnout památníky připomínající válku Severu proti Jihu.

Nakonec promluvil Sandecker. Jeho sdělení plně vystihovalo to, na co mysleli všichni ostatní.

„Kdybychom tak věděli, z které strany začal Jim Hanamura odmotávat to Ariadnino klubko…“

33

Jim Hanamura, nacházející se zrovna na druhém konci světa, by klidně dal svou zbrusu novou corvettu i nejnovější hi-fi systém Redondo Beach jen za to, aby v tento okamžik seděl v jejich autobuse do Virginie.

Právě teď ležel v promočených šatech uprostřed chladného nočního lijáku na dně drenážního příkopu v bahně mezi tlejícím listím. Policie i uniformované bezpečnostní síly prohledávaly celou oblast. V jeho okolí byly před necelými deseti minutami. On ale stále ležel v tom nechutném slizu a připravoval si svůj únikový plán. Převalil se na loket, který ho ještě nebolel, a nakukoval přes okraj příkopu na silnici. Nad malou dodávkou s otevřenou kapotou se před garáží skláněl nějaký chlap. Jinak byl všude klid.

Stáhl se zpátky do příkopu a znovu omdlel. Již potřetí od okamžiku, kdy ho postřelili při úniku z Eda. Když znovu nabyl vědomí, měl pocit, že uběhla celá věčnost. Zvedl pravou paži, ale hodinky se zastavily v okamžiku, kdy se vysoukal z vraku svého vozu. Dlouho to být nemohlo, protože ten řidič si s motorem ještě neporadil.

Jim dostal tři kulky do levé paže a ramene. Byla to zatracená smůla, která potká operativce v akci jednou za sto let.

Jeho plány, tak pečlivě připravené a vycizelované, se najednou zhroutily. Přitom byl tak blízko. Opatřil si dokonce oficiální propustku na jméno jednoho z hlavních inženýrů, Jira Mijazy. Byl mu navíc podobný jak ve tváři, tak i postavou.

Procházení kontrolním postem a prohlídka konstrukční a designové kanceláře probíhaly jako procházka růžovou zahradou. Nikdo ze strážných neshledával nic podezřelého na muži, který se vrací do své kanceláře po pracovní době a pracuje do půlnoci. Japonci přece prosluli tím, že jen málokdy dodržují osmihodinovou pracovní dobu.

Inspekce odváděla svou práci a bylo to jen o něco složitější než si prohlížet Pentagon ve Washingtonu. Strážní mu pokynuli, když svou kartou projížděl čtečku. Ozvalo se potvrzující bzučení, rozsvítila se zelená kontrolka a strážní ho pustili dovnitř. Hanamura i strážní

byli spokojeni. Jim měl před sebou vstup do hlavní budovy. Protože kolem nich stále procházely desítky lidí sem a tam, nějak jim ušlo, že Hanamurův dvojník odešel z práce sotva před deseti minutami.

Hanamura prohledal během půldruhé hodiny tři kanceláře, než narazil na zlatou žílu. Na dně zásuvky jednoho kresliče našel svinuté plány jakési tajné stavby. Šlo jen o náčrty, které měly být dávno zničeny. Jim si uvědomil, že ten kreslič opomněl bezpečnostní předpisy, když nezlikvidoval své dílo v nejbližší skartovačce. Klidně nechal plány projet kopírkou, pak je vložil do obálky a originál pečlivě vrátil na původní místo. Obálku si přilepil na vnitřní stranu stehna.

Když prošel kolem strážných zpět, opájel se pocitem, že může v klidu zmizet. Přešel rozlehlou halu a čekal na výtah k tunelu pro pěší, vedoucímu na parkoviště, kde nechal svou dodávku murmoto s pohonem všech čtyř kol. V jeho okolí se tísnilo kolem dvacítky lidiček. Hanamura měl smůlu, že se nedostal ke dveřím. Když se dveře otevřely do volného prostoru parkovacího patra, osud mu vmetl do tváře dračí dech.

Dav ho vytlačil ven a on se znenadání octl přímo před svým originálem – Jirou Mijazou.

Inženýr, jehož identitu si Jim vypůjčil, právě vycházel z druhého výtahu se svou ženou a dvěma dětmi. Mířili na vyhlídkovou terasu. Mijaza pochopitelně zíral na svou visačku na hrudi neznámého vetřelce značně překvapeně.

Chvilku nechápal, ale vzápětí se jeho zorničky rozšířily.

„Jak to, že máte moji propustku?“ zeptal se pobouřeně.

„Vnitřní bezpečnostní služba,“ sykl Hanamura autoritativním hlasem. „Ověřujeme, zda jsou vrátní ostražití při obměně personálu. Dnes počítač vybral vás a vaše ID.“

„Počkat, tak to ne. Můj bratr je velitelem bezpečnostní jednotky. Nikdy se o podobném útvaru ani nezmínil.“

„Na inzeráty nejsme zvědaví,“ odsekl Jim zuřivě hledě na Mijazu, který mu stál v cestě.

Hanamura se chtěl kolem něj prosmeknout, ale inženýr ho chytil za paži.

„Počkat! To se musí ověřit!“

Hanamurův úder přišel rychlostí blesku. Vedl jej otevřenou dlaní na Mijazovu hruď, a zlomil mu hrudní kost. Inženýr sotva popadal dech, podlomila se mu kolena a sesunul se k zemi. Hanamura ho klidně obešel a pomalu kráčel ke svému vozu. Rychle otevřel nezamčené dveře své Murmoto V6 dodávky, vklouzl za volant a otočil klíčkem. Motor naskočil napodruhé, zařadil. S ulehčením se rozjel po rampě k výjezdu o jedno patro nad ním.

Nejspíše by to zvládl, kdyby tu nebylo Mijazovy rodiny, která viděla jejich potyčku. Teď zuřivě ukazovala za mizejícím Hanamurovým vozem. To už u nich stál strážný a z inženýrovy manželky tahal nejdůležitější fakta. V jejím hysterickém pláči sice zanikaly všechny důležité údaje, ale měl natolik filipa, že informoval strážné při výjezdu z objektu pomocí vysílačky.

Hanamurovi se propadl svět pod nohama, byl o vteřinu pomalejší. Strážný stál uprostřed výjezdu se vztyčenou paží. Dva střelci zaujali pozice na protilehlé straně výjezdového tunelu. Přes něj se navíc zvedla ocelová bariéra.

Stačil mu jediný pohled profesionála. Ne, tohle nebyla hra, oni ho opravdu chtěli zastavit. Zarazil plyn do podlahy a zkroutil se na sedadle připraven na náraz. Narazil do zábrany částečně nárazníkem – světlomety byly vraženy do blatníků a mřížka do chladiče.

Srážka nebyla až tak hrozná, jak Jim očekával. Za příšerného skřípění praskaly a kroutily se plechy a tříštilo se sklo a jediný opravdu ohromující rachot nastal v okamžiku, kdy dodávka sklouzla po ocelové zábraně na betonový sloupek. Sklo se ale tříštilo ještě z jednoho důvodu: strážní zahájili palbu ze samopalů. Pak přece jen přišla ta pověstná kapička štěstí. Střelci mířili nahoru, místo toho, aby zasáhli nádrž nebo prostřelili pneumatiky.

Vůz se prosmýkl na druhou stranu a hnal se v protisměru ven. Palba za ním začala pomalu slábnout, zato teď musel kličkovat před vozidly mířícími dovnitř. Hanamura pranic nedbal na to, co vidí ve zpětném zrcátku, a hnal se vpřed. Nepochyboval ani vteřinu o tom, že Sumova ochranka již informovala policii a ta také začala stavět silniční zátarasy. Přepnul pohon na všechna čtyři kola, přeskočil obrubník a v plné rychlosti vletěl na zablácenou silnici v hustém lijavci. Teprve po deseti kilometrech zběsilé jízdy lesním porostem si uvě-

domil ochromující bolest v rameni a lepkavou vlhkost stékající mu po paži. Zastavil pod velkou borovicí, aby zkontroloval, jak vážné je jeho zranění.

Trefili ho třikrát. Jedna kulka prošla bicepsem, druhá mu přerazila klíční kost a třetí proletěla tkáněmi ramene. Nešlo sice o smrtelná zranění, ale pokud nebudou včas ošetřena, bude mu z nich dost horko. Největším problémem však zůstávalo vytrvalé krvácení. Už teď pociťoval první mdloby. Strhl si košili a vyrobil z ní provizorní obvaz.

Pomalu ho začaly obestírat mrákoty a nesnesitelná bolest. Vel-vyslanectví bylo až někde v centru Tokia a jemu zbývalo dobrých sto šedesát kilometrů. Neměl naději, že takovou vzdálenost překoná na živých ulicích, kde ho každou chvilku mohli zastavit poldové živě se zajímající, kde přišel ke svým zraněním. Mohl by také padnout do rukou Sumově ochrance, která nepochybně také obsadí všechny výjezdy z města. Věděl, že se musí dostat do konspiračního bytu SPT, jenže Asakusa ležela na severovýchodě Tokia, tedy přesně na opačné straně od Eda.

Podíval se vysypaným oknem na deštivou oblohu. Naštěstí nízko stojící mraky znesnadní vrtulníkovou štvanici ze vzduchu. Rozhodl se, že využije pohon na všechna čtyři kola – pojede terénem v naději, že někde ukradne jiné auto.

Hanamura jel deštěm, vyhýbal se výmolům a loužím na rýžových políčkách neomylně se blíže světlům velkoměsta linoucím se v mlžném oparu promoklého večera. Čím více se blížil metropoli, tím hustěji byla krajina osídlena. Vesnická scenérie byla náhle ta tam a před ním se už rýsovala změť křižovatek, dálnic a nadjezdů.

Murmoto ho přestalo poslouchat. Chladič byl proražen a ven z kapoty se valily bílé obláčky páry. Jim se podíval na palubní desku. Ručička teploměru se už chvěla v červeném. Nadešel čas pořídit si nové vozítko. Pak ale kvůli velké ztrátě krve poprvé omdlel. Zhroutil se na volant. Murmoto vyletělo ze silnice a při klikatém poskakování zničilo několik zaparkovaných vozů. Pak se vklínilo do dřevěné zdi domku. Lupnutí ho přivedlo k vědomí a Jim jen s vypětím sil rozpoznával jakýsi domácí dvorek, který právě zdemoloval. Oddechl si,

když si uvědomil, že tady nemají žádný nábytek a že majitelé domku jsou někde pryč.

Jediný reflektor vrhal paprsek přes dvorek na branku na druhém konci. Hanamura vyklouzl z vozu a pak klopýtal alejí za domem. Všude kolem se rozléhaly hlasy rozzlobených sousedů. Po čtvrt hodině sklouzl do drenážního příkopu, kde zůstal ležet.

Naslouchal sirénám policejních vozů ženoucích se k havarované dodávce. Najednou měl pocit, že může jít dál. V ten samý okamžik se ale na silnici objevilo policejní vozidlo a začalo zpomalovat. Pak s rozsvíceným majákem začalo projíždět ulicemi okolo. Nato Jim znovu ztratil vědomí.

Když se opět probral, pochopil, že je natolik zesláblý, že vůz již ukrást nedokáže. Pomalu a s velkým sebezapřením se vyhoupl, zatínaje zuby, na kraj silnice a zamířil k muži, stále cosi kutícímu na motoru svého vozu. „Můžete mi prosím pomoci?“ sykl Jim hlasem plným bolesti. Muž se otočil a udiveně hleděl na kulhajícího cizince. „Jste zraněn, pane,“ řekl tiše. „Krvácíte.“

„Měl jsem nehodu a potřebuji pomoci.“

Muž chytil Hanamuru kolem pasu. „Odvedu vás k sobě domů. Žena se o vás postará, pak zavolám lékaře.“ Hanamura ho setřásl. „Ne, to ne, budu v pořádku.“

„Měl byste jet rovnou do nemocnice,“ řekl mu ten muž upřímně. „Odvezu vás.“

„Prosím ne,“ odmítl opět Hanamura. „Prosím, odvezte tento balíček na americké velvyslanectví. Je to naléhavé. Jsem kurýr a při návratu z Eda jsem dostal smyk a auto úplně zničil.“

Majitel vozu sice ničemu nerozuměl, ale přesto sledoval, jak Jim něco píše anglicky na přelepku obálky.

„Vy vážně chcete, abych se postaral o ten dopis a vás do té nemocnice neodvezl?“ podivoval se Japonec, když obálku přijal. „Ano, já se totiž musím vrátit k místu nehody. Policie mi jistě lékaře zavolá.“

Nemělo smysl se dál dohadovat. Japonec přijal úkol bez dalších slov. „Komu mám obálku doručit?“

„Panu Shoalwalterovi.“ Jim sáhl do kapsy a podal poslíčkovi silný svazek bankovek. „Děkuji vám za laskavost a omlouvám se za trable, které jsem vám způsobil. Víte, kde ta ambasáda je?“

Řidičova tvář se rozjasnila nad neočekávaným finančním přírůstkem. „Ano, velvyslanectví je blízko křížení dálnic tři a čtyři. Vyjedu hned,“ pokračoval, „už jsem hotov. Přestavěl jsem rozdělovač. Za pár minut.“

„Výborně,“ uklonil se Hanamura. „Děkuji vám. Řekněte prosím panu Shoalwalterovi, že vám má dát dvakrát tolik za doručení obálky.“ Pak se Jim obrátil a vrávoraje zmizel v mokré temnotě noci.

Klidně mohl jet s řidičem dodávky na velvyslanectví přímo, ale nechtěl riskovat, že by omdlel, či dokonce při jízdě zemřel. Řidič by nepochybně zpanikařil a zajel do nemocnice či zastavil u prvního policisty. Vzácný nákres by se pak dostal zpět do Sumových rukou. Bude lepší, když on sám odvede honicí psy na druhou stranu. Jim se spoléhal na čest řidiče dodávky.

S vypětím všech sil se vlekl asi kilometr po silnici, když se ze tmy vynořil obrněný vůz, projel parkem a pak se hnal rovnou za ním. Byl již příliš vyčerpaný a další únik již nepřicházel v úvahu. Poklekl vedle zaparkovaného vozu a sáhl si do pláště pro sebevražednou pilulku. Kapsli plnou smrtícího jedu svíral v prstech právě v okamžiku, kdy obrněný vůz s vojenskými znaky a červeně svítícími reflektory zastavil. Kužele paprsků uzamkly skrčenou a jen zvolna se pohybující Hanamurovu postavu v bílém zářícím oválu na tmavé zdi skladiště.

Z vozu se vynořil stín. Kráčel k polapenému agentovi. K Jimovu velkému překvapení měl na sobě pradávný kožený oděv připomínající kimono a v ruce držel katanu, starodávný samurajský meč. Na čepeli tancovaly mokré odrazy světel automobilu. Muž se sklonil nad teď již ležícím Hanamurou a povýšeně pronesl:

„Vida, koho to tady máme, ctěného obchodníka s uměním Ašikagua Enšua. Nezlob se, že jsem tě hned nepoznal, ale bez bradky a paruky je to docela obtížné.“

Hanamura hleděl do ohyzdné a proradné tváře Mora Kamatoriho. „No tak dobře,“ pokrčil rameno. „Vítej, oddaný nohslede Hidekiho Sumy!“

„Nohslede?“

„Vlezdoprdelko, poskoku, lokaji, jak chceš.“

Kamatoriho tvář zbrunátněla, ale vzápětí se mu ústa roztáhla do širokého úsměvu plného bílých zubů. „Co jsi v Edu vyčenichal?“ zeptal se.

Hanamura ale nehodlal Kamatorimu poskytnout uspokojivou odpověď. Těžce dýchal a na rtech se mu usadila pěna. Strčil si pilulku do úst a prudce stoličkami zkousl. Kapalný jed se začal okamžitě vstřebávat tkáněmi dásní. Za půl minuty se mu zastaví srdce.

„Sbohem, šmejde!“ neodpustil si.

Kamatorimu nezbývalo příliš mnoho času. Zvedl svůj meč drže rukojeť oběma rukama a pak prudce jedním švihnutím vší silou opsal smrtící oblouk. V očích Jima Hanamury se na kratičký okamžik zračilo nepochopení, které však v příští desetině vteřiny přešlo ve skelný pohled smrti.

Kamatori s velkým potěšením přijal skutečnost, že jeho meč je pořád rychlejší než ta nejjedovatější smrtící kapsle. Čepel katany v Morových rukách v jediném a přesně vedeném seku oddělila Jimovu hlavu od ramen jako gilotina.

34

Ošklivě hnědé murmoto vozy stály na rampách před otevřenými dveřmi do obrovského prostoru uvnitř trajleru. George Furukawa pociťoval velkou radost, že se tímto projektem zabývá naposledy. Celní dokumenty našel jako vždy pod předním sedadlem včetně krátké zprávy o tom, že projekt je ukončen.

Našel však také upozornění, aby provedl kontrolu na trasovací štěnice. Bez bližšího vysvětlení, ale stejně pochopil, že Hideki se oprávněně bojí o svou poslední zásilku a možné sledování nějakou blíže nespecifikovanou skupinou. Furukawu přímo děsila představa, že to budou federálové. Rychle obešel všechna vozidla s digitálním přístrojem zachycujícím rádiové vlny.

S pocitem uspokojení obcházel luxusní sportovní vozy neuvěřitelně odporné světle hnědé barvy. Byly čisté. Pak kývl na řidiče vozu a jeho pomocníka. Lehce se uklonili a pak začali rampu pomalu vtahovat do nitra trajleru.

Furukawa se otočil a zasedl za volant svého sportovního vozu s opravdovou radostí. Jeho současný úkol neměl nic společného s jeho postavením viceprezidenta v laboratořích Samuela J. Vincenta. Na druhé straně ho Suma štědře odměnil takovým honorářem za loajalitu a úsilí, že se mohl stát jedním z investorů nové japonské korporace v Kalifornii.

Projel bránou a podal vrátnému celní dokumenty. Pak natočil zkosenou příď svého sporťáku Murmoto a vmísil se do hustého proudu nákladáků kolem doků. Jel do své kanceláře. Tentokrát nebyl vůbec zvědavý, co se děje za ním. Ani jednou se neohlédl. Jeho zájem o tajný transport vozů do USA jednou provždy skončil.

Stacy si přitáhla zip své větrovky až ke krku. Vrtulník neměl boční dveře, a tak dovnitř pronikal chladný mořský vichr. Dlouhé blond vlasy se jí vlnily po tváři, když se poutala krátkým koženým popruhem. Pak na fotoaparátu začala nastavovat jednotlivé funkce. Vyklonila se z vozu a namířila objektiv na trajler vyjíždějící z doku.

Prostřednictvím teleskopické techniky zabudované v kameře získala velmi kvalitní fotografie.

„Máš ty značky?“ houkl na ni blonďatý pilot poté, co vyrovnal letovou hladinu.

„Skvělé a velmi ostré. Dík.“

„Mohu naletět níž, jestli chceš.“

„Ne, drž se dál od nich,“ přikázala Stacy do mikrofonu své hlavové soupravy se sluchátky. Pořád hleděla do hledáčku přístroje. Pak pustila spoušť a digitální fotoaparát odložila do klína. Jsou si vědomi, že je může někdo sledovat, a určitě prohledali vozy, zda jsme jim tam nenechali štěnice.“

„Weatherhill ještě nevysílá.“

Bill McCurry teď musel strpět pronikavý Stacyin pohled. Měl na sobě ustřižené manšestrové šortky, tričko s reklamou na mexické pivo a na bosých nohou sandály. Když se dnes ráno poprvé setkali, Stacy ho považovala spíš za nějakého osobního strážce, ale určitě ne za špičkového vyšetřovatele NSA, jímž bezesporu byl.

Jeho světlé vlasy vybledly v jihokalifornském slunci, pleť mu pod jeho paprsky ztmavla. Světle modré oči skrýval za brýlemi z rudého plastu, stejně tak jako svou mysl. I při sledování zadních světel kamionu myslel na volejbalový zápas, který přislíbil na dnešní večer na pláži Marina del Rey.

„Vyjíždějí na dálnici u doků,“ sdělovala Stacy. „Držíme se z dohledu a budeme se řídit Timovým paprskem.“

„Měli bychom mít lepší krytí,“ nedal se McCurry. „Bez pozemní podpory či roje vrtulníků stačí jeden výpadek motoru a jsme všichni nahraní. Weatherhill se octne v ohrožení.“

Stacy zavrtěla hlavou. „Timothy ví, co dělá. Ty ne. Opravdu si nemůžeme dovolit riskovat kavalkádu vozidel a hejna ptáků. Naši kamarádi v trajleru by hned poznali, že jsme jim v patách.“

Vtom se ve sluchátkách ozval ospalý Timothyho hlas. „Buicku, už jedeš?“

„Slyšíme tě, Time,“ odvětila Stacy.

„Mohu vysílat? Je čisto?“

„Zlosynové sice štěnice zametali, ale živé nezametli,“ odvětila Stacy. „Můžeš.“

„Máš vizuální kontakt?“

„Zatím ano, ale za pár kilometrů se jim ztratíme. Nechci, aby nás z kabiny zahlédli.“

„Jasně.“

„Nezapomeň vysílat jen na pevné frekvenci.“

„Samozřejmě, mami,“ přitakal Weatherhill žoviálně. „Lezu už z té sauny a dám se do práce.“

„Nenechávej nás tady samotné.“

„Copak bych si bez tebe počal, mami?“

Weatherhill ve své zkroucené poloze pod zadními sedadly třetího vozu murmoto zmáčkl knoflík a odjistil pružinový systém držící falešný panel. Ten odskočil a vědec se pomalu vysoukal ven. Obtížně vstal a notnou chvilku si protahoval ztuhlé klouby. V malém prostoru si rozhodně příliš pohodlí neužil.

Weatherhill strávil pod sedadly skoro čtyři hodiny. Speciální tým celníků a agentů ho do něj uložil jako do peřinky ještě před příjezdem Furukawy a jeho techniků. Sluníčko pálící do střechy a nedostatek vzduchu – okna se neodvážili ani přiotevřít, aby nevzbudili podezření – zapříčinily, že za chvilku se už koupal ve vlastním potu. Poprvé v životě mu metalíza na novém sporťáku začala opravdu smrdět.

Uvnitř trajleru vládlo šero. Z vaku připnutého k opasku svého indiferentního overalu vytáhl baterku a začal obcházet vozidla zajištěná v rampách ve dvou řadách nad sebou.

Protože trajler již jel po kalifornské dálnici, nijak zvlášť to vevnitř neskákalo. Weatherhill se rozhodl nejdříve prohlédnout vozy na horní rampě. Vlezl tam a otevřel kapotu nejbližšího murmota. Pak z vaku vytáhl malý detektor radiace a pomalu jej sunul podél klimatizační jednotky ve voze a kolem kompresoru.

Čísla z obrazovky si zapsal na hřbet ruky. Pak na blatníku rozložil své nádobíčko. Oddechl si a promluvil do vysílačky.

„Buicku, jedeš?“

„Jasně,“ odvětila mu netrpělivá Stacy.

„Začínám obhlídku.“

„Nepřestřihni důležitou tepnu, abys náhodou nesvětélkoval.“

„Bez obav.“

„Čekáme.“

Během čtvrt hodiny Weatherhill rozebral klimatizační jednotku a vyjmul kompresor. Byl celkem zklamán tím, jak vlastní bomba vypadá. Pomyslel si, že by sestrojil lepší a výkonnější ďábelský stroj.

„Nenechali jste mne tu samotného?“ ozval se po chvíli.

„Kdepak, čekáme,“ zašvitořila Stacy.

„Kde to vůbec jsme?“

„Projíždíme West Covina a míříme východně k San Bernardinu.“

„Vybral jsem zdejší banku až do posledního centu a už tu nemám co pohledávat,“ sděloval. „Kdepak mohu vystoupit?“

„Počkej, hned to bude,“ ozvala se Stacy. Po několika vteřinách už byla zpátky. „Přímo před vámi ve vašem směru je váha. Musí u ní zastavit. Pokud by se snad otočili, pak jim pošleme naproti šerifovo auto. Jinak další váha je po pětačtyřiceti minutách.“

„Takže se brzo uvidíme,“ přidal se Weatherhill.

„Hezky se bav.“

Většina tajných agentů má v průběhu operace zvednutou hladinu adrenalinu v krvi, ale když opadne první napětí, najednou jsou veselí, rozjaření, a začnou se dokonce nudit. Stejně tak tomu bylo i s Timem. Teď měl před sebou jedinou práci: vysoukat se k větracím mřížkám pod stříškou a dívat se ven. Jen občas musel hlavu schovat, aby ho snad nezahlédli ve zpětném zrcátku.

Otevřel skříňku jednoho z vozů a vzal si záruční list a příručku. Rozsvítil světlo uvnitř automobilu a posadil se do křesla v naději, že se něco dozví o elektronickém vybavení těchto sportovních vozů. Byl sice jaderný fyzik, ale přece jen ho zajímaly všechny technické novinky. Rychle listoval příručkou, ale žádné schéma vedení v ní nenašel. Uvnitř příručky prostě nic takového nebylo, ačkoli by to považoval za samozřejmé.

Zato našel mapu s přesnými instrukcemi jak automobily rozmístit před odpálením.

Sumova strategie se už nedala ničím omluvit. Weatherhill zbledl, když si uvědomil, co nalezený dokument znamená. Teď už nešlo jen o ochranu ekonomických zájmů a o nějaké vydírání. Hrozba se stala naprosto reálnou.

Zbraně byly skutečně určeny k tomu, aby je jejich vlastník ve zvoleném okamžiku použil.

35

Raymondovi Jordanovi trvalo deset let, než se z terénního agenta dopracoval do své kanceláře. Teď si ale chtěl dokázat, že pořád ještě neztratil pro tajná vniknutí ten pravý cit.

Vložil malou sondu do elektrických rozvodů bezpečnostního zařízení dveří Pittova hangáru, stiskl knoflík a ověřoval správnou kombinaci. Přístroj leccos vyzkoušel, a když našel tu pravou, nabídl čísla na displeji společně s rozsvícenou diodou. Raymond s naprostou sebedůvěrou a nonšalancí vypnul poplašné zařízení, otevřel šperhákem zámek a tiše vešel dovnitř.

Pitt klečel u tyrkysově zeleného stutze v zadní části hangáru zády k němu. Zdálo se, že opravuje světlomet.

Jordan stál v pozadí a s úžasem hleděl na jeho sbírku veteránů. Byl ohromen cenou této kolekce. Sandecker mu sice o té kráse vyprávěl, ale není nad to vidět poklady na vlastní oči. Teď pomalu kráčel za první řadou vozů a blížil se k Pittovi podél zdi jeho apartmánu. Byl zvědav, jak Pitt na vetřelce zareaguje, až se před ním objeví.

Jordan se zastavil necelé tři metry od klečícího Pitta a hleděl na jeho vůz. Lak stutze byl ošklivě poškozen a bylo zřejmé, že se bude muset přestříkat. Neutěšený pohled na přední prasklé sklo ještě umocňoval vypadlý levý světlomet visící na jediném drátě.

Pitt měl na sobě volné kordové kalhoty a pletený svetr. Hustou a dlouhou kštici nad hlubokýma zelenýma očima, jakoby schovanýma pod hustým a výrazným obočím, si ani neučesal. Ten pohled ale dokázal pronikat snad i betonem. Pitt teď šrouboval chromovou obroučku reflektoru.

Jordan nakročil, když se najednou ozval Pittův hlas, aniž by se namáhal otočit. „Dobrý večer, pane Jordane. Jsem rád, že jste přišel na slovíčko."

Jordan ztuhl, ale Pitt si klidně dál šrouboval, jako by čekal, že teď dostane spropitné od cestujícího.

„Měl jsem zaklepat."

„To máte jedno, já jsem stejně celou dobu věděl, že tu jste."

„To jste hyperperceptivní, nebo snad dokonce máte oči na zátylku?“ ušklíbl se Jordan a vešel do zorného pole Pittova periferního vidění.

Pitt se na něj podíval s okouzlujícím úsměvem. Zvedl starý světlomet, v jehož stříbrném plášti se zjevila Jordanova zaskočená tvář.

„Celou dobu jsem si vás při prohlídce hangáru hlídal. Dovnitř jste se vážně dostal jako profík. Řekl bych, že tak za dvacet vteřin.“

„Jak jsem jen mohl přehlédnout záložní kameru? Asi už jsem senilní.“

„Je na telefonním sloupu na druhé straně silnice. Všichni si všimnou jen té nad vchodem. Je navíc infračervená. Aktivuje bzučák v okamžiku, kdy se někdo pohybuje přede dveřmi.“

„Máte tu nádhernou sbírku,“ vysekl Jordan kompliment. „Jak dlouho už veterány sbíráte?“

„Začal jsem s kaštanovým fordem kupé ze sedmačtyřicátého. Stojí tady v rohu už skoro dvacet let. Nějak jsem se tím sbíráním nakazil a zatím nikdo nenašel vhodnou léčbu. Část vozů jsem získal při operacích NUMA, něco jsem koupil od soukromníků a leccos na aukcích. Starodávnými auťáky se člověk může vytahovat. Navíc je s nimi mnohem větší legrace než s obrazy.“ Pitt došrouboval obroučku a vstal. „Co si dáte k pití?“

„Na stažený žaludek je nejlepší mléko.“

„Prosím, pojďte nahoru.“ Pitt ukázal směrem ke svému apartmá. Jsem potěšen, že za mnou přišel rovnou pan ředitel, a neposlal jen svého zástupce.“

Jordan stoupl na první schod a pak zaváhal. „Měl bych vám to říct. Kongresmanka Smithová i senátor Diaz jsou už mimo teritorium USA.“

Pitt se pomalu mlčky otočil a hleděl na něj očima, ve kterých se naprosto překvapivě zračilo uvolnění. „Loren je v pořádku.“ Jeho slova zněla velmi přesvědčivě a rozhodně nebyla otázkou.

„Jak je mohli dostat ven přes všechna opatření?“

„Podle našich zpravodajských služeb odletěli na palubě soukromého proudového letounu Suma American Corporation z virginského Newport News. Než jsme se k nim dostali přes všechna možná letiště, registrované a neregistrované lety na ploše skoro tisíc čtve-

rečních kilometrů, zmizeli. Teprve pak jsme narazili na Sumu a sledovali let přes satelit. Vedl přes Beringovu úžinu do Japonska.“

„Proč jste za nimi neposlali stíhací letku, aby je donutila přistát?“

„Bylo příliš pozdě. Už je doprovázela eskorta japonských letounů FSX patřících k japonským vzdušným silám. Panečku, to jsou věci. Ten letoun společně vyvinuli a postavili General Dynamics a Mitsubishi.“

„A co pak?“

Jordan se otočil a hleděl na lesknoucí se vozy. „Ztratili jsme je,“ řekl.

„Poté co přistáli?“

„Ano, přímo na tokijském mezinárodním letišti. Nemá cenu si vykládat, proč je nikdo nezastavil, ale chtěl bych znát toho idiota na zamini, co zrušil rezidenturu v Japonsku. Ti je mohli zadržet. Víc toho nemáme.“

„A to se vytahujeme, že máme nejvýkonnější výzvědnou službu na světě „ ušklíbl se Pitt. Zamířil do kuchyně, otevřel ledničku a nalil do sklenky trochu mléka, tu pak podal Jordanovi. „Co ten váš supertým v Japonsku? Kde byli, když ten letoun přistával?“

„Marvin Shoalwalter i Jim Hanamura to mají za sebou…“

„Oba byli zavražděni?“ otázal se Pitt.

„Tokijská policie našla Hanamurovo tělo v příkopu, bez hlavy. Pak kdosi přehodil Shoalwalterovu hlavu přes plot velvyslanectví, tentokrát bez těla. Navíc se domníváme, že Orita byl krtek. Dělal pro ně od samého začátku. Jen bůh ví kolik toho Sumovi prozradil. Nikdy nedokážeme odstranit všechny následky.“

Pittův hněv povadl, když sledoval, jak Jordan celé té situace lituje a jaké má obavy. „Promiňte, Rayi, neměl jsem ani ponětí, že se věci daly tak do pohybu.“

Ještě se mi nikdy nestalo, aby někdo kompromitoval můj tým eSPéTé.“

„Proč zrovna Orita?“

„Pár drobností. Shoalwalter byl dostatečně protřelý, aby se nenechal nachytat zvenčí. Někdo ho musel prodat – někdo, kdo znal jeho zvyky a Marvin měl k němu důvěru. Pak tu máme Jima Hana-

muru. Kdysi něco podobného o Oritovi naznačoval, ale neměl žádné konkrétní důkazy. A co je nejdůležitější – Orita zmizel. Měl se Melovi Pennerovi ozvat, ale neučinil tak od Shoalwalterova zmizení. Kern je přesvědčen, že se teď drží svého táty Sumy za sukni někde v Edu.“

„Co víme o jeho minulosti?“

„Američan od třetího kolene. Otec byl vyznamenán Stříbrnou hvězdou za italskou invazi. Nevíme, co ho mohlo přesvědčit, aby se přidal k Sumovi.“

„Kdo Shoalwaltera popravil?“

„Nemáme žádné důkazy. Zdá se, že šlo o rituální popravu. Policejní patolog je přesvědčen, že oba byli sťati samurajským mečem. Víme, že Sumův nejbližší přítel a jeho zabiják si potrpí na bojová umění a proslul jako mistr katany. Nic ale nemůžeme dokázat.“

Pitt se pomalu ponořil do židle. „Pořád jen samá hlušina.“

„Jim Hanamura se však ocitl skoro u cíle,“ poznamenal Jordan s náhlou jistotou cesty ze slepé uličky. „Předal nám přece jen určitou stopu ukazující k Dračí sluji.“

„Vy víte, kde leží?“

„Na panáka to není, ale první krůček jsme udělali.“

„Co vám Hanamura poslal?“

„Jim pronikl do Sumových konstrukčních kanceláří a našel tam něco jako první nákres elektronického řídicího centra, které odpovídá prostoru, který jsme očekávali. Zdá se, že jde o podzemní objekt dosažitelný tunelem.“

„Kdepak ho máme?“

„Poslal jen krátkou zprávu na přelepce obálky, kterou na ambasádu doručil řidič dodávky. Je však tak záhadná, že její smysl moc nechápeme.“

„Zprávu?“

„Napsal ‚Hledejte na ostrově Adžima‘.“

„Proč to neuděláte?“ Pitt nechápavě krčil rameny.

„Protože žádný ostrov Adžima neexistuje,“ řekl Jordan poraženecky. Prohlížel si sklenku mléka proti světlu. „Odstředěné,“ ušklíbl se.

„Rozhodně je zdravější než plnotučné.“

„Jenže obarvenou vodu nepiju," zabručel Jordan při pohledu na Pittovy ceny a trofeje – z přehlídek veteránů, ze střední školy i letecké akademie, kde hrával fotbal a vyhrál dvě z šermířských soutěží. „Vy jste šermíř?"

„Na olympiádu bych nemohl, ale občas někoho seknu. Když mám čas."

„Kord, fleret nebo šavle?"

„Šavle."

„Hned jsem si to myslel, že jste světabortič. Dávám přednost fleretu."

„Přesný zásah v pravou chvíli, taková je vaše povaha."

„Škoda že se nemůžeme utkat," poznamenal Jordan.

„Pak to tedy bude na kordy."

Jordan se rozesmál. „Pořád budu mít výhodu, kordem se bodá stejně jako fleretem, zatímco vy si potrpíte na ostří."

„Hanamura musel mít zatraceně dobrý důvod, když hovořil o té Adžimě," připomněl Pitt, že tu nejsou kvůli zábavě.

„Byl blázen do umění. Průnik do Sumových kanceláří postavil na prodeji starověkého orientálního umění. Víme, že Suma sbírá obrazy, zvláště dílo japonského malíře ze šestnáctého století. Jeho vrcholným dílem jsou kresby malých ostrovů kolem Honšú. Jeden jsme dali padělat. Hanamura se namaskoval jako překupník umění a prodal ho Sumovi. Jediný obraz, který Suma nemá, je právě Adžima. Nic jiného mne nenapadá."

„Pak tedy Adžima existuje."

„Věřím, že ano, ale zatím jsme nenašli ani tu nejmenší jmennou podobnost s jakýmkoli známým ostrovem. Nic podobného není na starodávných a ani na nových mapách. Podle mého názoru jméno toho ostrova je nějaká zdrobnělina, kterou vytvořil Masaki Šimzu. To jméno se pak předávalo jako název díla a našli jsme ho tak v katalozích."

„Co Hanamurovy štěnice? Mluvily s námi?"

„Většinou Suma se svým řezníkem Kamatorim a se starým Kororim Jošišuem a tím nafoukaným obchodníkem Ičirem Suboiem."

„To je ten finanční genius za Kanoya Securities. O něm jsem už slyšel."

„To je ten, co se pustil do senátora a kongresmanky před podvýborem na Capitol Hillu pár dní předtím, než je unesli.“

„Takže máme důkaz, že vše zorganizoval Suma?“

„Je v tom až po uši,“ odvětil Jordan. „Díky štěnicím už víme, že Suboi stojí za získáním investic na výstavbu nukleárního arzenálu za zády japonských politiků a většiny národa. Už víme, jak se také celý projekt jmenuje. Kaiten.“

Pitt zvedl šálek staré vystydlé kávy a strčil ho do mikrovlnky. Díval se dovnitř přes sklo s očima zúženýma v zamyšlení.

Jordan přerušil jeho meditaci. „Vím, na co myslíte. Já však nepošlu do Japonska jeden tým, aby zlikvidoval projekt Kaiten a ještě k tomu ty dva zachránil.“

„Prezident je v tom přece nenechá.“

„Rozhodně nehodlá uvést oba národy do válečného stavu, když je teď ve zřetelné nevýhodě. Naší prioritou je zlikvidovat projekt Kaiten. Jakmile se nám to povede, prezident uvolní veškeré prostředky pro záchranu Smithové a Diaze.“

„Takže zpět k mystickému ostrovu Adžima,“ odsekl Pitt ostře. „Říkáte, že Suma nemá jediný obraz z té řady. S naším ostrovem?“

„Ano,“ přitakal Jordan. „Hanamura tvrdil, že byl z té situace skoro zoufalý a pořád jen spínal ruce.“

„Co to může znamenat?“

„Obraz ostrova Adžima byl naposledy spatřen na japonském velvyslanectví v Berlíně těsně před pádem Říše. Podle záznamů OSS byl obraz přidán do sbírky, kterou Němci ukradli v Itálii, a odvezen vlakem do severozápadního Německa před postupujícími Rusy. Stalo se to v posledních měsících války. Pak jako by se do země propadl.“

„Žádné zmínky o tom, že by se našel?“

„Nic.“

„My tedy nemáme ani představu, jak by ten ostrov mohl vypadat?“

„Ani tu nejmenší.“

„Velmi nepříjemné,“ drbal se Pitt na bradě. „Takže si povíme pohádku hezky popořádku. Najdeme obrázek, pak k němu přidáme skutečné pobřeží, podle kterého ten umělec maloval, a máme před

sebou Sumovo doupě, kde nám už nezbývá nic jiného než drakovi useknout hlavu.“

Jordan se na něj upřeně podíval. „Nezapřete v sobě snílka.“

Pitt si to ale nemyslel. „Vždyť vy máte letadla a satelity, tak to doupě najít musíte.“

„Čtyři hlavní ostrovy – Honšú, Kjúšú, Šikoku a Hokkaidó – jsou obklopeny skoro tisícem ostrůvků. Najít ten pravý rozhodně nebude žádná procházka. Nejsme zase takoví blbečkové,“ ušklíbl se Jordan otráveně. „Už jsme eliminovali ostrovy za poloměrem deseti mil od pobřeží a prohlížíme ostatní. Na povrchu ostrovů se nikde neděje nic zajímavého. Není na tom nic divného, když víme, že všechna zařízení jsou hluboko ve skále. Podle geologických analýz jsou zde vulkanické horniny zcela neproniknutelné. Jste spokojen?“

Pitt se zamračil. „Tunel nevykopete bez toho, že někam musíte vyvézt kameny a suť.“

„Japonci to ale dokázali. Na satelitech není po ničem takovém ani stopy. Nenašli jsme ani silnici vedoucí někam k pobřeží, kde by ústila do moře.“

Pitt krčil rameny a zvedal ruce na znamení, že se vzdává. „Takže jsme zase na začátku. U té pohádky o čarokrásném obrázku čekajícím na nás kdesi v prostoru.“

Jordan se ale najednou prudce podíval dopředu, zaklonil se na židli a pak zpříma zíral na Pitta. „Právě v takovém prostoru si teď vyděláte na svou gáži.“

Pitt věděl, že něco takového přijde, ale detaily si jaksi neuměl představit. „Takže jedu do Japonska potápět se za hvězdicemi kolem těch ostrůvků, je to tak?“

„Kdepak,“ rozesmál se Jordan typickým tatíčkovským úsměvem, který se Pittovi ani trochu nelíbil. Jedete do Německa potápět se k jednomu bunkru, co tam zbyl po Luftwaffe.“

36

„Potopili se a pak zmizeli.“

Pitt poklekl na jedno koleno a hleděl na zpola ponořený traktor v temné zlověstné vodě. Bolely ho nohy přeležené z letadla, kde se během několikahodinového letu z Washingtonu vůbec nevyspal. Upadl do stavu sebelítosti nad tím, že si nemohl ve zdejším hotýlku dát výbornou snídani a spát do oběda.

„Jejich pojistná lanka byla přeříznuta.“ Mladý důstojník, který vedl německý ponorný tým, ukazoval nylonové lanko s přeříznutým koncem. „Od čeho? Můžeme se jen dohadovat.“

„Komunikační kabel taky?“ Pitt pomalu srkal kávu. Zvedl malý kámen a volně ho hodil do vody pozoruje vlnky šířící se kolem gejzírku.

„Telefonní linka k veliteli sestupu byla také přeříznuta,“ přitakal Němec. Byl to hezoun s vysokou a svalnatou postavou. Anglicky mluvil jen se slabým akcentem. „Záhy po sestupu do té louže našli podvodní tunel vedoucí na západ. Oba dva došli k nějaké malé komoře za ocelovými dveřmi. Pak se ozvalo jakési cvaknutí. Poslal jsem tam druhý tým. I ten zmizel beze stopy.“

Pitt vrtěl hlavou a hleděl na potápěče německého námořnictva. Stáli tu bezmocní a zkormoucení nad ztrátou svých kamarádů. Všude kolem se tu válely různé plátěné židle a stolky a motali se tu policejní potápěči ze záchranných týmů. Tři muži v oblecích opodál vyslýchali potápěče. Podle tichého hovoru Pitt usoudil, že jsou to vládní vyšetřovatelé.

„Kdy sestoupil poslední muž?“ zeptal se Pitt.

„Čtyři hodiny před vaším příjezdem,“ odpověděl mladík v neoprenu. Představil se jako poručík Helmut Reinhardt. „Zlobí se na mne, že jsem je tam dolů za nimi nepustil. Jenže já nemohu tolik riskovat, dokud nebudu vědět, co se tam dole děje.“ Odmlčel se a kýval hlavou k policejním potápěčům oblečeným do jasně oranžových, zatím suchých neoprenu. „Ti policejní náfukové si připadají nepřekonatelní. Chtějí tam dolů poslat další tým.“

„Sebevražda je leckomu vlastní," připustil Giordino, zívaje s otevřenou pusou. „Třeba já. Já bych tam nelezl ani s atomovou ponorkou. Ne, tohle nevypadá jako prácička pro synáčka paní Giordinové. Chci umřít v posteli v náručí šarmantní krásky z Dálného východu."

„Nechte ho, ať se vypovídá," škádlil ho Pitt. „Mívá totiž někdy ve tmě halucinace."

„Aha," zabručel Reinhardt, ačkoli nerozuměl ničemu.

Pitt nakonec vstal a obrátil se k Franku Mancusovi. „Je tam past," řekl prostě.

Mancuso jen přikývl. „Souhlasím. Ústí chodeb ke komorám s poklady na Filipínách byla plná nástražných bomb, které se odpalovaly při kopání. Japonci se pokoušeli zajistit chodby tak, aby se mohli pro poklady vrátit, zatímco Němci zajistili všechno, tak aby se kořist zničila i s vetřelcem."

„To, co dostalo mé chlapy dole," vrtěl hlavou Reinhardt – slovo zabít nedokázal vyslovit, „rozhodně nebyla bomba."

Jeden z oficiálů se odpojil od ostatních a kráčel k Pittovi. „Kdo jste a koho tady zastupujete?" zeptal se ostrou němčinou.

Pitt se otočil k Reinhardtovi, který ihned otázku přeložil. Pak se obrátil k tomu neslušnému pánovi. „Řekni mu, že nás tři sem pozvali."

„Vy být Američan?" vysoukal ze sebe Němec. Plynulá angličtina to rozhodně nebyla. Jeho tvář zbělela. „Kdo vám dát povolení pro to tady být?"

„Co je to za šťouru?" zeptal se Giordino s nehranou ignorancí.

Reinhardt si nedokázal odpustit mírné pousmání. „Herr Gert Halder, ministerstvo muzejnictví. Herr Dirk Pitt a jeho tým z americké Národní podmořské a oceánské agentury. Přijeli na osobní pozvání Herr kancléře Langeho."

Halder právě dostal pěstí na solar. Brzo se však vzpamatoval, narovnal se, či spíš se vytáhl co nejvýš a pokusil se ohromit Pitta svým teutonským chováním. „Co tu hledáte?"

„Totéž co vy," odvětil klidně Pitt dívaje se na nehty. „Pokud jsou záznamy z výslechů německých důstojníků v Berlíně a v našem Kongresu pravdivé, někde tady pod tajným letištěm mohou být ukry-

ta umělecká díla v počtu osmnácti tisíc kousků. Mohli bychom dokázat pravdivost některých výpovědí, hovořících o tajném letišti a komoře ukryté pod vodní clonou.“

Halder si najednou uvědomil, že tyhle chlapíky, kteří si tu teď hráli na otrlé, rozhodně neohromí. V modrozelených neoprenech vypadali dost nebezpečně. „Aha. Jistě tedy víte, že všechny umělecké předměty, které zde naleznete, patřit Německu, pokud se nenajde jejich majitel, a předměty nemoct být vráceny.“

„Jsme si toho plně vědomi,“ řekl Pitt. „Nás zajímá jediný kousek.“

„Který?“

„Zatím vám to nemohu říci.“

Halder vytáhl poslední trumf. „Trvám na tom, že do komory první vstoupit policejní tým potápěčů.“

.,S tím si neděláme starosti.“ Giordino se uklonil a ukazoval směrem k černé vodě. „Pokud tam dolů pošlete někoho ze svých zástupců, třeba se mu povede dostat se tam i zpátky, a my budeme vědět, co je tam v té černé satanské díře sežralo.“

„Už jsem přišel o čtyři potápěče,“ připomněl hořce Reinhardt. „Jsou nejspíš mrtví. Poslat další muže na smrt jen proto, že ignorujeme neznámo, není přípustné.“

„Oni být profesionálové,“ blábolil Halder.

„Mí lidé taky. Nejlepší námořní potápěči, pane. Ve vynikající kondici. Měli za sebou mnohem tvrdší trénink než vaši policejní potápěči.“

„Mohu navrhnout kompromis?“ vložil se do hovoru Pitt.

Halder přikývl. „Myslím, že vás budu poslouchat.“

„Sestavíme sedmičlenný ponorný tým. Mancuso je důlní inženýr, expert na podmořské tunely a podvodní těžbu, Al a já jsme cvičení na podmořské záchranné operace. Pak tam budou potápěči poručíka Reinhardta, experti na výbušniny, kteří odpálí v případě potřeby překážky. Policejní potápěči budou tvořit zálohu a lékařské zajištění.“

Halder hleděl do Pittových očí a viděl v nich jen upřímnou nabídku. Pitt navrhl rozumný a plně zdůvodnitelný postup. Halder se donutil k úsměvu. „Kdo jde první?“

„Já!“ nezaváhal Pitt ani na okamžik.

Jeho jednoslabičné slovo se neslo velkou jeskyní po několik vteřin a v jeho ozvěně se napětí pana Haldera rozpustilo. Podal Dirkovi ruku.

„Jak chcete.“ Sevřel Pittovu dlaň a vypnul hruď, aby svému gestu dodal tu správnou prušáckou noblesu. „Herr Pitt, uvědomujete si ale, že pokud dojít v důsledku nějakých výbuchů k poškození cenných předmětů, vše padat plně na vaši hlavu.“

„V takovém případě, Herr Halder, vám ji položím sám na špalek a myslím to doslova.“ Na Pittově tváři se rozlil blažený úsměv.

Pitt nastavil čas na malém počítači visícím na lanku připevněném ke kyslíkové bombě a naposledy zkontroloval regulátor a kompenzátor vztlaku. Nejméně už popatnácté, poté co sestoupil dolů z žebříku z Clausenova políčka, hleděl dolů do černé zející vody.

„Kolečka se dala do pohybu,“ poznamenal Giordino, když si utahoval popruhy.

Pitt se starostlivě drbal na bradě.

„Co myslíš, že nás tam dole čeká?“ zeptal se Mancuso.

„Na půlku záhady jsem přišel,“ řekl Pitt. „Jenže ty přeříznuté kabely, pro to nemám žádné vysvětlení.“

„Jak funguje tvůj akustický článek?“ zeptal se Mancuso.

Pitt vložil náustek do úst a začal si zpívat: „Já mám koně, vraný koně, to jsou koně…“ Slova sice zněla tlumeně, ale rozumět jim bylo.

„Můj neohrožený führere, dejme se na cestu,“ recitoval Giordino.

Pitt kývl na Reinhardta, kterého doprovázel další potápěč. „Připraveni, pánové? Držte se v rozestupech dvou metrů, prosím. Viditelnost je tak čtyři metry, neměl by to tedy být problém. Budeme s vámi mluvit přes akustické články.“

Reinhardt mávl rukou a začal v němčině vydávat pokyny policejním potápěčům za sebou. Pak zasalutoval Pittovi. „Po vás, pane.“

Nadešel čas sestupu. Pitt zvedl obě ruce se vztyčenými ukazováčky. „Jsem ve středu. Franku, dva metry za mnou a vlevo. Ale, ty vpravo. Pozor na různé ostré předměty trčící ze stěn.“

Nebylo co dodat. Pitt zapnul baterku, ověřil si zaklapnutí spony na záchranném laně a po hlavě se vrhl do vody. Hodnou chvilku jen splýval, než se začal hlavou napřed nořit do temné vody s kuželem světla před sebou.

Voda byla velmi studená. Dirk sledoval displej počítače. Teplota vody se pohybovala kolem 14 stupňů Celsia. Betonové dno pokrýval zelený sliz a slabá vrstva suti. Dával si pozor, aby si neprotrhl neopren o ostré úlomky sedimentu. Všude kolem něj se zvedala oblaka kalu.

Pitt si po pravdě řečeno vodu dost užíval. Ocitl se ve svém živlu. Namířil kužel světla na strop bunkru. Svažoval se dolů do úzkého tunelu. Bylo to přesně tak, jak předpokládal. Voda na dně byla bahnitá a kvůli částicím volně se pohybujícím ve vodě se viditelnost snížila na necelé tři metry. Zastavil se a vydal příkaz, aby muži zvětšili rozestup. Volně plaval vpřed, až se zem pod ním náhle propadla někam do hlubiny.

Po dalších dvaceti metrech se zastavil a několikrát převrátil. Čekal na Ala s Giordinem. Teď z nich zbyly jen dva stíny za rozmazaným bílým nádechem světla, stále ale drželi svou pozici. Dirk zkontroloval počítač. Podle tlaku, který odečítal z digitálního displeje, se dalo usoudit, že jsou jen v šesti metrech.

Po několika dalších metrech se tunel zúžil a dno se začalo zdvihat. Pitt se pohyboval velmi opatrně, s očima neustále pečlivě sledujícíma možná nebezpečí. Mávl rukou před obličejem a prořízl prsty hladinu. Převalil se na záda a baterkou osvětloval prostor. Hladina se teď leskla jako valící se rtuť jen pár centimetrů před jeho hlavou krytou v masce.

Jako bájný vodní tvor, s lebkou v gumové kapuci, s maskou a regulátorem zlověstně se tyčící v mléčném oparu baterek, se vynořil z chladné vody ve vlhkém vzduchu jakési malé komory. Kopnutím ploutví se vynořil ještě víc a spatřil betonové schodiště, na které se vyhoupl. Zůstal na okamžik ležet.

Zatím se nenaplnily jeho černé vize. Nikde neviděl těla členů německého týmu. Rozpoznal sice místo, kde táhli po slizu na betonu své ploutve, ale jinak nic.

Velmi pozorně kontroloval stěny komory, hledaje nějaké výběžky, které by vypadaly hrozivě. Na vzdálenější straně spatřil ve světle baterky zrezivělé kovové dveře. S nechutí se Dirk postavil a s ploutvemi na nohou se vláčel ke dveřím. Sklonil se k nim a otevřel je – šlo to velmi tiše a snadno, jako by někdo panty promazal v docela nedávné době. Dveře se otevřely dovnitř, ale jakmile Pitt uvolnil tlak, okamžitě na pružinách zaskočily na své místo.

„Tak copak tam máme?“ Frankův hlas se dal rozpoznat, ačkoli zněl v akustické jednotce spíše jako chrčení.

„Řekni mi, co je za těmi dveřmi, a vyhráváš dovolenou za hranicemi všedních dnů,“ vtipkoval Giordino svým neopakovatelným způsobem.

Pitt poklekl, sundal si ploutve a zatlačil dveře o dalších pár centimetrů. Pečlivě sledoval plochu a vzápětí ukazoval na spodní hranu dveří. „Tady je důvod přeštípnutí těch kabelů.“

Giordino přikývl. „Jakmile vešli dovnitř, dveře se zaklaply a spodní hrana kabely přeřízla.“

Mancuso se podíval na Pitta. „Tys říkal, že už znáš zbytek té záhady.“

„Jo,“ zabručel Al. „Třeba takovou drobnost, co zabilo ty nejlepší Němce z nejlepších.“

„Plyn,“ odvětil ostře Pitt. „Jedovatý plyn uvolněný do komory po jejich vstupu.“

„Čirá teorie,“ zavrtěl hlavou Mancuso.

Pitt namířil paprsek světla do vody a sledoval blížící se bubliny Reinhardta a jeho kolegů. „Franku, zůstaneš tady a budeš ostatním bránit, aby někam lezli. Jdeme dovnitř s Alem. Ať se stane cokoli, ujisti se, že všichni dýchají jen z kyslíkové bomby. Nesmí vyjmout regulátor z úst. Za žádných okolností.“

Mancuso rukou naznačil, že rozumí, a obrátil se k hladině.

Giordino se opřel o zeď, ohnul jednu nohu a sejmul ploutev. „Nemá smysl, abych se tu batolil jako kachna.“

Pitt se opřel gumovými botami o hrubý povrch a zkoušel, jak moc na slizu kloužou. Stačil jediný špatný krok a upadl by. Tření prakticky neexistovalo.

Následovala pečlivá kontrola tlaku v bombě. Měl kyslíku na další hodinu. Když vylezl z chladné vody, cítil se teď ve vlhkém vzduchu a ve vodotěsném neoprenu docela spokojeně.

„Dávej pozor," varoval ho Giordino. Pak odsunul dveře a vešel dovnitř po špičkách a tak jemně, jak by to nezvládla snad ani provazochodkyně na laně. Vlhkost najednou poklesla skoro na nulu a uvnitř bylo nezvykle sucho. Dirk se zastavil a kuželem světla projížděl betonovou podlahu hledaje našlápné pasti či lanka vedoucí k náložím nebo nádobám s plynem. Našel to. Velmi slabý šedivý a skoro neviditelný vlasec ležel přímo u prstů jeho nohou.

Paprsek světla už také narazil u jedné ze zdí na kanystr označený jako FOSGEN. Díky Bohu, oddechl si Pitt. Fosgen je smrtelně jedovatý pouze při nádechu. Nervový plyn byl Němci objeven v průběhu II. světové války. Pár kontejnerů zůstalo i tady, a pro Dirka, Ala i ostatní bylo velkým štěstím, že nedošlo k jejich aktivaci. Agens nervového původu působil dotykové při styku s lidskými tkáněmi. Potápěči měli holé dlaně a i kolem očí bylo dostatek místa, kudy jed mohl proniknout do krve.

„S tím plynem jsi měl pravdu," připustil Giordino.

„Těm námořníkům už bohužel nepomůžeme."

Našel další čtyři plynové pasti, dvě z nich byly aktivní. Fosgen odvedl svou smrtící práci.

Němečtí potápěči leželi v různých polohách všude kolem. Al sňal jejich regulátory a dýchací přístroje. Bylo příliš pozdě. Pitt se ani nenamáhal jim měřit puls. Modrá barva jejich kůže a oči vyvrácené v sloup jasně dokumentovaly, že jejich pozemská cesta už dávno skončila.

Pitt zamířil paprsky světla na dlouhou galerii. Najednou ztuhl.

Shora se mu přímo do očí dívala ženská postava s hlavou v póze kokety. Její tvář s výraznými lícními kostmi a růžovou pletí se na něj dokonce usmívala.

Nebyla tam sama. Kolem ní stála celá skupinka žen, jejichž nemrkající oči zíraly na vetřelce. Byly nahé, jen v dlouhých kadeřích až po kolena.

„Vždycky jsem chtěl umřít v náručí Amazonek," vzdychl si ohromený Giordino.

„Nebuď taková měkkota,“ varoval ho Pitt. „Jsou to jen nabarvené sochy.“

„Alespoň jednou kdybych je mohl formovat podle živých modelů!“ vzdychal malý Ital.

Pitt obešel sochy v životní velikosti a světlem mířil nad jejich hlavy. Všude kolem visely obrazy ve zlatých rámech. Kam bylo možno dohlédnout, ukrývaly se tu na regálech v několika vrstvách obrazy, sochy, náboženské artefakty, tapiserie, vzácné tisky, starodávný nábytek a archeologické nálezy. Všude tu ležely nějaké bedny a otevřené krabice.

„Mám takový dojem,“ poznamenal Pitt do mluvítka, „že jsme právě udělali hodně lidiček šťastnými.“

37

Němci si počínali velmi systematicky a efektivně. Během čtyř hodin přijeli experti na dekontaminaci a začali plyn odčerpávat. Do komory plné pokladů už vedly různorodé hadice. Na povrchu stála dekontaminační cisterna, do které se odčerpávala jedovatá atmosféra. V téže době Reinhardtův tým zlikvidoval našlápné pasti a nádoby s fosgenem předal chemikům. Pak teprve přenesli své mrtvé kamarády do čekajících sanitek.

Nadešla druhá fáze. Do propadliny v poli bylo zavedeno silné hliníkové potrubí připomínající stéblo, které po připojení na výkonné čerpadlo začalo přečerpávat vodu do nedalekého potoka. Vzápětí nastoupil technický tým, který začal odkrývat původní sestupovou rampu do bunkru, na konci války zavalenou.

Mancuso stále chodil kolem a každou chvilku se díval na přístroje ukazující klesající hladinu jedovatého plynu v bunkru.

Pak došel k rampě a sledoval i rychle klesající hladinu vody. Neustále počítal, díval se na hodinky. Nemohl se dočkat okamžiku, až bude moci bezpečně vstoupit do prostoru, v němž nacisté ukryli své nakradené poklady.

Giordino si zatím náležitě schrupnul. Našel si k tomu sice jen staré zplesnivělé lůžko po bývalém mechanikovi Luftwaffe, ale přesto se do něj s velkou chutí zahrabal.

Pitt předal všechny důležité informace Halderovi s Reinhardtem, aby vzápětí přijal pozvání Frau Clausenové na domácí krmi v jejich útulném statku. Pak se vrátil do bunkru a zaháněl nudu prohlídkou starých letadel. Zvláště kroužil kolem letounu Messerschmitt 262. Obdivoval jeho štíhlý doutníkovitý trup, trojúhelníkovitý vertikální stabilizátory a poněkud nevzhledné nádrže visící na podvěsech žiletku připomínajících křídel. Vedle černých křížů na bílých křídlech a na trupu zlověstně zdobila ocas i svastika. Jediným dalším označením pak byla velká devítka na přídi před kokpitem.

Pozoroval první proudový letoun, který opravdu létal. Měl zachránit Německo, ale začal se vyrábět příliš pozdě. Ale už jen zprávy o něm způsobovaly britským a americkým pilotům vrásky.

„Létá na křídlech andělů.“

Pitt se otočil a spatřil Gerta Haldera stojícího za sebou. Němcovy modré oči také zálibně hleděly do kokpitu stíhačky.

„Vypadáte docela mladě na to, abyste ji pilotoval,“ usmál se Pitt.

Halder zavrtěl hlavou. „Ten citát nebýt můj. Adolf Galland, naše letecké eso v době II. světové války.“

Halder hleděl na eskadru letounů na dně rozlehlého bunkru duchů. „Vláda mi rozhodně nedá dostatek prostředků, abych zde vytvořil expozici. Budu mít štěstí, když jich šest dostanu někam do muzea.“

„Co s těmi ostatními?“

„Prodat je v aukcích soukromým sběratelům a muzejníkům kdekoli.“

„Docela rád bych si jednu takovou taky opatřil,“ řekl Pitt odhodlaně.

Halder už na svého kolegu hleděl bez jakékoli známky arogance. Na jeho rtech se dokonce objevil úsměv. „Kolik jich tady vůbec je?“

Pitt udělal krok zpět a v duchu začal letouny sčítat. „Podle mne čtyřicet přesně.“

„Skoro správně. Devětatřicet.“

Pitt začal znova počítat a znovu se dostal na čtyřicet. „Nechci se hádat, ale…“

Halder mu ale rukou naznačil, aby mlčel. „Pokud se podařit jednu stíhačku při otevření rampy dostat ven a odvézt ji za hranice, než začnu s oficiálním soupisem, pak…“

Halder ani nemusel toto prohlášení dokončit. Pitt slyšel dobře, ale nějak se mu nechtělo chápat smysl té věty. Me-262 představoval muzeální poklad obnášející víc než milion dolarů. Pokud by stíhačka byla v dobrém technickém stavu, což ta zdejší splňovala.

„Kdy chcete zahájit soupis?“ zeptal se Pitt v naději, že dobře rozuměl.

„Nejdříve se pustím do katalogizování nalezených sbírek.“

„To ale bude trvat týdny.“

„Možná měsíce.“

„Proč?“ zeptal se Pitt Haldera se značnou netrpělivostí.

„Říkat tomu pokání. Byl jsem na vás nemístně hrubý. Povinnost nějak ocenit vaši odvahu při průniku do komory a poděkování za záchranu pěti lidí. Jsem si také vědom, že bez vás bych ze sebe udělal troubu a nakonec nejspíš přijít i o práci, kterou mám rád.“

„Chcete říct, že přehlédnete, když tu jednu stíhačku uzmu.“

„Je jich tu tolik, nikdo si ani nevšimnout, že tu ta čtyřicátá není.“

„Jsem vám zavázán,“ řekl Pitt upřímně.

Halder se na Dirka podíval. „Požádal jsem svého přítele od zpravodajců, aby mi o vás sehnat nějaké informace. Jsem přesvědčen, že messerschmitt bude skvělým doplňkem vašeho troj motorového forda.“

„Vaši přátelé mají velmi dobré informace.“

„Jsem přesvědčen, že jako fanda technických hračiček se o ten letoun náležitě postarat.“

„Nepochybně ho uvedu do originálního stavu,“ slíbil Pitt.

Halder si zapálil cigaretu a zvolna se opřel o nádrž. Vydechoval modrý kouř. „Najměte si otevřený nákladňák. Večer už bude rampa dost široká, aby šel letoun vytáhnout ven. Jsem si jist, že vám poručík Reinhardt a jeho kolegové rádi pomáhat s vaší poslední akvizicí.“

Aniž by mohl ohromený a zcela zaskočený Pitt cokoli říci, Halder se otočil a odešel.

Trvalo dalších osm hodin, než výkonné čerpadlo odsálo většinu vody a vzduch v galerii konfiskátů bylo možné bez obav dýchat. Halder stál na židli s megafonem, konzultoval s týmem expertů a historiků. Dával dohromady všechny německé politiky i úředníky, kteří chtěli při otevření pokladnice asistovat. Clausenovo salátové pole podupali novináři z různých médií, jež se také se domáhali vstupu. Halder ale podléhal přímým rozkazům z Bonnu. Základní podmínka říkala, že do galerie smí vstoupit novináři až po ukončení základní obhlídky nahromaděné kořisti.

Galerie se za ocelovými dveřmi táhla do dálky skoro půl kilometru. Regály a bedny se vršily až do výšky čtyř metrů. Navzdory vodní překážce nepronikla díky vodotěsným dveřím a kvalitní betonové konstrukci dovnitř komory žádná vlhkost. Dokonce i velmi jemné předměty dlouhodobé skladování vůbec nepoškodilo.

Němci začali okamžitě fotografovat, zahájili prvotní restaurátorské práce, zprovoznili laboratoř i dokumentační zázemí. Po krátké poradě se Halder přesunul do provizorní kanceláře v galerii, kterou mu vybavili nábytkem, telefony a faxem.

Pitt procházel suchým tunelem společně s Mancusem. Nechtělo se mu věřit, že všechny práce trvaly necelých čtyřiadvacet hodin.

„Kde je Al?“ zeptal se Frank.

„Shání náklaďák.“

Mancuso hleděl na svého šéfa nevěřícným pohledem. „Doufám, že tě nenapadlo naložit nějaká umělecká díla a spakovat se odtud. Viď, že ne? Pokud ale chceš, tak beze mne. Jinak tě ti milovníci kyselého zelí zastřelí dřív, než se tady z toho pole dostaneme.“

„Pokud máš ty správné známé na správných místech, tak ne,“ sdělil mu Pitt stokrát ověřenou pravdu.

„O tom nechci ani slyšet. Ať už máš za lubem cokoli, se mnou nepočítej.

Prošli vchodem do galerie a vstoupili do Halderovy kanceláře, umístěné hned za dveřmi u jedné stěny. Halder je ihned přivítal pokynutím ruky a ukázal na skládací židličky. Telefonickou konzultaci na jedné ze čtyř linek ale nepřerušil. Teprve když se posadili, zavěsil.

„Jsem si vědom, že máte od kancléře Langa souhlas se podívat, kamkoli vám zachce, ale než se přehrabovat ve všech těch krabicích a bednách, můžete mi říci, co vlastně hledáte.“

„Umělecké předměty z japonské ambasády v Berlíně,“ odvětil Pitt.

„Vy si myslíte, že je tady najít?“

‚Neměli čas je do Japonska odvézt,“ vysvětloval Mancuso. „Rusové obklíčili město. Velvyslanec ve spěchu opustil budovu a utekl do Švýcarska. Podle některých dokumentů bylo domluveno, že se Němci postarají o umělecké předměty. Podle všeho je ukryli někde pod letištěm.“

„Pak by mohly být někde tady?“

„Přesně tak.“

„Proč se ale Američané tolik zajímají o japonské umění?“

„Promiňte," řekl přímo Pitt, „nejsme oprávněni vám dát takovou informaci. Mohu vás jen ujistit, že vám nezpůsobíme žádné problémy."

„Co ale Japonci? Budou požadovat, abychom vrátit jejich majetek."

„My rozhodně nehodláme něco vlastnit," ujistil Haldera Mancuso. „Chceme jen nafotografovat některé kousky."

„Dobrá, pánové," oddechl si Halder. Pak si Pitta znovu změřil tvrdým pohledem. „Věřím vám, Herr Pitt. Dohodli jsme se. Udělejte, co muset. Já dodržím své slovo."

Když opouštěli Halderovu kancelář, Mancuso si neodpustil: „O čem to sakra mluvil? Jakou máš s ním dohodu?"

„Naverboval mne."

„Naverboval tě?"

Pitt jen krátce přitakal. „Právě mě přijali k Luftwaffe."

Regál s japonským uměním našli necelých padesát metrů od soch, které kdysi krášlily muzea Evropy. Němci už zde natáhli elektrické vedení z přenosného generátoru, takže tu svítily silné reflektory osvětlující obrovské množství cenností, jejichž objem a ani cenu nešlo odhadnout.

Japonské artefakty se daly snadno odlišit, protože byly popsány japonským písmem kana a skladovací bedny byly nádherně vyřezávané. Mnohem krásnější než hrubé bedny, v kterých byla uložena ostatní kořist.

„Podívejme se nejdříve sem," rozhodl Mancuso ukazující na malou schránku. „Má tu správnou velikost."

„Ty ses zabýval japonštinou, viď? Co je tam napsáno?"

„Schránka číslo 4," překládal Mancuso. „Ve vlastnictví Jeho císařské milosti, japonského císaře."

„To by nám opravdu mohlo pomoci." Pitt velmi zlehka odstranil víko pomocí dláta a kladívka. Uvnitř spatřili obraz zobrazující hejno letících ptáků nad horskými vrcholky. „Tohle nebude ostrov," řekl nakonec.

Pak otevřel další dvě schránky, ve kterých sice našel obrazy, ale z mnohem pozdějšího období než ze šestnáctého století, v němž ma-

loval Šimzu. Ve většině dalších pak objevili jen porcelán. Na polici už zbyla poslední bedna ve které ale mohl být hledaný obraz.

Mancuso se snažil nevypadat nervózně. Schránka byla mnohem masivnější než ostatní. Zvedl víko a nakukoval dovnitř. „Možná ano. Je tady nějaká voda a pobřeží. Ano, je to ostrov."

„Díkybohu. Chlape, otevři tu bednu."

„Počkej." Tentokrát nebyl uvnitř ozdobný vnější rám, takže Pitt vytáhl obraz za zadní podložku a s třesoucíma se rukama ho položil na horní víko. Ve světle reflektoru si ho začal prohlížet.

Mancuso rychle vytáhl z kapsy katalog děl Masakiho Šimzua a rychle v něm listoval. Srovnával fotografie s obrazem. „Nejsem sice expert, ale na Šimzua to vypadá."

Pitt obracel obraz a studoval druhou stranu. „Tady je něco napsáno. Přečteš to?"

Mancuso se zadrhával. „Ostrov Adžima od Masakiho Šimzua," vyhrkl nakonec. „Máme ho. Tady je Sumovo řídicí centrum. Teď už jen musíme porovnat pobřeží na obraze s našimi satelitními snímky."

Pittovy oči mechanicky prolétávaly po čtyři sta padesát let starém Šimzuově obraze, tedy z doby, kdy se ostrov ještě jmenoval Adžima. Nebude to právě selanka tenhle ostrov nalézt. Nikde ani stopa po pláži, jen vulkanická skaliska nad přirážejícím přílivem, naprosto žádná vegetace. Vypadal opuštěný a zapomenutý, nehostinný a nedostupný. Na první pohled zde nebylo možno zakotvit nebo přistát. Tuto přirozenou pevnost mohl Suma velmi snadno využít a ostrov zajistit před nezvanými útočníky.

„Dostat se dovnitř této skály," vrtěl hlavou Pitt, „mi připadá skoro nemožné. Kdo se o to pokusí, zemře."

Z Mancusovy triumfální tváře už nezbylo nic, jen úšklebek. „Tohle radši vůbec neříkej," špitl. „Tohle ne!"

Pitt se zhluboka zadíval do očí důlního inženýra. „Proč ne? Dostat se tam už nebude náš problém."

„To se tedy pleteš." Frank si otřel pot z čela. „Cadillac i hondu sfoukla přívalová vlna, Jordan nemá jinou šanci než tam poslat tebe, mne a Ala. Na to nezapomínej."

Pitt to věděl velmi dobře. Mancuso měl pravdu. Willy Jordan měl poslední tři muže, kteří se budou muset pokusit o přímý úder na Sumovu Dračí sluj, odkud mohl odpálit svůj nukleární arzenál.

38

Prezident hleděl do otevřené složky na stole. Když vzhlédl, na jeho tváři se zračil neradostný stav jeho duše. „Vážně to chtějí udělat? Co když jen hrají vysokou hru?“

Jordanova tvář se ani nepohnula. „Ne, pane, oni to myslí naprosto vážně.“

„To je ale nepředstavitelné.“

Jordan mlčel a nechal prezidenta napospas jeho pochybám. Ten chlap se snad vůbec nezměnil. Vypadal úplně stejně, jako když ho Jordan poprvé poznal coby nového reprezentanta, zvoleného do Senátu za Montanu. Tatáž protáhlá postava, jasné modré oči, otevřená a přátelská povaha. Obrovská moc ho nijak nezkazila. Byl to zdvořilý a srdečný politik, vlídný k personálu Bílého domu, jenž jen málokdy zapomínal na něčí narozeniny.

„Proboha, přece nepošleme na jejich ostrovy invazní flotilu!“

„Jsou dost paranoidní, protože už proti nim stojí i světové veřejné mínění,“ poznamenal Donald Kern. „Rusko i Čína se demokratizují, země východního bloku získávají nezávislost, v Jižní Africe probíhají svobodné volby a na Středním východě se pořád přidávají polínka do ohníčku. Lidé ve světě se začínají ptát, zda Japonci nezašli až příliš daleko a příliš rychle.“

Kern kývl. „Jejich ekonomická agresivita přesáhla všechny meze. Čím víc trhů dobyli, tím víc přituhuje v jejich politických deklaracích.“

„Nikdo jim ale nemůže vyčítat, že si budují ekonomický svět podle toho, jak jim to vyhovuje,“ namítl Jordan. „Etika obchodu se může významně lišit. Nevidi nic nemorálního na využívání obchodních příležitostí a zúročují slabost těch druhých bez ohledu na pobouřené hlasy. Považují za zločin, když se jim brání v jejich systematickém pokroku. Musíme si připustit, že po druhé světové válce jsme se na zámořských trzích chovali přesně stejně.“

„Já se s vámi nepřu,“ zvedl prezident smířlivě ruce. „Přece jen bychom našli par minulých i současných představitelů, které lze považovat ze světce.“

„Kongres i země evropského trhu se připravují na silný protitlak proti Japonsku. Pokud dojde k přijetí embarga a znárodnění japonských korporací, Tokio se pokusí vyjednávat, ale Suma se svými nohsledy již připravili odplatu.“

„Vyhrožovat atomovými výbuchy a ničením je…“

„Hrají o čas,“ vysvětloval Jordan. „Jejich celosvětový obchodní trust představuje jen malou část jejich celkového konceptu. Japonci žijí na ostrovech které jsou velmi hustě osídlené. Sto dvacet pět milionů lidiček na území ne větším než Kalifornie, a to ještě většinu zabírají neobyvatelné hory. Jejich dlouhodobým, i když nevysloveným cílem je během krátké doby vyvézt miliony vzdělaných lidí do ostatních zemí a vytvořit kolonie silně loajální vůči Japonsku. Brazílie je typickým příkladem, koneckonců i USA, když vezmeme v úvahu imigraci na Havaj a do Kalifornie. Japonci jsou posedlí přežitím a na rozdíl od nás plánují na desetiletí svou budoucnost. Pomocí ekonomiky a obchodních vazeb vytvářejí globální světovou společnost, postavenou na japonských tradicích a kultuře. Ani si neuvědomují, že Sumovi jde o jediné – stát se nejvyšším představitelem tohoto spolku.“

Prezident se znovu podíval do složky. „A on si teď navíc rozmístí atomové bomby po celém světě, aby ochránil ten svůj zločinecký spolek.“

„Nemůžeme obviňovat japonskou vládu a ani Japonce obecně,“ připomněl Jordan. „Jsem naprosto přesvědčen, že premiér Junširo stojí zcela stranou a nemá ani nejmenší ponětí, co Hideki Suma se svými průmyslníky, finančníky a mafiánskými bossy připravil. Premiér bezpochyby neví nic o atomovém arzenálu ani o projektu Kaiten.“

Prezident pozvedl otevřené dlaně. „Možná bych měl svolat tajnou schůzku s Junširem a informovat ho o zjištění našich výzvědných služeb.“

Jordan zavrtěl hlavou. „Pane, nic takového bych nedoporučoval. Alespoň ne do okamžiku, než odřízneme té rybě hlavu.“

„Když jsme se naposledy sešli, neměl jste polohu jejich detonačního centra.“

„Máme horkou stopu a už jsme blízko.“

Prezident se na Jordana podíval s obnoveným respektem. Věděl velmi dobře, že jeho osobní zpravodajec slouží oddaně vlasti i jeho cestě vzhůru. Jordan sloužil u výzvědných služeb prakticky od skončení střední školy. Prezident si samozřejmě všiml vrásek, které se vryly do Jordanovy tváře za ta léta plná stresu a obav. Jordan polykal tablety Maaloxu proti překyselení žaludku, jako by šlo o popcorn.

„Víme, kde jsou rozmístěna vozidla s atomovými bombami?“

Kern odpověděl. „Ano, pane. Při sledování jedné dodávky jsme objevili mapu rozmístění. Suma připravil velmi dokonalý a precizně promyšlený plán.“

„Předpokládám, že jsou rozmístěné v hustě osídlených oblastech, aby zabily co nejvíce amerických občanů.“

„Naprosto obráceně, pane prezidente. Jsou strategicky rozmístěné tak, aby došlo k co nejmenším ztrátám na životech.“

„Pak tomu nerozumím.“

„Po celých USA a v ostatních rozvinutých zemích,“ vysvětloval Kern, „budou atomové automobily rozmístěny ve sladěných pozicích v opuštěných oblastech, tak aby jejich synchronizované výbuchy vyvolaly elektromagnetický impuls, který se ze země přesune do atmosféry. Vytvoří se tím jakýsi deštník řetězové reakce, který přeruší spojení se všemi světovými komunikačními satelitními systémy.“

„Všechny rozhlasové i televizní sítě přestanou existovat,“ doplnil Jordan. „Federální i místní vlády, vojenská velitelství, státní i místní policie, hasiči, záchranáři, první pomoc a veškerá doprava se zastaví, protože nemohou pracovat bez přísunu informací.“

„Svět bez komunikace,“ ošíval se prezident, „ne, to nemůže vyjít.“

„Jenže situace bude ještě horší,“ řekl zlověstně Kern. „Mnohem horší. Pane prezidente, už jste slyšel, co se stane, když se k počítačovému disku či pásku přiblíží silné magnetické pole?“

„Vše se vymaže.“

Kern pomalu přikývl. „Elektromagnetický impuls po nukleární explozi odvede stejnou práci. V okruhu stovek kilometrů od epicentra výbuchu se zcela vymažou paměti všech počítačů. Křemíkové čipy a tranzistory, páteř našeho moderního počítačového světa, jsou zcela bezmocné proti impulsu šířícímu se po elektrickém, telefonním

a bezdrátovém anténním obvodu. Vše kovové bude impuls převádět od potrubí, zábradlí či mikrovlnných zdrojů a ocelových výztuží uvnitř budov.“

Prezident hleděl na Kerna s úžasem v očích. „Pak tedy nastane totální chaos.“

„Ano, pane. Dojde k zhroucení celého systému našeho současného života s katastrofickými důsledky, z kterých se nikdy nevzpamatujeme. Všechny záznamy v bankách, pojišťovnách, velkých korporacích, malých firmách, v nemocnicích, supermarketech, v obchodních domech – ten seznam je nekonečný – prostě zmizí včetně všech vědeckých zjištění a třeba i konstrukčních projektů.“

„Všechny disky, všechny pásky?“

„Ve všech domácnostech a ve všech kancelářích,“ dodal Jordan.

Kern sledoval prezidenta, který se pokoušel znovu získat ztracenou rovnováhu. „Všechna počítačová elektronika, která pracuje přes paměti, jako například zapalování a vstřikování moderních automobilů, ovládání vlakových souprav či navigace letového provozu přestanou fungovat. Zvláště v leteckém provozu to vše bude mít šílené následky. Na zem se zřítí stovky letadel, protože posádky nedokážou převzít manuální pilotáž.“

„Nesmíme zapomenout na běžné pomůcky v domácnosti, bez nichž bychom si už život ani neuměli představit,“ pokračoval Jordan. „Všechny budou k nepotřebě – mikrovlnky, videopřehrávače a bezpečnostní systémy. Jsme až příliš závislí na počítačových čipech, aniž jsme vzali v úvahu, jak snadno je lze zničit.“

Prezident zvedl pero a klepal jeho koncem o desku stolu. Jeho tvář zpopelavěla, vrásky se prohloubily. „Nemohu připustit, aby takové hrozby ohrožovaly americký národ na jeho cestě do jednadvacátého století,“ prohlásil bezvýrazně. „Musíme začít zvažovat veškeré důsledky útoku, třeba i jaderného na jejich skladiště hlavic a detonační centrum.“

„Pokud vám mohu radit, pane prezidente,“ vrtěl hlavou Jordan hovoře velmi tiše, „tak bych to vyjma posledního návrhu nedělal.“

„Rayi, jak to myslíte a co máte za lubem?“ otázal se prezident se zájmem.

„Sumovo centrum nebude v provozu dříve než za týden. Pokusme se realizovat plán, jímž zničíme jeho centrum zevnitř. Pokud se to povede, zabráníme obrovskému nárůstu protiamerických nálad všude ve světě, které se nepochybně objeví, pokud zaútočíme na spřátelený národ.“

Zamyšlený prezident jen tiše přikývl. „Máte pravdu. Jakékoli omluvy by později neměly váhu a nikdo by je neposlouchal.“

„Čas zatím nehraje proti nám. Nikdo vyjma mého týmu SPT a nás tří o projektu Kaiten neví,“ pokračoval Jordan.

„Což je dobře,“ přitakal Kern. „Pokud by Rusové věděli, že mají svou matičku Rus prošpikovanou atomovými náložemi, určitě by neváhali s okamžitou a rozsáhlou invazí do Japonska.“

„Nic takového nemůžeme připustit,“ uznal prezident.

„Nemůžeme také ohrozit nevinné Japonce, kteří nemají ani nejmenší představu o Sumově hrůzném plánu,“ dodal Jordan klepaje nehtem o stůl.

Prezident vstal a ukončil poradu. „Pánové, máte čtyři dny. Máte šestadevadesát hodin.“

Jordan si s Kernem vyměnili poněkud tuhé úsměvy.

Útok na Sumovu základnu byl samozřejmě předjednán dávno před jejich vstupem do Oválné pracovny. Stačilo zvednout telefon a uvést celou operaci do pohybu.

39

Ve čtyři hodiny ráno vypadala malá vládní přistávací plocha ve Woodmooru, stát Maryland, opuštěně. Žádné světlomety kolem úzkého pásu asfaltu. Jediným signálem, že tu přistává noční let, byl trojúhelník modrých rtuťových výparů z pouličního světla na křižovatce dvou prašných cest, který ukazoval na jižní konec ranveje.

Pak se před úsvitem ozvalo tichou nocí jemné hučení proudového letounu se zataženými klapkami. Rozsvítily se světlomety na přídi letounu osvětlujíce půlící čáru na dráze. Gulfstream s označením CIRCLEARTH AIRLINES na trupu bezproblémově přistál a teď již roloval k velkému džípu Jeep Grand Wagoneer.

Po necelých třech minutách se otevřely dveře a vystoupili dva muži, jejichž zavazadla byla již také vyložena. Letoun se na dráze obrátil a zmizel v temnotě. Když na černé obloze utichl řev motorů, admirál Sandecker pevně stiskl Dirku Pittovi a Alu Giordinovi ruce.

„Gratuluji vám," řekl velmi vřele. „Odvedli jste skvělou práci."

„Nevíme ještě nic," bránil se Pitt. „Pomohly Mancusovy fotografie při identifikaci ostrova?"

„Jistě," přikývl Sandecker. „Ostrov byl mezi rybáři nazýván Adžima až do sedmnáctého století. Na dnešních mapách nese jméno Soseki. Protože jméno Adžima se šířilo hlavně ústně, úplně se na něj zapomnělo."

„Kde ten ostrov leží?" zeptal se Giordino.

„Šedesát kilometrů od pobřeží východně od Eda."

Pittovu tvář náhle přelétl stín připomenuté obavy. „Co víme o Loren?"

Sandecker tentokrát zavrtěl hlavou. „Prý jsou s Diazem naživu a drží je na nějakém skrytém místě."

„Vážně?" syčel rozčílený Pitt. „Takže jste je tam nechali. Žádná záchranná operace se nekonala, co?"

„Pokud nebude zlikvidována skutečná hrozba, prezident má svázané ruce."

„Já chci chrupat," škemral Giordino v zoufalé snaze změnit třaskavé téma. „Dejte mi nějakou postýlku."

Pitt se na malého Itala zle zašklebil a kývl směrem k němu. „Neposlouchejte ho. Od odletu z Německu neotevřel ani jedno oko.“

„Koukám, že jste si užili,“ usmíval se Sandecker. „Byl to příjemný let?“

„Spal jsem. Pořád jsem ze sebe ještě tu únavu z letu nesetřásl.“

„A Frank? Zůstal u těch uměleckých nálezů?“ zeptal se Sandecker.

Pitt přikývl. „Před odletem dostal od Kerna rozkaz, aby sbalil všechna japonská díla z berlínské ambasády a odvezl je do Tokia.“

„Kouřová clona pacifikující Němce,“ usmál se Sandecker. „Umělecká díla ve skutečnosti uskladníme v San Francisku. Až přijde čas, prezident projeví svou dobrou vůli a vrátí je japonskému lidu.“ Sandecker ukázal na sedadla v džípu. „Nastupte si. Vzhledem k tomu, že vypadáte jako bystří kluci, a bez ohledu na to, že jste zarostlí jako medvědi, nechám vás řídit.“

„Pro mě za mě,“ odsekl Pitt.

Hodili své bágly dozadu. Pitt se vsoukal za volant, zatímco Giordino se Sandeckerem nastoupili z opačné strany. Sandecker si sedl vedle Pitta, Giordino dozadu. Pitt zařadil rychlost a vyjel s vozem na cestu vedoucí k bráně skryté ve stromořadí. Strážný v uniformě přistoupil, chvilku hleděl dovnitř, pak Sandeckerovi zasalutoval a mávnutím ruky je vyprovodil na druhořadou vesnickou silnici.

Po třech kilometrech Pitt džíp otočil na Capital Beltway a zamířil k ranním světlům Washingtonu. Doprava se ještě nestačila rozproudit. Velký vůz s pohonem všech čtyř kol se hnal po vozovce příjemnou rychlostí 110 kilometrů za hodinu.

Několik minut všichni mlčeli. Sandecker nepřítomně hleděl přes přední sklo. Pitt dobře věděl, že starý lišák nevstává z postele za kuropění, jen aby je přivítal. Tentokrát chybělo i jeho havana, ruce měl sepnuté na hrudi a nedokázal své vnitřní napětí přesvědčivě zastírat. Jeho oči připomínaly kostky ledu. Myslel na nějaké vážné věci a Pitt v nich měl své místo.

Proto mu nabídl únikovou cestu. „Kampak nás pošlete teď?“ zeptal se.

„Ještě jednou,“ zabručel Sandecker zjevně vyrušený z rozjímání.

„Kampak náš orel mává křídly a kam nás zanese? Nejspíš to budou placené prázdniny, že?“

„Vážně to oba chcete vědět?“

„No, vlastně ani ne, ale vy mi to stejně řeknete, nemýlím-li se.“

Sandecker zhluboka zívl, aby tu agónii prodloužil. „Bohužel už na vás čeká další aeroplán.“

„Kampak to bude?“

„Do Pacifiku.“

„Ten je dost veliký. Kam přesně?“

„Palau. Pracovní skupina, či spíš co z ní zbylo, si tam na styčném a kontrolním bodu vymění základní informace s rezidentem s oblastní působností.“

„Lidsky řečeno, máme schůzku s Melem Pennerem.“

Sandecker se usmíval a v jeho očích se rozlila o něco větší pohoda. „Dirku, vy máte prapodivnou vlastnost. Vždycky udeříte hřebíček na hlavičku.“

Pitt však zůstával ostražitý. Ostří sekery se povážlivě nachýlilo. „Kdy?“ zeptal se rychle.

„Za hodinu a padesát minut. Letíte běžnou linkou z Dullesova letiště.“

„Pročpak jsme tam rovnou nepřistáli,“ durdil se naoko Pitt. „Mohl jste si ušetřit to ranní zívání.“

„Bezpečnostní důvody. Kern považuje za bezpečnější dojet k terminálu vozem, vzít si lístky a nastoupit podobně jako všichni ostatní turisté do jižních moří.“

„Pak bychom se asi měli převléknout.“

„Kern už sem poslal pradláka. Dostanete kufry plné čistého oblečení.“

„Rozumný krok. Taky to znamená, že až se vrátím, budu muset přestavět celý bezpečnostní systém ve svém hangáru.“

Pitt raději nepokračoval a sledoval reakci ve zpětném zrcátku. Když vyjeli na beltway, zavěsil se za ně jakýsi vůz a stále se jich držel. Navíc udržoval stejnou vzdálenost. Vypnul regulátor rychlosti a mírně přidal. Světla vzadu se na okamžik vzdálila, ale za chvíli opět zaujala stejnou pozici.

„Něco se děje?“ zeptal se Sandecker.

„Někdo nám visí na ocase.“

Giordino se otočil a hleděl do velkého zadního okna. „Kdyby jen jeden, rovnou tři dodávky v konvoji.“

Pitt se starostlivě podíval do zrcátka. Neodpustil si mírný škleb. „Ať už je to kdokoli, neriskuje a poslal na nás celou armádu.“

Sandecker se okamžitě natáhl po palubním telefonu a vyťukal speciální číslo SPT bezpečnostní linky. „Tady admirál Sandecker!“ vyštěkl do sluchátka ignoruje bezpečnostní kódy. „Jsme na Capital Beltway a jedeme na jih k Morningside. Jsme sledováni…“

„Spíš nás štvou,“ přerušil ho Pitt. „Přibližují se nebezpečně rychle.“

Najednou se nad jejich hlavami rozlehla střelba. „Oprava,“ odsekl Giordino. „Štvanice přešla v kanonádu.“

Sandecker sebou hodil na podlahu a velmi rychle mluvil do sluchátka předávaje směr a instrukce. Pitt již zarazil plynový pedál do podlahy. Silný motor o objemu 5,9 litrů nabral otáčky a džíp se rozletěl vpřed rychlostí kolem sto padesáti kilometrů v hodině.

„Agent již informoval dálniční hlídky,“ oznamoval Sandecker.

„Tak ať sebou hodí!“ vybídl je Pitt kličkuje po všech třech pruzích, tak aby pronásledovatelé měli složitější zaměření cíle.

„Nemají oči,“ stěžoval si Giordino. Schoulil se na podlaze právě v okamžiku kdy se vysypalo zadní sklo a vzápětí i polovina předního. „Oni mají zbraně a my nic.“

„To se dá snadno napravit.“ Pitt si Ala změřil rychlým odměřeným pohledem.

„Jakpak?“

„Vyjedeme z téhle prokleté dálnice, kde jsme jako na lopatě, a využijeme zákrut na boční silnici. Pak už budeme ve městě.“

„Odbočka na Phelps Point je přímo před námi,“ připomněl Sandecker vykukující zpoza palubní desky.

Pitt vrhl krátký pohled do zpětného zrcátka. Dodávky byly maskované jako první pomoc. Dokonce neopomněly ani zapnout majáky. Sirény zůstaly vypnuté, přestože se řidiči rozdělili do jednotlivých pruhů vedoucích na jih, aby tak zvýšili svou palební sílu.

Pitt spatřil muže v černém se samopaly. V každé dodávce jeli nejméně čtyři. Útočníci mysleli na všechno. Celkem tedy proti pove-

dené trojce maximálně se švýcarským kapesním nožíkem stál tucet po zuby ozbrojených střelců.

Pitt dostal nápad, jak si pohrát s osudem. Výjezd na Phelps Point byl stále dvě stě metrů před nimi. Neměl čas. Následující salva by je smetla ze silnice. Aniž by se dotkl brzd, aby rudými brzdnými světly nevaroval zabijáky, strhl volant do prudkého smyku přes dva pruhy a dolů po svažující se rampě.

Načasování zapůsobilo perfektně. Salva kulek minula Grand Wagoneer klouzající po trávě. Nato vůz vletěl do mělkého příkopu s půl metrem vody. Pak se ozvalo skřípění pneumatik, kdy zabral silný motor a vůz se vyšplhal na protilehlou silnici táhnoucí se paralelně s beltway.

Pronásledovatelé nestačili v tom zmatku adekvátně reagovat. Pitt získal nejméně deset sekund, než se zlosynové přeskupili, sjeli rampu a jali se je dál oblažovat svou přítomností.

Už podruhé v rozpětí několika dní Pitt vyrazil na útěk v roli pilota formule jedna. Jenže profesionálové jsou na podobné hrátky připraveni, nosí třeba přilby s hledím chránícím před odporem větru. Ranní ledový vítr foukal přímo do jeho tváře rozstříleným sklem. Pitt musel házet hlavou ze strany na stranu a mhouřit oči před ledovými poryvy.

Vjel na širokou ulici lemovanou duby a pak do obytné oblasti. Několikrát prudce zatočil: doleva, pak znovu doleva a nakonec napravo. Řidiči dodávek také nebyli žádní amatéři a stačili včas kontrovat. Rozdělili se ve snaze ho oddělit od křižovatky. Pittovi se ale zatím vždy podařilo se tam dostat o několik vteřin dřív.

Navzdory husté zástavbě nepřestávali útočníci střílet. Postupně se jim stále více dařilo zahánět Pittův džíp do úzkých. Když se vynořili před ním, Pittovi nezbylo nic jiného než zhasnout světlomety a využít úniku v naprosté temnotě. Bohužel přímo před ním svítily pouliční lampy. Pokoušel se je všemi způsoby setřást, dělal, co uměl, ale tvrdohlaví zabijáci se nehodlali vzdát.

Pitt jezdil sem a tam, než po hlavni třídě vjel do města, minul benzinku, divadlo a několik malých obchodů. „Někde tady musí být domácí potřeby," křikl tak, aby přehlušil skřípění pneumatik.

„Cože?“ zeptal se překvapeně Sandecker. Někde tady je železářství. Určitě tu někde je.“

„Království domácích potřeb Oskara Browna,“ hlásil Giordino. „Reklamu měli hned u výjezdu z dálnice.“

„Ať už máš za lubem cokoli,“ vrtěl hlavou Sandecker, „udělej to rychle. Navíc už nám došel benzin, jsme v červeném poli.“

Pitt hodil očkem po palubní desce. Ručička už poskakovala po značce „prázdná nádrž“.

„Hm, tak to nám museli nádrž prostřelit.“

„Oskarovo království je vpravo,“ sděloval Giordino dívající se ven přes přední sklo.

„Máte baterku?“ houkl Pitt na Sandeckera.

„Je v přihrádce.“

„Sem s ní.“

Pitt se naposledy podíval do zrcátka. První dodávka se sunula jen o dva bloky za ním. Pitt vedl džíp doleva a pak prudce strhl volant doprava.

Sandecker oněměl hrůzou.

Giordino stihl jen zachrčet: „To snad ne!“

Džíp přeskočil obrubník a v plné rychlosti způsobené pohonem všech čtyř kol se hnal po chodníku, aby vzápětí skončil ve výloze obchodu s domácími potřebami. Pak proletěl velkou halou mezi jednotlivými pulty a srážel pokladny na zem. Hrábě vystavěné do úhledných sloupků se rozlétly na všechny strany. Pak se vůz hnal uličkou a do stran odhazoval různé nýty, matky, šrouby, kolena, jako by je do vzduchu vystřelovalo dělo.

Giordinovi i Sandeckerovi připadalo, že se Pitt zbláznil. Stále držel plynový pedál zašlápnutý v podlaze kličkuje mezi stojany a hledaje nějaké východisko. Zůstával za ním jen zmar. Hukot motoru vzápětí doplnilo vřeštění poplašného systému.

Pitt nakonec navedl džíp rovnou do další výkladní skříně; sklo se začalo tříštit. Jediný nerozbitý reflektor najednou osvětloval vyrovnanou řadu dvaceti či třiceti pušek a brokovnic ve velké skříni u zdi.

„

„Jsi ty ale filuta,“ ulevil si ohromený Sandecker.

40

„Vyberte si podle libosti,“ křikl Pitt pokoušeje se přehlušit jekot poplašné sirény. Nohou vykopl dveře do skříně.

Sandeckera nemusel nikdo pobízet. S baterkou v podpaží nakukoval do skříně s municí. „Pánové, stačí si fakt jen vybrat,“ liboval si.

Pitt popadl dvě pistole Colt Combat Commander, jednu s modrým lakem a druhou z nerezové oceli. Pak nasadil zásobníky. „Dobré pětačtyřicítky!“

Sandecker se probíral krabicemi, pak už ale našel pro sebe správný kalibr. Podal Pittovi dvě krabice. „Winchestrovky se stříbrným hrotem.“ Pak se otočil k Giordinovi. „Co si vezmeš ty?“

Giordino si přivlastnil tři remingtonky 1100. „Dvanáctky v obou komorách.“

„Pardon,“ pousmál se Sandecker. Podal Giordinovi krabici s broky. „Číslo čtyři magnum. Na krátkou vzdálenost jsou velmi účinné.“ Pak se naklonil za lakovanou přepážku.

„Rychle a zhasněte,“ vyzval je Pitt a pažbou koltu rozbil poslední reflektor.

Dodávky zastavily o dva bloky opodál mimo dohled mužů v obchodu. Vrazi v černých kombinézách nindžů tiše a obezřetně opouštěli vozy. Nijak se do železářství nehnali zvažujíce své možnosti. Byli si vědomi, že jejich čas přijde.

Původní taktická operace rozsekat džíp s posádkou na kousky přišla vniveč díky nečekané krkolomné jízdě Pittova terénního vozu a sjezdu z dálnice na Phelps Point. Teď museli zvolit jiný postup. Chladnokrevnost jim rozhodně nechyběla. Na druhé straně přehnaná sebedůvěra také ne.

Na jejich palbu nikdo nereagoval, bylo tedy zřejmé, že ti odsouzenci vevnitř se nemají čím bránit. Nindžové byli připraveni co nejrychleji všechno skoncovat.

Jejich velitel je však zkušeně varoval. Stál na druhé straně ulice a snažil se rozbitou výkladní skříní rozpoznat ve tmě obchodu nějaký pohyb. Ve světle osamělé pouliční lampy však nacházel jen šedé

stíny sutin. Kdesi se rýsovaly obrysy džípu. Houkání alarmu zabraňovalo, aby k němu doléhaly ze železářství jakékoli zvuky, které by ho mohly navést k cíli.

Jeho analýza situace vycházela ze znalosti podobných obchodů. Nemohl si dovolit čekat. Svědky tu rozhodně nepotřeboval. Klidně se tu také mohla objevit místní policie v čele s šerifem. Zůstávalo to jen otázkou času.

Špatný odhad situace zapříčinil, že udělal osudovou chybu. Zcela mylně se domníval, že havárie mužů v terénním voze jim určitě způsobila závažná zranění a odsoudila je k rychlému konci. Mávnutím ruky vybídl své zabijáky ke vstupu do zadní části obchodu.

Měli tři minuty na nalezení kořisti, její likvidaci a návrat do vozů. Doražení obětí bude rychlé a snadné. Pro jistotu odstřelil poslední žárovku v uliční lampě. Mužům naznačil, že je před útokem nesmí nepřítel zahlédnout. Odjistil svou 5.56mm automatickou ručnici Sawa a třemi krátkými hvízdnutími poslal své muže do akce.

Rychle vklouzli do oparu připomínajícího mlhu nad georgijskými močály. Protáhli se proraženým otvorem ve výloze a zmizeli ve stínu. První šestice zaujala pozice s hlavněmi mířícími před sebe a pečlivě zajišťovala temný prostor.

Najednou přímo mezi ně dopadla pětigalonová plechovka barvy s hořícím hadrem coby knotem. Ihned se rozpoutalo modrooranžové ohnivé peklo. Pitt s Giordinem okamžitě zahájili palbu, zatímco Sandecker hodil další prchavý koktail.

Pitt držel kolty v obou rukách a střílel, aniž by přesně mířil. Palbou zasypal tři muže vpravo od okna. Dostal je. Jediný z nich stihl střelbu opětovat. Kulky proděravěly několik plechovek s barvou, která na zbytcích původně tak ceněného zboží vykreslovala nádherné lakované obrazce odsuzujíc ho k nepotřebě.

Giordino dostal prvního muže vlevo od okna. Byl odmrštěn na ulici. Dva se skryli ve tmě, ale Al střílel, dokud nebyl zásobník remingtonky prázdný. Pak ji odhodil a vzal si druhou, nabil ji a střílel tak dlouho, dokud nepřítel palbu opětoval.

Pitt také nabil popaměti nový zásobník. Pozorně hleděl do plamenů a kouře valícího se obchodem. Nindžové se rozprchli ve zběsilé snaze se někde krýt. Vytlačili je na ulici. Vrazi se ale tak snadno

nevzdávají. Nebezpečí nijak nepominulo. Pitt si dobře uvědomoval, že se jen přerojí jako běsnící sršni před útokem.

Přeskupí se a vrátí. Mnohem opatrnější a ještě odhodlanější. Tentokrát již uvidí; plameny požírající vnitřní dřevěné vybavení ozařovaly celý vnitřní prostor. Budova i muži uvnitř byli navíc v přímém ohrožení života. Nikomu z nich se však nechtělo se obrátit v popel.

„Pane admirále?“ křikl Pitt.

„Tady jsem,“ odvětil Sandecker. „Barvy-laky.“

„Myslím, že už jsme tu moc dlouho. Já s Alem budeme bránit hrad, vy najděte padací dvířka někde vzadu.“

„Už jsem tam.“

„Jsi v pořádku, kamaráde?“

Giordino mával remingtonkou. „Všech pět pé pohromadě.“

„Je čas se sbalit. Letadlo už roluje na start.“

„Slyším motory.“

Pitt se naposledy podíval směrem k pokrouceným tělům útočníků, které zabil. Asijské rysy se nedaly nepostřehnout. Už zase uvnitř něho zuřil hněv. Najednou všude vnímal muže jménem Hideki Suma. Nikdy ho neviděl a neměl ani nejmenší ponětí, jak vypadá. Suma pro něj ale znamenal zosobnění zla a nelidskosti plně ospravedlňující smrt jeho nohsledů. Dirk Pitt věděl že i Hideki Suma, muž odpovědný za tolik zlovolných činů, musí zemřít.

„Vezmeme to přes pilu,“ křikl náhle Sandecker. „Jsou tu dveře na rampu.“

Pitt chytil Ala za paži a tlačil ho před sebou. „Jdi první, budu tě krýt.“

Giordino držící remingtonku jako klíště přikývl a byl hned pryč. Pitt se otočil a prudce tiskl spouště na koltech. Pálil tak rychle, že střelba zněla jako dávka z kulometu. Pak ale pistole oněměly. Došla munice. Rozhodl se, že je nabije později. Strčil je za opasek a vyběhl ze dveří.

Málem se mu to povedlo.

Velitel zabijáků, mnohem odhodlanější než předtím, veden i touhou po odplatě za smrt šesti svých mužů házel granáty do hořícího prostoru a následně pálil jednu dávku za druhou za běžící postavou.

Granáty začaly vybuchovat. Z majestátního království domácích kutilů patřícího Oskaru Brownovi už skoro nic nezbylo. Tlaková vlna odtrhla střechu, pod kterou šlehaly plameny a létaly jiskry. Okna v Phelps Points se třásla pod dunivou valící se vlnou, než se rozpadla v krajině. Zůstal jen plamenný kotel uprostřed žhnoucích cihlových zdí.

Vlna zasáhla Pitta do zad a vymrštila ho zadními dvířky na rampu a pak do stromořadí za obchodem. Při pádu na záda si vyrazil dech. Ležel na zemi, lapal po dechu a pokoušel se zvednout. To už mu Giordino se Sandeckerem pomáhali na nohy a vlekli ho z dvorku do dočasného krytu parku, v kterém mohli být v bezpečí.

Poplašné zařízení už nevřeštělo, protože přehořelo elektrické vedení, zato se sem hnaly houkající sirény a blesky modrobílých světel majáků policejních vozů. Na místo se řítily i týmy místních dobrovolných hasičů.

Giordino si jako obvykle nemohl odpustit poslední slovo, nijak nedbaje dvojice svých těžce vyčerpaných kolegů, ležících vedle něho na zemi pod střechou hudebního altánku. Postupně se lízali ze svých ran s hřejivým pocitem, že vše přežili.

„Chlapi, nemáte dojem," řekl suše, aniž by změnil nepřítomný pohled do plameny prozářeného jitra, „že bychom si o tom všem měli vážně promluvit?

41

Sobotní noc na silnicích v Las Vegas ožila svou typickou atmosférou. Řady vozů s lesknoucími se karoseriemi se v záři blikajících neonů sunuly sem a tam po hlavních bulvárech města. Podobně jako elegantní obstarožní šlapky s drahou a blýskavou bižuterií i hotely na Las Vegas Boulevard pamatující lepší časy skrývaly své ošuntělé exteriéry a naprosto nepochopitelnou architekturu pod elektrickou polární září oslňujících světel. Ta pořád a všude blikala, aby také něco vydělala.

Někde se v průběhu času poněkud zapomnělo na styl a pokrok. Exotické pozlátko a nudný, bordel připomínající interiér kasin se nijak nelišily od krupiérů u hracích stolů. Dokonce i zákazníci, muži i ženy, kteří sem kdysi chodili ve společenském oděvu na spektakulární večeře, se teď běžně oblékali do šortek, košilí s krátkými rukávy a kalhotových kostýmů.

Stacy si položila hlavu na opěrku sedadla v kabrioletu Avanti a hleděla na velké tabule hotelových nabídek. Její blond vlasy se vlnily v teplém vánku vanoucím z pouště a oči se leskly v záři blikajících světel. Nesmírně toužila, aby sem přijela jen jako turista, ale mohla si o tom nechat jen zdát. Společně s Weatherhillem si zde přesně podle rozkazu hráli na manželský pár na svatební cestě.

„Kolik můžeme prohrát?“ zeptala se.

„Dva tisíce dolarů z kapsy daňových poplatníků,“ odvětil Weatherhill proplétající se s vozem v neuvěřitelném chaosu.

Stacy se rozesmála. „Pak klidně můžu k automatům na hezkých pár hodin.“

„Ženská u automatů, to tedy nevím,“ zavrtěl hlavou Weatherhill. „Tak to se bude muset něco udělat s pákou.“

„Proč ale potom chlapi tolik letí na coury?“

Stacy najednou napadlo, jak by asi odpověděl Pitt. Jedovatou a šovinistickou poznámkou. Weatherhill ale mlčel. Obezřetnost patřila k jeho přednostem. Celou cestu přes poušť vedl nekonečné přednášky o budoucnosti vesmírných letů s nukleárním pohonem a málem ji unudil k smrti.

Po Weatherhillově úniku z transportního vozidla s bombami dostali rozkaz vrátit se společně do Los Angeles. Na stopu si sedl další tým, který sledoval spiklence do Las Vegas a hotelu Pacific Paradise. Právě tam byly podle hlášení agentů vozy přeparkovány do bezpečně zajištěných podzemních garáží. Jordan s Kernem dostali další nápad a přikázali Stacy i Weatherhillovi ukrást kompresor klimatizace s bombou. V průběhu průzkumu ve voze by to bylo příliš riskantní. Potřebovali také čas, aby dokázali vyrobit repliku kompresoru podle Weatherhillova nákresu.

„Támhle je ten hotel," řekl nakonec a kývl směrem k velkému nápisu s delfíny po stranách na girlandě mezi palmami. Hlavním lákadlem, jak zvěstovaly reklamy, byla prý největší vodní show na světě. Na střeše hlavní budovy zářil další nápis měnící barvy od růžové k modré a zelené. Komplex hotelu Pacific Paradise nemohl nikdo přehlédnout.

Hotel byl postaven z betonu se světle modrou fasádou a kulatými okénky pokojů. Stacy si pomyslela, že architekta měli za tak nevkusný objekt raději ztlouct příložníkem.

Weatherhill odbočil z hlavní ulice a objížděl velký bazén obklopený tropickou džunglí s mnoha vodopády a vodotrysky, šumícími všude kolem parkoviště.

Stacy byla monstrózností hotelu zaskočena. „Co tady vlastně nepatří Hidekimu Sumovi?"

„Pacific Paradise je naopak jediným hotelem, který on spravuje."

„Docela by mne zajímalo, co řekne Nevadská komise, až se dozví, že dole pod kasinem mají čtyři atomovky."

„Nic," ušklíbl se Weatherhill, „protože nemají v týmu zámečníky."

„Zámečníky?"

„Nějak se přece musí dostat dovnitř."

Fyzik zajel vozem před hlavní vchod. Vrátnému dal štědré spropitné, za to že vyndal jejich zavazadla z kufru. Zatímco se zapsali v recepci, pomocník přeparkoval vůz. Stacy zářily oči jako opravdové nevěstince s připitomělým úsměvem. Koneckonců už měla tuhle trudnou zkušenost za sebou.

Weatherhill počastoval tuzérem i pikolíka v pokoji a zavřel za ním dveře. Okamžitě otevřel kufr, vytáhl plány hotelu a rozložil je na posteli.

„Vozy jsou v zajištěném třetím podzemním podlaží," řekl po chvíli.

Stacy hleděla na plán celého podzemí a pročítala si i zprávu od sledovacího týmu. „Zdvojený zesílený beton s ocelovými výztužemi," sdělovala nahlas.

„Ocelová vrata až ke stropu. Bezpečnostní kamery a tři strážní s dvěma dobrmany." Zavrtěla hlavou. „Zepředu se tam nedostaneme. Odpojit bezpečnostní systém je hračka, ale ti dva dvounozí se čtyřnohými dávají nám dvěma nulovou šanci."

Weatherhill ale klepal nehtem důrazně na plánek. „Prolezeme tam ventilační šachtou."

„Ještě že tam je."

„Podle norem je to nezbytná součást. Bez odvětrání by se mohl beton roztahovat a smršťovat a následně popraskat. Pak by se zhroutily základy hotelu."

„Kam ta šachta vede?"

„Na střechu."

„To bude dost dlouhý sestup."

„Pronikneme dovnitř z místnosti obsluhy ve druhém podzemním podlaží pro parkování."

„Mám lézt já?"

Weatherhill zavrtěl hlavou. „Jsi sice menší, ale bombičky mám v referátu já. Vlezu tam a ty budeš komunikovat."

Stacy pečlivě hodnotila šířku šachty. „Panečku, bude ti tam úzko. Doufám, že netrpíš klaustrofobií."

V bílém s tenisovými raketami a taškami prošli Weatherhill se Stacy snadno jako pár mířící na hotelové kurty. Po čekání na prázdný výtah sjeli do druhého podzemního podlaží. Weatherhill dokázal odemknout zámek v místnosti obsluhy během necelých pěti sekund.

Malý prostor plný páry byl naplněn potrubím a celou řadou digitálních přístrojů měřících teplotu a vlhkost. V řadě skříněk stála

košťata, čisticí prostředky a na policích se válely startovací kabely pro zaparkovaná vozidla.

Stacy rychle rozepnula tašku a rozložila na zem různé nástroje, zatímco Weatherhill se převlékal do nylonové kombinézy. Přepásal se opaskem a postrojem speciálních jednotek Delta.

Stacy skládala dohromady pružinovou pístovou zbraň s širokou hlavní, připomínající samostříl. Pak do něj nasadila „ježka“, podivný objekt s kulatou koulí a s převodovými kolečky, uprostřed spojený s kladkostrojem. Následně rozbalila tři délky nylonové šňůry a připojila je k ježkovi a samostřílu.

Weatherhill naposledy studoval plán ventilačního systému. Hlavní ventilační šachta vedoucí ze střechy se připojovala na menší horizontální vedení mezi stropem a podlahou dalšího patra. Přímo pod nohama tedy měli i šachtu vedoucí do patra, kde stála zaparkována nukleární vozidla.

Vzal malou elektrickou pilu na baterie a začal vyřezávat velký otvor v tenkém plechovém plátu. Po třech minutách odtáhl kryt a slabým kuželem světla pátral v šachtě.

„Klesá to o metr a pak přechází do vodorovné šachty.“

„Jak je to daleko?“ zeptala se Stacy.

„Podle plánu asi deset metrů.“

„Dosáhneš rukou na místo, kde se chodba lomí zase do horizontální?“

„Musím ale zadržet dech,“ zlehka se ušklíbl Weatherhill.

„Radiová kontrola,“ řekla a nasadila si hlavovou soupravu s malým mikrofonem.

Otočil se a špitl do malé vysílačky na zápěstí.

„Kontrola, kontrola. Slyšíš mě?“

„Naprosto jasně.“

„Výborně.“

Stacy mu dala přátelský štulec, pak se naklonila nad otvor se samostřílem a vystřelila ježka do tmy. Pomocí koleček se ježek sunul dolů a pak do horizontální šachty. Po několika vteřinách uslyšeli cvaknutí ježka při nárazu na stěnu. Táhl za sebou tři nylonová lanka. Stacy pak zmáčkla další spoušť a ze stran ježka vystřelily dvě kotvy, které zajistily jeho polohu na místě.

„Doufám, že chodíš cvičit," pousmál se Weatherhill, když si připevňoval karabiny na opasek. „Jinak totiž večer budeš mít všechny svaly pěkně ztuhlé."

Stacy se na něj usmála a ukázala na kladku, na které už bylo zaseknuté jedno lanko. „Kdo umí, ten umí," poznamenala šibalsky.

Weatherhill si připnul k zápěstí malou, avšak výkonnou baterku. Předklonil se a z tenisové tašky vytáhl věrnou repliku kompresoru. Nahradí jí kompresor, který ukradne. „Tak jdeme na to," povzdechl si.

Protáhl se do svislé šachty a pomalu po hlavě se spouštěl dolů s rukama, v nichž svíral kompresor, nataženýma za sebou. Stacy tahala na lanka. Zatím byla šachta dostatečně prostorná, ale když se dostal do horizontálního větvení, musel se protahovat vpřed jako had v stísněné rouře. Položil se na záda, aby se lépe vyrovnával s úzkou oblinou. Pak byl uvnitř.

Weatherhill se vyhrabal na nohy a odepnul se od postroje. Doplazil se k nejbližšímu vozu a na blatníku rozložil sadu nářadí, kterou si přinesl ve vaku na stehně. Repliku kompresoru položil na zem. Aniž by se podíval do vnitřku vozu, natáhl se a poslepu zvedl kapotu.

Chvilku zkoumal skutečnou nukleární skříňku. Byla nastavena k odpálení na radiový signál. Aktivovat ji pouhým nevhodným pohybem nebylo dost dobře možné. Sumovi jaderní fyzici postavili výbušné zařízení tak, aby odolávalo nárazům na silnicích při vysoké rychlosti. Nechtěl však riskovat, protože pořád nikdo neosvětlil, proč se *Božská hvězda* rozplynula vniveč.

Weatherhill zaplašil všechny černé myšlenky a dal se do práce. Nejdříve odpojil tlakové hadice od kompresoru. Jak už objevil v transportéru, elektrické vedení k výparníku sloužilo jako anténní systém a mělo pro odpálení zásadní význam. Elektronika přesně odpovídala schématu, jak si ho sám představoval. Velmi opatrně přepnul vedení na falešný kompresor, aniž přerušil zajišťovací okruhy. Nyní mohl s klidem odšroubovat matice na šroubech skříně.

„Bomba bezpečně vyjmuta," hlásil. „Teď to vyměním."

Za šest minut seděl kompresor na svém místě.

„Jdu odtud."

„Připravena na tvé přijetí," oznámila Stacy.

Weatherhill se stáhl zpět do vodorovné ventilační šachty a připojil se k postroji. Vsoukával se dovnitř, když si najednou všiml, že u vozu asi něco zapomněl.

Na předním sedadle vozu cosi leželo.

Kuželem světla projížděl šachtu. Všechna čtyři vozidla měla za volantem nainstalována nějaká speciální zařízení. V šachtě byla sice zima, ale Weatherhill se potil jako v sauně. Nylonovou kombinézu měl úplně promočenou. S baterkou v ruce si otřel rukávem pot z čela a zkroutil se tak, aby se mohl vyklonit. Jeho hlava teď vykoukla v úrovni řidičova okénka.

Nazývat předmět za volantem mechanickým člověčkem by působilo docela směšně. Ještě legračnější bylo ten objekt považovat za robota, ale nejspíš jím opravdu byl. Hlavu tvořil jakýsi počítačový vizuální systém usazený na hrudní skříňce plné elektroniky. Tři ocelové drápy svíraly volant. Paže a nohy byly členěny na články s jakýmisi klouby. Tady ale podobnost s lidskou bytostí končila.

Weatherhillovi trvalo několik minut, než si do paměti uložil toho mechanického řidiče.

„Ohlas se," ozval se stísněný Stacyin hlas.

„Objevil jsem zajímavé věci," odvětil. „Nová část systému."

„Hni sebou."

Nikdo ho nemusel dvakrát pobízet. Robot sedící ve tmě byl připraven přijmout rozkaz a převézt vůz na předem určené cíle. Najednou začal otáčet hlavu v předem předprogramované obhlídce okolí.

Weatherhill se připnul k postroji. Ležel na chladné podlážce zvedaje jen hlavu a tiskna se ke zdi.

„Zmiz odtamtud."

Stacy se opírala nohou o potrubí a začala přitahovat lano s doktorem na průzkumu. Weatherhillovy nohy se soukaly do svislé šachty. Vracel se teď opět po zádech, s rukama za hlavou.

Jakmile zmizel celý v šachtě, ozval se ve sluchátkách. „Oukej. Počkej, musím odstranit ježka a nasadit ventilační mřížku. Nemůžeme tu po sobě nechat žádnou stopu."

Natáhl ruce před sebe, stále přidržuje kompresor, zvedl ježka a rozepřel kotvy, tak aby se opřely o ventilační stěny. Pak přitáhl mřížku na pružině a přišrouboval ji zpátky. Chvilku oddechoval. Začal se

pomalu sunout nahoru, i když veškerou fyzickou námahu musel nechat na Stacy. Pořád hleděl na bombu a odhadoval, zda by mohla neočekávaně vybuchnout.

„Už vidím tvé nohy," sdělovala po chvilce Stacy. Svaly už únavou ani necítila a srdce jí bilo jako o závod.

Když se vysoukal z úzké horizontální šachty, snažil se jí pomoci, jak jen mohl. Ruce prostrčil ven tak, aby si mohla převzít bombu a uložit ji v místnosti obsluhy. Hned ji zabalila do měkké tkaniny a uložila do tašky. Pak se vrátila, aby Weatherhilla vytáhla ven z ventilátoru.

Ve vteřině se odepjal od nylonových lan a setřásl ze sebe postroj. Stacy již aktivovala druhou spoušť uvolňující kotvy ježka. Pak začala navíjet lanka vytahujíc ježka ze šachty. Uložila ho do tašky. Zatímco se Weatherhill převlékal do úhledného tenisového svetru, Stacy páskou přelepila uměle vytvořený vstup do ventilační šachty.

„Bez problémů?" zeptal se jí Weatherhill.

Přikývla. „Pár lidí si přišlo pro vůz, ale nikdo z personálu." Odmlčela se a ukázala na tašku s kompresorem. „Připadá mi naprosto absurdní, že máme v tenisové kabele nukleární nálož."

Jaderný fyzik přikývl. „Dostatečně účinnou, aby se tenhle hotel vypařil."

„Co ty? Nějaké problémy?" zeptala se pro změnu Stacy.

„Ne, ale náš přítel Suma je mazanější, než jsme si mysleli. Je pěkný filuta a dal dohromady další trik," ušklíbl se Weatherhill. Skládal svou kombinézu do tašky. „Vozy mají robotické řidiče. Nepotřebují šoféra, aby dojely na místa určená k odpálení."

„Prevíti." Únava i stres ji přešly, nahradila je vehemence se vším něco udělat. „Nemusí se bát žádných lidských emocí, žádné zrady prosťáčka, co odmítl umístit bombu. Není tu nikdo, kdo dokáže prozradit skutečné lokace pro odpálení."

„Sumu nedostaneme tím, že udělá nějakou hloupou chybu. Robot jako atentátník je skvělá myšlenka. Japonci představují v robotice naprostou špičku a nedá se pochybovat, že v Edu mají specializovaná pracoviště pro jejich vývoj i výrobu."

Stacy najednou pochopila a v jejích očích se zračil děs. Začala bezmocně šeptat: „Co myslíš, to detonační centrum? Řídí ho roboti, nebo lidé?“

Weatherhill právě zapínal tašku. „To musí vyřešit Jordan. Podle mého názoru ale znám odpověď. Do jámy lvové nebude možné odnikud proniknout.“

„Pak ale neexistuje nic, co by Sumovi zabránilo se připojit online a aktivovat nálože.“

„Ano, je docela dobře možné, že nemáme žádný způsob, jak bychom mohli Hidekiho Sumu zastavit,“ řekl obdobným tónem, jakým špitala Stacy. „Naše nejlepší technologie jsou na jeho vynálezy prostě krátké.“

42

Tošie se ve velmi krátkém kimonu gejši volně převázaném v pase mytickou šerpou jemně uklonila a podržela Sumovi velkou osušku, když se vynořil z páry. Omotal si ručník kolem těla jako tógu a posadil se na měkký polštářek. Tošie poklekla a začala mu masírovat nohy.

Tošie se narodila v rodině chudého rybáře jako čtvrtá z osmi dětí. Bývala neatraktivní vyzáblou dívkou, kterou chlapci ignorovali až do okamžiku, než se v pubertě začala zaoblovat mnohem více, než je u japonských dívek obvyklé. Jejím nejvýraznějším rysem však byly vystouplé lícní kosti s výraznýma velkýma černýma očima. Suma vzpomínal na okamžik, kdy ji uviděl poprvé.

Procházel se sám při západu slunce a po očku ji sledoval v příboji, jak pokládá sítě mezi vlnolamy. V povadajících paprscích usínajícího slunce mu připomínala zlatou mořskou vílu. Měla na sobě jen slabou tuniku, jejíž průhlednost ještě zvyšovala prosakující voda. Nic neskrývala a vše odhalovala.

Hideki zůstal stát. Aniž by se jí zeptal, zjistil si její jméno, a dříve než se hvězdy rozlily na obloze, smlouva s jejím otcem byla uzavřena. Sotva přežívající rybář se najednou stal jedním z největších boháčů na ostrově s novou rybářskou lodí plnou nejmodernější špičkové elektroniky.

Tošie nejdříve hystericky vřískala, protože ji zaplavila lítost a šok z nečekaného opuštění rodiny, ale velmi záhy ji ohromilo Sumovo bohatství a moc, a dokonce ho začala, obdivovat. Svým způsobem ji role oddané milenky a sekretářky velmi uspokojovala. Najal jí nejlepší učitele jazyků, obchodu i financí, stala se odbornicí na módní směry. Sám ji pak zasvěcoval do všech tajů orientálního milování.

Tošie dobře věděla, že si ji Suma nikdy nevezme. Všude kolem něho se pohybovalo mnoho žen a on by se na jedinou rozhodně neupjal. Byl k ní štědrý a Tošie věděla, že až přijde čas a on ji zavrhne, zachová se k ní velmi šlechetně.

Kamatori v žluté jukatě, splývajícím hábitu s ptačími vzory, seděl vedle lakovaného stolku přímo proti Royi Oritovi a srkali čaj. Byli loajální vůči svému chlebodárci a čekali, až si vezme slovo.

Suma je ale několik minut ostentativně ignoroval, protože si užíval masáže z rukou Tošie. Kamatori raději klopil oči, aby se vyhnul Sumovu zlostnému pohledu. Podruhé během jednoho týdne svou akci zpackal, a byl tudíž před Hidekim zcela znemožněn.

„Takže tví stupidní žoldáci opět neuspěli," sykl Suma nakonec.

„Byla to nešťastná shoda okolností," odvětil Kamatori hledě do desky stolku. „Pitt, admirál Sandecker a muž jménem Giordino měli prostě štěstí."

„Ne, tady nešlo o žádnou shodu okolností, tví lidé neskutečným způsobem podcenili jejich odvahu a schopnosti přežít."

„U profesionálů umíme odhadovat jejich kroky," bezbarvě se vymlouval Kamatori. „Civilisté jsou nepředvídatelní."

Suma naznačil Tošie, aby přestala. „O kolik lidí jsi přišel?"

„O sedm, včetně jejich velitele."

„Předpokládám, že nikdo z nich jim nepadl do rukou živý."

„Všechna těla jsme odstranili. Protivník unikl dříve, než se objevili místní lidé. Nenechali jsme po sobě ani stopu."

„Raymond Jordan stejně ví, co se stalo," doplnil Roy Orita.

„Na tom nezáleží," poznamenal Kamatori s výrazem úlisného hada. „On i ten jeho slavný SPT nepředstavují žádné nebezpečí. Jeho lidé v Japonsku již navždy zmizeli."

Suma ignoroval čaj na stolku, ale vzal si malý šálek saké připravený Tošie. „Jordan a jeho operativci budou nebezpeční, pokud zjistí, kde je naše Dračí sluj."

„Jordan s Kernem se dostali do slepé uličky. Před čtyřiadvaceti hodinami jsme přerušili jakékoli spojení," poznamenal Orita s jistotou v hlase. „Nemají ani nejmenší představu, kde mají centrum hledat."

„Pokoušejí se vystopovat bombová vozidla," namítal Suma. „Víc toho ale nevíme."

Kamatori jen pokrčil rameny. „Jordan se honí za stíny v kouřovém zrcadle. Automobily čekají na bezpečném místě a stále střežené. Ještě před hodinou nebylo žádné z nich ani ohroženo. I kdyby se jim

to s několika podařilo, stejně to bude pro celou operaci bezvýznamné, neboť zakročí příliš pozdě. Pořád budeme moci odpálit dostatek nálož, které vytvoří elektromagnetické pole nad více než polovinou planety.“

„Jaké máme zprávy o aktivitách KGB a evropských rozvědek?“

„Tápou v temnotě,“ ušklíbl se Orita. „Z doposud neznámých důvodů jim Jordan neřekl vůbec nic.“

Kamatori usrkával čaj a hleděl přes šálek na Sumu. „Stejně jsi nad nimi zvítězil, Hideki. Naši robotičtí technici už skoro dokončili elektroniku zbraňových systémů. Velmi záhy, opravdu velmi záhy budeš moci diktovat dekadentnímu západnímu světu své podmínky.“

Sumova tvář stále připomínala kamennou masku ješitného satana. Jako mnoho jiných diktátorů se Suma, mající neomezené finanční zdroje, už nezajímal o mamon, ale stejně tak jako mnoho jiných ve stejném postavení byl zkorumpován mocí a toužil po neomezené nadvládě nad všemi a nade vším.

„Přišel čas,“ řekl hlasem uspokojeného sadisty, „abychom našim ctěným hostům vysvětlili, proč jsme je sem pozvali.“

„Pokud mohu něco dodat,“ řekl Orita s krátkou úklonou, „rád bych připomněl následující.“ Nadechl se.

„Gajdžinové jsou vždy posedlí postavením a mocí. Jejich psychologie je velmi prostá, stačí se podívat na ty jejich hvězdy topící se v penězích. Jste nejdůležitější finančník současného světa. Nechť se senátor i kongresmanka smaží ve vlastní šťávě nezasaženi špetkou poznání, zatímco vy zůstanete stát nezúčastněně stranou. Nechť je po kouskách krmí ostatní, zatímco vy se zjevíte nakonec a dáte jim pocítit svou božskou prozřetelnost.“

Suma zvažoval Oritovu radu. Měla i svou praktickou stránku. Podíval se na Kamatoriho. „Moro, nechávám na tobě, abys naše hosty pomalu do všeho zasvětil.“

Loren byla zmatena jako ještě nikdy ve svém životě. Po únosu na závodech veteránů jí podali drogy a pod jejich vlivem zůstala po celou dobu věznění. Poprvé se probrala před dvěma hodinami.

Když konečně zaplašila ze své mysli poslední opar drogového opojení, zjistila, že se nachází v nádherně zařízené ložnici s luxusní koupelnou s mramorovým umyvadlem a bidetem. Podle dekoru,

bambusového nábytku i malých tropických rostlin v květináčích se dalo předpokládat, že se ocitla kdesi v jižním Pacifiku. Podlahu tvořil lakovaný cedr a stěny zdobily spletené palmové listy.

Loren si vzpomněla, že kdysi v podobném hotelu už spala – na Tahiti. Jenže interiér se přece jen lišil. Tady chyběla klika ke dveřím a především okna.

Otevřela šatník u stěny a nahlédla dovnitř. Spatřila několik velmi drahých hedvábných kimon. Jedno si vyzkoušela a s potěšením konstatovala, že jí skoro přesně padnou. Pak otevřela spodní zásuvky. Tam našla luxusní spodní prádlo opět ve správné velikosti stejně tak jako sandály, položené u nohy šatníku.

Loren si pomyslela, že ji hodili do ešácké kobky. Ať už to učinil kdokoli, rozhodně ji nehodlal v tomto okamžiku mučit či popravit. Přestala myslet na důvod svého únosu. Aby si zpříjemnila svou situaci, napustila si vanu a ponořila se do bublinkové lázně. Pak si vysušila vlasy nezbytným fénem a upravila si účes za pomoci všech myslitelných pomůcek. Právě tak měla k dispozici velmi drahou kosmetiku a parfémy ležící na poličce.

Když na sebe navlékla růžovobílé kimono s květinovým vzorem, ozvalo se tiché zaklepání a do místnosti vklouzl Kamatori.

Chvilku tam jen postával s rukama skrytýma v rukávech jukaty s výrazem opovrženi na tváři. Očima Loren přejížděl od bosých nohou přes ňadra, než se jí podíval do očí.

Loren si podvědomě přitáhla kimono k tělu a zavázala uzel. Pak se k němu otočila zády. „To je v Japonsku normální, že zdejší muži vstupují do pokoje dámy, aniž k tomu byli vyzváni?“

„Přijměte, prosím, mou nejhlubší omluvu,“ řekl Kamatori s notnou dávkou jedovatosti. „Rozhodně jsem nechtěl být neuctivý k vám – uznávanému americkému legislativci.“

„Co chcete?“

„Poslal mne sem pan Hideki Suma, aby se ujistil, zda máte vše, co potřebujete. Jmenuji se Moro Kamatori a jsem přítelem pana Sumy. Pracuji i jako jeho důvěrník a osobní strážce.“

„Předpokládám, že on stojí za mým únosem.“

„Slibuji vám, že nepříjemnosti již nebudou mít dlouhého trvání.“

„Proč mne drží jako rukojmí? Co očekává? Dočká se jen nenávisti a odplaty americké vlády.“

„Chce vás laskavě požádat, abyste předala Kongresu a prezidentovi jedno poselství.“

„Řekněte panu Sumovi, ať mi políbí řiť a tu zprávu si doručí sám.“

Kamatori se její odvážnou reakcí docela bavil, protože ostrá slova byla jen projevem její zranitelnosti. Rozhodl se, že prolomí první linii obrany. „Věru, to je náhoda. Senátor Diaz řekl jinými, i když o hodně ostřejšími slovy totéž.“

„Mike Diaz?“ vyjekla Loren a její maska odvážné a vzpurné ženy začala povolovat. „Vy jste ho také unesli?“

„Ano, jste tu oba dva.“

„Což je kde?“

„V letovisku na jednom z japonských ostrovů.“

„Suma musel zešílet.“

„To ne,“ řekl Kamatori trpělivě. Je to velmi rozumný a vnímavý muž. Během několika dnů stanoví celému západnímu světu pravidla, která budete muset v budoucnu respektovat.“

Do tváře Loren Smithové se vehnala krev. „On je ještě větší šílenec, než jsem si myslela.“

„Myslím, že se mýlíte. Žádný člověk v historii neshromáždil takové bohatství. Nic takového nelze získat z nevědomosti. Velmi záhy pochopíte, že má dostatek prostředků, aby převzal kontrolu nad vaší ekonomikou i vládou. Kamatori se odmlčel. Jeho oči totiž spočinuly na Lorenině hrudi dmoucí se proti nádhernému hedvábí luxusního kimona. „Ve světle přicházející změny byste i vy měla zvážit, jak vyjádříte svou loajalitu.“

Loren nemohla uvěřit těm neskutečně drzým slovům. „Pokud se mně či senátoru Diazovi něco stane, pan Suma si to odskáče. Prezident ani Kongres nestrpí, aby nás tu někdo držel jako rukojmí.“

„Muslimští teroristé si berou americká rukojmí, a vy neděláte nic, pobaveně mrkal Kamatori. „Váš prezident dostal informace o vašem zmizení necelou hodinu poté a bylo mu řečeno, kdo za něj nese odpovědnost. Věřte mi, že mám dobré informace. Nařídil, aby se nikdo nepokoušel o záchrannou akci, a dále, že do novin nesmí

proniknout ani noticka. Vaši asistenti, kolegové ani příbuzní nemají ani nejmenší představu, že jste v Japonsku.“

„Lžete. Moji přátelé by nemlčeli.“

„Chcete říct, že to jsou Dirk Pitt a Al Giordino.“

V Lorenině mysli začaly kvasit pochybnosti a ztrácela rozvahu.

„Ano. Bohužel se připletli do událostí, do kterých jim nic nebylo. Došlo k malé nehodě.“

„Jsou zraněni?“ vykřikla.

„Nevím přesně, ale mohu zcela jistě prohlásit, že nevyvázli bez škrábanců.“

Lorenin ret se roztřásl. Hledala slova odpovědi. „Proč já? A proč senátor Diaz?“

„Vy i senátor jste pouhými pěšáky v šachové hře o ekonomickou moc,“ pokračoval Kamatori. „Neočekávejte, že vám řeknu víc, než mi pan Suma dovolí. Výsadek vašich speciálních jednotek skončí naprostým neúspěchem, protože není, kde by jej provedli. Výzvědné služby nemají ani nejmenší ponětí, kde teď jsme. A i kdyby to věděly, do našeho sídla nepronikne žádná armáda. Každopádně se ale společně se senátorem vracíte pozítří do Washingtonu.“

V Loreniných očích se opět rozlil zmatek, v což ostatně Kamatori doufal. Vytáhl ruce z širokých rukávů jukaty, zdvihl je k Loren a strhl jí kimono k pasu. Ruce jí přimáčkl k tělu.

Začal se sadisticky smát. „Udělám vše, aby se váš zdejší pobyt pro vás stal nezapomenutelným zážitkem. Možná že vám dám dokonce lekci, jakou úctu mají ženy prokazovat mužům.“

Pak se otočil a dvakrát ostře zaklepal na dveře. Otevřely se a za nimi stál strážný. Kamatori zmizel. Loren už neměla nejmenší pochybnosti o tom, co ji čeká, před tím než ji využijí ke svým zločinným cílům.

43

„Tamhle je," řekl Mel Penner, když strhl plachtu z velkého stolu jako kouzelník. Objevil se trojrozměrný model ostrova obklopeného modrým sádrovým mořem s vestavěnými stromky a budovami ve vnitrozemí. „Ostrov Soseki, dříve označovaný jako Adžima."

„Fantastická práce," pronesla kompliment Stacy. „Jako opravdový."

„Vždycky jsem si potrpěl na modely vláčků," řekl pyšně ředitel operativců. „Stavět dioramy je mé hobby."

Weatherhill se nakláněl nad stolem a zkoumal jednotlivé útesy zvedající se z moře. „Jak je ostrov velký?"

„Čtrnáct kilometrů na délku a pět v nejširším místě. Je stejně velký jako San Miguel, jeden z ostrovů v kanálu na pobřeží Kalifornie."

Penner vytáhl ze zadní kapsy kalhot modrý kapesník a otřel si pot stékající mu po spáncích. Klimatizace sice udržovala uvnitř domku, připomínajícího spíš boudu a stojícího v písku ostrova Koror na Palau, odpovídající teplotu, ale s 98 % vlhkostí se nedalo dělat vůbec nic.

Stacy ve slušivých šortkách a blůzce chodila kolem stolu a obdivovala Pennerův přesný model. Skalní útesy osazené miniaturními orientálními mosty a zkroucenými piniemi dávaly ostrovu skoro mystický nádech. „To musí být…" zaváhala hledajíc vhodná slova, „…opravdový ráj," vzdychla nakonec.

„Tak tohle slovo mne vážně nenapadlo," bručel Pitt svíraje v ruce sklenku, zpola naplněnou tequilou, limetkou a ledem z láhve, kterou si přivezl z Washingtonu. Měl na sobě plavky a tričko NUMA. Dlouhé opálené nohy s koženými sandály si opřel o židli před sebou. „Rajská zahrada, to možná ano, ale s pěkným rarachem pod ní."

„Vy si vážně myslíte, že Sumův nukleární arzenál a detonační centrum se skrývá v podzemí ostrova?" zeptal se Frank Mancuso. Byl poslední z pěti, který přijel na místo setkání v oblasti jižního Pacifiku.

Penner přikývl. „Jsme si tím jisti."

Stacy prstem přejížděla po příkrých útesech kolmo vystupujících z vody.

„Nikde nevidím doky pro přistávání lodí. Museli tedy všechno budovat ze vzduchu.“

„Jak je ale možné, že naše špionážní satelity nezaznamenaly žádnou aktivitu?“ podivoval se Weatherhill.

S pobaveným výrazem zvedl Penner kus moře mezi ostrovem a pevninou ke kraji stolu. Pak ukázal na úzkou trubici vedoucí šedou sádrou.

„Je tam tunel,“ vysvětloval. „Sumovi inženýři postavili tunel, který ústí na nejspodnějším patře města Eda a vede deset kilometrů po pobřeží a pak dalších padesát pod dnem oceánu k ostrovu Soseki.“

„Jedna nula pro Sumu,“ poznamenal Pitt. „Naše satelity nezaznamenaly žádné neobvyklé pohyby, protože zemina z tunelu se vyvážela společně se sutinami během výstavby Eda.“

„Skvělá zástěrka,“ doplnil Giordino, sedící rozkročmo na židli. Měl na sobě ustřižené džíny a nic jiného. Soustředěně hleděl na model.

„Je to vlastně nejdelší horizontální vrt,“ řekl Penner, „o mnoho překonávající tunel pro vlaky mezi ostrovy Honšú a Hokkaidó.“

Weatherhill vrtěl ohromeně hlavou. „Opravdu fantastická stavba. Škoda jen, že takového pokroku nebylo použito k ušlechtilejším cílům.“

Mancuso jako důlní inženýr si dobře uvědomoval celou řadu problémů, které musel podobný projekt vyvolat. „Pokud se kopalo jen z jedné strany, muselo jim to trvat dobrých sedm let,“ řekl tónem, v němž zaznívalo obdiv.

Penner ale zavrtěl hlavou. „Pracovalo se čtyřiadvacet hodin denně a s využitím nejmodernější vrtné technologie. Zvládli to za čtyři.“

„Když uvážíme, že museli své fantastické technologie utajit, působí to neuvěřitelně,“ doplnila Stacy, jejíž pohled stále obdivně spočíval na sádrovém povrchu ostrova Soseki.

Penner nyní zvedl celou vnější vrstvu ostrova a odkryl labyrint chodeb a místností, z nichž jedna každá byla propojena s rozlehlou sférickou komorou uprostřed.

„Takhle to vypadá uvnitř celé instalace. Mohu se mýlit v měřítku, ale z hrubých nákresů, které jim uzmul Jim Hanamura, se víc vytvořit nedá."

„Jsem si jista, že jste odvedl skvělou práci," uznale pokyvovala hlavou Stacy nad Pennerovým modelářským uměním. „Detaily jsou obdivuhodné."

„Dost věcí jsem si musel domýšlet, ale Kern nasadil na kvalifikované odhady celý tým inženýrů. Jsme přesvědčeni, že se od originálu příliš nelišíme." Odmlčel se, aby všem čtyřem členům SPT přistrčil složky. „Zde jsou plány města Eda, kde končí tunel. Mapa řídicího centra je precizována Kernovými lidmi."

Všichni si rozbalili nákresy a studovali celkovou strukturu zařízení představujícího tu nejhorší hrozbu svobodnému světu od Karibské krize. Nikdo neřekl ani slovo. Očima projížděli chodbami, do paměti si ukládali nápisy, směry a vzdálenosti.

„Centrum leží víc než tři sta metrů pod povrchem ostrova," sykl Mancuso.

„Na ostrově není žádná přistávací plocha ani přístaviště," poznamenala soustředěně Stacy. „Jedinou přístupovou cestou tedy zůstává tunel nebo přelet helikoptérou."

Pitt dopil svou sklenku tequily. „Výsadek z moře nepřipadá v úvahu, museli bychom mít horolezce. Jenže to by je stejně Sumovy bezpečnostní síly zašlapaly jako mravence."

„Co je v těch budovách na povrchu?" zeptal se Weatherhill.

„Luxusní objekty pro rekreaci Sumova managementu. Scházejí se tam na konference. Ideální prostor pro tajná jednání s politiky, vládními úředníky a grázly z ilegálních organizací."

„Na Šimzuově obrazu není žádná vegetace," připomněl Pitt. „Tady je ale polovina ostrova pokryta lesíky."

„Během dvaceti let zde Sumovi lidé zkultivovali notný kus země," vysvětloval Penner.

Mancuso se zamyšleně škrábal na špičce nosu. „Není tam někde výtah mezi tím sídlem a řídicím centrem?"

Penner zavrtěl hlavou. „Na plánech nic takového nebylo. Nemůžeme si dovolit riskovat útok, pokud si nebudeme naprosto jisti přesným zásahem.“

„Podzemní instalace takového rozsahu ale musí mít ventilační systém.“

„Naši inženýři jsou přesvědčeni, že část domků na povrchu pouze kryje klapky na ventilačním systému.“

„Tak to zvládneme,“ rozesmál se Weatherhill. „Na roury jsem expert.“

Penner pro změnu pokrčil rameny. „Nemáme dostatek informací. Možná že vzduch je vháněn z Eda a vydýchaná atmosféra je pak vypouštěna společně s odpady z města.“

Pitt se tázavě podíval na Pennera. „Mohou tam na ostrově držet Loren a senátora Diaze?“

Penner zase jen krčil rameny. „Mohou. Zatím jsme nenašli žádnou stopu. Rekreační sídlo je nepochybně ideálním místem pro úkryt rukojmích.“

„Rukojmí, hmm,“ mudrovala Stacy. „K čemu jim ale budou? Od jejich únosu se jejich trýznitelé ani jednou neozvali.“

„Máte pravdu, zatím jsme neobdrželi žádné požadavky,“ připustil Penner. „Proto prezident zvolil vyčkávací taktiku. Až do okamžiku, kdy od operativců dostane přesné informace, nevydá žádný rozkaz k záchranné operaci.“

Giordino hleděl na Pennera, jako by šlo o někoho spadlého z Měsíce. „Pořád ale někde určitě mají Achillovu patu, a tu musíme najít.“

„Jednu možná mají,“ kývl Penner. „Don Kern připravil složitý, ale důmyslný systém jak vyřadit elektronické systémy jejich centra.“

„Jaké tam mají obranné systémy?“ zeptal se Pitt.

„Suma určitě nevynaložil takové úsilí a peníze, aniž by svůj osmý div současného světa dostatečně neochránil.“

„Nevíme nic přesnějšího.“ Pennerův pohled klouzal po celém povrchu modelu ostrova. „Víme, jaké bezpečnostní a vojenské systémy jsou Sumovi k dispozici, a musím připustit, že na Soseki instaloval nejlepší čidla, která lze v současnosti koupit. Má tam radarové zařízení pro sledování země i moře, sonarové senzory pro kontrolu

přístupu pod vodou, laserové a infračervené vyhledávání v dostatečném perimetru od ostrova. Ceká na nás i celá armáda ozbrojených robotů.“

„Koneckonců nesmíme zapomenout ani na skrytá odpalovací zařízení raket země-voda-vzduch,“ připomněl jim Pitt.

„Pochybuji, že tenhle oříšek se dá rozlousknout,“ sykl Weatherhill se značným despektem.

Giordino už zase hleděl se zájmem na Pennera. „Podle mého názoru musíme takový útok vést s minimálně pěti rotami speciálních jednotek, přičemž by mu předcházelo námořní ostřelování a bombardování ze vzduchu, abychom oslabili jejich obranu. Jedině tak se můžeme na tu zatracenou skálu dostat.“

„Nebo,“ řekl velmi tiše Pitt, „tam shodit sakramentsky výkonnou atomovou bombu.“

Penner se kysele usmíval. „Protože ani jeden z návrhů neodpovídá politické situaci, budeme si muset s tímto ohrožením poradit jinými prostředky.“

„Budu hádat,“ ušklíbl se Mancuso. Rukama ukazoval na Stacy, sebe i Weatherhilla. „My tři projdeme tím tunelem.“

„Ne, půjdete tam v pěti,“ tiše bručel Penner, „ale ne tím tunelem.“

Stacy překvapeně podotkla: „Frank, Timothy i já jsme profesionálové a umíme se dostat do objektů. Dirk s Alem jsou ale námořní inženýři. Nemají žádné zkušenosti a ani dovednosti pro násilné operace. Určitě jste se přeřekl.“

„Nepřeřekl,“ tiše pokračoval Penner. „Rozhodně to nejsou takoví zajíci, jak si myslíte.“

„Dostaneme snad kombinézy nindžů a proletíme tím tunelem jako netopýři?“ neodpustil si cynickou poznámku Pitt.

„Nic takového,“ pokračoval Penner. „Společně s Alem vás na ostrov shodíme, abyste odvedli pozornost od vniknutí ostatních tunelem z Eda.“

„Ne, padákem, ne,“ zavřískal Al. „Padáky já nesnáším.“

„Aha!“ vrčel Pitt z hlubokého zamyšlení. „Nezlomný Pitt a neodolatelný Giordino přiletí nad nedobytnou rekreační pevnost Hidekiho Sumy a budou troubit, zvonit a bubnovat. Pak budou s klidem

přihlížet své vlastní popravě v samurajském stylu, protože je prohlásí za špiony. Pane Pennere, nepopírám, že jste velmi laskavý a útlocitný člověk.“

„Riskujete, připouštím,“ špitl Mel na svou obranu. „Rozhodně vás však nechci poslat na smrt.“

Giordino se podíval na Pitta. „Nemáš dojem, že náš tady někdo využívá?“

„Spíš, že s námi pěkně zametli.“

Pitt si dobře uvědomoval, že ředitel operativců nejedná tak úplně z vlastního popudu. Plán sestavil Kern a byl nepochybně odsouhlasen samotným Jordanem. Jistě nechybělo ani prezidentské požehnání. Dirk se otočil a podíval se na Stacy. Z její tváře se dalo číst „nikam nejdeš“.

„Až spadneme na ostrov, co pak?“ dožadoval se detailů.

„Nesmíte se nechat chytit a musíte odvádět pozornost Sumových bezpečnostních sil na co nejdelší dobu. Musíme mít dost času na evakuaci celého týmu.“

„Když zvážím, jakou má techniku, tak my všichni dohromady máme tak deset minut.“

„Nikdo neočekává zázraky.“

Pitt se ostře podíval na Pennera. „Tedy?“

„Co tedy?“

„Seskočíme na ostrov a budeme si se Sumovými roboty hrát na kočku a myš, zatímco naši slavní profesionálové v té chvíli prosviští šedesátikilometrovým tunelem.“ V jeho větách neznělo žádné rozladění či iritace, zoufalství či nespokojenost. „Tak tedy vypadá náš plán? Nic víc, nic míň.“

„Přesně tak.“ Penner si dával dobrý pozor, aby se vyhnul Pittovu ohnivému pohledu.

„Koukám, že plánovači ve Washingtonu odvedli brilantní práci při zírání do skleněné koule.“

Pitt dobře věděl, že na ostrov musí. Pokud tam drželi Loren, nemohl ji tam nechat.

„Proč nemůžeme přerušit přívod energie od pobřeží?“ zeptal se Giordino.

„Dračí sluj je plně soběstačná,“ odvětil Penner. „Mají tam vlastní elektrárnu.“

Pitt se podíval na Giordina. „Tak co říkáš celé akci, velký Ale?“

„Mají tam gejšy?“

„Jak tam vůbec doletíme, aby nás nesfoukli z oblohy ještě dřív, než se tam dostaneme?“ zeptal se Pitt.

Penner se konečně rozesmál a z jeho výrazu se dalo vyčíst, že má přece jen něco v rukávu. „Podle klasifikace je tato část operace označena jako A1, tedy s dobrými vyhlídkami na úspěch.“

„Aspoň tak,“ řekl Pitt s pro změnu ledovýma opálovýma očima. „Jinak dám někomu opravdu pořádně do zubů.“

44

Penner dobře věděl, o čem mluví. Nikdo nechtěl, aby byli nad ostrovem sestřeleni v plamenech. Ultralehké výkonné kluzáky startovaly z přistávací plošiny detekční a navigační lodi *Ralph. R. Bennett*. Připomínaly zmenšený model neviditelného bombardéru Stealth nejen svým šedým lakem, ale i podivným tvarem, málem ve stylu příběhů Bucka Rogerse. Na radarech je nikdo nemohl zachytit.

Dirk s Giordinem seděli ve stínu velké lodní fázové antény tvaru krabice. Šest pater vysoký přístroj byl složen z 18 000 anténních článků, které sbíraly špionážní informace o sovětských testech raket. Byl to neobyčejně důmyslně konstruovaný a přesný systém detekce. Teď však byla loď *Ralph. R. Bennett* odvelena ze své mise u poloostrova Kamčatka přímým prezidentským rozkazem. Měla vypustit kluzáky a monitorovat vše, co se děje u ostrova Soseki.

Korvetní kapitán Raymond Simpson byl štíhlý třicátník se sluncem vyšisovanými vlasy. Teď stál na otevřené palubě vedle dvoučlenného výsadku NUMA. Z jeho postoje a gest vyzařovala drsná nátura, s níž velí své posádce, která právě teď připravovala kluzáky k vypuštění. Kontrolovali vybavení a plnili nádrže.

„Zvládneme odstartovat bez toho, že bychom si to vyzkoušeli?“ zeptal se Dirk.

„Jasně, jste staří kozáci,“ odpověděl Simpson zlehka. „Jak se jednou položíte břichem na kluzák, hned si tu hračku budete chtít pořídit i domů.“

Pitt nikdy předtím žádný kluzák neviděl. Poprvé ho spatřil, když před čtyřiceti minutami přistáli na palubě s letounem s kolmým startem Osprey. A teď po nich chtěli, aby po půlhodině instruktáže s těmi krasavci letěli přes sto kilometrů nad otevřeným mořem a bezpečně přistáli na rozeklaném povrchu ostrova Soseki.

„Jak dlouho je tu už máte?“ dodal Giordino.

„Jmenují se Ibis X 20,“ vysvětloval Simpson. „Právě je přivezli z konstrukční kanceláře.“

„Bože!“ vzdychl si Giordino. „Takže jsou to experimentální ptáčkové.“

„Tak trochu. Nemají ještě dokončen testovací program. Omlouvám se že pro vás nemám nic lepšího, ale vaši šéfové ve Washingtonu strašně spěchali a dali nám jen osmnáct hodin na veškerou přípravu.“

„Vážně to lítá?“ neodpustil si Pitt.

„Přirozeně,“ odvětil pro změnu nadšeně Simpson. „Nalétal jsem sám skoro deset hodin. Je to skvělý dravec určený k průzkumným letům s jednočlennou posádkou. Je poháněn nejnovějšími proudovými motory a dokáže letět až tři sta kilometrů v hodině s doletem dvou set kilometrů. Ibis je nejlepší kluzák na světě.“

„Poslyšte, co budete dělat, až skončíte ve službě? Prodávat v železářství?“ odsekl Giordino jedovatě.

„Koneckonců proč ne,“ odvětil Simpson bez známky dotčení.

Skip radarové lodi Wendell Harper právě vstupoval na přistávací plošinu a držel v ruce velkou fotografii. Vysoký podsaditý voják s vystouplým břichem připomínal chlápka, co právě projel přes prérie Kansasu s Pony Expressem.

„Naši meteorologové vám slibují vítr jen čtyři uzle ve směru letu,“ řekl potěšeně. „Palivo nebude problém.“

Pitt ho přivítal krátkým přikývnutím. „Doufám, že nám průzkumný satelit našel nějakou rovinku, kde můžeme přistát.“

Harper přitiskl velkou fotografii na přepážku. „Není to sice O‘Hare v Chicagu, ale je tam jedná travnatá rovinka tak dvacet na šedesát metrů.“

„Je tam dost možností pro přistání proti větru,“ doplnil Simpson optimisticky.

Pitt s Giordinem přistoupili blíž a hleděli na snímek. Obdélníková plocha s trojúhelníkovitým trávníkem se otvírala jen z východu. Ostatní tři strany tvořily keře, stromy či střechy pagod s vysokými mosty vedoucími dolů z balkónků k orientálnímu jezírku na jednom konci.

Giordino si s Pittem vyměnili cynické pohledy odsouzenců, kteří si jen mohou vybrat, zda budou oběšeni, nebo zastřeleni před popravčí zdí.

„Hlavu do písku a čekat, až si nás vyzvednou,“ vrčel Giordino. „Přiznávám, že mám docela v kalhotách.“

„Dechovka nás tam vítat nebude," připustil Dirk.

„Děje se něco?" zeptal se nervózně Harper.

„Nic, jen na nás padla ta správná nálada," ošíval se Pitt. „Občas si ve Washingtonu vzpomenou, že neumíme nic odmítnout."

Harper se na ně unaveně podíval. „Chcete snad operaci zabalit?"

„Ne," povzdechl si Pitt. „Ani za nic."

„Nechci vás honit, ale západ slunce přijde asi za hodinu. Přistát tam můžete jen za denního světla."

Simpson předvedl ukázkové hlášení, v němž sděloval, že kluzáky jsou po předletové kontrole připraveny ke startu.

Pitt se podíval na malý křehký letoun. Nebyl to vlastně ani kluzák. Bez silné turbíny by spadl k zemi jako cihla. Na rozdíl od běžných typů s širokými křídly měl tento stroj plný drátů a kabelů nosné plochy tupě zkrácené. Neměl ani stabilizátor zvyšující ovladatelnost v turbulencích. Dalo se dokonce říci, že to byl jakýsi čmelák nevhodný k letu, ale přesto se vznášel v povětří mnohem lépe než ostatní hmyz, který kdy Matka příroda stvořila.

Mechanici dokončili přípravy a ustoupili ke kraji plošiny. Pittovi připomínali čumily na automobilových závodech těšící se na pořádný karambol.

„Třeba stihneme večerní čajový dýchánek," řekl, když si nasazoval helmu.

Giordino si neodpustil své obligátní zívnutí. „Pokud tam budeš první, pro mne radši vodku a martini."

Harper si teprve teď uvědomil, že hraná nonšalance představuje jediný prostředek k uvolnění nesnesitelného napětí, které zmítalo myslí odsouzeného výsadku.

„Mnoho štěstí," popřál jim. Pevně jim sevřel ruku. „Celou cestu vás budeme sledovat. Po přistání nezapomeňte zapnout lokátor. Washington se bude ptát, zda jste se tam bezpečně dostali."

„Pokud ještě najdeme ten správný knoflík," ušklíbl se Pitt.

„Nepochybuji." Simpson ukončil diskusi. „Nesmíte také zapomenout nastavit samodestrukční zařízení. Naše ultralehká technologie nesmí Japončíkům padnout do rukou."

„Sbohem a poděkujte vašim technikům, že se o nás tak starají."

Giordino poklepal Pitta po rameni, mrkl na něj svým šibalským okem a bez dalších slov zamířil ke svému kluzáku.

Také Pitt došel ke svému proudovému kluzáku a protáhl se otvorem v plachtě kryjící útlé tělo stroje. Lehl si na břicho a chvilku sebou mlel na gumové podložce přizpůsobující se tvaru těla. Hlava a ramena spočívaly jen mírně nad úrovní nohou a lokty se volně pohybovaly asi centimetr nad podlahou. Nastavil si bezpečnostní pásy táhnoucí se od ramen na zadek. Pak vložil chodidla do vyčnívajících svislých stabilizátorů a brzd. Uchopil tupý konec ovládacího kniplu, zatímco druhou rukou sevřel manuální ovládání klapek.

Zamával lidem stojícím na okraji plošiny přes miniaturní sklo. Začali odpojovat kabely. Pak zmáčkl startér. Turbina velikosti pivního soudku začala mírně vrnět a nabírat na síle. Nakonec přišlo pištění ve vysokých tónech. Dirk se podíval na Giordina jen proto, aby se přesvědčil, co bude číst v jeho oduševnělých hnědých zornicích. Pitt zvedl palec a nasadil svůj nenapodobitelný škleb.

Naposledy přejel očima po přístrojích, zda stroj běží jako hodinky. Přesně podle letové příručky, kterou si stačil sotva prohlédnout, natož aby ji četl. Nakonec se podíval na navigátora signalizujícího praporky. Stál na zádi lodi ve větru přicházejícím z levoboku.

Pitt natáhl prsty a zmáčkl brzdu. Pak otevřel klapky naplno. Ibis se pohnul. Okraj startovací plošiny mu najednou připadal strašlivě blízko. Ibis se zvedal v rychlosti kolem pětačtyřiceti kilometrů. Při startu po větru a rychlosti plavidla vyvinul hned po startu pětadvacet kilometrů, ale pořád musel nabrat dalších dvacet, než se odlepí od paluby.

Okamžik rozhodnutí. Pitt signalizoval odpojit poslední bezpečnostní pojistky. Pak posunul klapky na „otevřeno“. Ibis sebou trhl poháněn silou turbiny i větru. Pitt visel očima na okraji přistávací plošiny. Uvolnil brzdy a Ibis se vrhl vpřed. Pět metrů, deset… Pitt stáhl páku. Kolo pod štíhlým nosem letounu se nazdvihlo a Pitt již hleděl do oblak. Zbývaly tři metry, ale bájný pták už mířil do nebes nad nekonečným mořem.

Dokončil obrat a vyrovnal ve čtyřiceti metrech nad hladinou moře. Giordino se zavěsil za něj. Poslední přelet nad palubou a pohled na mávající posádku lodi *Ralph. R. Bennett*. Pak již zamířil rov-

nou na západ k ostrovu Soseki. Hladina pod podvozkem kluzáku se zlatavě jiskřila v paprscích zapadajícího slunce.

Pitt stáhl klapky na cestovní rychlost. Nezřízeně toužil si letadélka užít, nabrat výšku a zkusit pár akrobatických kousků. Věděl však, že jakýkoli zbytečný pohyb by zachytily japonské radary. V nízké výšce a v křižující rychlosti zůstával Ibis pro ostatní svět neviditelný.

Pitt si nyní vybavoval přivítací výbor. Věděl dobře, že na malém ostrově není kam uniknout. Vážně skvělé, pomyslel si. Zřícení se na Sumově dvorku a vyvolání zmatku v jeho bezpečnostních silách věru neskýtalo právě růžové vyhlídky.

Radiový tým na palubě *Bennetu* zachytil radarové signály Sumovy ochranky pátrající po vetřelcích. Harper se ale rozhodl, že rušičku nespustí. Bennett měl za úkol jen monitorovat celý průběh akce. Existoval předpoklad, že Japonci nebudou příliš obezřetní, pokud budou mít na obrazovkách jedinou loď, navíc volně se plavící na své obvyklé trase.

Pitt se plně věnoval navigaci a očima visel na střelce kompasu. Vzhledem k rychlosti letu si snadno spočítal, že se nad ostrovem ocitnou za pětatřicet minut. Pokud se ale splete o pár stupňů na sever či jih, mine ostrov úplně.

Všechno bylo čistě na něm, řídit kluzák a starat se o navigaci. Ibis si nemohl dovolit nést váhu palubního počítače či přístroje automatického pilota. Pitt znovu ověřil rychlost a směr větru a čtyřikrát určený směr. Nesměl si dovolit ani nejmenší chybičku.

Nedostatek paliva a možné spočinutí na mořské hladině uprostřed noci mu také nepřidávaly na klidu.

Zároveň si také s hrůzou všiml, že mu sebrali i vysílačku. Jordan se tak bezpečně postaral, že ani on a ani Giordino nebudou moci dát o své pozici cokoli vědět.

Uběhlo sedmadvacet minut a na horizontu už ze slunečního kotouče zbyl jen srpek. Pitt hleděl přes přední sklo do neznáma.

Ostrov ležel přímo před ním, zatím spíše fialový stín mezi mořem a oblohou, spíš mystické zjevení než skutečná souš. Skoro vzápětí se objevily kontury ostrova s rozeklanými útesy, svisle se zvedajícími z hladiny příboje při jejich úpatí.

Pitt se otočil a podíval se bočním okénkem. Giordino mu visel za ocasem, necelých deset metrů napravo. Pitt zamával křídly a ukazoval dopředu. Giordino přiletěl blíže. Pak kývnul a gestem hranou ruky naznačil, že ví o lokaci cíle.

Dirk znovu zkontroloval přístroje a pak v jemném obratu navedl Ibise nad střed ostrova, tak aby sestupoval ze ztemnělé východní oblohy. Neměl čas na průzkum terénu, neměl možnost se pokusit o druhé přiblížení, pokud by byl poprvé příliš nízko či vysoko. Musel využít momentu překvapení. Měli pouze jedinou šanci – posadit své ptáky na trávník u pagody, aniž by do ocasních per dostali raketu země-vzduch.

Dirk lehce stiskl pravý gumový pedál, aby vykompenzoval boční proudění vzduchu. Letěl nad řadou křovin a kola pročesávala jejich špičky. Motor už jen vrněl, pro Ibise už nebylo cesty zpátky. Pak přišlo jemné posunutí páky a motor vyšlehl. Dirk pocítil trhnutí, když se kola lehce dotkla trávníku necelých pět metrů od jeho kraje.

Okamžitě vypnul přívod paliva a přitlačil na brzdy. Nic se nestalo. Tření nezpomalilo pohyb stroje vpřed. Po mokré trávě se pneumatiky svezly, jako by se klouzaly na vrstvě oleje.

Naplnila ho touha znovu nahodit klapky naplno a zatáhnout za knipl. Vždyť jeho tvář se teď nacházela jen pár centimetrů od nosu Ibise. Narazí do skály nebo do stromu? Přímo před ním se zjevila křoviska hrající všemi odstíny podzimní rudé a zlaté. Teď ale působila jako neprostupná stěna.

Pitt jen sklonil hlavu a čekal na to, co muselo nevyhnutelně přijít.

Stroj se stále pohyboval třicítkou, když vletěl mezi křoviny a utrhl si křídla. Byl odhozen stranou a skončil v jezírku, v kterém plavali velcí kapři.

Hrobové ticho vzápětí vystřídalo praskání dřeva a tříštění kovu, když se křovím prodíral také Giordinův Ibis. Tentokrát proletěl kolem Pittova zničeného kluzáku a skončil v písečném zámku s mnoha roztodivnými uměleckými motivy, který zničil napadrť.

Pitt se pokoušel vyprostit z pásů, nemohl ale hýbat rukama a noha mu uvízla pod přídí. Byl až po nos ponořený v rybníčku a musel naklánět hlavu dozadu, aby vůbec mohl dýchat. Přímo před očima

kolem něj plavali velcí bílí, černí i zlatí kapříci a hleděli na něj svýma vypoulenýma očima. Byl vetřelcem v jejich teritoriu.

Giordinův stroj byl poničen jen málo a podařilo se mu dostat se ven vcelku bez problémů. Vrhl se vpřed do rybníčku a rozhrnoval kal a listy lotosu jako rozzuřený hrošík. Se silou odpovídající po léta udržované kondici narovnával pokroucené pláty jako párátka, aby Pitt mohl nohu vytáhnout. Pak rozepjal sponu na pásech a vytáhl Pitta z odepsaného stroje na břeh.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Naražená holeň a vykloubený palec,“ shrnoval Pitt. „Dík za vysvobození.“

„Neboj, dostaneš účet,“ prohodil Giordino s výrazem znuděného dandyho z londýnských večírků 19. století.

Pitt si sundal helmu a hodil ji do vody. Civějící kapr se raději odsunul do bezpečí pod rozvinutý lotos. Dirk kývl směrem ke zničenému kluzáku. „Přijdou si pro nás. Měli bychom zapnout trasovací zařízení a nastavit destrukční systém.“

Giordino odběhl zapnout spojení s řídicí lodí *Bennett* a nastavit časovací roznětky k plastickými výbušninám, které byly rozmístěny v trupu obou kluzáků. Pitt rychle vstal a začal se rozhlížet po zahradě.

Zdálo se, že jsou tu sami. Armáda lidských nohsledů a robotických pochopů se zatím neobjevila. Nikde v oknech a ani na cestičkách neviděli živáčka. Bylo ale jasné, že někdo musel pištění turbín a hlučný dopad slyšet, zvláště když si uvědomil, jakým způsobem jsou japonské domy stavěny. Někdo tady prostě musel být. Třeba zahradníci. Zahrada vyžadovala denní péči a té se místní zhostili na výbornou.

Giordino se už vrátil. „Máme dvě minuty na to, abychom po sobě uklidili. Pak to vyletí do vzduchu,“ sípal.

„Už jsem pryč,“ křikl Pitt a rozběhl se k lesíku na okraji letoviska.

Pak ale zůstal stát. Dolehl k němu podivný elektronický hlas. „Zůstaňte stát, kde jste!“

Pitt s Giordinem se okamžitě vrhli za křoví ve zřejmé snaze dostat se do bezpečí stromů. Neměli o svém pronásledovateli ani nej-

menší ponětí. Uběhli padesát metrů, když se náhle před nimi objevil vysoký plot z elektrického ohradníku s výraznými izolátory.

„Tak to byl nejkratší únik v celých dějinách," ušklíbl se Pitt. V ten okamžik vybuchl první Ibis a po pěti sekundách ten druhý. Pitt sice nic neviděl, ale představa kapříků létajících vzduchem ho zrovna nenaplňovala potěšením.

Zvuková kulisa přitahovala jejich pozornost, a ačkoli už zaslechli první varování, nebyli dostatečně připraveni na tři kovová zjevení, vynořující se z podrostu a uzavírající kolem vetřelců kruh. Trojice robotů rozhodně nevypadala jako ta podivná stvoření z filmů a televize. Pohybovaly se na traktorových pásech a neměly žádné lidské rysy, vyjma toho, že mluvily.

Mobilní strážní byli vybaveni celou řadou paží, videokamer, termálních čidel, reproduktorů, počítačů a pěkné sbírky různých palných zbraní, mířících teď na Ala s Dirkem.

„Prosím, nehýbat se, nebo vás zastřelíme."

„Nějak si pletou význam slov, ne?" nechápal Giordino.

Pitt hleděl na robota uprostřed a uvědomil si, že se pohybuje pod naváděním sofistikovaného televizního systému. Někde v pozadí musel být živý operátor z masa a kostí.

„Rozpoznáváme různé jazyky a podle toho reagujeme," chlubil se střední robot dutým hlasem, i když vyslovoval poměrně zřetelně. „Utéct nemůžete, zemřít však ano. Naše zbraně jsou zaměřovány podle teploty vašeho těla."

Pitt si s Giordinem vyměnili několik pohledů odsouzenců, kteří právě dokonali své dílo, ačkoli k němu ještě nepoložili ani pořádné základy. Velmi pomalu zvedli ruce nad hlavu s vědomím, že hlavně na ně mířící se ani jednou nezachvěly.

45

Nikdo nevěnoval Stacy, Weatherhillovi a Mancusovi ani nejmenší pozornost, když pronikali do centra města Eda. Vše probíhalo snadno a překvapivě jednoduše. Prvotřídní maskér filmových hvězd odvedl skvělou práci, když měnil barvu jejich očí, zesiloval obočí a přidával něco kudrlin do jejich černých kštic. Mancuso mluvící plynnou japonštinou se nesl ve skvěle padnoucím obleku a hrál si na Stacyina a Weatherhillova bosse. Ti dva se navlékli do žlutých overalů Sumových inspekčních týmů.

Na základě údajů z Hanamurových svodek o bezpečnostním systému a s průkazy a kódy, kterými je vybavil britský agent, pracující v úzké součinnosti s Jordanem, procházeli kontrolními turnikety bez problémů. Najednou stáli před ústím tunelu. Vstoupit do něj představovalo nejsložitější část operace. Projít kolem stráží a čteček nebylo složité, ale konečný výslech na posledním bodu bude mnohem důkladnější.

Když vstoupili do bezvýrazné bíle natřené místnosti, začala jejich robotická prověrka. Nikde tu nebyl žádný nábytek a na stěnách nevisel žádný obraz. Jiné dveře než ty, kterými přišli, tu nebyly.

„Účel vaší návštěvy," pronesl robot strojovou japonštinou.

Mancuso zaváhal. Předpokládal, jak mu řekli, mechanického robota, jenže teď si povídal s jakousi popelnicí na pásech. „Inspekce optických vláken," odpověděl se zřejmou snahou potlačit své pohrdání rozhovorem s umělou inteligencí.

„Pracovní povolení a dnešní kódy."

„Povolení pro případ ohrožení 46 R pro komunikační oddělení a zkušební program." Pak spojil ruce dlaněmi k sobě a lehce si po nich přejel prsty. Třikrát za sebou opakoval slůvko „ša".

Mancuso mohl jen doufat, že kódy jsou správné. Britský agent měl také za úkol naprogramovat do paměti robotů jejich genetické znaky.

„Postupně přikládat pravici na čtecí obrazovku," přikazoval robogard.

Všichni tři postupně položili ruce na malou, modře blikající obrazovku zasazenou v hrudní části oné popelnice. Robot hodnou chvilku mlčel a zpracovával data. Srovnával rysy obličeje a těla se jmény na paměťových discích. Byla to sakramentsky pokročilá technologie. Ještě nikdy neviděli žádný počítač, který by uměl přenášet vizuální data z objektivů do počítačové paměti a tam je zpracovávat v reálném čase.

Stáli tam předstírajíce klid, neboť dobře věděli, že robot je naprogramován rozpoznat i ten nejmenší nádech nervozity. Robot je elektronickým očkem opravdu sledoval. Snažili se neuhýbat očima, s jakýmsi podvědomým přesvědčením, že tak odvrátí pozornost. Weatherhill ostentativně zíval, když jeho data a kódy procházely počítačem.

„Prověřeno," řekl nakonec robogard. Odjel do strany a celá stěna za ním se rozestoupila. „Můžete dovnitř. Pokud zůstanete dole déle než dvanáct hodin, budu informovat bezpečnostní jednotku číslo 6."

Britský operativec zvládl úkol na výbornou. Prošli bezpečnostními pojistkami bez ztráty kytičky. Vešli do chodby, jejíž podlahu pokrýval koberec. Tunel se otvíral přímo před nimi. Pak vstoupili na nástupiště, kde to hučelo a blikaly červenobílé výstražné majáky. Mancuso odhadoval, že průměr tunelové chodby byl přinejmenším čtyři metry, když do něj vjížděl podzemní vlak naložený stavebním materiálem.

Po třech zlověstných minutách naprostého ticha se přihnal hliníkový vozík se skleněnou bublinou pro deset osob. Uvnitř nikdo nebyl, a to ani u řízení. Dveře se otevřely s lehkým svistem. Vstoupili dovnitř.

„Maglev," řekl tiše Weatherhill.

„Cože?" zeptala se Stacy.

„Maglev znamená magnetická levitace. Jde o vědecký koncept založený na magnetickém poli, které vzniká mezi dvěma póly magnetu. Právě silné elektromagnety pod tělesem vlaku vytvářejí pole, po kterém kabina klouže. Říká se mu také vlak na magnetickém polštáři."

„Japonci se ve vývoji dostali nejdál," připomněl Mancuso. „Jakmile vyřešili problém s chlazením vodičů, spustili vlak, který, literárně řečeno, létá rychlostí rakety."

Dveře se zavřely a malý vagón si vyžádal informace o volné trati před sebou. Vše automaticky. Nad trasou se rozsvítilo zelené světlo a vozík se tiše vydal do útrob hlavního tubusu. Postupně nabíral rychlost. Sodíkové lampy na stropě tunelu se jedna po druhé rozplynuly do žlutého oslnění.

„Jak rychle jedeme?" zeptala se Stacy.

„Odhaduji to skoro na tři sta kilometrů v hodině," odvětil Weatherhill. „Ale opravdu jen odhaduji."

„Pokud je to tak, pak tam budeme za pět minut," přidal se Mancuso.

Zdálo se, že letící vlak začíná zpomalovat, dříve než nabral pořádnou rychlost. Zastavil se s jemností rychlovýtahu v mrakodrapu. Vyšli na opuštěné nástupiště. Jakmile vystoupili, kabina se na výhybce otočila a odjela zpět do Eda.

„Konečná," řekl tiše Mancuso. Pak vedl skupinku k jediným dveřím na nástupiště. Vedly do chodby vyložené kobercem táhnoucím se již třicet metrů od výtahu.

Weatherhill ukazoval na arabské znaky na ovládání. „Tak kam, nahoru nebo dolů?"

„Kolik je tady pater?" zeptala se Stacy.

„Dvanáct, jsme ve druhém."

„Hanamurův náčrt ale hovoří jen o čtyřech," připomněl Mancuso.

„Nejspíš se dostal jen k prvotním skicám, které byly později dokresleny."

Stacy hleděla na svítící panel. „Tolik možností – a to jsme jen ve výtahu?" vrtěla hlavou.

„Protože neznáme přímý přístup do sluje, pokusíme se vyzkratovat hlavní vedení v elektrárně," rozhodl Mancuso.

„Pokud ji najdeme, aniž bychom vzbudili podezření," vzdychl si Mancuso.

„Víc udělat nemůžeme. Půjdeme po kabelech až ke zdroji, je to mnohem jistější než hledat tu jejich sluj."

„Dvanáct pater místností a chodeb?“ vrtěla hlavou Stacy. „Bude nám to trvat celé věky.“

„Nemáme žádnou jinou alternativu,“ odsekl Mancuso a podíval se na hodinky. „Pokud se Dirkovi s Alem podařilo, odlákat bezpečnostní jednotky, máme dost času položit plastické výbušniny a vrátit se zpět do Eda.“

Weatherhill se zkoumavě podíval na Stacy, pak na Mancusa a nakonec na panel výtahu. Věděl přesně, jak se všichni cítí – jsou napjatí, se staženým žaludkem, v krvi jim koluje adrenalin… Během několika následujících minut budou závislí jen sami na sobě. Zmáčkl číslo 6.

„Zkusíme to tedy přesně v polovině,“ řekl Weatherhill, aniž vlastně věděl proč.

Mancuso zvedl kufřík, ve kterém měl dvě automatické zbraně, a strčil si jej pod paži. Všichni tři jako by najednou nemohli udělat ani krok. Po chvilce se ale ozval digitální gong, rozsvítila se blikající šestka a dveře výtahu se otevřely.

Mancuso se protáhl ven první, Stacy a Weatherhill za ním. Když se po prvních dvou krocích zastavil, oba zbývající ho málem porazili. Teď už však dokázali jen zírat. Najednou si připadali jako burani z balíkova, kteří právě dorazili na Mars.

Vše uvnitř rozlehlého prostoru bylo plně podřízeno efektivní dělbě práce, od strážců až po pracovníky u pásů. Nikdo tu ale nemluvil, nekřičel, ba ani nešpital. Všichni specialisté, technici i konstruktéři u nástrojových konzol a u velkých počítačů postavených do podkovy byli totiž roboti mnoha různých tvarů a velikostí.

Hned napoprvé narazili na zlatou žílu. Weatherhill intuitivně stiskl číslo patra, na kterém se ukrývala Sumova dračí sluj. Nikde tu nebyli žádní lidé. Vše bylo zcela automatizováno a postaveno na sofistikované high-tech technologii pracující čtyřiadvacet hodin denně bez přestávek na kávu, čaj či nároku na nemocenskou. Panečku, tady by se odborářští předáci vyřádili.

Většina z nich se pohybovala na kolečkách, případně na pásech. Mnozí měli kloubové paže připomínající chapadla chobotnic na vozítkách. Někteří zase připomínali zubařskou vrtačku. Žádný z nich ale nechodil tak jako slavný C3PO z *Hvězdných válek* či Robby ze

Zakázané planety. Roboti byli naprogramováni na jednotlivé úkony a nijak neregistrovali lidské vetřelce.

„Nepřipadáš si tu nějak osamělý?“ špitla Stacy.

„To bych neřekl,“ zavrtěl hlavou Mancuso. „Raději zpátky do výtahu.“

Weatherhill zavrtěl hlavou. „Ani náhodou. Ten komplex jsme sem přišli zničit. Ty mašinky ani neví, že jsme tady. Nejsou naprogramovány, aby se bavily s lidmi. Nikde tu nejsou ti otřesní robogardi. Pitt s Giordinem si asi musí nohy uběhat, aby před nimi stihli utíkat. Jak jsem řekl, pošleme tenhle šroubkový komplex na Měsíc.“

„Stáhnu výtah,“ řekla Stacy a zmáčkla na panelu „dolů“. „Nic jiného dělat nemůžeme.“

Mancuso neztrácel čas. Postavil kufřík na zem a začal vytahovat balíčky plastické trhaviny C8, které měl přilepené ke stehnům pomocí lepicí pásky. Ostatní udělali totéž.

„Stacy, ty máš počítačovou sekci. Time, systémy pro odpálení raket a já se postarám o ty komunikační.“

Nestačili udělat ani pět kroků k cílům, když se vzduch znovu zachvěl tím otravným mechanickým hlasem, vyvolávajícím v betonové komoře mrazivou ozvěnu.

„Zůstat stát! Jediný pohyb a zcela jistě zemřete!“ Perfektní angličtina s lehkým nádechem japonského přízvuku a zlovolným hrozivým tónem mezinárodního charakteru.

Překvapení bylo dokonalé, ale Mancuso se nechtěl vzdát. Blafoval a hledal cíl pro svůj palebný arzenál v kufříku. „Počkat, co se děje! Jsme konstruktéři na inspekci a provádíme testování. Chcete se přesvědčit o našich dokladech a slyšet hesla?“

„Lidské bytosti sem nemají přístup od okamžiku, kdy byly spuštěny plně automatizované kontroly a celý provoz. Vše běží bez lidské supervize,“ ozval se ten lidsky uštěpačný nelidský hlas.

„Toho jsme si nebyli vědomi. Nadřízení vydali příkaz ke kontrole optických kabelů.“ Mancuso se tvářil jako opravdový technik, i když prsty hledal ten správný knoflík na dně kufříku.

Vtom se otevřely dveře a z výtahu vystoupil Roy Orita. Zarazil se a jeho oči nevěřícně zíraly na svého bývalého chlebodárce z týmu SPT.

„Mimořádná odvaha,“ ušklíbl se s triumfálním výrazem. „Konec zábavy. Váš pokus ukončit projekt Kaiten se naprosto nepovedl a vy jste v bryndě. Nečeká vás nic jiného než smrt.“

###

Jordan se Sandeckerem si dali lehkou snídani v prezidentově rezidenci v Camp Davidu. Seděli u malého stolu před krbem, v kterém praskalo dřevo bílého ořechu. Podle vkusu obou dvou bylo v chatce nesnesitelné horko, ale prezident si té dusné atmosféry náležitě užíval. Srkal kávu se silným meltovým nádechem a nijak mu nevadilo, že se potí v silném pleteném svetru z irské vlny.

Prezidentův zvláštní asistent Dale Nichols se objevil ve dveřích kuchyně se sklenicí mléka. „Přišel Don Kern,“ řekl směrem k Jordanovi.

„Doufám, že má pro nás zprávy z ostrova Soseki,“ připomněl Jordan.

Prezident kývl na Jordana. „Každopádně ať jde dovnitř.“ Po krátké chvilce dodal: „Uvařte mu kávu a dejte mu něco k jídlu.“

Kern si řekl jen o kávu a posadil se na nejbližší pohovku. Prezident ho nedočkavě sledoval, zatímco Jordan hleděl raději do plamenů.

„Jsou uvnitř,“ oznámil Kern.

„Jsou uvnitř,“ opakoval prezident jako ozvěna. „Všichni?“

Kern přikývl. „Všichni tři.“

„Problémy?“ zeptal se Jordan.

„Nevíme. Signál byl přerušen, ale těsně před tím jsme se dozvěděli, že bezpečně prošli tunelem.“

Prezident udělal několik kroků a pevně sevřel Jordanovi ruku. „Gratuluji, Rayi.“

„To je předčasné, pane prezidente,“ řekl Jordan. „Mají před sebou mnoho překážek. Proniknutí do Dračí sluje znamená jen první krok.“

„Co moji muži?“ zeptal se zamyšleně Sandecker.

„Potvrdili bezpečné přistání,“ odvětil Kern. „Nemáme žádný důvod se domnívat, že padli do rukou Sumovy ochranky.“

„Takže jsme to zvládli?“ zeptal se prezident se zjevnou netrpělivostí.

„Po rozmístění výbušnin a vyřazení Dračí sluje se mají pokusit zachránit kongresmanku Smithovou a senátora Diaze. Pokud všechno půjde podle plánu, zmocníme se Hidekiho Sumy a naše vojenské jednotky dokončí kompletní destrukci celého hnízda.“

Prezident se ale netvářil o nic uvolněněji. „Je vůbec možné, aby dva muži s jednou agentkou dokončili operaci takového rozsahu během šestatřiceti hodin?“

Jordan se unaveně usmál. „Věřte mi, pane prezidente, mí lidé procházejí zdmi.“

„Pitt a Giordino?“ tlačil Sandecker na Kerna.

„Jakmile dostaneme signál, že všechno klaplo, pošleme ponorku a vyšleme první tým Delty, aby je evakuoval z ostrova. I ty vaše hrdiny.“

„Podle mého názoru ponecháváte až příliš mnoho věcí náhodě,“ zuřil Sandecker.

Kern se na admirála sebevědomě usmál. „Analyzovali jsme celou operaci a ladili ji do nejmenších detailů. Odhad úspěchu je devadesát šest celých sedm desetin procenta.“

Sandeckerovi se ale obvyklý lesk do očí stejně nevrátil. „Pro mě platí faktor jen devadesát devět celých devět.“

Teď pro změnu všichni hleděli na Sandeckera s otazníky v zorničkách, „Pane admirále, nechápu, kam míříte,“ nadhodil Kern.

„Podceňujete schopnosti Dirka Pitta a Ala Giordina,“ sděloval s ostrým podtónem. „Nebylo by to poprvé, co by předvedli výzvědným agenturám tanec mazec.“

Kern a Jordan kroutili očima. Slovo si vzal prezident.

„Myslím, že admirál Sandecker připomíná několik případů, ve kterých pan Pitt zachránil naší vládě reputaci, a někdy dokonce i zadek. Vlastně i ten můj.“ Prezident se odmlčel, aby zvýšil účinek svých slov. „Víte, právě Pitt mne – společně s kongresmankou Smithovou – zachránil před čtyřmi lety v Perském zálivu.“

„Pamatuji se.“ Jordan se otočil k plamenům. „Hodil se mu k tomu stařeček parník z Mississippi.“

Kern ale vzdorovitě zvedl hlavu. Pověst nejlepší agentury teď byla v sázce. „Věřte mi, pane prezidente. Únik a celé evakuační operace budeme řídit my, bez pomocí NUMA. Vzali jsme v úvahu

všechny možné směry vývoje a jsme připraveni. Jedině snad nějaký boží zásah by mohl způsobit, že bychom je tam nechali.“

46

Boží prozřetelnost rozhodně nezasáhla. Mancuso, Weatherhill a Stacy měli jiné důvody, proč jim najednou Kernovy plány byly úplně k ničemu. Nezavinila to ani jejich nezkušenost či nedostatek schopností. Uměli otevřít jakoukoli místnost v širošírém světě zamčenou na devatero západů, uniknout z nejlépe střežených vězení, pronikat do štábu KGB v Moskvě či do privátní Fidelovy rezidence na Kubě. Zdejší bezpečnostní systém by zlomili za deset minut. Trochu problematičtější by byli psi, ale i tak měli dostatek prostředků jak je odnaučit vrčet nebo jak je zlikvidovat.

Jenže jejich arzenál triků neobsahoval žádný jak uniknout z cely, která nemá okna ani dveře a do které se vstupovalo podlahou přes ocelové mříže. Skončili v kleci, kterou zvedala a spouštěla mechanická robotická ruka. Zbavili je všech zbraní. Nasadit bojová umění proti robotům, kteří necítili žádnou bolest a byli díky naprogramování mnohem rychlejší, nemělo naprosto žádnou cenu.

Suma s Kamatorim je považovali za extrémně nebezpečné protivníky. Proto je drželi odděleně v kleci s tatami, s jedinou dírou v podlaze jako toaletou a s reproduktorem ve stropě. Nikde žádné světlo. Byli donuceni sedět v temnotě a osamění ponořeni do svých myšlenek hledajících nějaké východisko a možnosti úniku, i když se to zdálo zhola nemožné.

Pak si ale uvědomili, že přes strop rozhodně uniknout nelze. Ani jejich skoro nadlidské dovednosti jim teď nemohly pomoci. Bylo to prosté: hodili je do neproniknutelné a naprosto bezvýchodné pasti.

Roy Orita pozitivně identifikoval Pitta i Giordina podle videopásku jejich zadržení. Okamžitě se hlásil Kamatorimu.

„Jsi si jist?“

„Naprosto. Seděl jsem proti nim ve Washingtonu. Vaše ochranka si to může ověřit na základě genetické analýzy.“

„Proč se tu objevili tihle dva?“ ušklíbl se Kamatori. „Nejsou to přece agenti.“

„Ne, jen volavky, které vás mají odlákat od diverzního týmu určeného ke zničení sluje.“

Kamatorimu se nechtělo věřit, že má takové štěstí v neštěstí. Nenáviděná oběť co mu tolikrát unikla, mu teď doslova spadla z nebes na domácí dvorek.

Propustil Oritu a ponořil se do svých meditací. Starostlivě plánoval hru na kočku a myš. Hon na člověka typu Dirka Pitta za to stál a ten chlap byl úctyhodným protivníkem. Bude pro něj velkým potěšením poslat Pitta na onen svět.

Kamatori uměl hrát a v téhle hře s protivníky svého chlebodárce Sumy ještě nikdy neprohrál.

Pitt s Giordinem byli střeženi zvláštní skupinkou robotů, a to po celých čtyřiadvacet hodin. Giordino si dokonce začal s jedním z robogardů povídat a vytvořil si s ním jakýsi přátelský vztah. Říkal mu McŤulpas.

„Nejsem McŤulpas,“ zlobil se anglicky japonský robot. „Říkají mi Murasaki – Fialový.“

„Tak Fialka, jo?“ vrčel Giordino. Jenže ty máš žlutej nátěr, pane McŤulpasi. Jméno, které jsem ti dal já, se k tobě hodí víc.“

„Jenže když mne uvedli do provozu, byl jsem dokonce vysvěcen šintoistickým knězem a přinesl jsem mu oběti a květiny. Dal mi jméno Fialový. Neovládají mne na dálku. Mám svou inteligenci a jsem schopen se sám rozhodovat. Sám se mohu přeprogramovat.“

„Aha, takže skoro gardík na volné noze,“ ušklíbal se Giordino. Rozhovor byl jedinou možností, jak si vězení zpříjemnit.

„Ne tak úplně. Samozřejmě že si nechali hlavní rozhodovací pravomoci. Jsem limitován.“

Giordino se obrátil na Pitta. „Proč nám to říká?“

„Tak se ho zeptej,“ krčil rameny naštvaný Pitt. „Co bude dělat, když se dáme na útěk?“

„Uvědomím svého bezpečnostního správce a začnu na vás střílet,“ odvětil upřímně robot.

„Jsi dobrý střelec?“ zeptal se Pitt ohromen rozhovorem s umělou inteligencí.

„Naprogramovali mne tak, že neminu.“

Giordino si tedy neodpustil: „Alespoň víme, jak na tom jsme.“

„Z ostrova nemůžete uniknout ani se na něm nikde schovat. Takže se buď utopíte, sežerou vás žraloci, nebo vám usekneme hlavu. Pomyšlení na útěk je tedy absurdní.“

„Připomínáš mi pana Spocka.“

Zvenku se ozvalo zaklepání a odsuvnými dveřmi – fusuma – vstoupil Kamatori. Měl stále nabubřenou tvář. Stál tam tiše a jen hleděl na Giordina, robota a nakonec na Pitta, rozloženého na rohoži tatami.

„Jsem Moro Kamatori, pobočník pana Hidekiho Sumy.“

„Al Giordino,“ slušně se představil podsaditý Ital a natáhl k zabijákovi ruku jako prodavač ojetin. „Můj přítel v horizontální pozici se jmenuje Dirk Pitt. Omlouváme se, že jsme sem vpadli poněkud nezvaně…“

Kamatori ale ten proslov přerušil.

„Vaše jména nám nejsou neznámá a víme, proč jste tady, na ostrově Soseki. Klidně můžete litovat, dementovat, popírat či se ospravedlňovat. Jak chcete. Musím vás ale přesto informovat, že vaše bezprecedentní operace končí naprostým fiaskem. Vaše diverzní trojka byla zadržena okamžitě po průchodu tunelem z Eda.“

Následovalo napjaté ticho, ve kterém se Giordino díval na Kamatoriho. Pak se obrátil k Pittovi.

Pitt nehnul ani brvou. „Nemáte tady nějakou knihovnu?“ řekl znuděně. „Nebo alespoň průvodce po nejlepších japonských restauracích.“

V Kamatoriho očích šlehaly nepřátelské blesky. Pak udělal krok a naklonil se nad rozvaleným drzounem.

„Pane Pitte, milujete lov?“ zeptal se ostře.

„Nijak zvlášť. Problém je, že kořist většinou nemůže oplácet.“

„Děsí vás snad pohled na krev a smrt?“

„Což pro většinu dobře zavedených mocipánů neplatí, že?“

„Pak se patrně umíte vcítit do role těch štvaných.“

„To víte, Američané,“ konverzačně vtipkoval Pitt. „Pořád někde bojujeme za něčí lidská práva.“

Kamatori probodával Pitta pohledem. Pak pokrčil rameny. „Pan Suma je potěšen tím, že vás může pozvat na večeři. Budete eskorto-

váni do jídelny v sedm nula nula. Kimono bude ve skříni. Prosím, oblečte se společensky.“ Pak se rychle otočil a vyšel z místnosti.

Giordino za ním hleděl pln zvědavosti. „Co znamenaly ty dvojsmysly?“

Pitt zavřel oči ve zřejmé snaze si zdřímnout. „Jsem pevně přesvědčen, že nás vypustí do obory a pak nás bude lovit tak dlouho, až se mu povede setnout naše hlavy.“

Jídelna připomínala obřadní místnosti velkých zámků a hradů, do kterých si králové zvali své oficiální hosty. Salon měl obrovské rozměry, výška stropu s dřevěnými nosníky se dala odhadnout ke dvanácti metrům. Na podlaze byl natažen bambusový koberec protkaný rudým hedvábím a stěny obložené silně leštěným dřevem.

Na stěnách v krásné, předem pečlivě zvolené harmonii visela umělecká díla japonských mistrů. Uvnitř papírových lampiónů hořely svíce.

Loren ještě nikdy neviděla tolik krásy pohromadě. Chvilku tam stála jako socha, omámena tím pozlátkem. Mike Diaz šel vedle ní. I on se zastavil a s úžasem hleděl na ohromující krásu stěn.

Jediným předmětem, který sem nezapadal, protože nevypadal jednoznačně japonsky, byl velký porcelánový jídelní stůl se stejný židlemi se zakulacenými rohy. Působil jako vypálený z jednoho kusu ve velké peci. Židle byly rozestavěny tak, aby lidé neseděli bok po boku, ale naopak proti sobě a zády k sobě.

Tošie v tradičním modrém hedvábném kimonu jim vyšla v ústrety a hluboce se ukláněla. „Pan Suma se velice omlouvá za zpoždění, ale přijde co nevidět. Mohu vás zatím pozvat na drink?“

„Mluvíte skvělou angličtinou,“ pronesla kompliment Loren.

„Klidně si můžeme povídat francouzsky, španělsky, německy nebo rusky,“ uklonila se zdvořile Tošie, aby snad svými znalostmi neuvedla někoho do rozpaků.

Loren měla na sobě jedno z kimon, které našla ve skříni ve své hlídané chatce. Nádherně krylo její oblé tělo a karmínově červené hedvábí se skvěle vyjímalo v zlatých paprscích zapadajícího slunce. Usmála se hřejivě na Tošie. „Obdivuji vás, já si ve francouzštině sotva objednám jídlo.“

„Takže nakonec se s tím žlutým neřádem nejhrubšího zrna přece jen sejdeme," bručel Diaz. Rozhodně neměl žádnou náladu na zdvořilostní konverzaci a nechával průchod svým pocitům a vzteku. Jako symbol odporu odmítl oblečení v japonském stylu a stál tam v rybářských hadrech, ve kterých ho unesli. „Třeba se už konečně dozvíme, o jakou šílenost se pokoušejí."

„Mohu vám namíchat Slečnin Ruměnec?" zeptala se Tošie Loren.

Jistě," přikývla Smithová. „Gin, curacao, grenadina a citrónový džus. Pane senátore, co vy?"

„Nic," řekl Diaz bezvýrazně. „Já si potřebuji udržet čistou hlavu."

Loren si všimla, že je prostřeno pro šest. „Kdo s námi povečeří mimo pana Sumy?" zeptala se.

„Pravá ruka pana Sumy, pan Kamatori, a dva Američané."

„Bezpochyby další rukojmí," ušklíbl se Diaz.

Tošie neodpověděla, jen lehce ustoupila za leštěný slonovinový bar obložený zlatými dlaždicemi a začala připravovat Lorenin drink.

Diaz došel k jedné stěně a pečlivě si prohlížel velký akvarel zobrazující několik vesnických domů z ptačí perspektivy. Scénu dokreslovaly postavičky, pracující při svých běžných denních činnostech. „Kolik by takový obraz stál?"

„Takových šest milionů jankijských dolarů."

Ten hlas k nim mluvil tichou angličtinou s britským akcentem v japonském provedení.

Loren s Diazem se okamžitě otočili a hleděli na Hidekiho Sumu, který se na ně nepohnutě díval. Okamžitě ho poznali z fotografií ve stovkách časopisů a novin.

Suma pomalu vplul do prostorné jeskyně následován Kamatorim. Chvilku se díval na své hosty s podivným úsměškem na rtech. „Legendu o princi Gendži nakreslil Todžama v roce 1485. Senátore Diazi, máte vytříbený vkus, tedy z obchodního hlediska. Prohlížíte si nejdražší obraz v této sbírce."

Loren předpokládala, že chlap s takovou reputací by měl být nějaký obr. Teď si však uvědomila, že je menší než ona.

Krátce se oběma uklonil a podal jim ruku. „Hideki Suma.“ Měl jemné ruce ale pevný stisk. „Mého pobočníka Mora Kamatoriho už jistě znáte.“

„Našeho žalářníka, jistě,“ ušklíbl se kysele Diaz.

„Opravdu je to odporné lidské stvoření,“ přidala se Loren. „Bytost určitě ne.“

„Jenže je velmi výkonný,“ odsekl Suma s ďábelským šklebem na rtech. „Moro, zdá se, že nám tu chybí poslední hosté.“

Suma už nemusel nic říkat, ucítil za sebou pohyb. Ohlédl se. Dva robogardi přiváděli Dírka s Alem. Měli na sobě pořád letecké kombinézy s prapodivnými pruhy hedvábných cárů omotaných kolem krku. Nepříliš vábné kravaty uvázali z kusů roztrhaných kimon, která si odmítli obléci.

„Neváží si vás,“ zavrčel Kamatori a pokoušel se jim postavit do cesty. Suma ho ale gestem ruky zastavil.

„Dirku!“ vykřikla Loren. „Ale!“

Hnala se vpřed a vrhla se Pittovi do náručí. Zběsile ho líbala na obě tváře. „Bože. Ještě nikdy jsem z žádného setkání neměla takovou radost.“ Pak objala a políbila i Ala. „Kde a jak jste se tu vzali?“

„Vyhlídkový let do Japonska,“ řekl vesele Pitt poplácávaje Loren jako otecko, shledávající se s někde zapomenutým dítkem, které se šťastně nalezlo. „Slyšeli jsme, že jsou tady čtyřhvězdičkové hotely a skvělá golfová hřiště. O kurtech ani nemluvě.“

Giordino se šklebil jako sluníčko. „A to‘s ještě neviděla zdejší cvičitelky aerobiku. Vypadají jak plechové bohyně.“

„Vy blázni jedni,“ rozplývala se nadšeně.

„Dobrá, pane Pitte, pane Giordino,“ ozval se Suma. „Jsem potěšen, že zde mohu přivítat slavné muže, kteří se stali legendou v oblasti podmořských výzkumů.“

„Jen stěží dosahujeme vaší reputace, pane,“ docela zdvořile odvětil Pitt.

„Jsem Hideki Suma. Vítejte na ostrově Soseki.“

„Pane Sumo, musím připustit, že mne setkání s vámi zrovna dvakrát netěší. Je velmi obtížné neobdivovat váš obchodní talent, ale vaše metody se velmi blíží kombinaci postupů pana Al Capona a Freddieho z Elm Street. Víte, to je ten, co budí noční můry.“

Suma nebyl zvyklý na urážky. Odmlčel se a hleděl na Pitta s podivným leskem v očích.

„Panečku, postavili jste si tady ale hrad," rozplýval se Giordino a očima obdivoval Tošie činící se za barem. Poprvé od svého příchodu se rozesmál i senátor Diaz. „Pane senátore," obrátil se Pitt k němu. „Rád vás zase vidím."

„Kde jste nechal svůj tým Delta?"

„Jsou připraveni na velké finále."

Suma ignoroval tyto nevhodné poznámky a posadil se do nízkého bambusového křesílka. „Pánové, co si dáte k pití?"

„Tequila Martini," neopomněl Pitt.

„Tequila a suchý vermut," odvětila Tošie. „S kůrkou pomeranče nebo citronu?

„Limetku, prosím."

„Pane Giordino, co vy?"

„Já bych si dal Štěkajícího psa, pokud víte, jak se to dělá."

„Sklenku ginu, suchého vermutu, sladkého vermutu a slzu bitteru," nenechala se zaskočit Tošie.

„Ta dívka je opravdu talentovaná," poznamenala Loren. „Hovoří několika jazyky."

‚Navíc ví, jak štěká pes," broukal si Giordino s očima visícíma na Tošie. Japonka mu odpovídala významným úsměvem.

„Na zdraví tohohle šmejdského společenského dýchánku!" vybuchl netrpělivý Diaz. „Vždyť se tu všichni chováte, jako by nás sem opravdu pozvali." Pak zaváhal a otočil se rovnou k Sumovi. „Žádám vás o okamžité vysvětlení, jak jste si mohl dovolit unést členy amerického Kongresu. A chci tu odpověď hned teď!"

„Pane senátore, posaďte se, prosím," řekl Suma klidným a tichým hlasem. Zavanul z něj však mráz jako z ledovce. Jste velmi netrpělivý člověk, přesvědčený, že vše, co za něco stojí, se musí činit okamžitě. Život má ale své rytmy, které vy na Západě vůbec nevnímáte. Proto je naše kultura nadřazena té vaší."

„Nejste nic jiného než banda úzkoprsých narcisů, která se považuje za superrasu," zuřil Diaz. „A vy, Sumo, jste ten nejhorší z nejhorších."

Suma je vážně prototypem zlosyna, pomyslel si Pitt. Nehnul ani brvou, neprojevil žádné nepřátelství, nic než svrchovaný nadhled nad tím pištícím senátorem. Věnoval mu tolik pozornosti jako rozjívenému batoleti.

Zato Kamatori tam stál se sevřenými pěstmi, zmítaný hněvem nad těmi nenáviděnými Američany. Oči měl skoro zavřené a rty semknuty do zlovolného šklebu. Vypadal jako šelma připravující se ke smrtícímu skoku.

Pitt si ihned uvědomil, že Kamatori je výkonný zabiják. Došel zvolna k baru, kde si vzal svou sklenku, a pak se postavil přímo mezi Mora a Diaze, aby se na něj musel samuraj dívat, kdykoli dštil zášť a síru. Zapůsobilo to. Kamatori přenesl svůj vztek z Diaze jako zdroje a hleděl do Pittových zdánlivě nevinných a obezřetných očí.

Tošie jakoby s přesným načasováním položila ruce na kolena a uklonila se. Její kimono zašustilo. Dala tím znamení, že začíná večeře.

„Myslím, že k diskusi bude dost času po večeři," řekl srdečně Suma a pozval všechny ke stolu.

Pitt s Kamatorim zasedli poslední. Hleděli si do očí snažíce se nemrkat jako dva boxeři odhadující, kdy už rozhodčí vydá povel k prvnímu úderu. Kamatorimu zrudly spánky a začal se tvářit nenávistně a škodolibě. Pitt svým posměvačným výrazem jen přiléval olej do ohně.

Oba dva ale věděli, že z jejich souboje, který se blížil, může vyjít živý jen jeden z nich.

47

Večeři otevřela jakási starověká dramatická kulinářská předehra. *Šikibočo*, jak ho označil Suma, poklekl před stolem, na němž ležela ryba, kterou Pitt správně odhadl jako malou makrelu. Měl na sobě brokátové šaty a vysokou čapku, v rukou pak ocelové hůlky a dlouhý rovný nůž s dřevěnou rukojetí.

Jakoby v opojení začal rychlými řezy, jejichž počet byl přesně stanoven, rybu porcovat. Na konci tohoto rituálu se hluboce uklonil a zmizel.

„Šéfkuchař?“ zeptala se Loren.

Suma zavrtěl hlavou. „Ne, mistr porcování ryb. Hlavní kuchař pro přípravu mořských pokrmů teď dá rybu dohromady. Bude servírována jako předkrm.“

„Pak tedy máte v kuchyni více šéfkuchařů?“

„Samozřejmě, v mé vlastní pracují tři. Jeden je odborníkem na ryby, druhý na maso a zeleninu a třetí se plně soustřeďuje pouze na polévky.“

Ještě před rybou dostali horký slaný čaj a koláčky. Rozdali jim ošibori, malé napařené ručníky k otření rukou. Vzápětí přinesli sašimi – rybu opětovně sestavenou do původního tvaru. Jedli ji jako syrovou.

Suma s potěšením sledoval, jak Giordino s Diazem zápasí s hůlkami. Zato Loren a Dirk si se slonovinovými hůlkami poradili velmi dobře. Zdilo se, že se s touto dovedností už narodili.

Obsluhovali je roboti, jejichž dlouhé paže se zřetelnými klouby rozmisťovali talíře s nečekanou rychlostí a přesností. Nikde nic neupadlo, nikde nebylo slyšet cinkání talířů a to ani na tvrdém povrchu stolu. Promluvili pouze, když se jich někdo zeptal, cože to vlastně konzumuje.

„Připadáte mi, že jste tou svou automatizovanou společností posedlý,“ oslovil Dirk Sumu.

„Ano, jsem velmi pyšný, že jsem založil továrnu na výrobu robotů. Můj tovární komplex v Nagoji je největší na světě. Každý rok postavím více než dvacet tisíc plně funkčních robotů.“

„Vojsko může produkovat zas jen vojsko," ušklíbl se Pitt.

Sumův hlas ale jasně předznamenával jeho nadšení pro techniku. „Mimoděk jste se dotkl opravdového jádra současného vývoje, pane Pitte. My v Japonsku jsme už začali budovat robotické vojenské jednotky. Mí konstruktéři již navrhli bojová plavidla bez lidské posádky, letouny pilotované roboty, dálkově řízené tanky, které ovládá velitelství, i vlastní vojska sestávající z tisíců pancéřovaných strojů s výkonnou palebnou silou a senzory pro vzdálené vyhledávání cílů. Umí přeskočit padesátimetrový terénní zlom a pohybují se kolem šedesáti kilometrů za hodinu. Prakticky jsou nezničitelní, stačí jen vyměnit vadné díly. Jejich senzory jim ale také umožní včas před nepřítelem uniknout. Během deseti let už nebude na světě nikdo schopný odolat takové síle. Vaši generálové či admirálové, Pentagon, spoléhající se na lidskou sílu, která v bojích krvácí a hyne, budou muset připustit, že s námi nedokážou svést úspěšnou bitvu. My použijeme stroje, a nebudeme mít naprosto žádné lidské ztráty."

Trvalo hezkou chvilku, než Američané u stolu plně pochopili celou hrůzu toho, co Suma právě vyslovil. Jeho koncept natolik připomínal science-fiction, že souvislosti zpráv o robotických vojácích, které se tu a tam objevovaly, málokdo domýšlel.

Jedině Giordino se tvářil, že ho rozsah válečného nasazení cyborgů nijak neohromil. „Ten náš robogardík říkal, že byl vysvěcen," poznamenal, aniž by zvedl pohled od makrely.

„Propojujeme naše náboženství šintoismu s naší kulturou," připustil Suma. „Jsme přesvědčeni, že i tyto stroje mají jakousi duši, což představuje výhodu našeho přístupu oproti technokracii Západu. Naše stroje jsou průmyslovými nástroji nebo samurajským mečem proti nepřátelům. Jsou ale lidem blízcí. Některé stroje dokonce učí lidi, aby se chovali jako stroje."

Pitt jen vrtěl hlavou. „Považuji to za sebezničující přístup. Vždyť berete práci svým lidem."

„Žijete v archaických mýtech, pane Pitte," usmíval se Suma klepaje hůlkami do desky stolu. „Mezi člověkem a stroji je v Japonsku velmi úzký vztah. Na konci století bude milion robotů konat práci za deset milionů občanů."

„Co se ale stane s těmi deseti miliony, co zůstanou stranou?"

„Vyvezeme je do dalších zemí stejně tak, jako vyvážíme produkty," dodal Suma tiše. „Stanou se z nich loajální občané jiných států, ale přesto budou dlouhodobě ekonomicky svázáni s naší vlastí."

„Celosvětové bratrstvo," řekl tiše Pitt, „chápu, kam směřuje vaše strategie. Japonské banky v San Diegu, japonští architekti, japonští konstruktéři, japonští vývojáři. Všichni využívají pouze japonské produkty, které do cizích zemí převážejí jen japonské lodě. Místní dodavatelé a výrobci budou úplně odříznuti od spotřebitelů."

Suma jen bezcitně pokrčil rameny. „V ekonomickém boji neplatí žádná pravidla. Naše etika a morálka stojí na jiných kořenech než ta vaše. V Japonsku je čest a disciplina součástí loajality – k císaři, rodině a firmě. My nejsme vychováváni k demokratickým principům nebo k šlechetnosti. Spojené úsilí, dobrovolná práce, dobročinnost, sbírky pro hladovějící v Africe a organizace na podporu trpících dětí ve třetím světě – takové aktivity se v naší zemi příliš nenosí. My se především staráme sami o sebe." Odmlčel se a pak ukázal na roboty, kteří se vraceli s balancujícími podnosy. „Vida, máme tu další chod."

Po makrele dostal každý z hostů vlastní podnos s neoloupanými oříšky proloženými borovicovými jehlicemi s pyramidou nakrájených mořských plžů. Následovala květinová polévka – silný vývar, na jehož hladině plavaly orchideje.

Loren zavřela oči a vnímala silnou a nádhernou vůni. „Skvělá chuť a skvěle to vypadá," řekla.

Suma přikývl. „Japonská moderní kuchyně potěší nejen chuťové pohárky, ale i oko."

„Máte pravdu, v tomto chodu se snoubí chuť s perfektním vzhledem," uznal Pitt.

„Jste gurmán, pane Pitte?" otázal se Suma.

„Připouštím, že si užívám skvělého jídla vybrané chuti."

„Máte opravdu vybrané chutě?"

„Jím vlastně úplně všechno, ale potrpím si na dobroty."

„Výborně." Suma tleskl dlaněmi. „Pak jste v pravý čas na pravém místě a dostane se vám opravdového požitku."

Loren si myslela, že večeře už končí, ale ona sotva začala. Postupně k nim proudil nepřetržitý tok chutných jídel precizně umělec-

ky naaranžovaných. Fíky v sezamové omáčce; rýže s bazalkou; další polévka se žloutkem; jemně nakrájený mořský úhoř, houby s jikrami mořské ježovky; několik druhů ryb včetně kambaly, želvy, mořské štiky, byly tu i mořské olihně obložené mořskými plody, lotosové kořínky s nakrájenými mušlemi; okurky a cuketa. V třetí polévce plavala naložená zelenina, rýže a sezam. Nakonec všichni dostali desert – několik sladkých plodů a ve finále neodmyslitelný šálek čaje.

„Poslední večeře pro odsouzené?“ zeptal se Diaz ostře.

„Kdepak, pane senátore,“ odvětil Suma s veselým podtónem. „Naopak, vy se s kongresmankou Smithovou vracíte do Washingtonu na palubě mého soukromého letounu. Během čtyřiadvaceti hodin.“

„Proč ne hned?“

„Nejdříve si musíte vyslechnout instrukce. Zítra vás s nimi osobně seznámím a provedu vás s kongresmankou Smithovou Dračí slují – předvedu vám, proč je dnes Japonsko neporazitelné.“

„Dračí sluj?“ zeptal se Diaz zvědavě. „Co to má znamenat, jaký mají ta slova význam?“

„Pane senátore, vy to ještě nevíte, ale po zemích na polovině zeměkoule byla rozmístěna vozidla s atomovou bombou pod kapotou,“ poznamenal provokativně Pitt.

Diaz vypadal, že neumí do pěti počítat. „Nukleární bomby pod kapotou? Ne, tomu nerozumím.“

„Suma si hraje na jestřába a vyzval na souboj představitele všech mocností. Sní o tom, že ovládne celý svět. Jakmile bude Dračí sluj dokončena, stačí zmáčknout knoflík a odpálit atomové bomby kdekoli na světě, kam jeho roboti za volantem automobilů ty atomovky rozvezli.“

Loreniny oči se rozšířily hrůzou. „Vážně? Japonsko má atomové zbraně? To je dokázali potají vyvinout?“

Pitt kývl směrem k Sumovi. „Proč jim neodpovíte, pane Sumo?“

Suma teď hleděl na Pitta jako kobra těsně před útokem. „Jste velmi rafinovaný člověk, pane Pitte. Bylo mi řečeno, že právě vy jste odhalil před panem Jordanem místo, kam jsme umístili naše hlavice.“

„Upřímně připouštím, že lokace atomové bomby do kompresoru chladicího zařízení automobilu je geniálním tahem šikovného tech-

nologa. Kdyby nedošlo k náhodnému odpálení bomby na palubě lodi, tak se vám podařilo propašovat na určené lokace všechny bomby naprosto bez problémů.“

Loreninu tvář zahalily chmury. „Co tím chcete získat?“

„Nic světoborného, co byste si nemohla domyslet,“ promluvil Suma. „Řečeno vaším slangem, vždycky jsme tahali za kratší konec. V zemích západní kultury existují proti japonské kultuře značné předsudky. Tři sta let jste nás považovali za méněcennou orientální rasu. Teď nadešel čas si vymoci dominanci, ke které jsme předurčeni.“

Z Loreniny tváře zmizely obláčky, zato hněv začal narůstat. „Takže vy chcete umlčet miliony lidí jen proto, abyste si vykompenzovali své zhrzení a nacpali si kapsy? Vy jste vážně nic nepochopili? Čtyřicátá léta vám nestačila?“

„Naši vůdcové vstoupili do války jedině proto, že k tomu byli donuceni bojkoty a obchodními embargy. Ale co jsme ztratili na lidských životech a zničených hodnotách, jsme brzo kompenzovali ekonomickou expanzí. Teď už zase musíme čelit mezinárodnímu ostrakismu a snahám světového obchodu potlačovat naše ušlechtilé snahy udržovat efektivní a účelné obchodní vztahy a vyrábět co nejproduktivněji. Naše ekonomika je plně závislá na cizí ropě a minerálech. Nikdy si už nenecháme nic diktovat washingtonskými politiky, evropskými zájmy či náboženskými třenicemi na Blízkém východě. Projekt Kaiten ochrání naše zájmy a přinese nám zásadní ekonomické úspěchy.“

„Projekt Kaiten?“ opakoval Diaz slova, která nikdy neslyšel.

„Tak se nazývá ten šílený plán vydírat zbytek světa,“ doplnil Pitt.

„Zahráváte si s ohněm,“ připomněla Hidekimu Loren. „Spojené státy americké, Sovětský svaz i Evropa se spojí dohromady a zničí vás.“

„Stáhnou se ihned, jakmile si uvědomí, co by je ten útok stál,“ řekl Suma se značnou sebedůvěrou. „Budou jen svolávat tiskové konference a informovat média o diplomatickém řešení konfliktu.“

„Vám ale vůbec nejde o Japonsko,“ vykřikl děsem posedlý Diaz. „Vaše vlastní vláda bude otřesena, až zjistí, jaké monstrum jste po-

stavili. Udělal jste to pro sebe, pro svůj chtíč a lakotu, potřebu hrabat a hrabat. Jste šílenec posedlý mocí.“

„Máte pravdu, pane senátore,“ řekl Suma ovládaje sílu hlasu. „Ve vašich očích musím působit opravdu jako maniak posedlý mocí nade vším. Nebudu to nijak skrývat. Jenže stejně tak jako mnoho jiných maniaků v lidské historii to dělám proto, abych ochránil svůj národ a svrchovanost. Nezaváhám nad použitím své síly na podporu expanze svého národa po celé zeměkouli a budu chránit naši kulturu před korupcí Západu.“

V očích Hidekiho Sumy se najednou objevil odlesk vizí dálné budoucnosti. „Pane senátore, podívejte se na své vlastní občany. Spojené státy jsou plné drogově závislých, gangsterů, mafie, rasistů a vrahů, bezdomovců a nevzdělanců. Ve vašich městech bují rasismus nejhrubšího zrna právě proto, že míchá různé kultury. Jste na samé hranici rozpadu své říše, stejně tak jako se to stalo Řekům, Římu či Britskému impériu. Všude vládne chaos a zmatek a nikdo to už nedokáže zastavit.“

„Chcete říct, že Amerika už není supervelmocí?“ zeptala se Loren podrážděně.

„V Japonsku nevládne taková dekadence jako v USA,“ odvětil Suma mlhavě.

„Bože, vy jste ale licoměrní farizejové,“ rozesmál se Pitt. Všichni se na něj podívali. „Ryba smrdí od hlavy, ve vašich nejvyšších politických kruzích vládne všudypřítomná korupce. Televize i noviny přinášejí zprávy o skandálech snad každý den. Vaše podsvětí je tak mocné, že ovládá celou vládu. Polovina vašich papalášů přijímá úplatky úplně veřejně a lobuje pro své příznivce. Prodáváte utajené technologie komunistickým zemím. Jen pro zisk. Životní náklady vašich lidí dosahují nepředstavitelné výše, dvojnásobně převyšují to, co za stejné produkty platí američtí zákazníci. Kradete hightech technologie, kdekoli na ně narazíte. Vysíláte podvodníky do úspěšných firem, aby pod různými záminkami rozbíjeli valné hromady. Obviňujete nás z rasismu, ačkoli vaše slavné knihy jsou plné antisemitismu, obviňujete nás z porušování lidských práv, a vy sami klidně na ulici prodáváte odpudivé fotografie vašich dívek svázaných v sadistické bondáži. Klidně prodáváte černé panenky a mužíčky. Nemá-

te žádné právo vykřikovat, že jste nadřazená společnost. Těmito řečičkami se jen blamujete. Nejste na tom o nic lépe a o nic hůř než my sami.“

„Spadla klec, panáčku,“ řekl Diaz a zvedl svůj šálek jakoby na přípitek. „Amen.“

„Dirk má stoprocentně pravdu,“ dodala Loren pyšně. „Naše společnost není perfektní, ale lidé jsou lidé a celkově si u nás žijí lépe než u vás.“

Sumova tvář se změnila v masku boha hněvu. Oči připomínaly topas na saténem potažených lících. Sevřel rty a stiskl zuby. Najednou mluvil, jako by práskal bičem. „Před padesáti lety nás Spojené státy porazily. Teď budeme vítězi my, a vy vše ztratíte. Ničení Japonska ze strany Ameriky a Evropy jednou provždy skončilo. Naše kultura bude dominovat. Dokážeme, že 21. století patří nám.“

„Mluvíte jako váleční jestřábi, co si mysleli, že po Pearl Harboru jsme byli smeteni ze světa,“ připomněla mu Loren dějiny. „Mimochodem, Spojené státy se k Japonsku chovaly mnohem lépe, než jak by se slušelo vůči poraženým. Rozhodně lépe, než kdyby tomu bylo naopak. Vaše armády by rabovaly, ničily, znásilňovaly a plenily, jako jste to předvedli v Číně.“

„Navíc je tu ještě Evropa,“ poznamenal Diaz. „Jejich obchodní politika není vůči Tokiu tak tolerantní jako naše. Evropská unie se nepochybně postará, aby vaše expanze do Evropy neprorazila. Ohrožení nukleárními zbraněmi uzavře tamější trhy definitivně.“

„Z hlediska dlouhodobého vývoje chceme investovat naše miliardy dolarů z rezerv, až vykoupíme celý jejich průmysl a vytvoříme si nezničitelnou infrastrukturu. Dvanáct největších bank ve světě je japonských, na to nezapomeňte, a ovládají skoro tři čtvrtiny kapitálu. Proto už teď ovládáme světové kapitálové trhy.“

„Nedokážete si ale držet svět jako rukojmí nadosmrti,“ odsekl Pitt. „Váš vlastní národ a vláda to odmítnou. Nepotrvá dlouho a i na japonské ostrovy se zaměří rakety s hlavicemi. Ze Států i ze Sovětského svazu. Postačí jeden náhodný výbuch jednoho vozidla a přijde smrtonosná odplata.“

Suma zavrtěl hlavou. „Naše elektronické pojistné systémy jsou mnohem bezpečnější než ty vaše a ruské. Jedině já mohu vložit odpalovací kód. K žádnému náhodnému odpálení už nemůže dojít.“

„Vy ale přece nemůžete jen tak začít nukleární válku,“ vzdychla si Loren.

Suma se začal smát. „Nic takového, co si myslí stupidní politici v Kremlu či v Bílém domě, to nebude. Nezapomínejte, že Japonci dobře vědí, co znamená trpět v atomovém pekle. Projekt Kaiten přináší daleko sofistikovanější technologické řešení než jen rakety mířící na nějaká města a vojenské stanice. Bomby jsme rozmístili v odlehlých oblastech, kde téměř nikdo nežije. Výbuch pouze způsobí masivní elektromagnetickou vlnu, která totálně zlikviduje světovou ekonomiku. Ztráty na životech budou minimální.“

„Vy to fakt myslíte vážně?“ Pitt si najednou uvědomil, že v Sumově mysli vyrostl tento plán do reálných rozměrů. „Vy ty bomby odpálíte?“

„Proč ne, když nás k tomu donutí okolnosti. Nemáme obavy z okamžité reakce, protože elektromagnetická vlna naprosto spolehlivě zničí americké i ruské válečné systémy. Pomsta se nekoná, pánové.“ Japonský průmysl hleděl na oněmělé postavičky za stolem. Jeho černé oči patřily tyranovi nejvyšší jakosti. „Ať už se rozhodnu tak nebo tak, vy to už stejně neuvidíte, pane Pitte.“

Loren se opět zachmuřila. „Chcete říct, že Al s Dirkem s námi neletí zpět do Washingtonu?“

Suma se zhluboka nadechl; následoval dlouhý úlevný povzdech. Pak zavrtěl hlavou. Velmi pomalu. „Ne… jsou jen malým dárkem mému příteli Moroví Kamatorimu.“

„Nechápu.“

„Moro je zkušený lovec. Ze všeho nejraději se vydává na stopu lidské kořisti. Vaši přátelé a tři další agenti, zadržení při pokusu zničit ostrov, dostanou šanci přežít. Budou mít pouze jediný úkol. Po čtyřiadvacet hodin se vyhýbat Morovi.“

Kamatori si s gustem změřil svého hlavního protivníka. „Pan Pitt bude prvním, který se o to bude moci pokusit.“

Pitt se otočil k Giordinovi s temným výrazem ve tváři. „Vidíš, nikdy se ve svých odhadech nepletu.“

48

„Únik," bručel Giordino ve své chatce pod stálým pohledem robotického McŤulpase. „Jenže kam? Ani ten nejlepší plavec neuplave šedesát kilometrů v chladné vodě při proudu o rychlosti pěti uzlů za hodinu. Navíc Sumovi pochopové se vynasnaží, aby ti ten pobyt ve vodě co nejvíc zkrátili."

„Jaký máš tedy plán?" zeptal se Pitt mezi jednotlivými sklapovačkami na podlaze.

„Zůstat naživu, dokud to půjde. Máme snad jinou možnost?"

„Zemřít jako skuteční hrdinové."

Giordino zamrkal, zvedl obočí a hleděl na Pitta značně podezřívavě.

„Jo, to víš, rozhodně nezvednu hlavu a neodmítnu pásku a nebudu bafat z cigarety, až ten samuraj zvedne meč."

„Proč bojovat proti nevyhnutelnému?"

„Odkdy se vzdáváš ještě před prvním střídáním?" nechtěl Giordino věřit. Dirkovi musely přestat pracovat mozkové závity.

„Můžeme se pokusit skrýt někde na ostrově, ale i to považuji za beznadějné. Kamatori bude podvádět a vystopuje nás s pomocí senzorů robotů."

„Co Stacy? Nemůžeš přece připustit, aby ji ten parchant v kimonu zamordoval taky!"

Pitt vstával z podlahy. „Co čekáš – beze zbraní? Pár svalů nemůže zvítězit proti mechanickým cyborgům a mistru meče."

„Chci ti jen připomenout statečného ducha, kterého jsi tolikrát projevil v podobných situacích, do nichž jsme se spolu dostali."

Pitt se kulhavě protáhl kolem McŤulpase a opřel se o robota zády. „Kamaráde, tobě se to říká. Jenže já nejsem v dobrém stavu. Když jsme dopadli do rybníka, nejspíš jsem si pohmoždil koleno a teď skoro nemohu chodit. Nemám proti schopnému Kamatorimu žádnou šanci."

Giordino si uvědomil šibalský Dirkův úsměv a pomrkávání. Najednou pochopil, o co se jeho přítel pokouší. Připadal si jako hloupý

školák. Místnost musela být vybavena celou řadou kamer a senzorů, nejen těmi, co měl McŤulpas na sobě. Hra mohla začít.

„Kamatori je vynikající samuraj a snadno svou lidskou kořist najde a zlikviduje. On je určitě sportovec tělem a duší, a tak by se mu nelíbilo honit zmrzačenou kořist.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Potřebuji něco proti bolesti.“

„Pane McŤulpasi, je tady někde lékař?“

„Podobné dotazy nejsou v mé paměti.“

„Pak tedy zavolejte svého vzdáleného operátora a zeptejte se.“

„Tak dobrá, moment.“

Robot se odmlčel, protože odesílal dotaz do kontrolního centra. Odpověď přišla okamžitě.

„Máme tu kliniku s malým týmem lékařů ve čtvrtém patře. Potřebuje pan Pitt lékaře?“

„Ano,“ sykl Pitt bolestí. „Potřebuji injekci analgetika a pevný obvaz, jedině tak mohu s panem Kamatorim opravdu seriózně soutěžit.“

„Jenže před pár hodinami jste nekulhal,“ uvědomil si přece jen neťulpasí robogard.

„Necítím koleno,“ hekal Pitt. „Bolest přišla až teď, sotva mohu chodit.“ Pokusil se udělat pár kroků, ale vzápětí se mu na tvář vloudila bolestivá grimasa.

Murasaki či pan McŤulpas se stal prospěšným společníkem, protože odečítal svá zjištění z čidel a nemohl rozlišit, kde začíná a kde končí Pittova nová bolestínská role. Spojil se se svým operátorem a dostal příkaz eskortovat zraněného na lékařskou kliniku. V Giordinově společnosti se objevil druhý robogard. Hned dostal nové jméno – McZíral.

Dirk hrál svou roli s ohledem na blížící se udělování Oskarů velmi přesvědčivě. Šoural se chodbami v doprovodu svého osobního robogarda. Spolu také vkulhali do výtahu.

Robot svým kovovým prstem zmáčkl knoflík. Výtah začal pomalu klesat, i když ne tak tiše jako v budově federálního velitelství.

Pitt zalitoval, že tým SPZ neměl žádné informace o výtahové šachtě a o rozdělení sluje. Průnik z rekreačního centra mohl být

úspěšnější než to, o co se pokusili. Pak už se dveře otevřely a oba dva vystoupili do jasně osvětlené chodby.

„Čtvrté dveře vlevo. Otevřít a vejít."

Dveře stejně tak jako všechny zdi v podzemní struktuře svítily bílým nátěrem. Jediným symbolem nemocnice byl malý červený kříž. Nikde na rámu nebyla klika, jen několik knoflíků. Pitt zatlačil za dveře a ty se tiše otevřely. Vkulhal dovnitř. Od stolu na něj hleděly hluboké hnědé oči atraktivní mladé dámy v uniformě sestřičky. Mluvila na něj japonsky, a Dirk tedy mohl jen tupě přikyvovat.

„Promiňte," řekl tiše. „Mluvím jen anglicky."

Bez dalších slov vstala, přešla místnost s šesti postelemi a zmizela v ordinaci. Po chvilce se vrátila s mladým usměvavým Japoncem v džínách a v roláku. Přes oblečení měl natažený bílý plášť a kolem krku mu visel stetoskop. Sestra poslušně klusala za ním.

„Pane Piitte! Pane Piiite!" pokřikoval ten lékař američtinou typickou pro Západní pobřeží.

„Ano."

„Informovali mne, že sem přijdete. Josh Nogami. Je mi ctí. Od vyzvednutí Titanicu patřím mezi vaše příznivce. Vlasně od té doby se potápím se šnorchlem –jen kvůli vám."

„Je mi potěšením," odvětil Pitt skoro rozjařeně. „Nevypadáte na místního felčara.

„Narodil jsem se v San Francisku a taky mne tam vychovali, hned pod Bay Bridge. Odkud jste vy?"

„Z Newport Beach v Kalifornii."

„Nedělám si legraci, ale stáž jsem absolvoval v nemocnici svatého Pavla v Santa Anně. Do Newportu jsem jezdil surfovat."

„Pak jste ale dost daleko od svého města."

„Vy taky, pane Pitte."

„Dal vám Suma takovou nabídku, že jste nemohl odolat?"

Mladíkovi náhle zmrzl úsměv na rtech. „Jsem obdivovatelem pana Sumy. Vstoupil jsem do jeho projektu před čtyřmi roky. Nemusel si mne kupovat."

„Věříte pevně tomu, co dělá?"

„Na sto procent."

„Omluvte mě, pokud jsem snad řekl něco nepředloženého.“

„Kdepak, pane Pitte. Jsem Japonec a plně si uvědomuji pokroky naší intelektuální kultury i estetiky ve srovnání s nakaženou společností v Americe.“

Pitt rozhodně neměl náladu na další debatu o filozofii. Ukázal na své koleno. „Zítra ho budu potřebovat. Musím s ním hýbat. Můžete to koleno obstříknout tak, aby bylo k něčemu?“

„Vyhrňte si kalhoty, prosím.“

Pitt ho uposlechl a vyloudil očekávanou grimasu. Těžce dýchal a simuloval bolest přesně tak, jak by to u ranhojiče mělo vypadat.

„Nezdá se, že je oteklé, a nikde nevidím ani žádnou pohmožděninu. Ani stopy po nataženém nebo potrhaném vazivu.“

„Nevím. Strašně to bolí a nemohu nohu ohnout.“

„Zranil jste se při té nehodě na pozemku pana Sumy?“

„Máte hodně čerstvé informace.“

„Roboti nás dokonale informují. Na jejich informační síť by byli pyšní i chovanci San Quentinu. Po vašem příletu jsem odstraňoval zbytky vašeho letadla. Pan Suma se docela zlobil, protože jste mu zabil vzácného zlatého kapra za čtyř sta tisíc jenů.“

„Pak tedy i víte, že jsem kořistí v zítřejším masakru,“ sykl Pitt.

Nogamiův úsměv se rozplynul a tvář mu zpopelavěla. „Tady mají všechny stěny oči a uši. Připadám si jak na divadle. Pokud bych se k vám choval až příliš vstřícně, zítra bychom byli v terénu parťáci. Ne, děkuji, pane Pitte. Mrzí mě, že vás čeká takový osud, ale můžete si za něj sám. Nemáte strkat nos do cizích věcí.“

„Ale s tím kolenem pro mne něco udělat můžete, viďte?“

„Jsem lékař a pokusím se vás zbavit bolesti. Kamatori mne požádal, abyste zítra byl v co nejlepší kondici.“

Nogami píchl Pittovi nějaké analgetikum s nevyslovitelným označením, které mělo snížit bolest, a stáhl mu koleno adhezivním obvazem. Pak mu podal lahvičku tabletek. „Dvě tablety každé čtyři hodiny. Nepředávkovat, nebo budete unavený a zesláblý. Pak byste byl pro Kamatoriho lehkou kořistí.“

Pitt si dával dobrý pozor, když se sestra vracela zpět s tabletkami a obvazem. „Nebude vám vadit, když se tu na chvilku na té poste-

li natáhnu a odpočinu si? Mé kosti se na těch vašich rohožích vůbec nesloží.“

„Pro mne za mne. Jen řeknu robotovi, že si vás tu nechám jednu dvě hodiny na pozorování.“ Nogami hleděl na Pitta s podezřívavým výrazem v očích. „Nepokoušejte se ale o útěk. Nejsou tu žádná okna, žádné východy. Uděláte dva kroky a máte robogardy v patách.“

„Nemějte obavy,“ mávl rukou Pitt s přátelským úsměvem. „Rozhodně si hodlám poslední zbytky energie nechat na tu zítřejší štvanici.“

Nogami přikývl. „Vlezte si na tu první. Má nejměkčí matraci. Sám ji používám. To je jediná západní vymoženost, které jsem se odmítl vzdát. Nemohu spát na těch šílených tatami zrovna tak jako vy.“

„Je tu někde záchod?“

„Hned za skladem vlevo.“

Pitt stiskl doktorovi ruku. „Jsem vám vděčný, pane doktore. Škoda že spoustu věcí vidíme pod jiným zorným úhlem.“

Nogami se vrátil do své ordinace a sestra odešla ke svému stolu. Stáli zády k němu. Pitt se vkymácel do skladu a nechal dveře bouchnout, aby potvrdil podezření, že je mu opravdu zle. Sestřička psala nějaké papíry a nijak nesledovala, co se děje uvnitř skladu.

Pitt tiše prohledával zásuvky a poličky s medicínským materiálem. Pak našel krabici vaků na krev s označením CPDA 1 – Erytrocyty s antikoagulačním roztokem. Uvnitř bylo osmnáct vaků s aplikačními jehlami. Jeden vak vyjmul a skryl pod košili; ta se ani nevyboulila.

V rohu místnosti stálo přenosné rentgenové zařízení. V jeho hlavě se už rodil nový plán. Nehty odstranil tabulku výrobce a pak odšrouboval zadní panel. Rychle odpojil jeden ze dvou šestivoltových článků a strčil ho do kapsy. Nato odmotal co nejvíc elektrického drátu a omotal si ho kolem pasu. Nesměl však vzbudit podezření.

Nakonec pomalu vklouzl na toaletu, použil ji a spláchl po sobě. Když se ukládal na postel, sestřička si ho ani nevšimla. Nogami dál něco vykládal do telefonu.

Pitt zíral do prázdného stropu. Mysl mu běžela jako o závod. Nebyl to sice pečlivě propracovaný plán, o jakém básnili Jordan či

Kern, ale jeho improvizace znamenala jedinou naději, kterou měl. Nebyl by to Dirk Pitt, aby se i ve zcela neřešitelné situaci alespoň o něco nepokusil. Musel chytit příležitost za pačesy.

49

Moro Kamatori jako ďábel nejenom vypadal, on jím byl. Zorničky jeho očí se nikdy neměnily a vrhaly na svět černé, jedem prosycené šípy. Když sevřel rty do úzkého úsměvu, což se dělo málokdy, otevřel se pohled na jeho zkažené zuby, které díky vnější vrstvě zlata připomínaly spíše rudnou žílu.

Vstal v pět hodin, za ranního kuropění. Oblohu ještě pokrýval závoj temné noci. Celým svým zjevem dával světu okázale najevo, jak jím pohrdá. Byl vybraně oblečen do *hakamy* – širokých kalhot, připomínajících spíše rozdělenou tuniku, a do *kataginy* – brokátového hedvábného pláště z doby dynastie Eda. Na nohou měl jen otevřené sandály.

Pitt na druhé straně vypadal jako hastroš z popelnice. Měl na sobě tričko a šortky, které si vytvořil z letecké kombinézy. Na nohou měl jen bílé ponožky.

Vzbudili ho a odvedli do Kamatoriho osobní studovny. Pitt teď stál v nevytopené místnosti se stěnami zdobenými starožitnou zbrojí snad ze všech epoch a z celého světa. Brnění, japonská i evropská, tu stála ve středu místnosti jako vojáci. Dirk měl najednou pocit, že se i on zanedlouho stane trofejí, jež se bude vyjímat mezi všemi těmi meči, oštěpy, luky a palnými zbraněmi.

Napočítal tu totiž třicet lidských hlav se skleněnýma očima, usazených ve zdi. Většinou šlo o Asiaty, ale čtyři hlavy patřily bělochům. Jednou z nich byla hlava Jima Hanamury. Dirkovi ztuhla krev v žilách.

„Pojďte dál, pane Pitte. Dáte si kávu?“ zajímal se Kamatori a ukazoval na polštářek u nízkého stolku. „Za pár minut si promluvíme…“

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Pitt okamžitě.

Kamatori si ho změřil ledovým pohledem. „Čekají v malé místnosti hned vedle. Lov budou sledovat na velké televizní obrazovce.“

„Koukám, že potřebujete k vašim choutkám i publikum. To jsem opravdu nečekal.“

„Třeba se alespoň ten poslední poučí z chyb těch, kteří o svou hlavu přišli.“

„Co když ale raději zavřou oči a ten béčkový krvák si odpustí?“

Kamatori seděl se vzpřímenými zády a do koutků úst se mu vloudil mírný úsměv. „Pane Pitte, já neexperimentuji. Mám už své zkušenosti. Kořist je přivázaná na židli, a pokud je třeba, přelepíme jim víčka páskou. Musí se dívat. Budou tedy mít skvělou příležitost vidět váš konec.“

„Nepochybuji také, že mé ostatky pošlete k nám domů,“ poznamenal Pitt neustále hledě na hlavy Moriho obětí. Snažil se je ignorovat a spíše se soustředit na sbírku mečů.

„Tváříte se nějak odvážně,“ poznamenal pro změnu Kamatori. „Koneckonců vaše reputace vás k takovému postoji předurčuje.“

„Kdo bude další?“ vybuchl Pitt.

Řezník pokrčil rameny. „Váš přítel pan Giordino. Nebo ta agentka. Až ulovím ji, určitě dostanou ostatní vztek a budou jako kořist alespoň trochu nebezpečnější.“

„Co když někoho z nás nechytnete?“

„Ostrov je malý. Nikdo nevydrží déle než osm hodin.“

„A vy mi nedáte žádnou výhodu.“

„Žádnou,“ zavrtěl hlavou Kamatori a jeho satanský škleb se ještě rozšířil. „Nejsme malé děti a nehrajeme si na schovávanou. Slibuji vám ale, že vaše smrt bude rychlá a velmi čistá.“

Pitt se podíval do samurajových očí. „Hra na schovávanou? Podle mne jste mi přisoudil roli Sangera Rainsforda a sobě pak roli generála Zaroffa.“

Kamatoriho oči se ještě více zúžily. „Ty neznám.“

„Vy jste nečetl *Nebezpečnou hru* od Richarda Conella? Je to klasický příběh o muži, který loví jiné lidi jen pro radost.“

„Rozhodně si nechci zatěžovat hlavu nějakými západními dekadentními romány.“

„To rád slyším,“ poznamenal Pitt s nadějí, že právě mírně zvýšil své vyhlídky na přežití.

Kamatori ukázal ke dveřím. „Váš čas nadešel.“

Pitt se chopil příležitosti. „Zatím jste mi nevysvětlil základní pravidla.“

„Žádná nejsou, pane Pitte. Budu šlechetný a dám vám hodinu náskok. Pak vás začnu hledat jen se svým mečem. Je to moje pýcha, patří k mé rodině po celé generace a jeho čepel už prolila krev mnoha našich nepřátel.“

„To se vaši předkové musí v hrobě obracet, když na té čepeli lpí krev nevinných a bezbranných obětí.“

Kamatori dobře věděl, že ho Pitt provokuje. Už nedokázal dál potlačovat hněv. Ten Američan se choval až příliš drze. „Tamhle jsou dveře,“ sykl. Jdu si pro vás přesně za hodinu.“

Když ho vypustili bránou v elektrickém plotě, hra na hrdinu ho okamžitě přešla. Vpřed ho hnala neskutečná zuřivost. Míjel rekreační sídlo zdejšího pána a hnal se dozadu k ostrým, opuštěným skalám. Z Dirka Pitta se stal psanec, podržel si vsak chladnokrevné rozhodování, odvahu a soustředěnou vnímavost. Hnala ho jediná myšlenka: Musí přežít, aby přežili ostatní.

Úprk v bílých ponožkách místo v závodních tretrách stál také za to. Šlo o ty samé ponožky, které měl na nohou, když startoval z paluby *Ralpha R. Bennetta*. Naštěstí ostré skalní výběžky už pokrývala slabá vrstvička měkké zeminy vzniklé z několik století erodující lávy.

Hnal se vpřed s jasným odhodláním, pln zášti i strachu z možné prohry. Měl jednoduchý plán, vlastně úplně směšný, jen s malou nadějí zatlačit Kamatorimu oči. Začala další z jeho misí s nulovou šancí. Kdyby se ale o něco podobného nepokusil, pak se mise jeho života uzavře. Jeho zbraní zůstával moment překvapení. Ostatní by se pokusili dostat co nejdál a někde se skrýt. Zoufalství sice probouzí různorodé myšlenky, ale všichni předtím skončili stejně. Pitt se proto rozhodl k nečekanému tahu, který mohl vyjít, protože byl úplně šílený.

Pitt měl proti ostatním štvancům další výhodu. Pennerův model ostrova si nesl s sebou dokonale uložený v paměti. Vybavoval si vzdálenosti a terénní zlomy s překvapivou přesností. Věděl přesně, kam se musí dostat. Rozhodně to nebyl nejvyšší pahorek zdejší skály.

Předešlé oběti se poháněny hrůzou ze smrti hnaly nevědomě vždy nahoru, po schodech do patra, po skále až k jejímu vrcholu,

šplhaly po stromech do korun. Vydaly se na cestu do slepé uličky, z níž už nevedla cesta zpět.

Pitt ale zamířil na východní pobřeží. I když přesně věděl, kam míří, úmyslně kličkoval a vracel se, aby svého pronásledovatele co nejvíce zmátl. Vyvolával dojem, že se pohybuje v kruhu. Postavení Měsíce mu v orientaci sice příliš nepomáhalo, ale i na rozednívající se obloze se ještě pořád dokázal orientovat podle Polárky. Na několik minut se zastavil, aby nabral dech a znovu vše vyhodnotil.

Uvědomil si, že Kamatori ho pronásleduje jen v sandálech. Nikdy se mu nemůže podařit vystopovat ho během osmi hodin. I zelenáč se dokáže v lese skrývat před lovci se psy delší dobu než jeden den. Pokud však ten druhý v rozporu se svými slovy nevyužívá elektronická trasovací čidla. Po jeho stopě se nepochybně vydal i senzory vybavený robot. Znovu se dal do běhu. Zatím necítil žádnou únavu.

Po hodině běhu už měl v dohledu první útesy pobřeží. V každé skalní štěrbině se zvedal stromový porost či křovina. Zpomalil do mírného klusu, aby našel kus volného pobřeží mezi přílivem omývanými kameny o dvacet metrů níže.

Nakonec takové místo objevil mezi velkými balvany. Nad útesem rostla převislá borovice sklánějící se dolů nad vodní hladinu.

Jeho zkušené oči pátraly po objektivech videokamer a po tepelných čidlech. Nic nenašel.

Když se dostatečně ujistil, že ho nikdo nevidí, pověsil se na kmen stromu a vyzkoušel jeho pevnost. Držel a koruna borovice se ohnula jen o pár centimetrů. Spočítal si, zda když se vyšplhá vysoko do koruny, nevytrhne kořeny stromu a ten se pak i s Pittem nezřítí za patřičných zvukových efektů dolů.

Pak začal pečlivě sledovat zurčící a vlnící se hladinu moře, stejně jako to dělají potápěči na skále v Acapulku. Posuzoval hloubku moře v úzkém rozestupu a došel k závěru, že to budou tak tři metry běžné hloubky, maximálně čtyři, pokud přijde vysoká vlna. Normálně uvažující člověk by nechápal Pittovy myšlenkové pochody, když vyhodnocoval odlivovou vlnu a směr proudu. Žádný plavec bez overalu by nemohl v chladné vodě přežít déle než dvacet minut, pokud by vůbec přestál samotný dopad.

Posadil se na kámen a vytáhl ven krevní vak, který si položil k nohám. Natáhl levičku, stiskl pěst a pak prsty pravé ruky začal hledat žílu na předloktí. Našel ji a její polohu si opět uložil do paměti. Připomínala mu tenkou hadici. Pak vzal jehlu a vrazil si ji z boku do žíly.

Netrefil se. Zkusil to tedy znovu. Napotřetí pronikl do krevního řečiště. Uvolněně se posadil a sledoval, jak krev vtéká do vaku.

Najednou v dálce zaslechl vytí psa. Tahle situace Pitta zaskočila. Kamatori ho převezl. Nikdy by ho nenapadlo, že na něj nasadí stopovací psy. Příliš se upjal na myšlenku, že pronásledovatelé využijí elektronických čidel a robotů. Začal si představovat zlovolný, avšak navýsost spokojený výraz samuraje-zabijáka, jehož divoký pes uzavírá kruh kolem budoucí kořisti.

Pitt s překvapivou trpělivostí čekal, až do vaku nateče dostatek krve. Kňučení už se ozývalo velmi blízko. Pes zachytil stopu a nebyl dál než dvě stě metrů. Objem krve ve vaku právě dosáhl rysky 450 mililitrů. Pitt si vytrhl jehlu z ruky. Strčil vak pod kameny a vše překryl zeminou a větvičkami.

Většina obětí, kterým Kamatori sťal hlavu, se v panice a hrůze naprosto zbytečně pokoušela psovi uniknout. Nakonec podlehli vlastnímu vyčerpání a padli mu bezmocně do rukou. Jedině odvážlivec se mohl pustit se psem do boje jakoukoli zbraní, kterou zde mohl najít. Většinou mohli najít jen silný klacek. Pitt ho našel a o kus dál ještě dva těžké kameny. Byl přitom připraven udělat další málo obvyklou věc: sám na psa jako první zaútočit. Své primitivní zbraně položil na hranu velkého kamene a pak se na něj vyšplhal.

Sotva zvedl chodidla ze země, už se z lesíka hnalo ke kraji útesu štěkající zvíře.

Pitt nevěřil svým očím. Zuřící monstrum totiž vůbec nepocházelo z živočišné říše. Byl to ten nejprapodivnější robot, kterého Dirk kdy viděl.

Japonští konstruktéři v laboratořích Hidekiho Sumy se opravdu činili. Zdvižený ocas byl anténou a rotující končetiny ne nepodobné paprskům kola svíraly nad povrchem terénu úhel devadesát stupňů. Trup představovala změť elektroniky kolem dálkového ultrasonického senzoru. Stroj představoval dokonalé detekční zařízení. Vnímal

lidský pach, teplo i pot a dokázal se pohybovat v terénu rychlostí zdatného dobrmana.

Jediným znakem, který připomínal opravdovou psovitou šelmu, který si Pitt dokázal vybavit, byla – po vyloučení elektronického vytí – odpudivá kovová tlama plná cvakajících tesáků. Pitt strčil jednu ze svých prodloužených rukou dovnitř. Robot stiskl a vyrval mu větev bez obtíží z rukou. Třísky jen létaly.

Pitt nedokázal pochopit, jak Kamatori vůbec může mít svou sbírku trofejí; když se tahle tlama zakousne do svých obětí, rozhodně z nich mnoho nezbude. Umělý pes se ale nijak nepokoušel na něj zaútočit. Vylezl na kámen a udržoval vzdálenost. Malý objektiv sledoval Pittovy pohyby a polohu. Mělo to svůj význam. Mechanická příšera vystopovala oběť, ale rituální popravu dokonal sám velký Kamatori.

Pitt zvedl první kámen a rozmáchl se. Kovová obluda byla připravena, lehce uskočila na stranu. Kámen dopadl necelý metr od ní.

Pitt se rozhodl pro druhý pokus. Nachystal se k hodu, včas se ale zarazil. Robot vyhodnocoval jeho pohyb a připravoval se na úskok vpravo. Pitt v tu chvíli jako zkušený bombometčík vrhl svou kamennou střelu na cíl. Načasování vyšlo perfektně. Robot si správně spočítal dráhu a poslušně skočil přesně tam, kam letěl kámen.

Neozvalo se žádné sténání či kňučení ani nelétaly jiskry ze zničené elektroniky. Mechanický pes sebou jen trhnul a na paprskových nohách se zastavil. Monitorovací systém i centrální počítač byl zničen. Pitt najednou toho pejsánka, který teď připomínal domácího miláčka na baterky, skoro litoval. Prostě mu došla šťáva. O nějak hlubokou lítost ale asi u Pitta nešlo, protože vzápětí slezl z kamene a kopl mašinu do vnitřností tak, aby se překotila. Ověřil si, že kamera nefunguje. Pak vyjmul svůj krevní vak ze skrýše překryté větvičkami a zeminou.

Teď už mu nezbývalo než doufat, že mu i po pouštění žilou zbylo v těle dost sil. Měl před sebou druhou, podstatně složitější část úkolu.

Kamatoriho notně zaskočilo, když monitor v jeho hodinkách na zápěstí pohasl. Poslední Pittova zaměřená poloha udávala místo asi

stopětasedmdesát metrů jižně směrem k útesům. Byl překvapen, že se Pitt nechal objevit tak brzo. Pochopil, že jeho psisko utrpělo nějakou elektronickou pohromu. Jak se hnal k místu jeho skonu, náhle mu došlo, co mohlo být tou pravou příčinou.

Ještě nikdy předtím kořist tak nekousala. Zatím se nikomu nepovedlo jeho robota zlikvidovat. Pokud se to podařilo Pittovi, pak si musí i on počínat daleko opatrněji. Zpomalil. Teď už nešlo o rychlost. Čas rozhodně nebyl jeho nepřítelem.

Během následujících dvaceti minut postupně zkracoval vzdálenost. Pak teprve vstoupil na volné prostranství nad útesem. V podrostu spatřil ostatky svého mechanického psiska. Poznal hned, že je po něm – leželo na boku.

Velkým obloukem po kraji lesa obcházel místo zmaru. Velmi opatrně došel ke zničenému robotovi. Pak zvedl meč oběma rukama nad hlavu.

Zkušený mistr meče a umění *kchaj* se silnou motivaci přemoci svého protivníka se zhluboka nadechl, vykřikl bojový pokřik a vrhl se vpřed v naději, že tam najde svou další oběť, která v pravý okamžik vydechne naposledy.

Jenže Dirk Pitt zmizel.

Malé prostranství připomínalo místo, kde se právě odehrál masakr. Všude viděl kaluže krve, na robotovi, na skalách, a stříkance se dokonce táhly dolů po útesech. Kamatori si prohlížel stopy. Otisky Pittových chodidel viděl tu i onde, nesledovaly žádný směr a bylo jasné, že silně krvácel. Moro se díval dolů z útesu na moře a nejbližší balvany. Pak spatřil kmen stromu plovoucí na hladině, jak naráží na skaliska. Nad převisem zela v zemi velká díra, jako by tu někdo vytrhl strom i s kořeny.

Několik minut hodnotil události, jež tu zřejmě proběhly – vyvalený strom, kámen vedle robopsa. Ten nebyl určen k zabíjení, jen ke sledování a zadržení. Pitt se musel stroji postavit a zničit ho. Nějak musel ovlivnit naprogramování toho psiska a proměnit ho v zlostného zabijáka.

Robopes se tedy musel na Pitta vrhnout a zakousnout se do jeho svalů. Oběť neměla kam uniknout, tedy nezbývalo, než se pokusit spustit dolů po kmeni stromu. Mělká půda nepředstavovala pro strom

odpovídající oporu a Pittova váha vyvalila strom od kořenů. Zřítil se dolů na pobřeží.

Nikde tam ale neviděl stopy po jeho těle. Nikdo by ovšem takový pád nemohl přežít. Pokud se snad pokusil uplavat, už se o jeho poničené krvácející maso postarali žraloci.

Podobnou potupu nemohl Kamatori strpět, vybuchl hněvem. Opřel se do robopsa a skopl ho z útesu. Pittova hlava nebude zdobit jeho pracovnu, což znamenalo nepředstavitelnou potupu. Čepeli jeho meče se zatím nikomu nepodařilo uniknout.

Naštěstí má pro sebe další americká rukojmí. Na nich utiší svou žízeň po krvi. Rozhodl se, že druhou v pořadí bude Stacy. Představoval si s velkým potěšením Giordinovy, Weatherhillovy i Mancusovy vytřeštěné oči při její popravě v přímém přenosu.

Na čepeli meče, jímž teď komíhal ve svém zorném poli, se zableskly první paprsky slunce. Opsal mečem ve vzduchu kruh a jedním švihem ho zasunul do pochvy.

Zklamán a pln hněvu z nenaplněné touhy zabíjet se Moro Kamatori vracel zvrásněnou krajinou k letovisku. První ztracená kořist však ustoupila do zapomnění, před očima už měl krev té krásné mladé dámy.

50

Prezident stál na zeleném pažitu golfového hřiště v kongresovém klubu, kam si chodil zahrát pár svých odpoledních jamek. „Jste si jist? Nepletete se?“

Jordan jen přikývl. Seděl ve vozítku a sledoval prezidenta, jak pečlivě hodnotí povrch dráhy čtrnáctého odpaliště. „Náš výsadek má už čtyři hodiny zpoždění a nemáme žádné zprávy, pane.“

Prezident přijal hůl číslo pět od svého pomocníka, kterým byl agent speciální služby. „Zabili je?“

„Od britského agenta víme, že je zadrželi těsně po průchodu podzemním tunelem.“

„Co se jen mohlo pokazit?“

„Nepočítali jsme s mechanickými bezpečnostními silami v Sumově sídle. Protože nemáme v Japonsku rozsáhlou rezidentům, neměli jsme ani ponětí o tom, jak daleko se v robotice dostali. Dokážou postavit roboty s rozvinutými mechanickými dovednostmi, intelektem, viděním. Schopnosti těch robotů nás dokonale zaskočily.“

Prezident odpálil míček a kráčel ke kraji turfu. Pak se podíval na Jordana. Nedokázal si vůbec představit, co znamená pojem mechanické bezpečnostní síly. „Roboti, co mluví a chodí?“

„Ano, pane, jsou plně automatizovaní, vysoce mobilní a vyzbrojeni až po zuby.‘

„Vy jste ale tvrdil, že vaši lidé umí procházet zdmi.“

„Nikdo není připraven lépe. Až doposud jsme dokázali překonat všechny existující bezpečnostní systémy. Jenže Sumova schopnost pracovat s novými technologiemi vytvořila systémy zcela nové. Naši lidé narazili na počítačovou inteligenci, se kterou se neuměli vypořádat. Na něco podobného není školen žádný operativec nikde na světě.“

Prezident vklouzl za volant vozítka a stiskl plynový pedál. „Jaká je naděje na záchrannou operaci?“

Zavládlo opět ticho. Jordan váhal s odpovědí. „Mizivá. Máme dost důvodů se domnívat, že Suma je dá popravit.“

Prezident najednou pocítil vůči Jordanovi lítost. Musel přece skousnout hořkou pilulku, přišel o celý tým SPT. Ještě nikdy se nestalo, aby operace v zájmu národní bezpečnosti skončila takovým fiaskem.

„Až se Jim Sandecker dozví, že Pitt s Giordinem jsou nezvěstní, vypukne pro Sumu peklo na zemi.“

„Až mu to budu muset hlásit, rozhodně šťastný nebudu.“

„Pak nám tedy nezbývá než ten prapodivný ostrov s Dračí slují vyhodit celý do povětří.“

„Pane prezidente, dobře víme, že americká veřejnost i světové mínění se na nás vrhne, že jsme rozpoutali atomovou válku, místo toho abychom jí předešli.“

„Pak tam tedy pošleme výsadky Delta a to hned!“

„Výsadkové jednotky čekají v pohotovosti na základně Anderson na Guamu. Přesto však radím počkat. Náš tým na ostrově má pořád ještě čas svou misi dokončit.“

„Jak asi, když jim padli do rukou? O čem to mluvíte, pane Jordane?“

„Jsou to pořád naši nejlepší, pane prezidente. Neměli bychom je ještě odepisovat.“

Prezident zastavil vozítko hned vedle míčku spočívajícího jen pár centimetrů od greenu. Pomocník přiklusal s devítkou. Prezident se na hůl podíval a zavrtěl hlavou. „Ne, to už chce jen dohrát. Podejte mi, prosím, putter.“

Stačily dva údery a míček se ocitl v jamce. „Kdybych já tak měl trpělivost na golf,“ poznamenal Jordan, když se prezident vrátil k vozítku. „Mám ale před sebou mnohem vážnější problém, který musím vyřešit.“

„Nikdo nemůže dlouho vydržet bez nějakého dobíjení baterek,“ řekl prezident a přeměřil si Jordana pohledem. To už dojeli k dalšímu odpališti. „Co ode mne čekáte, Rayi?“

„Ještě osm hodin, pane prezidente. Pak teprve vydejte rozkaz Deltě.“

„Vy si vážně myslíte, že můžeme do vašich lidí pořád ještě vkládat nějakou naději?“

„Podle mého by měli mít šanci.“ Jordan se odmlčel. „Navíc musíme zvážit ještě dvě okolnosti.“

„Které?“

„Možnost, že Sumovi roboti rozstřílejí naše jednotky na kousky ještě před přímým útokem na Dračí sluj.“

Prezident se hořce usmál. „Ani nejlepší mistr bojových umění proti robotovi nic nezmůže. Jenže ani oni nedokážou odolat soustředěné palbě.“

„To sice ano, pane, ale přijít o ruku ještě neznamená vykrvácet.“

„Co je ta druhá okolnost?“

„Zatím jsme nedokázali zjistit, kde drží senátora Diaze a kongresmanku Smithovou. Máme ale všechny důvody domnívat se, že se zdržují právě v Sumově letovisku na ostrově Soseki.“

„Rayi, vy si ze mě střílíte. Brogan z Langley mě ujišťuje, že je oba dva drží v Edu. Byli spatřeni v jeho tamním sídle.“ Na dlouho se odmlčel. „Pokud se váš tým neozve do čtyř hodin, posílám tam výsadkáře z Delty.“

„Sumův ostrov lze označit za nedobytný. Mají tam zabudované raketové systémy. Ponorky v okruhu dvaceti kilometrů budou okamžitě potopeny, stejně tak jako budou sestřeleny letouny vysílající tam parašutisty. Pokud by se Delta na ostrov vůbec dostala, budou zmasakrováni okamžitě po seskoku na Soseki.“

Prezident hleděl někam do dáli. Slunce se zrovna ukládalo za koruny stromů. „Pokud nevyjde vaše operace,“ řekl hrozivě, „pak tedy budu muset riskovat svou politickou kariéru a shodit na ně atomovou bombu. Nevím, jak jinak projekt Kaiten zastavit. Jinak ho Suma odstartuje.“

Clyde Ingram, ředitel Analytického oddělení pro vědu a technologie, seděl v pohodlném křesle ve své kanceláři a hleděl na velkou obrazovku. Kancelář sídlila uvnitř budovy Národní bezpečnostní agentury NSA ve Fort Meade. Obrázky z posledního přeletu průzkumného satelitu mu připadaly naprosto neuvěřitelné.

Na oběžné dráze kroužil satelit Pyramider, který měl univerzálnější použití než jeho předchůdce Sky King. Družice nejen pořizova-

la snímky a záběry terénu a mořské hladiny, ale uměla též rozpoznávat jevy pod zemí a pod hladinou oceánu.

Pomocí ovládacích tlačítek mohl Ingram navést objektivy kamer a čidla družice nad libovolné místo na zeměkouli a přečíst si noviny ležící na lavičce v parku či rozpoznat podzemní raketový komplex či se podívat, co má posádka ponorky plovoucí pod ledovým krunýřem k večeři.

Dnes večer analyzoval snímky moře v okolí ostrova Soseki. Když rozlišil umístění raketové základny v lesíku za letoviskem, začal vyhledávat možné lokace podvodních senzorů, které tam rozmístily Sumovy bezpečnostní síly k detekci ponorkových operací a k určení blížících se plavidel.

Po hodině prohlížení rozpoznal Ingram na dně moře jakýsi malý objekt ležící šestatřicet kilometrů severovýchodně od ostrova v hloubce tři sta dvacet metrů. Okamžitě požádal technika, aby danou oblast počítačově zvětšil. Počítač mu sdělil přesnou polohu objektu a instruoval satelit, jak má nastavit svou polohu pro přesné snímkování.

Satelit zareagoval jako hodinky a po nutné technické prodlevě poslal zvětšený snímek do přijímače na jednom nejmenovaném ostrově v Tichém oceánu přímo propojeném s Ingramovým počítačem ve Fort Meade, kde byl zesílen a zobrazen na displeji.

Ingram vstal, došel k promítací ploše a zíral na ni svými brýlemi na čtení. Pak se vrátil do křesla a vyťukal číslo ředitele Zvláštních operací. Ten zrovna trčel v neskutečné zácpě lidí vracejících se večer z Washingtonu domů.

„Meeker," ozval se nabručený hlas v mobilu.

„Ingram, šéfe."

„Copak tě to ještě nepřestalo bavit zírat na nejtemnější tajemství světa celé večery? Proč nejedeš domů a nemiluješ se s manželkou?"

„Uznávám, že sex je paráda, ale koukat se na neskutečné obrázky odkudkoliv přináší jen o maličko menší rozkoš."

Curtis Meeker si úlevně oddechl, protože se kolona díky zelené na semaforu rozjela. „Co tam máš?" zeptal se zvědavě.

„Na dně u ostrova Soseki leží nějaký letoun."

„Co je to za typ?"

„Vypadá to na devětadvacítku z druhé světové. Zbyly z něj ale už jen trosky. Na to, že leží na dně celých padesát let, se ale dá rozeznat docela dobře.“

„Detaily?“

„Dokázal jsem přečíst i výsostné znaky na boku a ocase. Rozlišil jsem i jejich značek pod kokpitem.“

„Popiš mi to.“

„Nedokážu rozlišit všechno. Vždyť ten letoun leží ve čtyřech stech metrech. Vidím tam nějakého ďáblíka s trojzubcem.“

„Nějaký text?“

„Nevím přesně,“ odvětil Ingram. „První slovo se nedá pod nánosem přečíst vůbec.“ Odmlčel se a vyvolal na obrazovku další zvětšení. „To druhé ale bude něco jako ‚démoni‘.“

„To vypadá na peruť z druhé světové,“ potvrdil Meeker.

„Máš dojem, že to může nějak souviset?“

Meeker zavrtěl hlavou. Vyjížděl právě z dálnice. „Nejspíš letoun, co vybočil z kurzu a zřítil se do moře podobně jako Lady Be Good na Sahaře. Měli bychom se na to kouknout, i když pochybuji, že bychom mohli příbuzné informovat, jak jejich milí kdysi skončili.“

Ingram zavěsil a znovu hleděl na potrhaný obraz letounu pohřbeného v hlubinách. Pořád mu vrtalo hlavou, jak se tam vlastně dostal.

51

Nemuseli jim ani přilepovat víčka. Stacy, Mancuso i Weatherhill zírali na obrazovku jako na filmový horor. Pak najednou obrazovka zčernala. Pitt zrovna vyhrál duel s robopsem. Jenže za pár desítek minut obraz znovu naskočil a vehnal do jejich myslí smutek a strach. Odporný sadista Kamatori namířil nový objektiv na útes potřísněný krví.

Přivázali je ke kovovým židlím v malém půlkruhu kolem velké obrazovky s vysokým rozlišením. McŤulpas a McZíral je hlídali a neustále mířili na jejich zátylky nejmodernějšími samopaly japonské výroby.

Nečekané zhroucení jejich plánů a naprostá bezmocnost cokoli změnit jim brala poslední zbytky naděje daleko více než jen virtuální přítomnost možného konce jejich kolegy. Hlavou se jim honily zoufalé plány na záchranu, ale žádný z nich jim nedával pražádnou naději. Pochopili, že na ně čeká nepěkná smrt.

Stacy se natočila a hleděla na Giordina, který se právě vyrovnával se ztrátou přítele. Jenže jeho tvář nenesla stopy lítosti, krabatící se čelo naznačovalo spíše hluboce zamyšleného a chladnokrevně analyzujícího muže. Hleděl na obrazovku jako na podvečerní akční seriál.

Vzápětí do místnosti vstoupil Kamatori, a posadil se se zkříženýma nohama na podložku a začal usrkávat saké. „Nepochybuji, že se vám závěrečná scéna lovu líbila," prohodil mezi loky. „Pan Pitt nedodržel pravidla. Zaútočil na robota, změnil jeho program a zemřel jen díky své vlastní hlouposti."

„Každopádně jste mu tu hlavu alespoň neusekl vy," odsekl Mancuso. „Aspoň se z vás nestal řezník."

Kamatori prudce sevřel rty a pak je znovu roztáhl do satanského šklebu. „Mohu vás ujistit, že podobná scéna se už opakovat nebude. Nový robopes je již přeprogramován, takže žádné poškození jeho systému nemůže ovlivnit jeho agresivitu."

„Panečku, to je ale vynález," neodpustil si Giordino.

„Ty všiváku," zasyčel Mancuso s brunátnou tváří. Snažil se natáhnout ke Kamatorimu. „Viděl jsem podobné sadisty, jak zabíjeli válečné zajatce v druhé světové. Prožíváš rozkoš, když mučíš ty druhé, ale sám se neumíš vyrovnat ani se škrábnutím."

Kamatori hleděl na Mancusa s opovržením jako na krysu pojídající odpadky v nějaké stoce. „Pane Mancuso, vy budete mým posledním soustem. Dřív než na vás přijde řada, budete trpět a spoluprožívat poslední agonické chvíle vašich společníků."

„Jdu teď dobrovolně," nabídl se klidně Weatherhill. Jeho analytická mysl už vyhodnotila všechny situace, a tak se mohl plně soustředit na jedinou možnost. Rozhodl se, že stojí za to zemřít už jen pro ten pokus poslat toho bídáka Kamatoriho k jeho předkům.

Kamatori ale zavrtěl hlavou. „Teď je mou vyvolenou slečna Stacy Foxová. Profesionální agentka pro mne znamená opravdovou výzvu. Doufám, že budete výkonnější než ten břídil Pitt. Jsem šokován, jak tak slavný člověk opustil tuto zemi. Vážně jsem hluboce zklamán."

Weatherhillovi se z Morových slov zvedl žaludek. Nikdy se smrti nebál. Půl svého života se pohyboval na hraně mezi životem a smrtí. Teď tu ale mohl jen sedět a sledovat, jak ten kat brutálně popravuje krásnou ženu, kterou navíc obdivoval. Nebylo divu, že se mu udělalo špatně.

Stacyiny smutné oči na popelavé tváři sledovaly Kamatoriho, jak vstává. Robogardi dostali pokyn, aby odemkli její pouta. Hleděla na něj s chladným pohrdáním. Elektronické zámky odskočily. Prudce do ní strčili a shodili ji ze židle.

Kamatori ukázal ke dveřím, které se otvíraly zvenčí.

„Jdi," vyštěkl ostře, „přesně za hodinu si pro tebe přijdu."

Stacy se pohledem loučila se svými přáteli. Mancuso se nedokázal ani pohnout, zatímco ve Weatherhillových očích se dal vyčíst hluboký zármutek. Giordino na ni ale dvakrát zamrkal, kývl a usmál se. Dodal jí tak alespoň špetku naděje.

„Ztrácíš čas," ozval se ledový Kamatoriho hlas.

„Není kam spěchat," ozval se hlas zpoza robogardů.

Stacy se otočila a začala mrkat. Ne, oči ji nešálily.

Dirk Pitt stál na zápraží, nedbale se opíral o rám dveří a s klidem hleděl na Kamatoriho. Oběma rukama sevřel rukojeť dlouhé šavle a zabodl ji hrotem do naleštěné podlahy. Jeho zelené hluboké oči plné očekávání hleděly na Kamatoriho brunátnou tvář.

„Moc se omlouvám, že jsem se opozdil. Musel jsem jen naučit jednoho starého pejska několika novým kouskům.“

52

Nikdo se ani nepohnul, nikdo nevydal hlásku. Roboti jen zírali a čekali na Kamatoriho rozkazy. Jejich procesory nebyly naprogramovány tak, aby mohli odpovídajícím způsobem reagovat na Pittovo náhlé zjevení. Samuraj sám prožíval šok, neboť ten americký spratek před ním klidně stál a neměl na sobě ani škrábnutí. Pomalu uvolnil rty, rozšířily se mu zornice a pak se donutil k úsměvu, který mu zkroutil tvář.

„Vy jste naživu," řekl s notnou dávkou překvapení na tváři plné zlověstných stínů. „Vy jste nafilmoval svou smrt, a dokonce ani ta krev…"

„V nemocnici občas mají k takovým věcem vhodné rekvizity," vysvětloval Pitt ledabyle. „Taky jsem si trochu pustil žilou."

„Stejně ale nebylo kam uniknout, leda dolů do přílivu. I kdybyste přežil ten pád, proud vody by vás odplavil na širé moře. To jste nemohl přežít."

„Při pádu jsem se držel toho stromu, co jste viděl ve vodě. Pak jsem se nechal proudem unášet a po několika stech metrech jsem už dokázal tah proudu překonat. Po chvilce oddechu jsem se na příbojové vlně znovu vrátil na pobřeží. Pak už stačilo jen vyšplhat po útesu."

V Kamatoriho očích se dalo číst, že naprosto nechápe souvislosti. „Počkejte, jak jste ale mohl proniknout za bezpečnostní perimetr? Všude jsou tam robogardi!"

„Vyřadil jsem je – abych užil lehké metafory – z provozu."

„To je nemožné," vrtěl hlavou Kamatori. „Mají naprosto dokonalé vyhledávací systémy. Nepustili by dovnitř žádného vetřelce."

„Vsadíte se?" Pitt na okamžik sevřel šavli zabodnutou v podlaze, mírně ji rozkýval a pak rukojeť pustil. Vytáhl z podpaží malý předmět – ponožku s něčím uvnitř. Tiše se zezadu přiblížil k robotovi. Dříve než se stroj otočil, přitiskl předmět v ponožce do plastového obložení počítačové sekce. Robogard se okamžitě zastavil a znehybněl.

Kamatori si v tu chvíli uvědomil, o co se Pitt pokouší. „Zastřelte ho!“ zařval, ale bylo příliš pozdě.

Pitt už totiž stál se skloněnou hlavou u druhého ozbrojeného robota a přitiskl neznámý předmět k procesoru. Robogard znehybněl stejně jako ten první.

„Jak jsi to dokázal?“ vzdychla obdivně Stacy.

Pitt vytáhl z ponožky malý šestivoltový článek, který získal z přenosného rentgenu, a železné jádro obalené dvěma metry měděného drátu. Ukázal balíček všem přítomným.

„Je to magnet. Vymazal všechny programy z paměťových disků v počítačových procesorech robotů a vnesl dokonalý zmatek do jejich integrovaných obvodů.“

„Jen dočasný výpadek, nic jiného,“ komentoval Kamatori. „Bohužel jsem velmi podcenil vaši genialitu, pane Pitte, což ale nic nemění na tom, že jste si svůj život prodloužil jen o pár minut.“

„Teď už alespoň máme zbraně,“ řekl Weatherhill a kývl směrem k samopalům v rukou robogardů.

Navzdory vývoji událostí Kamatoriho neopouštěl triumfální pocit pána situace. Měl přece nade vším kontrolu. Pittovo zázračné zjevení vlastně nic neznamenalo. „Zbraně jsou pevně připevněny k jejich pažím. Cirkulárku tady nemáte, abyste jim je odřízli. Jste zrovna tak bezbranní jako předtím.“

„Pak jsme ale na stejné lodi, protože vy tu také nemáte své nohsledy,“ poznamenal Pitt a hodil magnet Stacy.

„Mám tu svou *katanu*.“ Kamatoriho dlaň sklouzla po rukojeti meče, zděděného po předcích. Meč zatím vězel v pochvě trčící za jeho zády. Jednašedesát centimetrů dlouhé ostří bylo zpevněno magnetickým železem a speciálně kovanou ocelí. „Mám také *wakizaši*.“ Moro vytáhl z pouzdra své tuniky skoro čtyřiadvacet centimetrů dlouhý nůž a všem ukázal jeho čepel. Pak jej vrátil do pouzdra.

Pitt ukročil do strany směrem ke dveřím a současně do nebezpečné blízkosti Kamatoriho arzenálu a vytrhl svoji šavli z podlahy. „No, není to sice Excalibur, ale polštář stejně protne jako peříčko.“

Šavli sebral Pitt v Kamatoriho studovně. Byla to italská soubojová šavle z devatenáctého století, od rukojeti po špičku rovných devadesát centimetrů. Vážila mnohem více než současné šavle, ale v

rukou zkušeného šermíře – a tím Pitt byl už na letecké akademii – představovala velmi účinnou sečnou zbraň.

Pitt si nedělal o svém osudu žádné iluze. Dobře věděl, že Kamatori je mistrem *kendžitsu*, zatímco on dobré dva roky netrénoval. Prostě se mu postaví, a zatímco spolu budou zápasit, Stacy se může pokusit osvobodit Mancusa s Weatherhillem a Giordinem. Budou mít alespoň nějakou šanci, že uniknou z ostrova.

„Ty se odvažuješ mne vyzvat?“ zavrčel Kamatori.

„Proč ne?“ pokrčil rameny Pitt. „Považuji samuraje jen za nafouknuté ropuchy. Nepochybuji, že i ty jsi vyrostl společně s ostatními pulci v pořádně slizovitém rybníčku.“

Kamatori nemohl přijmout takovou urážku. „Takže ty hodláš zvednout meč sira Galahada proti mému černému rytíři?“

„Ne tak úplně. Já jsem Errol Flynn a pustím se do Basila Rathbona.“

Kamatori zavřel oči, poklekl a ponořil se do meditačního transu. Plně se soustřeďoval na své umění *kchaj* – vnitřní sílu doprovázenou zázračnými mystickými dovednostmi, danou jen třídě samurajů.

Dlouhá praxe sjednocování duše a vědomí přinášela vyznavačům této víry jakousi nevědomou úroveň dovedností, které by jinak zůstávaly obyčejnému smrtelníkovi navždy utajeny. Zvláště to platilo o bojovém umění. Z fyzického hlediska představovaly klíč dechové cviky – hluboké a prodloužené dýchání. Muž s rozdýchanými plícemi měl vždy navrch nad tím, kdo právě vydechl.

Pitt očekával okamžitý útok, a proto se hned rozkročil a zaujal střeh.

Uběhly dvě minuty a pak najednou jako úder blesku vyskočil Kamatori na nohy, vytrhl oběma rukama *katanu* z pochvy a udělal první kruh. Chtěl využít překvapení a místo mikrosekundy, kdy by zvedl meč nad hlavu, se pokusil o diagonální sek zespoda nahoru, kterým chtěl rozpoltit Pittovo tělo od kyčle k rameni.

Pitt tento výpad očekával; lehce uskočil do strany a prudkým výpadem sekl Kamatoriho do stehna, aby se vzápětí stáhl zpět a vyhnul se dalšímu smrtícího útoku duelanta.

Taktiky *kendžitsu* a olympijské šavle se naprosto liší. Odehrával se vlastně souboj basketbalisty proti záložníkovi amerického fotbalu.

Tradiční šerm předpokládá lineární pohyby s údery vpřed, zatímco *kendžitsu* nemá žádná omezení. Mistr *katany* se snaží zničit protivníka sekem. Oba styly ale stejně spoléhají především na techniku, rychlost a moment překvapení.

Kamatori se pohyboval s pružností kočkovité šelmy, vědom si toho, že stačí jediný zásah Pittova těla, aby vše skončilo. Uskakoval z boku na bok a hrdelně chrčel, aby Dirka vyvedl z rovnováhy. Utočil se silou i s rozmyslem, Pitt se jeho sekům vedeným oběma rukama přesto zatím dovedně vyhýbal. Zranění stehna Morovi v ničem nebránilo – ani ho nezaznamenal.

Kamatoriho švihy *katanou* pročesávaly vzduch s mnohem větší silou než Pittovy údery vedené šavlí v jedné ruce. Zkušený šermíř se ale mohl těmto sekům o to rychleji a dovedněji vyhýbat. Ostří šavle delší skoro o třicet centimetrů také Pittovi umožňovalo stát stranou a vyhýbat se smrtícím výpadům. Šavlí se také dalo bodat, zatímco *katanou* bylo možné jen sekat.

Kamatori měl výhodu ve zkušenosti a v neustálém tréninku. Pitt sice leccos zapomněl, ale zato byl o deset let mladší než mistr meče a byl na vrcholu kondice, navzdory vlastnímu pouštění žilou.

Stacy s ostatními s úžasem přihlížela strhujícímu divadlu výpadů, uskoků, úniků a švihání zbraní, blýskání čepelí a jejich cinkání při nárazu ocele na ocel. Kamatori občas přerušil své výpady a měnil pozici. Stál mezi Stacy a Mancusem s Weatherhillem, aby předešel jejím pokusům osvobodit je z boku či zezadu. Pak znovu hrdelně zachrčel a vrhl se vpřed proti nenáviděnému Američanovi.

Pitt se držel zpátky, dokud nenadešla příležitost zaútočit, ale především se pokoušel vyrovnávat obrovskou sílu, se kterou se na něj Kamatori vrhal. Snažil se ho vymanévrovat tak, aby Stacy měla volné ruce, ale jeho protivník dobře věděl, o co se pokouší, a vždy jejich snahu zmařil. Stacy však uměla výborně judo. Kamatori by ji dostal, kdyby se k němu přiblížila na víc než dva metry. Vždy se mu ale dokázala vyhnout.

Pitt bojoval ze všech sil, avšak potichu, zatímco Kamatori vykřikoval a chrčel při každém útoku. Pomalu zatlačoval Pitta do rohu, odkud by neunikl. Japonec se lehce usmíval, když jeden z úderů sklouzl po šavli a Pittovi zpod rukávu začala téct slabá stružka krve.

Kamatori se viditelně snažil útočit v kruhu, zatímco Pitt dělil svou obranu na jednotlivé uskoky.

Dirk dobře pochopil jeho taktiku a postupně se stahoval, pak náhle provedl výpad spoléhaje se na hrot šavle jako bodné zbraně. Musel pravidelně narušovat Kamatoriho přesně načasovanou snahu o svou likvidaci.

Jeden z výpadů zasáhl Kamatoriho předloktí, ale útočnost mistra *kendžistu* nijak nezmírnil. Plně ponořen ve své *kchaj* vůbec necítil bolest a vlastně ani nevnímal, když hrot šavle pronikal do jeho svalu. Ustoupil a náhle se octl za Pittem. Tentokrát vedl útok krátkými šikmými seky sem a tam. Byly rychlejší než mrknutí oka.

Pitt pociťoval únavu, paže ho bolela jako zápasníka po čtrnáctém kole v zápasnickém ringu. Zrychleně dýchal a rozbušilo se mu srdce.

Na staré šavli se už objevovaly prasklinky. Ostří se nedalo vůbec měřit s čepelí katany. Matné ostří staré zbraně na několika místech spojovaly nýty a Pitt si dobře uvědomoval, že jediný plochý výpad Japonce jeho zbraň rozetne vedví.

Na Kamatorim naopak nebylo znát ani stopy únavy. Oči měl podlité krví a síla jeho úderů zůstávala stejná jako na počátku. Stalo se jen otázkou času, kdy svého amerického protivníka přemůže a přetne jeho tenkou nit života mečem, který tak pyšně nosili Kamatoriho předkové.

Pitt se pokoušel stáhnout, aby se mohl nadechnout. Kamatori se také zastavil a koutkem oka si hlídal Stacyiny pohyby. Stála v podivném postoji s rukama za zády. Japonci se něco nezdálo a udělal k ní několik kroků, ale Pitt v tomto okamžiku provedl výpad. Bodný útok sklouzl po *kataně* až k rukojeti a špička šavle zlehka zasáhla Kamatoriho klouby na ruce.

Pitt náhle změnil taktiku a počínal si mnohem aktivněji, protože zavětřil příležitost. Na rozdíl od staré šavle, která kryla celou dlaň, chránil kryt na konci *katany* jen malou část dlouhé rukojeti. Pitt si to uvědomil a začal útočit právě na zápěstí krátkými kruhovými výpady. Předstíraje útok vpřed, sekl Pitt šavlí doleva, zasáhl Kamatoriho ruku a přesekl mu prsty až na kost.

Kamatori japonsky zaklel. Všude tryskala jeho krev, ale útok nepolevoval. I když nejspíše cítil blízkost své porážky, rozhodně to nedával najevo. *Kchaj* mu dodávala sílu navzdory bolesti a ztrátě krve. Proměnil se v šíleného zabijáka.

Pak jeho hlava najednou poskočila do strany. Do oka ho trefil kovový předmět. Byl to neomylný zásah. Stacy po něm hodila zámek, který spínal její pouta. Pitt využil příležitosti a zabořil šavli skrz Kamatoriho hrudní koš přímo do plic.

Kamatori sebou trhl, ale rozhodně nechtěl souboj vzdát. Znovu se rozkročil a pokoušel se útočit, přestože při každém kroku agonicky chrčel. Kolem úst se mu již tvořila pěna a plival krev. Jeho rychlost i síla znatelně polevily a Pitt neměl problém jeho zoufalé pokusy odvracet.

Následný Pittův sek mířil na Kamatoriho pravé rameno. Teprve pak se obávaná čepel *katany* rozechvěla a začala klesat.

Dirk k němu přiskočil a tvrdým sekem přes ruku vyrazil Morovi meč. Zbraň poskakovala po podlaze. Stacy po ní okamžitě skočila.

Dirk držel hrot šavle před Kamatoriho očima. „Prohrál jsi.“ Snažil se být šlechetný.

Samuraj ale nepřiznává porážku, dokud se drží na nohou. Na jeho tváři proběhla prapodivná změna. Maska hněvu a zášti opadla a jeho oči teď hleděly kamsi do sebe.

„Samuraj ztratí čest, když prohraje,“ řekl tiše. „I když vytrhneš drakovi z tlamy jeden zub, dorostou mu tisíce dalších.“ Pak vytrhl z opasku dlouhý nůž a znovu se na Pitta vrhl.

Pitt, jakkoli byl zesláblý a sotva popadaje dech, ukročil a odrazil sekající nůž. Pak prudce mávl starou šavlí a usekl Kamatoriho ruku v zápěstí.

Kamatoriho tělo sebou trhlo a na jeho tváři se rozlila hrůza poznání, měsice bolesti a hanby nad ztrátou samurajské cti. Poprvé ve svém životě skončil plně v rukou svého protivníka. Věděl, že zemře. V očích mu stále zuřila zášť, ale jejich jas už začal pohasínat. Z ruky bez zápěstí se valila krev, zatímco dlaň ležela v tratolišti na leštěné podlaze.

„Zklamal jsem své předky. Dovol mi prosím spáchat *seppuku*.“

Pitt přivřel zvědavě víčka. Podíval se na Mancusa. „*Seppuku*?“

„Literárně a vznešeněji vyjádřený termín, který používají sami Japonci. My tomu říkáme *harakiri* – tedy rozčísnutí vnitřností. Přeje si, abys mu umožnil ‚šťastný odchod.“

„Aha,“ řekl tiše Pitt. V jeho hlase už ale zněl jiný tón. „Nic takového se nestane. Takhle neodejde. Ne vlastní rukou. Ne, kvůli tolika lidem, které chladnokrevně sťal.“

„Je pro mne potupou být v moci cizince. Proto ti musím nabídnout svůj život,“ syčel Kamatori přes sevřené zuby. Mytická *kchaj* už opustila jeho duši.

„Jeho přátelé i příbuzní budou potěšeni,“ vysvětloval Mancuso. „Čest pro ne znamená vše. Smrt vlastní rukou mu přinese vysvobození. Bude to pro něj potěcha.“

„Bože, to je hnus,“ odvracela oči Stacy, když si uvědomila, jak vypadá jeho ruka. „Svázat a dát mu roubík. Musíme dokončit svou práci a vypadnout odtud.“

„Zemřeš, ale ne tak, jak si přeješ,“ řekl tiše Pitt hledě do poražené tváře dštící hněv, která ohrnutými rty připomínala psa cenícího tesáky. Pitt ale v jeho očích spatřil prostý lidský strach. Nebyla to obava ze smrti, ale z toho, že se nepřipojí ke svým předkům cestou hodnou cti samuraje.

Aniž ostatní pochopili, co chce Pitt udělat, popadl Kamatoriho a odvlekl ho do jeho studovny, obsahující rozsáhlou sbírku brnění, zbraní a pochmurnou kolekci lidských hlav. Velmi pečlivě, jako by aranžoval obraz, si vybral místo, ke kterému Kamatoriho přitiskl, a pak mu šavlí propíchl slabiny. Připíchl ho rovnou mezi hlavy jeho dřívějších obětí.

Kamatoriho oči se zalily nepochopením takového ohavného skutku a svého špinavého a ostudného konce. Vše ale přehlušila strašlivá bolest.

Pitt si dobře uvědomoval, že ten muž došel na konec cesty. Přesto si neodpustil slova rozloučení, těsně předtím, než se Kamatoriho oči ponořily do věčné temnoty.

„Vrah nevinných nemůže zemřít čestně a přijít do nebe. Buď proklet a jdi tam, kde si užiješ svých minulých trofejí.“

53

Pitt se vrátil k ostatním, poté co si vypůjčil starou vikingskou sekeru zavěšenou na zdi. Stacy již odemkla zámky u Giordinových a Mancusových pout. Teď se starala o Weatherhilla.

„Co jsi udělal s Kamatorim?“ zeptala se snažíc se nakukovat přes rameno do Kamatoriho trofejní studovny.

„Přišpendlil jsem ho k ostatním exponátům.“

Dirk podal sekeru Giordinovi. „Rozmlať ty roboty, ať už je nikdy nikdo nedá dohromady.“

„Rozbít pana Ťulpase?“

„Jo, a Zírala, taky.“

Giordinovi se takový úkol pranic nelíbil, ale přesto zvedl sekyru a pustil se do díla. „Připadám si jako Dorotka ničící Cínového vojáčka v zemi Oz.“

Mancuso sevřel Pittovi dlaň. „Zase jsi zachránil naše pozadí. Děkuji ti.“

„Byl to skvělý duel hodný filmového ztvárnění,“ připomněl Weatherhill. „Kde ses to naučil?“

„Na klábosení bude času dost,“ odbyl ho Pitt. „Tak kde máme ten Pennerův grandiózní plán našeho úniku?“

„Ty nevíš?“

„Penner o nás asi neměl příliš dobré mínění.“

Mancuso se na něj podíval a zavrtěl hlavou. „Žádná záchranná operace se nekoná.“ Vyloudil ztrápený obličej. „Původně nás měla vyzvednout ponorka, ale Penner se rozhodl, že nebude tolik riskovat. Podle satelitních snímků Sumovy obrany mu došlo, že by tam mohla ponorka i s posádkou skončit svou pouť. Stacy, Tim a já jsme se měli dostat zpátky tunelem a skrýt se na naší ambasádě v Tokiu.“

Pitt se podíval na Giordina. „A na nás dva zapomněli?“

„Zamini bylo připraveno se Sumou a japonskou vládou jednat o vašem vydání.

„Zamini?“ hulákal Giordino. „To už mne dřív vezmou do Monty Pythonova létajícího cirkusu.“

„Jordan a Kern poněkud podcenili Sumovy a Kamatoriho zlotřilé choutky," prohodil Mancuso cynicky.

Pitt sevřel rty. Linka úst vytvořila přímku. „Vy jste experti. Co tedy uděláme?"

„Dokončíme práci podle plánu a pak si popálíme chodidla, jak odtud budeme tím tunelem pelášit," odvětil Weatherhill, kterého Stacy právě vysvobodila z řetězů.

„To pořád chcete to jejich zdejší doupě vykouřit?"

„Ne úplně, ale pár vroubků jim tady nadělám."

„A čímpak," dožadoval se informací Giordino. „Podomácku vyrobeným magnetem a sekerou?"

„Ale kdepak, kámo," řekl Weatherhill a rozjařeně si promnul dlaně. „Bezpečnostní jednotky nám sice sebrali hlavní zásobu, ale pořád tu ještě máme dost na malý třesk." Posadil se na zem a zul si boty. Z podrážky seškrábal jakousi hmotu a udělal z ní kuličku. „C 8, plastická trhavina," řekl pyšně. „Nejmodernější výbušnina pro náročné poděsy."

„Roznětky jsou v podpatku," doplnil Pitt.

„Jak jsi to věděl?"

„Americké pozitivní myšlení."

„Vypadněme odsud," navrhnul Mancuso. „Operátoři robotů a Kamatoriho živí kamarádi se začnou brzo divit, proč už se s nimi Kamatori nepodělil o kostičky, a přijdou to sem zjišťovat."

Stacy došla ke dveřím vedoucím z Kamatoriho apartmá a lehce je otevřela. Hleděla na zahradu. „Nejdřív musíme najít tu budovu, kterou vede výtah do podzemí. Zavázali nám oči, a tak vlastně ani nevíme, kde teď jsme."

„Povedu vás," nabídl se Pitt.

„Ty víš, kde to je?"

„Nejspíš ano. Svezl jsem se dolů do špitálu."

„Jenže proti kohortě robogardů nám ten magnet moc nepomůže," jemně mu připomněla Stacy.

„Pak si tedy musíme připravit další chytré kousky," odvětil Pitt s klidem. Postavil se vedle Stacy a štěrbinou se díval ven.

„Vidíš tu hadici vlevo pod tou křovinou?"

Stacy přikývla. „Za terasou."

Dirk ukázal na meč, který Stacy ještě držela v rukou. „Skoč tam a nasekej pár kousků.“

Hleděla na něj tázavě. „Pročpak?“

„Když budeš třít kousky hadice hedvábnou látkou, uvolníš záporné elektrony,“ vysvětloval Pitt. „Pak se stačí koncem hadice dotknout integrovaných obvodů v robotím procesoru, elektrony přeskočí a zničí jemné součástky.“

„Elektrostatický výboj,“ pokyvoval Weatherhill. „To je ono, že?“

Pitt přikývl. „Stačí si jen šoupat nohy po koberci nebo tahat kočku za ocas.“

„Ty bys mohl vyučovat fyziku u nás na základce.“

„Kde ale vezmeme to hedvábí?“ drbal se na hlavě Giordino. „Z Kamatoriho kimona,“ připomněl Weatherhill a vběhl do trofejní místnosti.

Pitt se otočil k Mancusovi. „Kde chceš odpálit tu svou plastelínu, aby nadělala co nejvíc škody?“

„Nemáme teď dostatek C 8 na celý objekt, ale pokud se nám podaří umístit nálož v blízkosti rozvodny, pozdržíme jejich časový harmonogram o dny možná o týdny.“

Stacy se vrátila s třímetrovým kusem hadice. „Jak si ji přeješ nasekat?“

„Na čtvrtiny,“ doporučil Pitt. „Pro každého jednu. Já si nechám magnet jako pojistku pro všechny případy.“

Weatherhill se vrátil z trofejní místnosti a nesl kusy látky z Kamatoriho hedvábného kimona potřísněné krví. Rozdal je všem, usmívaje se na Pitta. „Pan Kamatori má opravdu důstojné místo ve své sbírce a velmi mu to jako dekor sluší.“

„To víš,“ řekl Pitt pontifikálně, „žádná socha nepředčí originál.“

„Rozhodně tu ale nehodlám čekat na lamenty pana Sumy, až zjistí, co jsi udělal jeho nejlepšímu příteli,“ rozesmál se Giordino odstrkuje zbytky robogardů do rohu místnosti. „Chci být tisíce kilometrů daleko.“

„To máš tak,“ prohodil Pitt zamyšleně, „ten, kdo močí ve tmě a na nesprávné straně plotu, počurá si občas nohavice.“

Loren s tváří plnou hněvu s úžasem sledovala, jakým technologickým a finančním bohatstvím disponuje Sumova říše. Prováděl ji společně s Diazem celým komplexem, který ji překvapil ve všech směrech. Úžasná stavba nebyla jen místem, kde se navrhovala a sestavovala atomová bomba a odkud ji bylo možno odpálit. Nekonečně dlouhé chodby obsahovaly nespočet laboratoří, velké konstruktérské a elektronické zkušební haly, reaktor pro modelování vlastní fuze a atomovou elektrárnu postavenou podle návrhů běžných v západním světě.

Suma byl na své dílo velmi pyšný. „Mé první kanceláře a laboratoře jsou v Edu. Všichni si myslí, že sídlíme právě tam. Tak tomu ale není, hlavní jádro našeho programu se skrývá tady, pod ostrovem Soseki.‘

Odvedl je do laboratoře, kde jim ukazoval velkou nádrž plnou ropy. „V tanku je druhá generace geneticky upravených bakterií, které tráví petrolej a zvyšují řetězovou reakci. Ničí i ropné molekuly. Zbytková rezidua jsou pak rozpustná ve vodě.“

„Vynikající pro likvidaci ropného znečištění moří,“ uvědomil si nahlas Diaz.

„To je jen jedna z možností,“ mávl rukou Suma. „Stejně tak můžeme zlikvidovat protivníkovy ropné zásoby.“

Loren se na něj dívala se stále větším odporem, ale současně také s úžasem. „Proč chcete vyvolat takový chaos? Jaký to bude mít pro vás užitek?“

„Japonsko se stane zcela nezávislým na ropě. Naše energetické zdroje budou postaveny na atomové energii. Nové technologie využívání palivových článků a solární energie budou vestavěny do automobilů a plně nahradí benzinové motory. Až svými bakteriemi zničíme všechny ropné zásoby, zastaví se veškerá doprava – automobily, náklaďáky i letadla.“

„A všechny je nahradí japonská produkce,“ doplnil chladně Diaz.

„To ale bude trvat celou generaci,“ poznamenala uštěpačně Loren. „Miliardy tun ropy se nepodaří rozložit v průběhu jednoho lidského života.“

Suma se trpělivě usmál. „Moje bakterie zlikvidují americké strategické zásoby ropy za devět měsíců.“

Loren vrtěla hlavou neschopna vůbec domyslet rozsah podobné katastrofy, jejíž počátky pochopila teprve před pár hodinami. Nemohla se smířit s tím, že jeden jediný chlap by mohl uvést svět do takového chaosu. A odmítala se smířit s myšlenkou, že Pitt už není mezi živými.

„Proč nám to všechno ukazujete?“ zašeptala. „Proč si to vše neponecháte v tajnosti?“

„Protože to budete právě vy, kdo prezidentovi a kolegům v Kongresu vysvětlí, že USA už dávno nejsou Japonsku rovnocenným partnerem. Už nyní máme obrovský náskok a vaše vláda bude muset akceptovat naše požadavky.“ Suma se odmlčel a pečlivě si Loren měřil. „Klidně vám mohu ukazovat jednotlivá tajemství, protože ani vy, ani senátor Diaz nejste vědci, takže jednotlivé kroky můžete popsat, ale ne vyzradit. Díváte se očima laiků. Nemáte k dispozici žádná vědecká data, jen všeobecný popis mých projektů. Nemůžete si s sebou odnést nic, co by ohrozilo naši vědeckou a technickou nadřazenost.“

„Kdy nám umožníte vrátit se do Washingtonu?“ zeptal se Diaz.

Suma se podíval na hodinky. „Brzy. Za hodinu budete letecky eskortováni a letiště v Edu. Již tam na vás čeká můj osobní proudový letoun.“

„Až se prezident dozví, co tu chystáte,“ vybuchl Diaz, „pošle sem armádu – vyhodí celé tohle místo do vzduchu.“

Suma pobaveně vydechl. „Nebude mít čas. Mí inženýři i robotičtí dělníci jsou v předstihu. Mám tu čest vám oznámit, že projekt Kaiten byl dokončen právě v okamžiku, kdy jsme začali naši exkurzi.“

„Je plně funkční?“ špitla zděšeně Loren.

Suma přikývl. Jakmile prezident vydá příkaz k útoku na Dračí sluj, vydám protirozkaz, aby moji robotičtí řidiči odpálili bomby.“ Za posledními slovy následoval jeho typický ďábelský škleb. „Japonský básník Buson kdysi napsal ‚Když strašákovi na poli odletí klobouk, stojí tam jak nahý v trní.‘ „Váš prezident je strašák a nahý v trní bude také.“

54

Pitt je vedl svižně, i když s rozvahou k budově s výtahem do podzemí. Vešel dovnitř, zatímco ostatní mu z úkrytu kryli záda. Nepotkal ani človíčka, jen u vstupu do výtahu ho zastavil robogard.

Mluvil jen japonsky, ale Pitt se s rozluštěním zlovolného hroziv ého podtónu jeho vět příliš netrápil. Vždyť mu na čelo mířila hlaveň samopalu. Zvedl ruce nad hlavu dlaněmi dopředu a pomalu se přibližoval, tak aby clonil ostatní před objektivem kamery a detekčními senzory.

Weatherhill s Mancusem se jako stíny blížili z boku. Přiskočili k robogardovi a přiložili své elektrostatické hadice k integrovaným obvodům. Robot zamrzl v útočné poloze jako animovaná figurka.

„Velmi efektivní," shrnoval Weatherhill nabíjeje svou hadici o kus hedvábí.

„Představ si, že by použil svou muniční převahu," obávala se Stacy.

„Asi nemohl," poznamenal Pitt. „Nejspíš byl nedostatečně naprogramován a nedokázal rychle rozlišit, zda jsem hrozba, nebo jen nevhodný prvek programu."

Weatherhill už volil tlačítko čtvrtého podlaží. „Na šestém je řídicí centrum," vzpomínal. „Vystoupíme raději v nižším – nebudeme pokoušet osud."

„Ve čtvrtém je nemocnice a servisní služby," připomněl Pitt.

„Co bezpečnostní jednotky?"

„Nikde jsem neviděl ani roboty, ani kamery."

„Suma postavil tak dokonalý vnější ochranný systém, že se nijak nenamáhal s tím vnitřním," podotkla Stacy.

Weatherhill přikývl. „Koneckonců ten hulvátský robot je taky jeho problém."

Když se výtah zastavil, napjatě sledovali otvírání dveří. Naštěstí za nimi bylo prázdno. Pitt je ale před prvním krokem varoval, naklonil se dopředu a naslouchal jakémusi vzdálenému zvuku. Pak zmáčkl knoflík a vyjel na čtvrté podlaží. Tam vešel do chodby.

Šli za ním velmi rychle. U dveří nemocnice se Pitt zastavil.

„Proč tady?“ zeptal se tiše Tim.

„Nikdy se tady nevyznáme, pokud nezískáme plán či průvodce,“ bručel Pitt. „Za mnou.“ Zmáčkl zvonek a vzápětí vykopl dveře.

Zaskočená sestřička jen zamrkala, když se Dirk protáhl do ordinace. Nebyla to ale ta samá kráska, kterou měl již čest poznat. Tentokrát to byla poněkud méně vzhledná šťabajzna, spíše připomínala ošuntělý buldozer. Když se trochu vzpamatovala, začala zbrkle hmatat pod stolem po poplašném zařízení. Její prstík už málem spočíval na tlačítku, když ji Pittův hmat pod lalok brady katapultoval v saltu vzad na druhou stranu místnosti přímo do bezvědomí.

Doktor Nokami slyšel ten zmatek a vyběhl ven ze své ordinace. Teď hleděl na Pitta a další členy týmu SPT postupně vplouvající dovnitř. Překvapením bylo to, že vlastně ani neprojevoval nějaké překvapení.

„Omlouváme se, doktore,“ sykl Pitt, „ale potřebujeme vaši pomoc.“

Nogami hleděl na znehybnělou sestru ležící na zemi. „Koukám, že se neumíte chovat ani k dámám.“

„Chtěla spustit poplašné zařízení,“ omlouval se Pitt.

„Tak to buďte rád, že jste byl rychlejší. Sestřička Oba je mistrem karate, umí ho lépe než já medicínu.“ Teď se teprve Nogami pozorněji rozhlédl po celé skupince stojící nad oddechující horou masa. „Tak vy jste ten nejlepší tým SPT, který Státy mají? Rozhodně tak nevypadáte. Kde vás ten Ray Jordan vykopal?“

Giordino byl jediný, kdo teď překvapeně nemrkal a spíš se vyčítavě díval na svého kamaráda. „Ty snad víš něco, co nám zůstává utajeno?“

„Dovolte mi, abych vám představil doktora Joshe Nogamiho, britského agenta, který nám poskytl většinu informací o Sumovi a jeho doupěti.“

„Jak jste mne odhalil?“ zeptal se Nogami.

Pitt jen mávl rukou. „Vaše návodné odpovědi se nedaly přehlédnout. Žádná nemocnice svatého Pavla v Santa Anně není, zato v Londýně mají takovou katedrálu.“

„Nemluvíte s britským akcentem,“ připomněla Stacy.

„I když můj otec měl britské školy, matka pocházela z Friska a já jsem chodil na UCLA. Umím ale docela dobře mluvit po americku.“ Zaváhal a podíval se na Pitta. Úsměv mu zmizel ze rtů. „Je vám ale jasné, že jste právě veřejně odhalili mou roli.“

„Omlouvám se, že jsem na vás rozsvítil,“ zavtipkoval upřímně Pitt. „Jenže my máme mnohem aktuálnější problémy.“ Kývl k ostatním. „Do deseti minut najdou Kamatoriho a tři jeho roboty bez hlavy. Máme příliš málo času na položení náloží, jejich odpálení a na včasný únik.“

„Počkejte,“ zvedl Nogami ruku. „Vy jste zabili Kamatoriho a zlikvidovali tři roboty?“

„Ztuhli nadosmrti,“ doplnil Giordino vesele.

Mancusa ale zdvořilostní klípky nijak nenadchly. „Pokud nám můžete hned dát plán tohoto komplexu, znamená to pro nás velkou pomoc.“

„Mám plány na mikrofiši, ale neměl jsem možnost vám ho včas poslat. Kontakt byl přerušen.“

„Jim Hanamura?“

„Ano. Je mrtev?“ Nogami se sice ptal, ale odpověď znal předem.

Pitt přikývl. „Sťal ho Kamatori.“

„Jim byl prima chlap. Doufám, že Kamatori před smrtí dostatečně dlouho trpěl.“

„Jsem přesvědčen, že se mu cesta na onen svět pranic nelíbila a jeho předkům taky ne.“

„Můžete nám pomoci?“ ozval se Mancuso naléhavě. „Nemáme čas.“

Nogami se ale nijak nenechal vyvést z konceptu. „Nejspíš se chcete dostat tunelem zpátky do Eda, že?“

„Jeli bychom vláčkem,“ připomněl Weatherhill stále očima hlídaje provoz na chodbě.

„Nulová šance,“ zavrtěl Nogami hlavou. „Po vašem průniku do komplexu Suma nařídil, aby tunel hlídala armáda robotů na ostrově a na druhém konci speciální Sumovy jednotky. Nikdo se skrz nedostane.“

Stacy se na něj podívala. „Co navrhujete?“

„Po vodě. Třeba budete mít štěstí a vyzvedne si vás nějaká loď.“

Stacy zavrtěla hlavou. „Nepřichází v úvahu. Všechny lodě v perimetru pěti kilometrů budou okamžitě potopeny.“

„Nenechte se rozptylovat,“ sykl Pitt a očima probodával protilehlou zeď, jako by za ní něco hledal. „O únik se postarám já s Alem. Vy rozmístěte nálože.“

Stacy, Tim i Frank si vyměnili nechápavé pohledy. Pak ale Weatherhill přikývl. „Tak dobrá. Už jsi nás vysekal z jedné šlamastyky a připadá mi dost nezdvořilé ti najednou nedůvěřovat.“

Pitt se otočil k Nogamimu. „Co vy, doktore, vy tu asi také nemůžete dlouho okounět, že?“

Nogami se ušklíbl. „To tedy ne. Moje role tady skončila. Rozhodně se mi nechce položit svou hlavu rovnou na Sumův špalek.“

„Kam máme rozmístit výbušniny?“ zeptal se Weatherhill.

„Ukážu vám přístupovou šachtu ke kanálu, kterým prochází elektrické vedení a optická vlákna napájející celý systém. Pokud se vám podaří nálože odpálit, zdržíte práce nejméně o měsíc.“

„V kterém patře?“

Nogami zvedl oči ke stropu. „Přímo nad námi, v pátém.“

„Připravte se,“ vyzval je Weatherhill. Pitt vyklouzl na chodbu a opatrně kráčel k výtahu. Ostatní se nahrnuli za ním, připraveni vyjet o patro výš. Očekávali, že problémy nastanou po otevření dveří, ale výtah se najednou začal propadat, místo toho aby jel nahoru. Někdo si je prostě přitáhl dolů.

„K sakru,“ hořekoval Mancuso. „Tak právě tohle jsme potřebovali.“

„Všichni sem,“ vykřikl Pitt. „Držte dveře tak, aby se nedaly otevřít. Ale, mačkej vší silou tlačítko ‚zavřít dveře‘.“

Jakmile se výtah zastavil, všichni se přitiskli na dveře a drželi je zavřené. Ozvalo se klapnutí, ale dveře jen poskočily v kolejnicích.

„Ale!“ křikl Pitt. „Teď pětku!“

Giordino opíral prst do tlačítka takovou silou, že mu skoro zbělel kloub. Teď ho pustil a stejnou silou zamáčkl „5“.

Výtah sebou trhl, jako by si vybíral ze dvou směrů, pak poskočil a začal stoupat.

„To bylo o chlup,“ vydechla Stacy. „Fakt o chlup.“

„Vítáme vás v obchodním domě," švitořil Giordino. „Domácí potřeby, kuchyňské potřeby, nádobí, železářství…" náhle se odmlčel. „Jejda, ještě nejsme doma a už zase tohle." Pětka se rozblikala. „Někdo se chce svézt."

Opět ostražitě hlídali dveřní panel i blikající ukazatel patra. Jako kolečka v jednom soukolí všichni přiskočili a přikrčili se, připraveni k akci.

Stál tam jakýsi konstruktér v bílém plášti a helmě, zabraný do poznámek na destičce. Ani nezdvihl zrak, když zamyšleně vstupoval do výtahu. Teprve když se postavičky kolem něj snažily proklouznout, pohleděl s úžasem na okcidentální obličeje, na nichž nenalezl ani stopy po úsměvu.

Otevřel ústa k varovnému výkřiku, ale to už ho držel Pitt kolem krku a tiskl jednu karotidu na druhou. Ještě dříve než se nešťastníkovi vyboulily oči a tělo se svezlo na zem, Nogami už vedl ostatní chodbou.

Weatherhill šel poslední. Zastavil se a podíval se na Pitta. „Kde se k tobě máme přidat?" zeptal se.

„Nahoře, za dvanáct minut. Stopneme si taxíka."

„Hodně štěstí," zabručel Mancuso a hnal se za ostatními. V hlavě se mu stále dokola honila myšlenka, jak ten potápěč z NUMA může být pořád tak nad věcí.

Giordino se podíval na inženýra ležícího na podlaze. „Co s ním provedeme?" Pitt ukázal na vchodové dveře u stropu. „Natrhej jeho plášť na cáry, svaž jej a dej mu roubík. Uložíme ho na střechu výtahu."

Giordino se dal s potměšilým úšklebkem do trhání plátna. „Taky jsem na to myslel."

Pitt jeho přátelský škleb opětoval. „Slastné slovo svoboda."

„Když se tam nahoru dostaneme."

„Optimismus a pozitivní myšlení," řekl vesele Pitt, když se rozjeli výtahem nahoru. „Nemáme moc času, tak sebou hni. Do vypuštění chybí jen dvanáct minut.

55

SPT tým hluboko v Dračí sluji nebyl jediný, kdo se utápěl v potu a nervozitě. Dva muži se potili v komunikačním centru Federálního štábu. Raymond Jordan s Donaldem Kernem se dívali na velké hodiny. Napjatě naslouchali, zda se přece jen neozve kódový znak výsadku přenášený přes satelit, udržovaný v synchronizované pozici nad Japonskem.

Zvonění telefonu na stole jim najednou oběma připadalo jako spouštěcí reakce. Jordan zvedl sluchátko.

„Ano, pane prezidente," řekl bez zaváhání.

„Nějaké zprávy?"

„Nic, pane."

Prezident se na okamžik odmlčel, pak ale vyřkl své hořké rozhodnutí. „Pětačtyřicet minut, Rayi."

„Chápu, pane. Čtyřicet pět minut do útoku."

„Uspořádal jsem konferenci s veliteli Delty, poradci i Štábem náčelníků. Nemůžeme si dovolit další časovou ztrátu. Dračí sluj musí být zničena dřív, než ji uvedou do provozu."

Jordan měl pocit, že mu země ujíždí pod nohama. Pokusil se vytáhnout poslední trumf. „Pořád jsem přesvědčen, že kongresmanka Smithová a senátor Diaz jsou na ostrově."

„I kdybyste měl pravdu, jejich ztrátu ospravedlňuje záchrana tisíců jiných životů."

„Takže vy jim nedáte další hodinu?" prosil Jordan.

„Ze srdce si přeji, abych mohl, ale národní bezpečnost je ohrožena. Nemůžeme Sumovi dovolit, aby začal celý svět vydírat."

„Máte samozřejmě pravdu."

„Nejsem v tom sám. Státní tajemník Oates jednal s představiteli NATO a se sovětským prezidentem Antonovem. I oni uznávají, že útok je v celosvětovém zájmu."

„Pak jsme tedy odepsali můj tým," řekl Jordan zlomeným hlasem. „Diaze i Smithovou taky."

„Nesmírně mě mrzí, že jsme přišli o opravdové hrdiny, z nichž někteří byli navíc vašimi přáteli. Musel jsem překonat ono staré válečnické dilema: obětovat několik pro záchranu mnohých.“

Jordan zavěsil. Najednou vypadal staře a shrbeně. „Prezident,“ sykl bezvýrazně.

„Žádný pokus o záchranu?“ zeptal se Kern hořce.

Jordan zavrtěl hlavou. „Podepsal útok a posílá tam nukleární hlavici.“

Kentova tvář zpopelavěla. „Pak už bylo řečeno vše.“

Jordan těžce přikývl a podíval se na hodiny, odečítaje, kdy uběhne daná třičtvrtěhodinka. „Bože, ať se dostanou ven! Co se stalo s tím britským agentem? Proč se neozývá?“

Ani jeden z nich se necítil dostatečně připraven na katastrofu, která měla vypuknout za necelou hodinu.

Nogami vedl tým SPT soustavou vedlejších chodeb s tepelným a ventilačním potrubím kolem využívaných kanceláří a dílen. Drželi se stranou hlavního komunikačního tahu. Když se jim postavil do cesty robogard, Nogami se s ním dal do řeči, zatímco jeden z nich k němu přiskočil a elektrostatickým výbojem zničil jeho obvody.

Došli k místnosti s velkými skleněnými panely po stěnách – velkému prostoru, ve kterém se křížily elektrické a optické kabely a vstupovaly do úzkých tunelů po celém dračím centru. Před konzolami s různými číselnicemi a tlačítky stál další robot.

„Inspektor,“ řekl Nogami tiše. „Monitoruje systém a hlásí všechny výpadky či poruchy.“

„Až vyhodíme z provozu jeho, za jak dlouho sem operační pošle někoho na kontrolu?“ zeptal se Mancuso.

„Z hlavní monitorovací stanice tak za šest minut.“

„Pak máme dost času rozmístit nálože a zmizet,“ řekl Weatherhill odhodlaně.

„Na jak dlouho chceš nastavit časovač?“ zeptala se Stacy.

„Dvacet minut. Pokud se to Pittovi s Giordinem povede a my se dostaneme nahoru, měli bychom to stihnout.“

Nogami otevřel dveře a ustoupil do strany. Mancuso a Weatherhill přistupovali k robotovi ze stran, Stacy zůstávala u dveří a

hlídala chodbu. Mechanický inspektor ztuhl jako kovová skulptura, když se jeho hrudi s obvody dotkly elektricky nabité hadice.

Weatherhill velmi zručně vložil detonátor do výbušné plastelíny a nastavil časový spínač. „Dáme to mezi hlavní optické a elektrické kabely," sděloval po chvilce.

„Proč rovnou nezničit konzoli?" navrhl Nogami.

„Nejspíš tady někde ve skladu mají záložní zdroje," vysvětloval Mancuso.

Weatherhill souhlasně přikyvoval, když došli ke svazku silně izolovaných optických a elektrických kabelů, na něž výbušinu připevnili. „Terminály a stanice dokážou znovu zprovoznit do čtyřiadvaceti hodin, ale když jim upálíme kus kabelů přímo v rozvodně, budou muset opravovat z obou konců. Každopádně jim to bude trvat alespoň pětkrát tak dlouho."

„Prima," potvrdil jejich rozhodnutí Nogami.

„Ať to tak snadno nenajdou," doporučil Mancuso.

Weatherhill se na něj podíval dost nechápavým pohledem. „Nebudou vědět, co hledat, když nezjistí, co se stalo." Zlehka spiklenecky pohladil detonátor a pak odkráčel na chodbu.

„Nikde nikdo," hlásila Stacy.

Vyběhli na chodbu a hnali se k výtahu. Uběhli asi dvě stě metrů, když Nogami zdvihl ruku, aby je zastavil. Od betonových zdí chodeb se odrážely lidské hlasy připomínající vrnění elektrického motoru. Nogami jim gesty naznačoval, že se mají skrýt za ohybem chodby, dříve než se další vetřelci objeví.

„Podcenil jsem jejich operativnost," zašeptal. „Přicházejí příliš brzy."

„Vyšetřovatelé?" zeptala se Stacy.

„Ne," odvětil rychle. „Supervizoři s náhradními obvody pro robogardy, které jste vyřadili z provozu."

„Myslíte, že o nás vědí?"

„To už bychom věděli. Vypukl by dozajista všeobecný poplach a objevily by se tady Sumovy lidské bezpečnostní síly s kohortou robogardů. Pročesávaly by všechny chodby i zákruty."

„Ještě štěstí, že nemohou čmuchat a necítí ten pach gumy z vybitých robotů," bručel Mancuso, když se hnali za Nogamim.

„Protože nejsou na první pohled nijak poškozeni, inspektoři dojdou k závěru, že se jedná jen o nějakou technickou závadu.“

Téměř dvě minuty ztratili čekáním na výtah přijíždějící z nejspodnějšího patra. Po době, která jim připadala nekonečná, se dveře otevřely do prázdného prostoru. Weatherhill byl první u panelu a už mačkal povrchové podlaží.

Výtah se třemi muži a jednou ženou se dal do neskutečně líného pohybu. Nogami se v jednom kuse díval na hodinky, ostatní o ně přišli, když padli do Sumových rukou. Josh zíral na ručičky.

„Třicet sekund,“ sykl přede všemi.

„Pak to bouchne,“ zabručel Mancuso. „Tak jen doufám, že se na té pánvičce neusmažíme.“

Na rychlosti úniku teď závisel jejich život. Jaký plán pro ně Pitt připravil? Nestalo se mu nic? Co když ho znova chytili a teď už není mezi živými? Pokud tomu tak bylo, pak ztratili veškerou naději na záchranu. A naděje jim zůstávala jako to poslední.

Několikrát ztratili cestu, opakovaně se připravovali na zoufalé střetnutí s nepřítelem, který, ať už byl kdokoli a kdekoli, na ně mohl po opuštění výtahu čekat. Dveře se otevřely.

Stál v nich Giordino se širokým úsměvem ve tváři. Hovořil jako letuška před odletem letadla. „Mohu vidět vaše palubní lístky, prosím?“

Ubunai Okuma i Disetz Kano pracovali jako špičkoví robotičtí inženýři se specializací na počítačovou vizualizaci a umělou inteligenci. Odpovídali též za opravy výpadků funkcí svých svěřenců. V místnosti kontroly zachytili signál, že inspektor „Taiho“ – neboli „Velké dělo“ – se vypojil. Okamžitě se ho vydali opravit.

Výpadky se odehrávaly takřka denně. Robotika je pořád nová věda a mouchy se objevovaly s udivující frekvencí. Roboti přestávali pracovat z desítek možných důvodů. Snadno je odhalovali a odstraňovali, ale pořád ještě jedna chyba střídala druhou.

Káno obcházel vypnutého Taiha a prováděl první obhlídku. Neviděl nic neobvyklého. „Zdá se, že vypadly obvody.“

Okuma se podíval na schéma na destičce, kterou držel před sebou. „Tenhle má problémy pořád. Vizuální čidla už vypadla víc než pětkrát.“

„Jak ale vysvětlíš, že tolik obvodů vypadlo v posledních hodinách? To už je čtvrtý případ.“

„Přece víš, že průšvihy se rodí jeden za druhým.“

„Jeho systémy je potřeba updatovat a modifikovat,“ souhlasil Káno. „Nemá cenu ho opravovat. Pošleme ho na úplnou přestavbu.“ Otočil se k náhradnímu robotovi. „Otokodate, jsi připraven vykonávat inspekční službu?“

Na hrudi robota se rozblikaly kontrolky a Otokodate, což v japonštině znamená něco jako Robin Hood, pomalu odpovídal: „Jsem připraven monitorovat všechny systémy.“

„Pak tedy začni.“

Když se robot přesunul na své místo, oba technici přemístili vypojeného robota pomocí malého jeřábu na vozík. Pak na vozítku naprogramovali cílovou destinaci a vozík se bez dalšího lidského zásahu vydal na cestu. Kano s Okumou se teď ale nepustili za nebohým mechanickým inspektorem, nýbrž zamířili do ubikací zaměstnanců na šálek dobrého čaje.

Otokodate osaměl. Jeho čidla odečítala digitální číselnice a rutinně kontrolovala data v počítači. Jeho vysoce citlivé a přesné analytické myšlení záhy zjistilo vážnou odchylku v přenosu dat.

Přenos dat v optickém kabelu se měří v milionech pulzů za vteřinu. Otokodateho čidla dokázala vyhodnocovat tyto údaje mnohem přesněji než jakýkoli člověk. Okamžitě rozpoznal pokles pulzů z 44,7 milionů za vteřinu na 44, 68. Nechal si na obrazovku vyvolat profilový index a zjistil, že světelný přenos ve dvou kabelech obsahujících tisíce optických vláken vibruje sem a zase zpátky.

Robot se rozhodl, že provede fyzickou kontrolu optických vláken přímo na chodbě. O svém úmyslu informoval řídicí centrum.

56

Suma sršel hněvem. Diaz se Smithovou mu dávali najevo pořád totéž: Považovali ho za obyčejného uličního zloděje a vyděrače. Teď nadešla chvíle, kdy mu konečně budou k něčemu.

Podle něj byl únos senátora Diaze chybou. Unesli ho jen proto, že Ičiro Suboi žil v přesvědčení o senátorově určující úloze v Senátu a o jeho schopnosti ovlivnit prezidenta. Podle Sumy však šlo o chlapa s očividně zúženým pohledem na svět bez patřičného nadhledu. Byl ze zdravotních důvodů propuštěn z armády, pak vystudoval univerzitu v Novém Mexiku. K cestě za mocí využil obvyklé cesty – pracoval jako právník na několika případech, ve kterých si získal renomé a zájem hlavních politických stran v zemi. Suma jím opovrhoval, neboť ho považoval za ubohého politického tlučhubu, který se udělal na monotónních a nudných proslovech o zvyšování daní bohatým na podporu programů pro chudé a nezaměstnané. Suma žádná taková slova neznal – charita a soucit mu zůstaly naprosto cizí.

Zato kongresmanka Smithová byla pro něj tou správnou osobou. Suma prožíval podivné vzrušení z toho, že ta žena snad četla jeho myšlenky a předvídala všechna prohlášení, kterými ji chtěl ohromit. Znala svou práci a s čísly a statistikami pracovala velmi precizně. Loren pocházela ze západních svahů Colorada, na kterých její předkové hospodařili už od sedmdesátých let devatenáctého století. Měla tuhý kořínek. Vystudovala místní univerzitu, pak se ucházela o místo v Kongresu a ve volbách na hlavu porazila úřadujícího kongresmana, který v úřadu trčel po třicet let. Klidně se mohla postavit kterémukoli muži. Suma si uvědomil, že za jediné slabé místo této dámy lze považovat její obdiv k Dirku Pittovi. Byl pravdě mnohem blíž, než si sám uvědomoval.

Suma hleděl na oba rukojmí přes stůl, srkal saké a připravoval se na další spršku ostrých slov. Už chtěl něco poznamenat, když k němu přistoupila Tošie a zašeptala mu něco do ucha. Suma položil své saké na stolek a vstal.

„Přišel váš čas.“

Loren se elegantně zvedla a zahleděla se do Sumových očí. „Nehnu se odtud, dokud se nepřesvědčím, že Dirk a Al jsou naživu a že se k nim chováte jako k lidem."

Suma se shovívavě usmál. „Vstoupili jako vyzvědači na cizí půdu, jsou to špioni ve službách cizí mocnosti…"

„Mezinárodní dohody platí v Japonsku zrovna tak jako u nás, že?" vybuchla znovu Loren. „Mají být postaveni před řádný soud."

Suma se rozchechtal zlověstným smíchem darebáků. „Myslím, že náš rozhovor nemá žádný význam. Pan Pitt a pan Giordino společně s ostatními byli popraveni mým přítelem Morem Kamatorim. Myslete si o tom, co chcete. Tak se věci mají."

Loren zaplavil pocit, že jí srdce zmrzlo během jedné vteřiny v led. Ticho, které zavládlo, jen dokazovalo reálnost této informace. Tvář jí zbělela, podlomila se jí kolena a naplnila ji prázdnota.

Tošie chytila Loren pod paží a tlačila ji ke dveřím. „Pojďte, dopravíme vás letecky do Eda, kde už na vás čeká soukromý letoun pana Sumy."

„Tentokrát si neužijeme výletu podzemním tunelem pod mořským dnem?" zeptal se Diaz, aniž by toho nějak litoval.

„Je tam spousta věcí, které vidět nemusíte," zavrčel Suma zlověstně.

Loren se jako ve snách nechala Tošie odvést ze dveří na kamennou terasu nad rybníčkem. Suma se uklonil a vyzval Diaze, aby ženy následoval.

Diaz odevzdaně pokrčil rameny a kulhaje o holi belhal se za Sumou, následován dvěma robogardy.

Přímo za rybníčkem lemovaným pečlivě ostříhaným živým plotem stál na trávníku štíhlý proudový letoun s kolmým startem a výklopnými motory vyluzujícími tichý svist turbin. U schůdků do kabiny stáli dva muži z posádky v červených nylonových leteckých kombinézách a leteckých čepicích. Oba malé postavy, prvních z nich byl štíhlý, zatímco ten druhý poněkud přerostlý v ramenou. Když se Suma přiblížil, oba dva se hluboce ukláněli, takže jim nebylo vidět do tváří.

Diaz se náhle zastavil. „Jakmile se dostanu do Washingtonu, svolám tiskovou konferenci a budu všechny informovat o vašem

monstrózním plánu. Všemi dostupnými prostředky budu proti vám v obou komorách Kongresu bojovat. Veškerý japonský majetek v USA bude zabaven a znárodněn. Nedám si pokoj, dokud nezaplatíte za své zločiny.“

Suma se už zase šklebil svým satanským šklebem. „Jediné, na co se vy, washingtonští lobisté, zmůžete, jsou jen prázdné patetické řeči. Jenže my jsme si už koupili spoustu vašich kamarádíčků, kteří neodolají pokušení získat bohatství. Váš hlas se bude odrážet od prázdných stěn, senátore Diazi. Vaše vláda, ať už chcete nebo ne, je zkorumpovaná a věnuje se jakýmsi citovým a dobročinným programům místo toho, aby podporovala technologie a vědu. Vždyť už teď jste vlastně taková velká pobočka Japonska.“

Loren se k Sumovi naklonila s očima zúženýma opovržením. „Podcenili jste americkou odvahu před padesáti lety a teď se znovu pokoušíte probudit spícího obra a naplnit ho touhou po strašné pomstě.“

„Slova admirála Jamamota ze sedmého prosince už dávno neplatí,“ řekl Suma rozhodně. „Vaši lidé už ztratili chuť přinášet oběti pro blaho národa. Podívejte se pravdě do očí, kongresmanko Smithová. Velké chvíle Ameriky dávno minuly. Mohu vás jen znovu požádat, abyste prezidenta varovali před nějakými neuváženými akcemi proti Japonsku.“

„Chcete snad říct před vašimi neuvážlivými akcemi, ne?“ ozvala se Loren odvážně. Do tváře se jí vracela barva. „Vy totiž nejste japonský národ.“

„Šťastnou cestu, kongresmanko Smithová. Vaše návštěva skončila.“

Suma se otočil a odcházel. Udělal ale sotva jeden krok, když ho oba piloti chytili za ruce, zvedli ze země a hodili otevřenými dveřmi do kabiny, kam zahučel jako do propasti. Vše se seběhlo tak rychle, že Loren s Diazem zůstali jen nechápavě zírat. Jedině Tošie vykopla a zasáhla podsaditějšího muže do hrudi.

„Tenhle chvat neznám, takhle se v Japonsku zvou muži na rande?“ rozesmál se Giordino, když chytil Tošie nohu a zatočil s ní. Pak jí hodil směrem k nataženým rukám Weatherhilla a Mancusa.

Loren jen vzdychla a začala něco povídat směrem k Giordinovi, ale Stacy ji dost hrubě popostrčila po schůdcích nahoru. „Nemáme čas, paní Smithová. Rychle, prosím.“ Loren už byla nahoře a Stacy se obrátila na senátora. „Pane Diazi, prosím, pospěšte si. Naše pozvání už vypršelo.“

„Kde… kde jste se tu vzali?“ vykoktal Diaz, když se Weatherhill protáhl otvorem.

„Únosci taky jednou mohou být docela příjemní balíci od sousedů,“ odpověděl Weatherhill žoviálně. „Pitt s Giordinem ty dva přeprali. Leží svázaní v nákladovém prostoru.“

Giordino pomohl Stacy do kabiny a pak vyběhl schůdky za ní. Vysekl předpisový pozdrav dvěma robogardům mířícím na něj zbraněmi v podivně zamrzlé pozici.

„Sajonara robokrocani!“

Práskl dveřmi a zamknul je. Pak se otočil ke kokpitu a křikl: „Jedeme!“

Měkké pískání dvou proudových motorů přešlo v nesnesitelné skřeky a vztlaková síla pod tupými křídly přitiskla stébla trav k zemi. Kola se odlepila od mokrého terénu a letoun začal stoupat kolmo do oblak. Na chvilku se zastavil, než motory přešly na horizontální tah. Letoun dokončil oblouk a ladně zmizel nad mořem směrem na východ.

Loren objala Giordina. „Díkybohu, že jste v pořádku. Kde je Dirk?“

„Někdo přece musí točit volantem,“ usmíval se Giordino a kýval hlavou směrem ke kokpitu.

Loren bez dalších slov běžela uličkou ke dveřím do kokpitu, které doširoka otevřela. Pitt seděl na místě pilota, plně soustředěn na pilotáž, protože s takovým strojem ještě nikdy nelétal. Ani nemrkl, natož aby otočil hlavu, když ho objala kolem krku, hladila ho po vypůjčené kombinéze Sumovy korporace a nesčíslněkrát ho líbala.

„Ty žiješ,“ vzdychala nadšeně. „Suma říkal, že tě popravili.“

„Ano, nebyl to dvakrát příjemný den,“ připustil Pitt mezi polibky. „Mám tvé chování chápat tak, že jsi ráda, že mne zase vidíš?“

Lehce mu zabodla nehty do hrudi. „Můžeš někdy mluvit vážně?“

„Dámo, v tomto okamžiku už ani vážnější být nemohu. Mám na korbě osm lidí zcela závislých na tom, jak budu řídit tento stroj, kterého jsem se nikdy ani nedotkl. A musím se to naučit zatraceně rychle, nebo se budeme všichni koupat.“

„Ty to zvládneš,“ pronesla neochvějně Loren. „Dirk Pitt zvládne všechno.“

„Byl bych raději, kdyby na mě všichni nespoléhali,“ odsekl a hlavou lehce hodil směrem k místu kopilota. „Sedni si a hraj si s rádiem. Musíme sehnat kavalerii, než nás začnou štvát samurajské stíhačky. Těm bychom neuletěli v žádném případě.“

„Suma přece neovládá japonské letectvo.“

„Tady mu patří úplně všechno. Nehodlám riskovat. Zapni vysílačku. Dám ti frekvenci.“

„Kam se chystáme?“

„Na *Ralpha R. Bennetta*.“

„Loď?“

„Spíš pořádný koráb,“ opravil ji Pitt. „Americké detekční a trasovací plavidlo. Pokud se k ní dostaneme dříve, než nás dostihnou, jsme na svobodě.“

„Nedovolí si nás sestřelit, když máme Hidekiho Sumu na palubě.“

Pittův pohled přeskakoval z nástrojového panelu k hladině pod břichem stroje. „Kéž bys měla pravdu, Loren!“

Giordino se mezitím vzadu v kabině pokoušel uklidnit zuřící Tošie, která kopala, syčela a škrábala jako vzteklá kočka. Dokonce po něm plivla, ale tvář netrefila, zato boltec ano. Nakonec ji zezadu chytil a držel jí ruce u těla.

„Koukám, že jsem ti nepadl do oka, holka,“ bědoval, „ale až mne lip poznáš, určitě se do mě zamiluješ.“

„Ty americké prase!“ vykřikla.

„To zvířátko jsem snad ochoten přijmout, ale určitě ne americké, to by mi moji italští předkové neodpustili.“

Stacy ignorovala Ala i kopající Tošie. Přivázala Sumu k jedné z pohodlných kožených sedaček v luxusně zařízené kabině. Jeho tvář vyjadřovala naprosté nepochopení, jak se taková potupa mohla stát.

„Panečku, to jsou mi věci,“ kroutil hlavou Mancuso. „Sama jeho výsost letí s námi na výlet.“

„Vy jste už mrtví. Měli jste už být mrtví,“ bručel Suma nechápavě.

„Ale kdepak, smrtce podal ruku tvůj poskok Kamatori,“ zvesela ho informoval Frank.

„Cože?“

„Pitt ho přišpendlil k ostatním exponátům.“

Pittovo jméno působilo jako katalyzátor. Suma se opřel o sedačku. „Udělali jste osudovou chybu, že jste mne vzali jako rukojmí. Uvedli jste v pohyb strašlivé síly, které teď už nelze zastavit.“

„Karty se obrátily. Teď si zas my budeme hrát na ty zlé a ošklivé.“

Jen málokterý lidský hlas zazní někdy jako syčení zmije, Suma se ale v tuto chvíli slizkému hadu velmi přiblížil. „Copak jste tak hloupí a nechápaví? Moji lidé spustí projekt Kaiten i beze mne, až se dozví, co se stalo.“

„Tak ať to zkusí,“ zavrčel pro změnu Weatherhill. „Během necelých tří minut, pane Sumo, v Dračí sluji nadobro vypadne elektrika.“

Robotický inspektor Otokodate našel velmi brzy nálož, přilepenou páskou k optickému kabelu. Odstranil ji a pomalu se vracel ke své konzole. Zvědavě si prohlížel balíček, pak rozpoznal detonátor, ale jeho obvody neuměly analyzovat plastické výbušniny. Neměl ani do paměti vloženou proceduru, jak se má zachovat. Přesto vyslal signál svému nadřízenému do řídicí místnosti robotů.

„Otokodate v rozvodně číslo pět.“

„Ano, co se děje?“ ozval se monitorovací robot.

„Chci mluvit se svým řídicím, panem Okumou.“

„Nevrátil se ze svačiny. Proč ho hledáte?“

„Našel jsem nějaký zvláštní objekt přilepený na primárním optickém kabelu.“

„Co je to za předmět?“

„Měkká hmota s časovacím zařízením.“

„Nejspíš to tam zapomněl nějaký inženýr při kontrole.“

„V mé paměti není dostatek údajů pro jednoznačnou identifikaci. Mám to přinést do řídicí místnosti pro kontrolu?“

„Ne, zůstaňte na místě. Posílám tam kurýra.“

„Provedu.“

O pár minut později se robokurýr Nakadžima, naprogramovaný pro doručování zásilek do všech kanceláří v objektu, objevil v rozvodně v pátém patře. Otokodate mu přesně podle rozkazu předal podezřelý balíček.

Padesát metrů ode dveří rozvodny, v místě, kde nebyli žádní lidé ani důležitá zařízení, plastická trhavina C 8 explodovala. Ohlušující výbuch se nesl celou betonovou chodbou pátého podlaží.

Dračí doupě postavili tak, aby odolalo mnohem silnějším zemětřesením než výbuchu téhle bouchací kuličky. Strukturální škody byly minimální. Projekt Kaiten nebyl ani v nejmenším ohrožen a zůstal plně funkční. Jediným výsledkem Weatherhillova marného pokusu byla naprostá dezintegrace jednoho mechanického kurýra jménem Nakadžima.

57

Robogardi vyrozuměli velení bezpečnostních složek okamžitě, poté co rozpoznali drama na zahradě. Stalo se tak těsně předtím, než Pitt zvedl letoun nad zastřižený plot. První varování robotů však bylo vyhodnoceno jako porucha vizuálních systémů, teprve když následný průzkum Sumu nikde nenašel, zavládlo na štábu bezpečnostních sil opravdové vzrušení a zmatek.

Protože ego Hidekiho Sumy a jeho záliba v tajnostech převýšilo i rozumové okolnosti, nedokázal výkonný tým odpovídajícím způsobem reagovat, pokud jejich chlebodárce nebyl v dosahu. Strážní se v panice rozhodli nalézt Kamatoriho, ale ani ten nebral telefonáty na všechny možné linky a nereagoval ani na pager. Dokonce se neohlásili ani jeho roboti.

Zvláštní tým zajišťovaný čtyřmi ozbrojenými roboty se hnal ke Kamatoriho pokojům. Důstojník nahlas zaklepal, ale nikdo neodpověděl. Ustoupil a nařídil jednomu z robotů, aby vyrazil zamčené dveře. Tlusté sklo se vzápětí rozlétlo na střepiny.

Důstojník opatrně vešel do prázdné videomístnosti a pak pomalu pokračoval do trofejního sálu. Tam mu spadla čelist a v očích se mu rozlil naprostý úžas. Moro Kamatori visel na zdi ve vzpřímené poloze se široce rozevřenýma očima a s krvavou pěnou kolem úst, tvář plnou bolesti i hněvu. Důstojník hleděl na rukojeť šavle trčící celou čepelí v Kamatoriho slabinách a špendlící ho ke zdi.

Jako rozumu zbavený došel ke Kamatorimu, zatřásl jím, a pak na něj začal dokonce mluvit. Až po notné chvíli pochopil, že tento novodobý samuraj už nikdy nepromluví. Teprve v tomto okamžiku mu došlo, že vězňové uprchli a Kamatoriho roboti skončili vyřazení z provozu.

Zpráva o Kamatoriho smrti a následný výbuch v pátém podlaží dalšímu postupu na klidu a chladnokrevnosti rozhodně nepřidaly. Z hangárů raket země-vzduch vyjely jednotlivé rakety kolem ostrova. Nikdo je ale neodpálil, protože si nebyli jisti, zda v unikajícím letadle neletí sám Suma.

Netrvalo dlouho a vše se mělo změnit. Z videozáznamů zjistili, co se přesně stalo. Suma byl unesen na palubě svého vlastního letadla.

Přestárlý vůdce Zlatých draků Koron Jošišu a jejich finanční génius Ičiro Suboi seděli právě v Kororiho tokijské kanceláři, když zazvonil telefon. Volal ředitel Sumových bezpečnostních sil. Oba dva Hidekiho partneři se okamžitě chopili velení všech následujících operací.

Osm minut po explozi využil Suboi svého vlivu a přesvědčil japonské letectvo, aby za unikajícím letounem s kolmým startem vyslalo letku stíhaček. Jejich úkolem bylo stroj odklonit, a pokud možno vrátit zpět na ostrov Soseki. Pokud se jim to nepodaří, zněl rozkaz jednoznačně: sestřelit a zničit všechno živé na palubě. Suboi s Jošišuem nijak neváhali, protože pro jejich projekt Kaiten a budoucí novou říši bude lepší, když jejich přítel zahyne, než aby se sami stali objektem mezinárodního vydírání. Nejhorší variantu by znamenal soudní proces se Sumou a následný celosvětový skandál. Jedno ale bylo jisté. Zpravodajští důstojníci za pomoci vycvičených vyšetřovatelů nepochybně donutí Sumu vyzradit i ty nejmenší detaily o japonských utajených technologiích a plánech na ekonomickou a vojenskou nadřazenost.

Pitt sledoval na kompasu kurz k americké lodi už od okamžiku, kdy odstartoval ze Soseki. Snažil se z motorů vymačkat maximum, zatímco se Loren zoufale pokoušela spojit se s *Bennettem*.

„Nehlásí se," špitla se strachem v hlase.

„Jsi na správné frekvenci?"

„Šestnáct VF"

„Špatné pásmo, přepni na šestnáct UF a jako kódový znak používej mé jméno."

Loren našla tlačítko a přepnula na velmi krátké vlny. Pak vytočila odpovídající frekvenci. Začala mluvit do mikrofonu na hlavové soupravě.

„Pitt volá *USS Bennett*," volala. „Slyšíte mě? Slyšíte mě? Prosíme o odpověď."

„Tady *Bennett*.“ Hlas zněl tak jasně a silně, že Loren málem praskly bubínky. „Jste to vážně vy, pane Pitte? Skoro bych řekl, že od našeho posledního setkání jste prošel změnou pohlaví.“

Velmi citlivé detekční systémy na palubě *Bennettu* zaznamenaly letoun v okamžiku, kdy se vznesl do vzduchu. Jakmile byl určen kurz na východ, letadlo se stalo předmětem pečlivého sledování nejmodernějšími taktickými a sledovacími prostředky. Během chvilky po startu byl v situační místnosti i velitel Harper. Stál ostatním za zády a nakukoval přes ramena, jak operátoři hleděli na radarové obrazovky a počítačové monitory, analyzovali signály a využívali počítačového zvětšení pro přesnou identifikaci cíle.

„Dokážete rozlišit…“

„Buď je to letoun s kolmým startem, nebo používají nějakou novou technologii výklopných motorů,“ sděloval operátor Harperovi. „Startoval jako vrtulník, ale na rotorový stroj se pohybuje velmi rychle.“

„Kurz?“

„Jedna dva nula. Vypadá to, že míří na pozici, kde jsme vypustili oba Ibisy.“

Harper došel k telefonu a zvedl sluchátko. „Komunikační?“

„Tady komunikační, pane,“ ozvala se okamžitá odpověď.

„Žádné vysílání?“

„Ne, pane. Ve vzduchu je naprostý klid.“

„Okamžitě hlásit, pokud se ozvou,“ práskl Harper sluchátkem. „Změny kurzu?“

„Cíl letí stále v kurzu jedna dva nula východně, pane kapitáne.“

Pitt to být může, ale také nemusí, pomyslel si Harper. Kdo jiný by ale mířil na předem určené místo? Náhoda? Aby neztrácel čas, vyštěkl rozkaz ke svému výkonnému důstojníkovi.

„Navést loď na původní pozici, z níž jsme vypustili Ibisy. Na plný výkon, dokud nevydám jiný rozkaz.“

Důstojník věděl, že Harper si potrpí spíš na efektivnost než na protokol, takže se bez dalšího otočil a okamžitě začal předávat rozkazy po můstku.

„Komunikační, pane kapitáne,“ oznamoval bocman.

Harper popadl telefon. „Tady kapitán.“

„Zachytil jsem signál. Říká, že je kongresmanka Loren Smithová. Prohlašuje, že pan Pitt letí s tím letadlem, které unesli na ostrově Soseki. Mají prý osm pasažérů včetně senátora Diaze a pana Sumy.“

Harper nebyl tak vysoce postaveným důstojníkem, aby něco věděl o únosu Smithové a Diaze. Nikdo ho také nemohl podezřívat z nedostatku zdravého rozumu. „Unesli letoun a zmocnili se Sumy? Kde by na tom ostrově Pitt vykopal ještě nějaké politiky?“ Odmlčel se a vrtěl hlavou, pak vydal další rozkaz. „Ať už se ozve kdokoli, požadujte přesnou identifikaci.“

Operátor z komunikačního byl nahoře během okamžiku. „Ta žena přísahá, že je kongresmanka Loren Smithová z Colorada. Pokud prý jim neposkytneme ochranu a navádění na přistání, spojí se s Royem Monroem a vy budete kapitánovat na nějakém trauleru v Arktidě. Pane, nemohu vám radit, ale pokud ta dáma zná ministra námořnictva, pak určitě bude ta, za kterou se vydává.“

„Tak dobře, pro tentokrát si nechám říct,“ sykl Harper zastřeně. „Otočit o dvacet stupňů jižně a pokračovat v západním kurzu, dokud se nepotkáme…

„Ze základny Senzu odstartovala dvě letadla,“ hlásil operátor od radarové konzole. „Podle konfigurace a rychlosti odhaduji, že jde o Mitsubishi Raven japonských vzdušných sil. Havrani míří stejným kurzem jako náš objekt a provádějí radarový průzkum.“

„Ksakru!“ zaklel Harper. „Takže v tom máme i japonskou armádu.“ Otočil se k výkonnému. „Informovat velení pacifického okruhu. Pokud projeví nepřátelské úmysly, vystřelím po nich. Vezmu na sebe odpovědnost za ochranu lidí na palubě toho letadla, protože jsem přesvědčen, že jde o Američany.

Výkonný zaváhal. „Pane, nepouštíte se na tenký led?“

„Tak daleko to nedojde,“ usmál se záhadně Harper. „Vážně si myslíte, že mne postaví před vojenský soud za sestřelení nepřátelského letadla při ochraně dvou členů Kongresu?“

S Harperovou logikou se nedalo polemizovat. Výkonný se usmál. „Ne, pane, nic takového neudělají.“

Pitt navedl letoun na letovou hladinu čtyři tisíce metrů a stále ji udržoval. Teď už nehleděl dolů na mořskou hladinu. Zmizel už z

dosahu raket na ostrově a mířil přímo k *Ralphu R. Bennettovi*. Uvolněně si nasadil hlavovou soupravu visící přes opěrku jeho křesla.

„Už jen osmdesát kilometrů," řekl tiše. „Už bychom ji měli vidět."

Giordino si oddechl, když spatřil Loren na místě kopilota. Pak se podíval na ručičky palivoměru. Oči mu jen hrály, pak ale přece jen trochu pohasly. „Sumova posádka byla nějak šetřivá. Koukám, že za pár okamžiků už poletíme jen na výpary."

„Potřebovali jen přeletět ze Soseki do Eda a zpět," připomněl Pitt. Já jsem ale dost mačkal plyn a takový let něco sežere."

„Měl bys ubrat a šetřit."

Ve sluchátkách se ozvalo cvaknutí a poté promluvil hluboký hlas. „Tady velitel Harper."

„Rád vás slyším, pane. Tady Dirk Pitt. Pokračujte."

„Nerad jsem poslem špatných zpráv, ale máte za ocasem dva japonské komáry."

„Co dál?" zeptal se Pitt s mírným napětím. „Kolik nám zbývá času do setkání?"

„Podle počítačových analýz to bude dvanáct až patnáct kilometrů před kontaktem s námi."

„Pokud zaútočí, pak je už nikdy neuvidíme," řekl Giordino ťukaje na ciferník palivoměru.

„Tak černě bych to neviděl," poznamenal Harper pomalu. „Naše elektronická protiopatření už ruší jejich radarové naváděcí systémy. Budou muset přejít na vizuální zaměření a letět jen kousek nad vámi."

„Máte něco, čím je můžete pokropit?"

„Jedinou zbraní tady je třicetimilimetrový Sea Vulcan."

„To je jak s párátkem na slony," ušklíbl se Giordino, sedící teď na místě kopilota.

„Jenže to naše párátko plive čtyři tisíce dvě stě kuliček za minutu," odsekl Harper.

„Pořád ale jen na pět kilometrů, což je málo a ještě pozdě," připomněl Pitt. „Neskladujete nějaké lepší nápady?"

„Počkat." Trvalo to dvě minuty, než Harper znova promluvil. „Možná že budete moci využít krycí palbu z paluby, pokud se vrhne-

te dolů střemhlav a přistanete na palubě. Rychlost takového sestupu se zvýší a vy získáte takové čtyři minuty.“

„Což tedy není žádná výhoda,“ vrčel Giordino. „Oni se po nás vrhnou střemhlav jakbysmet.“

„Negativní,“ odpověděl Pitt Harperovi. „Skončíme jako bezbranná kachna klouzající po vlnách. Lepší bude zůstat na této letové hladině a pokusit se manévrovat.“

„Kdepak, oni taky nejsou žádní hlupáci,“ trval na svém Harper. „Mají ten útok rozmyšlený. Našli jsme je dva tisíce osm set metrů pod vaším břichem. Chtějí vás prostě dostat při přistání.“

„Nemáte pro nás nic lepšího?“

„Pokud použijete taktiku, kterou na základě výpočtu navrhly naše počítače, máte větší naději, protože se dostanete do deštníku naší krycí palby. Jasně, vím, co namítnete. Jakmile se dostanete do dostřelu našeho vulkánu, začneme střílet nad vás.“

„Mě jste přesvědčili,“ zabručel Pitt. „Začnu řídit ten náš volný pád za čtyřicet vteřin.“ Pak se otočil k Loren, která si přesedla hned za dveře kokpitu. „Zkontroluj, zda jsou všichni dobře připoutáni. Svezeme se na horské dráze.“

Stacy rychle obešla kabinu, zkontrolovala Tošie i Sumu a pak ostatní. V kabině opět převládly černé myšlenky, které již plně vytlačily radost z nečekaně úspěšného úniku. Snad jen nafoukaný Japonec se tvářil šťastně, přičemž připomínal rozesmátého Buddhu.

Pitt se v kokpitu snažil všemi známými cviky protáhnout a uvolnit si klouby. Několikrát se zhluboka nadechl a pak si promnul prsty jako klavírista před útokem na Lisztovu druhou uherskou rapsodii.

„Osmnáct kilometrů,“ ozval se Harper. „Přibližujete se.“

Pitt se chopil kola na ovládací páce a kývl na Giordina. „Ale, sleduj rychlost a výškoměr.“

„Bude mi potěšením,“ odpověděl nevzrušeně Giordino. Jeho důvěra v Pittovy schopnosti připomínala skálu.

Pitt zmáčkl knoflík pro vysílání. „Přecházíme do střemhlavého sestupu.“ Jeho hlas zněl tónem patologa oznamujícího první řez otvírající tělní dutinu. Pak se opřel o páku s vědomím, že cestou dolů mohou taky potkat smrtku. Motory začaly zoufale vřeštět, letoun

sklonil nos a před předním sklem se rozlila nekonečně modrá hladina moře.

58

Suboi odložil telefon a zarmouceně hleděl na Kororiho Jošišua za deskou stolu. „Ze stíhaček hlásí, že se Hidekiho letoun pokouší o úhybný manévr. Nemají čas je donutit vrátit se na Soseki, protože v blízkosti pluje americká námořní loď. Velitel letky požaduje potvrzení rozkazu k sestřelení stroje.“

Jošišu se hluboce zamyslel. Už se smířil s možnou Sumovou smrtí. Vdechl cigaretový dým a přikývl. „Nemáme jinou možnost. Hideki musí zemřít, aby ochránil vše, co tak dlouho budoval.“

Suboi se podíval do starcových ocelově tvrdých očí. Pak znovu zvedl telefon. „Rozkaz k likvidaci potvrzen.“

Suboi zavěsil. Jošišu jen krčil rameny. „Hideki je jen jedním z dlouhé řady těch, kteří položili život za náš velký sen.“

„Možná, ale Američanům se rozhodně nebude líbit, že tam také zahynuli dva jejich důležití legislativci.“

„Na prezidenta budou tlačit naši lobisté a přívrženci naší vlády. Neudělá vůbec nic.“ Jošišu si byl až příliš jist. „Všechno svedou na Hidekiho. Zůstaneme stranou a vichry nás minou nepovšimnuté.“

„Zatímco my v klidu dokončíme přípravy pro Hidekiho plán.“

Jošišu pomalu přikývl. „Takové jsou zákony našeho bratrstva.“

Suboi se znova podíval na starce a opět k němu pocítil plnou důvěru a úctu. Už chápal, proč Jošišu přežil tolik let na samotné špici hierarchie Zlatých draků, zatímco ostatní upadali v zapomnění. Věděl dobře, že Korori umí manipulovat s lidmi. Nezáleželo na tom, jak silný byl jeho nepřítel, Jošišu vždy z takových střetů vycházel jako vítěz. Nikdy nepoznal porážku. Byl to vlastně, napadlo Suboie, nejmocnější muž světa, ačkoli nikdy neseděl na žádném oficiálním postu.

„Světová média,“ pokračoval Jošišu, „se chovají jako nenažraný drak, požírající jeden skandál za druhým. Brzo se na něm nasytí a začnou hledat jiný. Američané brzo zapomenou. Smrt dvou z početného zástupu jejich politiků sejde z mysli velmi rychle.“

„Hideki si počínal jako blázen!“ náhle vyhrkl Suboi. „Začal si myslet, že je bůh. Většina těch, kteří jsou tak namyšlení z moci, jíž dosáhli, začne dělat osudové chyby. Únos dvou amerických politiků z jejich teritoria považuji za idiotství.“

Jošišu okamžitě neodpověděl, ale hleděl přímo do Suboiovy tváře. „Jsi jako můj vnuk, Ičiro,“ řekl potom rychle, „Hideki byl jako můj syn, který mi nikdy nebyl dopřán. Chápu jako svou vinu, že jsem ho neochránil. Pokud bych ho držel více zkrátka, k této katastrofě nikdy nemuselo dojít.“

„Nic se nezměnilo,“ pokrčil rameny Suboi. „Pokus o sabotáž našeho projektu Kaiten byl celou dobu pod kontrolou. Jsme stejně silní jako předtím.“

„Hideki nám ale bude chybět. Jsme mu tolik dlužní.“

„Očekával bych totéž, kdybychom byli na jeho místě.“

„Ani já nepochybuji, že bys použil svého meče, kdyby to bylo nutné pro naši věc,“ přikývl Korori s přesvědčivým úsměvem.

Suboi si byl svou věcí natolik jist, že ho nikdy nenapadlo, aby vůbec přemýšlel o porážce. Patřil už k nové generaci, pro kterou znamenala rituální sebevražda něco nepředstavitelného. Nedokázal si připustit jakoukoli porážku. „Naše finanční a průmyslová říše poroste i bez Hidekiho,“ prohlásil nemilosrdně. „Musíme se jen zatvrdit ve svých srdcích a udělat další tah.“

Jošišu si už četl v Suboiově duši hluboko za jeho zorničkami. Mladý finančník se hodlal zmocnit Sumovy pozice. „Ičiro, nechám na tobě veškeré přípravy na obřad uložení ostatků našeho přítele Sumy v Jasakuni,“ řekl, jako by Hidekiho už považoval za mrtvého.

Suboi ale mávl rukou a vůbec nechápal, o čem Jošišu mluví. Vstal a sklonil se k němu přes stůl. „Korori, právě teď musíme s pomocí projektu Kaiten přitisknout evropskou a americkou ekonomiku k zemi. Musíme využít tohoto momentu.“

Jošišu přikývl. Jeho bílá kštice mu spadla do čela. „Souhlasím. Nemůžeme si dovolit, aby Hidekiho smrt oddálila náš časový plán. Musíš se vrátit do Washingtonu a předložit americkému prezidentovi naše požadavky na rozšíření našich investic v Americe.“

„Co když naše požadavky odmítne?“

„Znám jeho politickou kariéru, umí se vyrovnat s realitou. Už nyní chápe, že stahujeme smyčku kolem krku jeho umírající země. Ví o našem projektu Kaiten i o jeho důsledcích. Nemám obavy. Prezident zareaguje, jak chceme, podobně jako Kongres. Mají snad jinou šanci?“

„Dvě stě dvacet,“ drmolil Giordino nahlas výšku a rychlost v uzlech. „Rychlost pět dvacet.“

Hladina oceánu se přibližovala velmi rychle a bílá pěna na hřebenech vln neustále rostla. Proletěli jako šíp oblaky. Rychlost ani nevnímali, i když motory neustále řvaly v zoufalé snaze vyhovět Pittově vůli vymačkat z nich co nejvíce. Podle blížící se hladiny se výška skoro nedala odhadnout. Pitt pevně věřil Giordinovi, který spoléhal na přístroje a jejich nastavení. Počítal s tím, že budou kritické hodnoty hlásit.

„Kde jsou?“ ptal se do mikrofonu.

„Ray Simpson, Dirku,“ ozval se velitel operace. „Povedu vás.“

„Kde jsou?“ opakoval Pitt otázku.

„Třicet kilometrů a blíží se velmi rychle.“

„Nepřekvapuje mne to,“ odvětil Pitt. „Určitě letí o stovky uzlů rychleji než tahle kraksna.“

„Tisíc pět set,“ odečítal Giordino. „Rychlost pět devadesát.“

„Kdybych tak jednou poslouchal a četl ty příručky,“ vzdychal Pitt přes sevřené rty.

„Tisíc dvě stě metrů. Rychlost šest padesát. Vypadá to skvěle.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Prostě mne to tak napadlo,“ poznamenal Giordino.

V ten okamžik se kokpitem rozlehlo zvonění poplašného systému. Právě překročili bezpečnostní limity a řítili se do neznáma.

„Tisíc metrů. Rychlost sedm čtyřicet. Křidýlka, křidýlka, nenechte nás v tom maléru.“

Pilot japonské stíhačky spatřil červený bod v zaměřovacím kříži svého televizního monitoru. Byli už ve vizuálním dohledu. Řízení převzal palubní počítač a odpálil první raketu.

„Střela vzduch-vzduch na cestě,“ varoval stísněným hlasem Simpson.

„Upozorněte mne, až bude na jednom kilometru," přikázal Pitt rychle.

„Šest set metrů," varoval Giordino Pitta. „Rychlost osm set. Je čas."

Pitt šetřil i dech a prudce škubl ovládací pákou zpět. Letoun s kolmým startem zareagoval jako kluzák v rukou mohutného obra. Velmi jemně v plynulém oblouku vyrovnal letovou hladinu necelých sedmdesát metrů nad hladinou moře.

„Raketa se blíží, tři kilometry," sděloval Simpsonův hlas ve sluchátkách. Bez jediného podtónu napětí a strachu.

„Ale, připravit se na plný výkon turbiny," zavelel Pitt.

Skoro přesně v okamžiku, kdy to očekávali, Simpson zařval: Jeden kilometr!"

„Teď!"

Giordino chytil páku, která vyklápěla motory z horizontální polohy do vertikální pozice.

Zdálo se, že letoun najednou poskočil z vodorovné letové hladiny rovnou nahoru v úhlu devadesáti stupňů. Turbina vřeštěla a skřípala a všichni na palubě byli vrženi hybností tělesa vpřed, k oblakům. Motor ale stále běžel na plný tah.

Střela minula břicho stroje o necelé dva metry a zmizela pod vodou. Nebezpečí pominulo.

„Skvělá práce," gratuloval Simpson. „Už jste v dostřelu vulcanu. Držte se dole, abychom mohli pálit nad vás."

„Potřebuji čas, abych nabral výšku před přistáním na palubě. Je to přece jen kraksna," bručel Pitt s napjatým výrazem ve tváři plné ustaraných vrásek. „Ztratili jsme rychlost."

Giordino vrátil turbiny do horizontální polohy. Pitt sklonil nos letadla a znovu se pokoušel vyrovnat. Motory znovu vřeštěly, když ve dvaceti metrech nad hladinou mířil k obrysům lodi před sebou. Ve výhledu z kokpitu vypadala jako papírová lodička přilepená na plastové hladině nějakého dětského modelu.

„Nepřátelské letadlo v dohledu, ale rakety neodpáleny," sděloval Simpsonův ž zase napjatý hlas. „Odkládají nový pokus do poslední chvíle. Lepší bude, když si sednete na zadek co nejrychleji."

„Stejně si už teď cachtám břicho," vyštěkl Pitt.

„Ono ale taky. Každopádně opakovat ten palačinkový efekt se vám s tou pánvičkou už napodruhé nepovede.“

„Čtou nám myšlenky,“ připustil Giordino klidně.

„Protože nepoužíváme kryté frekvence, naslouchají všem vašim slovům,“ připomněl jim Simpson.

„A to nám říká až teď!“

Pitt hleděl přes přední sklo na *Ralpha R. Bennetta*. Najednou měl pocit, že už se může dotknout rozsáhlého radarového systému na palubě. „*Bennette*, další tah je na vás. Už nemám v rukávu žádné trumfy.“

„Raketa odpálena,“ varoval Simpson.

„Jasně,“ řekl Pitt. „Jenže tentokrát není kam uskočit.“

Pitt s Giordinem se instinktivně přikrčili v očekávání nárazu rakety. Připadali si jako holub při útoku jestřába. Přímo před jejich očima a před přídí jejich letadla vybuchla ohnivá smršť přinášející záchranu. Tlaková vlna se sunula podél trupu dozadu.

Třicetimilimetrový Sea Vulcan na palubě *Bennettu* vyplivl svůj obsah. Sedm otočných hlavní kanónu *Gatling* chrlilo 4200 střel za minutu. Slévaly se v ohnivý proud a daly se málem rozlišit pouhým okem. Pás střel přetnul dráhu rakety, která do něj vletěla. Proměnila se v ohnivou muchomůrku ani ne dvě stě metrů od manévrujícího letounu.

Proud střel začal stoupat vzhůru až k první stíhačce, které strávil jedno křídlo. Projektily z něj nadělaly bramborové odštěpky. Havran se několikrát převrátil ve vzduchu a pak se zřítil na hladinu v obrovském gejzíru vody. Druhý stroj začal prudce stoupat nad proud šplhající linie střel, které se neustále snažily sledovat jeho výfukové plyny. Pilot se raději rozhodl k návratu na japonskou základnu. Pak Sea Vulcan umlkl a poslední sprška střel dopadla na hladinu moře, kde již jen čeřila brázdy ve vlnách.

„Pane Pitte, sem s vámi,“ ozval se ulehčený *Harperův* hlas. Bylo zřetelně slyšet, jak si oddechl. „Vítr osm uzlů na závětrném pravoboku.“

„Děkuji vám, veliteli,“ odpověděl Pitt. „Děkuji celé posádce. Parádní střelnice.“

„Záleží jen na tom, jak moc si zamilujete elektronické hračky.“

„Zahajuji konečné přiblížení.“

„Mrzí mě, že tu pro vás není připravena dechovka a náležité přivítání.“

„Docela mi postačí naše zástava vlající v příznivém větru. Děkuji vám.“

O čtyři minuty později si letoun s výklopnými motory sedl na helipad *Bennettu*. V nejbližším okamžiku jim nehrozilo žádné nebezpečí. Tato část operace pro tým SPT skončila. Dirk si už představoval, jak si vyjede na malý výlet na Portoriko či na Havaj s Loren po boku a bude se potápět v teplých vodách pod příjemným tropickým sluncem. Kdyby teď někdo vstoupil do kokpitu a řekl mu, že admirál Sandecker si bude během několika dní připravovat oslavný nekrolog pro jeho pohřeb, Pitt by ho bez okolků vyhodil z letadla. Bez padáku.

ČÁST IV

MATČIN DECH

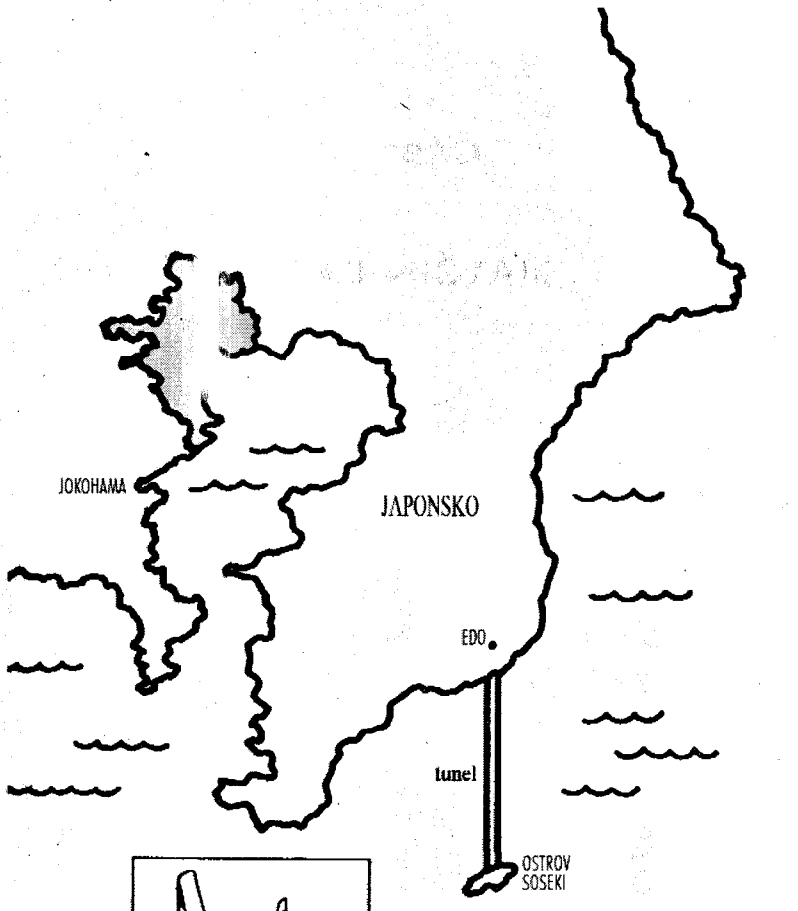
JOKOHAMA
JAPONSKO
EDO
tunel
OSTROV
SOSEKI
Denningsovi démoni

Vrak B-29

59

„Jsou z toho venku," vykřikl nadšeně Jordan, když zavěsil telefon. Nacházel se právě v situační místnosti Národní bezpečnostní rady hluboko pod Bílým domem. „Právě jsme se dozvěděli, že náš tým SPT unikl z ostrova Soseki."

Prezident hleděl na Jordana jako na zjevení. „Je to potvrzeno?"

Jordan přikývl. Z jeho gesta vyzařovala jistota. „Téměř naprosto. Japonské vzdušné síly se je pokusily sestřelit, ale podařilo se jim uniknout a jsou na svobodě."

Prezident sedící v křesle u stolu si vzal slovo. „Kde jsou teď?"

„Bezpečně přistáli na palubě *Ralpha R. Bennetta*, navigační a trasovací lodi, kotvící sto kilometrů od ostrova Soseki."

„Oběti na životech?"

„Žádné."

„Díkybohu."

„Máme toho mnohem víc," chrlil ze sebe Jordan napnutý jako pružina v hodinkách. „Přivezli s sebou kongresmanku Smithovou, senátora Diaze, a dokonce i Hidekiho Sumu."

Prezident i ostatní na něj hleděli v nevyslovitelném úžasu. Nichols to nakonec nevydržel. „Jak to dokázali?"

„Zatím máme jen hrubé obrysy celé akce, ale velitel Harper, skip *Bennettu*, hlásil, že Dirk Pitt s Alem Giordinem unesli letadlo, které mělo přivézt Smithovou a Diaze do Eda. Nějak se stalo, že jim padl do rukou i Suma se svou sekretářkou. Podařilo se jim uletět všem pronásledovatelům."

„Sumu," bručel překvapený ředitel CIA Martin Brogan, „toho nám snad poslalo samo nebe!"

Překvapení a potěšení v prezidentových očích se ale opět proměnilo v chmury. „Takže nyní se ocitáme ve zcela nové situaci."

„Za těchto okolností, pane prezidente," ozval se ministr obrany Jesse Simmons, „navrhuji zrušit nukleární útok na Dračí sluj."

Prezident se podíval na velké hodiny, na kterých běželo odpočítávání. Do zahájení operace zbývalo devět minut. „Dobrotivý bože, ano. Odvolejte útok!"

Simmons jen krátce kývl na generála Claytona Metcalfa. Náčelník štábu náčelníků okamžitě zvedl telefon a vydal odpovídající rozkazy. Nakonec také krátce přikývl.

„Zůstávají na stanovištích."

Státní tajemník Douglas Oates nasadil triumfální výraz. „Bylo to o vlas, pane prezidente. Vždycky jsem byl proti tomuto atomovému útoku."

„Dračí sluj a projekt Kaiten jsou však stále plně funkční," připomněl mu prezident, „pořád představují opravdovou hrozbu. Krize sice není v této chvíli aktuální, ale únik týmu představuje jen krátkodobý odklad."

„Máte pravdu," připustil Oates. „Jenže my teď máme Sumu v rukou, a tedy držíme hada pod krkem, řekl bych."

„Nemohu se dočkat, až ho vyšetřovatelé vytěží," přidal se Brogan s nadějí v hlase.

Oates ale zavrtěl hlavou na znamení zásadního nesouhlasu. „Suma není žádná malá ryba, nýbrž jeden z nejbohatších a nejmocnějších mužů na světě. Nemůžeme proti němu použít méně vybíravé prostředky, aniž bychom se nedočkali hrozivých důsledků."

„Oko za oko, zub za zub," poznamenal Jordan. „Nevidím žádný důvod se mazlit se zločincem, který unesl dva členy Kongresu a plánoval odpálit atomové bomby na území USA."

„Rayi, naprosto s vámi souhlasím," přidal se Brogan znechuceně si měře překvapeného Oatese. „Ten chlap je odepsaný. Vsadím se o večeři pro všechny, že v tomto případě dokonce ani japonská vláda nevznese sebemenší protest."

Oates vypadal velmi vzrušeně. „Není přece v našem národním zájmu chovat se jako barbaři."

„Ti útlocitní to ale vždycky odnesou," připomněl jim neměnnou historickou pravdu Jesse Simmons. „Kdybychom hráli tvrdě jako Rusové, nemuseli jsme mít v Libanonu rukojmí."

„Jesse má pravdu," souhlasil Nichols. „Považoval bych za idiotství, kdybychom pana Sumu vydali do Japonska, a on si proti nám dál vedl svou soukromou válku."

„Premiér Junširo a jeho vláda si nemohou dovolit žádné skandály," připomněl Brogan. „Pokud by celý tento smutný případ prosákl

na veřejnost, pak by na ně tlak světového veřejného mínění a médií dolehl jako tuna cihel. Dougu, mýlíte se. Musíme panu Sumovi kroutit ruce tak dlouho, až vyzvoní přesnou polohu všech vozů s bombou.“

Prezident se rozhlížel po přísedících u stolu s otcovskou trpělivostí. „Pana Sumu nemůžeme řadit mezi přátele našeho národa. Martine, je váš. Zazpívá nám jak kanárek. Musíme nalézt všechny bomby a neutralizovat je.“

„Kdy sem může námořnictvo Sumu z *Bennetta* dopravit?“ zeptal se Brogan Simmonse.

„V této části oceánu nemáme žádnou letadlovou loď,“ odpověděl ministr obrany. „Musíme počkat, až se loď dostane do perimetru doletu helikoptér z ostrova Wake, naší nejbližší základny, kde si jej můžeme vyzvednout.“

„Čím dřív bude Suma ve Washingtonu, tím dříve z něho něco vytáhneme,“ zavrčel Brogan.

Prezident přikývl. „Jsem také velmi zvědav na sdělení kongresmanky Smithové a senátora Diaze.“

Don Kern vešel dovnitř a něco si špital s Jordanem. Ten přikývl a pak se podíval na prezidenta. „Zdá se, že naši přátelé z NUMA opět vyřešili problém za nás. Skip Harper oznámil, že letoun s výklopnými motory, který Pitt s Giordinem uzmuli na ostrově Soseki, už letí k ostrovu Wake. Na palubě *Bennettu* jen natankoval a letí dál.“

Prezident se otočil k Metcalfovi. „Pane generále, pověřuji vás eskortou Sumy a obou legislativců do hlavního města. Co nejrychleji. A chovejte se k němu, pokud možno, alespoň trochu lidsky.“

„Okamžitě budu informovat generála Duka Mackaye, velitele základny Anderson na Guamu, aby na Wake poslal osobní letoun. Až Pitt přistane, už tam bude.“

Prezident zaměřil pozornost na Jordana. „Jak je na tom Dračí sluj?“

„Promiňte, pane,“ odvětil Jordan. „Hlášení skipa Harpera bylo velmi stručné. Ani slovo o tom, zda byl tým SPT úspěšný.“

„Pak tedy nebudeme vědět nic až do přistání na Wake.“

„Ne, pane.“

Oates si Jordana změřil velmi tvrdým pohledem. „Pokud se vašim lidem nepodařilo vyřadit jejich řídicí centrum z provozu, pak před sebou máme opravdu hrozivou katastrofu.“

Jordan opětoval jeho kamenný pohled. „Pokud se jim podařilo uniknout, lze předpokládat, že svou misi splnili.“

„Nic jistého ale nevíme, že?“

„Každopádně jsme získali alespoň pár hodin, abychom se mohli nadechnout. Máme v rukou architekta i konstruktéra celého projektu Kaiten,“ připomněl Simmons. „Sumovi spiklenci jsou zcela určitě na nějakou dobu demoralizováni. Pokud není jejich chlebodárce u kormidla, neodhodlají se k žádné větší akci.“

„Bohužel se obávám, že vaše teorie neodpovídá realitě,“ poznamenal vážným hlasem Jordan. „Přehlédli jsme jednu pasáž Harperova hlášení z Bennettu.“

„Kterou?“ vybuchl prezident.

„Tu, podle které letoun přežil útok japonských stíhaček,“ podtrhl Brogan.

Jordan souhlasně přikývl. „Museli vědět, že Suma je na palubě. Přesto se pokusili letoun sestřelit.“

Simmons si něco čmáral do notesu. „Pak tedy někdo… ať už je to kdokoli… kdo ale?“

„Vládce japonského podsvětí Korori Jošišu a jeho finanční korunní princ Ičiro Suboi,“ nabídl řešení Jordan. „Celou tu dobu stáli Sumovi v jeho kriminálních rejdech po boku.“

„Pak tedy musíme předpokládat,“ opakoval Simmons, „že Suma je plně nahraditelný.“

„Zdá se,“ vložil se do hovoru Kern, který až dosud jen pozorně naslouchal.

„To ale také znamená, že Jošišu a Suboi udělali další krok k aktivaci celého systému a jsou odhodláni ty bomby odpálit,“ teoretizoval prezident.

Z Broganovy tváře se ve vteřině vytratil všechen optimismus. „Chcete říct, že i když máme Sumu ve své moci, nemůže ovlivnit jejich další krok?“

„Nejspíš bych měl znovu vydat rozkaz k tomu nukleárnímu útoku,“ zvažoval prezident.

Jordan ale zavrtěl hlavou. „Ještě ne, pane prezidente. Máme ještě jednu možnost, jak zase získat trochu času.“

„Co máte zase za lubem, Rayi?“

„Necháme skipa Harpera vysílat falešnou zprávu o zřícení letounu s Diazem, Smithovou a Sumou na palubě při přistání. Oznámíme, že všichni zahynuli. Budeme doufat, že to Japonci spolknou.“

Brogan se ale netvářil příliš jistě. „Vy si vážně myslíte, že takový podfuk Jošišu se Suboiem neprohlédnou?“

„Nejspíš ano,“ řekl Jordan se šibalskou jiskrou v oku, „ale klidně se vsadím, že nám to zajistí tolik času, abychom se projektu Kaiten zbavili jednou provždy.“

60

Náčelník Štábu velitelů splnil svoje slovo do puntíku. Když Pitt dosedl se svým letounem na určenou značku před budovou terminálu na ostrově Wake, na ranveji táhnoucí se přes ostrov už čekal osobní letoun C-20 generála Mackaye.

Mel Penner přiletěl z Palau. Stál u dráhy a přikrýval si uši dlaněmi, chráně si je před zničujícím hučením turbín, než kola dosedla na beton. Celou oblast uzavíral kordon dvaceti vojáků. Penner nedokázal čekat a rozběhl se ke dveřím letounu. Když se otevřely, jako první se vysoukal Weatherhill.

Potřásli si rukama. „Rád vás vidím živého a zdravého."

„Nápodobně," opětoval poklonu Tim se širokým úsměvem na rtech. Rozhlížel se a zíral na všechny ty vojáky stojící všude kolem. „My ale opravdu nečekali takové velkolepé přivítání."

„Vždyť se v Bílém domě nemluví o ničem jiném než o vás. Je pravda, že jste jim přivezli Sumu?"

Weatherhill přikývl. „A taky Diaze a Smithovou."

„Pak jste pro Ameriku hotové terno."

Stacy vyšla ven a s překvapením hleděla na Pennera a strážné. „Nechce se mi věřit, že natankujeme a poletíme lelkovat na Havaj," pronesla v okamžiku, kdy Melovi padla do náruče.

„To opravdu ne. Na Sumu a oba poslance čeká eskortní letoun rovnou do Washingtonu. Budou mít vojenský doprovod a první vyšetřovatele. My jsme dostali rozkaz zůstat tady na ostrově. Jordan sem na pokyn prezidenta posílá nějaké papaláše a my se tu s nimi máme setkat."

„Omlouváme se, že jsme vám nedodali víc informací," krčil rameny Weatherhill, „ale byli jsme docela rádi, že jsme se vůbec udrželi ve vzduchu, abychom vám mohli všechno vylíčili hezky z očí do očí."

„Jordan nic nenamítá. Bylo to správné rozhodnutí."

Weatherhill podal Pennerovi složku s úhledně složenými listy. „Tady je všechno o Dračí sluji písemně."

Penner s úžasem hleděl na svazek lejster, která teď držel v ruce. „Jak jste tohle dokázali?“

Weatherhill ukazoval dovnitř kabiny letounu. „Suma byl důkladný, v letounu má plně zařízenou kancelář. Tak jsme cestou trochu prohlédli obsah počítače.“

Mancuso vystrčil hlavu ze dveří. „Ahoj, Mele. Máme tady cylindry a nějaké to šampaňské?“

„Rád tě vidím, Franku. Kde jsou naši hosté?“

„Dorazí sem co nevidět. Musím je jen rozvázat, takhle by se našim japonským návštěvníkům vystupovalo poněkud obtížně.“

„Vy jste je měli pod zámkem?“

„To víš, občas dělali trochu neplechu.“

Loren s Diazem vyšli ven a mžourali do jasného sluníčka. Představili je Pennerovi, který odpovídal za formality. Mancuso pak vystrčil ven Sumu s Tošie. Oba držel za ruku.

Penner se lehce uklonil. „Vítejte na území Spojených států amerických, pane Sumo. Soudím však, že se vám pobyt tady nebude moc zamlouvat.“

Suma si Pennera změřil pohledem určeným pro švábы a choval se, jako by tam zpravodajský důstojník vůbec nebyl.

Tošie si ho také prohlížela s nekontrolovaným hněvem. „K panu Sumovi je třeba chovat se s odpovídajícím respektem. Žádá okamžité propuštění a návrat do Japonska.“

„Opravdu?“ předvedl Penner ukázkově zděšený obličej. „Zcela jistě k tomu dojde, jakmile panu Sumovi vyprší pobytový poukaz na dovolenou v našem hlavním městě, hrazenou z peněz amerických daňových poplatníků.“

„Porušujete mezinárodní zákony,“ pronesl Suma zlověstně. „Pokud mne okamžitě nepropustíte, odplata přijde okamžitě a zemře při ní mnoho amerických občanů.“

Penner se obrátil k Weatherhillovi. „Může pan Suma opřít svá tvrzení o nějaká fakta?“

Weatherhill se podíval Sumovi zblízka do očí. „Zapomeňte už na Dračí sluj, pane. Úplně tam vypadla elektrika.“

„Vy jste to dokázali?“ vyhrkl Penner. „Ray Jordan s Donem Kernem se třesou nedočkavostí, až se dozví podrobnosti.“

„Jde bohužel o dočasný výpadek. Měli jsme jen zbytek výbušniny, abychom do vzduchu vyhodili jeden optický kabel. Za několik dní bude všechno opět plně funkční.“

Z letounu vystoupil i Josh Nogami. Penner se s ním pozdravil.

„Rád vás poznávám, doktore. Jsme vám vděční za vaše informace, bez kterých bychom tam zhola nic nedokázali.“

Nogami skromně pokrčil rameny. Je mi líto, že jsem nemohl ochránit Jima Hanamuru.“

„Moc nechybělo, abyste skončil jako on.“

„Pan Pitt udělal všechno, aby mi pomohl.“ Nogami se rozhlížel kolem sebe, ale nikde neviděl žádné známé tváře. „Zdá se, že jsem teď agent bez agentury.“

„Když náš zástupce pro operace v terénu Don Kern zjistil, že jste v letounu, požádal o vaše přeložení pod naše velení. Váš nadřízený souhlasil. Pokud vám to nebude vadit, budete nyní pracovat s touhle bandou. Vaše znalosti o vnitřním členění Dračí sluje pro nás budou neocenitelné.“

Nogami přikývl. „Každopádně tu vládne mnohem lepší počasí, než jsou ty urousané londýnské dny.“

Dříve než mohl Penner odpovědět, vysoukal se z letadla Giordino a běžel ke skupině vojáků odvádějících Sumu a Tošie k čekajícímu letounu C 20. Doběhl k veliteli eskorty a požádal ho, aby transport o vteřinku pozdržel.

Giordino byl jen o půl centimetru vyšší než Tošie. Díval se té krásce rovnou do očí. „Drahoušku, počkej na mne.“

Japonská krasavice zareagovala dost podrážděně. „O čem to mluvíte?“

„Dvoření, láskyplné nadbíhání, budování hnízdečka, první pohlazení a pak nabídka k sňatku. Jakmile mi zbude trocha času, udělám z tebe nejšťastnější ženu na světě.“

„Vy jste zešílel!“

„Což je jen jedna z mých předností!“ řekl Giordino s odzbrojující bezprostředností. „Neboj se, objevíš, že podobných mám celou řadu.“

Tošie k velkému překvapení přestala vzdorovat. Z neznámého důvodu jí najednou Giordinovy tak dokonale nejaponské způsoby

připadaly vzrušující. Musela v sobě potlačovat první příznaky rodící se náklonnosti.

Giordino rozpoznal její nejistotu a lehce ji svýma svalnatýma rukama objal kolem štíhlých ramen, zlehka ji políbil na rty a usmál se. „Jakmile to půjde, vrátím se pro tebe."

Tošie na něj hleděla neschopna jakékoliv reakce. Penner ji už ale chytil za rameno a táhl pryč.

Pitt odvedl Loren do C 20 hned poté, co usadili Sumu, Tošie i Diaze. Šli vedle sebe beze slov, vnímali žár slunce a vlhkost zvolna oblévající jejich pokožku.

Loren se zastavila před letadlem a pohlédla Pittovi do očí. „Zdá se, že se sobě pořád někam ztrácíme."

Přikývl. „Vedeme komplikovaný život, co nás znovu a znovu staví před další výzvy. Naše plány se jen málokdy protnou."

„Možná jednou…" Její hlas zněl velmi hebce.

„Jednou," odvětil s porozuměním.

„Ty s námi neletíš?" zeptala se Loren váhavě.

Pitt jenom pokrčil rameny. „Nevím. Přikázali mi, že tu máme zůstat."

„Nemohou tě přece poslat zpátky na ten zatracený ostrov. To nemohou?!"

„Nezapomeň, že jsem námořní inženýr. Jsem ten poslední, po kom by chtěli, aby zaútočil na Dračí sluj s šestihlavňovkou."

„Promluvím s prezidentem a požádám ho, aby vás s Alem poslal domů."

„Nemíchej se do toho," řekl Pitt nevzrušeně. „Nejspíš nás jen posadí do dalšího letu na východ."

Vytáhla se na špičky a zlehka ho políbila na rty.

„Děkuji ti za všechno."

Pitt se jen usmíval. „Co bych neudělal pro krásnou dámu?"

V koutcích očí paní kongresmanky se objevily slzičky. Najednou jí vyschlo v ústech. Dobře věděla, že ho zase dlouho neuvidí. Proto se raději otočila a rychle vyběhla schůdky do letadla.

Pitt tam stál a hleděl za ní. Když se její tvář objevila v okénku, zamával jí. Když se ale Loren podívala ven podruhé, už tam nebyl.

61

Suboi tomu nechtěl uvěřit. Teď stál v řídicím centru a pěnila se v něm krev. Jakmile se rozloučil s Jošišuem, opustil Tokio a odjel do Eda; odtud se přesunul do Dračí sluje. Byl nepopsatelně zklamaný.

„Co tím chcete říct, že nemůžete odpálit žádnou z těch bomb?“ požadoval vysvětlení.

Takeda Kurodžima byl hlavním inženýrem celého centra. Teď se cítil úplně vyřízený. Stál tam před šéfem neschopen slova. Očima hledal podporu u svého malého týmu inženýrů a vědců, kteří se však raději dívali do země. Všichni doufali, že tato otřesná konfrontace co nejdříve skončí.

„Kódy znal jen pan Suma.“ Takeda zvedal ruce k obloze v bezbranném gestu pokory. „On sám osobně naprogramoval kódový systém k primárním destinacím. Jedině on mohl bomby odpálit.“

„Jak dlouho bude trvat, než se vše přeprogramuje?“

Kurodžima hleděl na své lidi. Začali se mezi sebou radit. Po chvíli vystoupil jeden z nich ze skupiny. Začal šeptat tak slabě, že mu Suboi vůbec nerozuměl.

„Co… co jste říkal?“

Kurodžima nakonec pohlédl do Suboiových očí. „Tři dny. Minimálně tři dny. Musíme vymazat kódy pana Sumy a přeprogramovat celý systém.“

„Tak dlouho?“

„Není to jednoduchá procedura, pane.“

„Co řidiči roboti? Ty také programoval on?“

„Ne, pane,“ odvětil Kurodžima. „Těm dokážeme změnit kód velmi snadno. Můžeme nastavit místo určení i jejich pohyby.“

„Máte dva dny, osmačtyřicet hodin. Víc času na plné spuštění projektu Kaiten vám nedám.“ Suboiova ústa se sevřela do tenké linky. Vztekem skřípal zuby. Začal chodit sem a tam po situační místnosti Dračí sluje. Nadával tomu chytrákovi, který je všechny převezl. Suma nedůvěřoval nikomu, dokonce ani svému dávnému příteli Jošišuovi.

V místnosti se rozdrnčel telefon. Jeden z techniků ho přinesl Suboiovi. „Pan Jošišu z Tokia.“

„Ano, Korori, to jsem já, Ičiro.“

„Naše zpravodajská služba zachytila zprávu z americké lodi. Tvrdí se v ní že Hidekiho letoun byl sestřelen. Co hlásili piloti? Spadl ten stroj do vody nebo ne?“

„Vrátil se jen jeden. Hlásil, že měl dost problémů, aby se vyhnul palbě, a neověřil, zda raketa zasáhla cíl, nebo ne.“

„Američané mohou blufovat.“

„Jistě to budeme vědět, až jeden z našich satelitů přeletí přímo nad lodí.“

„Co když bude letoun na palubě?“

Jošišu zaváhal. „Pak bude příliš pozdě. O Hidekiho jsme přišli tak jako tak.“

„Pokud je v rukou americké výzvědné služby, nedá se beztak nic dělat,“ ukončil úvahy Suboi.

„Stojíme tváří v tvář složité situaci. V takovém případě se Suma stává pro Japonsko velkou přítěží.“

„Pod drogami určitě vyzradí místa, kde se skrývají auta s bombami.“

„Musíme tedy jednat velmi rychle a projekt Kaiten zachránit.“

„Máme ale další problém,“ sykl Suboi hořce. „Operační kódy. Nastavil je jen Hideki. Nikdo jiný není schopný bomby aktivovat.“

Jošišu se na hodnou chvilku odmlčel. „Vždyť jsme věděli, že je to člověk zvyklý spoléhat jen sám na sebe,“ řekl Korori nakonec.

„No právě,“ neodpustil si Suboi.

„Pak je tedy na tobě, abys našel nějaké východisko.“

„Nezklamu tvou důvěru.“

Suboi zavěsil sluchátko a hleděl ven z pozorovatelny. Všichni v situační místnosti čekali na jeho rozhodnutí. Musel jim předložit pádný důvod, proč se odplata USA a dalším západním národům zase o nějaký ten den odkládá. Suboi nebyl žádný hlupák. Trvalo mu jen několik vteřin, než předložil novou alternativu.

„Jak je složité odpálit bombu manuálně?“ zeptal se konstrukčních inženýrů a vědců, kteří dosud čekali v situační místnosti.

Kurodžima se na něj podíval s otazníky v očích. „Odpálit bombu bez kódových signálů?“

„Ano.“

Geniální technik stál celou dobu za přípravou projektu. Teď se mírně uklonil a odpověděl: „Existují dvě možnosti jak docílit, aby hmota štěpného materiálu dosáhla kritického množství a vybuchla. První z nich předpokládá obložení jádra silnou výbušninou, která po výbuchu spustí řetězovou reakci. Druhá spočívá v tom, že se srazí dvě hmoty subkritického množství po výstřelu ze zvláštního děla.“

„Jak dosáhneme odpálení automobilu?“ netrpělivě naléhal Suboi.

„Rychlostí,“ odvětil Kurodžima skoro okamžitě. „Náraz kulky ve velké rychlosti do kompresorové skříně by mohl reakci vyvolat.“

Suboi překvapeně zamrkal. „Chcete říct, že výbuch lze vyvolat pouhým výstřelem z pušky?“

„Pokud vystřelíte zblízka, pak ano.“ Kurodžima se zase uklonil.

Suboi nechtěl věřit svým uším. „Proč prostě nenaprogramujeme roboty, aby vystřelili z vysoce výkonné pušky do kompresoru?“

„Je to otázka času, pane,“ odvětil Kurodžima. „Roboti jsou naprogramováni jen k řízení vozů a nejsou vybaveni k tomu, aby mohli bomby odpálit. Ani k ničemu jinému, pane.“

„Co přeprogramovat robogardy? Mohou být modifikováni?“

„Bohužel ne. Bezpečnostní roboti jsou naprogramováni pro pohyb a střelbu, neumí řídit vůz.“

„Jak dlouho by trvalo postavit nového univerzálního řidiče?“

„Týdny, možná měsíc. Uvědomte si, že by šlo opravdu o komplexní zařízení. Nemáme na výrobní lince žádného, který by řídil automobil, uměl se pohybovat na umělých končetinách a uměl by otevřít kapotu a vystřelit do kompresoru. Takového robota bychom museli postavit od první matky, což by jistě trvalo příliš dlouho.“

Suboi na něj znechuceně hleděl. „Během pěti hodin musíme odpálit první, abychom Američany přesvědčili, že systém zůstal plně funkční.“

Kurodžima už zase oplýval sebedůvěrou. Jeho obavy ze Suboie zmizely. Teď si finančníka měřil on. „Pak nezbývá nic jiného než najít lidského dobrovolníka, který to udělá.“

Bylo pět hodin a obloha na východním horizontu se zbarvila do tmavomodrá. C-20 se po přeletu Tichého oceánu blížil ke Kalifornii. Do mezipřistání na Hickam Field na Havaji zbývaly dvě hodiny. Loren se dívala dolů na vodní hladinu a snažila se rozpoznávat lodi, které teď vypadaly jen jako malé tečky. Všude se ale táhla jen modrá hladina zpěněná bílými hřebeny vln.

Otočila své křesílko přímo proti Sumovi. Seděl tam v arogantní póze a srkal svou sodovku. Už se vyrovnal s šokem i se vztekem nad tím, že ho Jošišu odepsal a rozhodl o sestřelení letounu, ve kterém Suma letěl. Byl přesvědčen, že až se dostane do Washingtonu, znovu dostane příležitost vládnout tvrdou rukou.

Hideki hleděl na Loren a úlisně se usmíval. „Takže vy jste se rozhodla podporovat uzavření všech zdejších trhů pro japonské zboží?“

„Ve světle toho, co jste nám ukázal a co jsme si prožili,“ odvětila Loren, „ano. Divíte se mi?“

„My, Japonci, jsme připraveni na podobné rozhodnutí. Naše ekonomika přežije, protože jsme vydatně investovali na evropských a asijských trzích. Velmi záhy už nebudeme potřebovat amerického zákazníka. Uzavření trhů představuje jen další důkaz toho, jak protekcionářsky se chová vaše společnost.“

Loren se rozesmála. „Co vy víte o etice obchodu?“ Pak ale znovu nasadila vážnou tvář. „Když chce cizinec prodávat své zboží v Japonsku, usouží ho vaše obchodní bariéry, je znemožněn vaším podvodným distribučním systémem a vytlačen domácí konkurencí. A vy všichni přitom tvrdíte, že prostě jen nerozumí vaší kultuře.“

„Vaše chování, kongresmanko Smithová, jednoznačně vychází z rasistických postojů vůči Japonsku. My necítíme žádné zábrany vůči rozšiřování mezinárodního trhu. Po válce jsme začínali z ničeho. Dosáhli jsme mnohého, a vy nám to teď chcete všechno vzít.“

„Vzít? Vy jste sám sebe pasoval na vládce světové ekonomiky! Co vás k tomu opravňuje?“ Loren si už ale všimla narůstajícího strachu v Sumových očích. „Měli jsme se k vám chovat podobně, jako jste se chovali vy v Mandžusku, Koreji či v Číně v době okupace. Pomohli jsme vám však vstát z popela a vybudovat vaši velmi výkonnou ekonomickou infrastrukturu.“

„Mnoho zemí, které po válce dosáhly úspěchu, závisí na našich poradcích," namítl Suma.

Loren zavrtěla hlavou nad zřejmou ignorancí historických skutečností. „Němci alespoň po válce vyjádřili lítost nad oběťmi zločinných nacistů, ale vaši lidé se chovají, jako by v Asii a v Pacifiku nedocházelo ke zvěrstvům na milionech nevinných obětí."

„My jsme se zbavili balvanu minulosti," odvětil Suma. „Došlo k mnoha nešťastným událostem, odehrály se však v době války,"

„Ale vy jste ji sami vyvolali. Nikdo Japonsko nenapadl, bylo tomu naopak."

„Minulost je za námi, musíme myslet na budoucnost. Jen čas prokáže, která kultura zvítězí," řekl Suma se zřejmou sebedůvěrou. „Všechny západní říše. podobně jako antické Řecko se samy rozloží zevnitř a rozpadnou se."

„Možná ano," připustila Loren s milým úsměvem. Jenže totéž potká jednou i vás.

62

Penner vstal z křesla a otočil se směrem ke všem sedícím členům týmu SPT. Seděli v prostorné kanceláři uvnitř velkého hangáru. Odklepal popel z dýmky do kbelíku s pískem vedle stolu a kývl na dva muže, z nichž jeden seděl a druhý stál u zadní stěny.

„Nyní předávám řízení této porady panu Clydu Ingramovi, což je ten pán ve výstřední havajské košili. Honosí se prapodivným titulem – je ředitelem sekce Vědecké a technické analýzy dat. S tím, co zjistil, vás seznámí sám. Pak je tu Curtis Meeker, můj starý přítel z doby, kdy jsme sloužili v tajných službách, a zástupce ředitele sekce Pokročilých technických operací. I on vám vysvětlí, co se zrodilo v našich hlavách."

Ingram došel ke stojanu, přes který visela plachta. Díval se na ně modrýma očima za drahými designérskými brýlemi na šňůrce, visícími na jeho krku. Byl střední postavy, s pečlivě učesanými hnědými vlasy. O tom, že si potrpí na parádu, sdostatek výmluvně svědčila jeho černá košile aloha víc než podobná té, v níž se Tom Selleck prohánět ve ferrari kolem Honolulu v seriálu Magnum.

Stáhl plachtu ze stojanu a prstem ukazoval na velkou fotografii čehosi, co připomínalo vrak letadla. „Máte před sebou létající pevnost B-29 z druhé světové války. Leží na dně, šestatřicet mil od ostrova Soseki v hloubce tři sta dvacet metrů, tedy o něco méně než tisíc stop pod hladinou."

„Ten snímek je velmi dobrý," poznamenala Stacy. „Pořídili jste jej z batyskafu?"

„Letoun byl zachycen průzkumným satelitem Pyramider 11 během přeletu nad ostrovem Soseki."

„Vy dokážete získat tak ostré snímky i ze dna moře?" nechápala.

„Dokážeme."

Giordino seděl v zadní části místnosti s nohama na protilehlé židli. „Jak ta hračka funguje?"

„Nemáme čas na sáhodlouhé vysvětlování principu, ale zjednodušeně řečeno jde o snímací zařízení založené na ultrazvukových pulzech, které v součinnosti

s radarovým zářičem o nízkých frekvencích tvoří geofyzikální obraz podmořských útvarů a dna.“

Pitt se protáhl, aby uvolnil unavené svaly. „Co se děje poté, co je obraz vytvořen?“

„Pyramider nasává snímky, jsou to ale jen jakési čmouhy, a posílá je na přenosový datový satelit komunikující s White Sands v Novém Mexiku. Tam se obraz počítačově amplifikuje a zesiluje. Obraz je pak zaslán do Národní bezpečnostní agentury, kde jej analyzují počítače i lidé. V tomto případě šlo o velmi zajímavou scenerii, a tak jsme tam poslali SR90 Casper, abychom získali mnohem detailnější záběr.“

Stacy zvedla ruku. „Využívá Casper stejné technologie jako Pyramider?“

Ingram výmluvně pokrčil rameny. „Omlouvám se, ale detaily si nechám pro sebe. Tedy jen základní schéma – technologie využívá snímkování v reálném čase a ukládání snímku na analogovou pásku. Je to podobné, jako kdybychom srovnávali baterku z Pyramidem s laserem z Caspera. První pokrývá velké plochy, zatímco laser slouží jako světelné ukazovátko na různé detaily.“

Mancuso zaklonil hlavu a hleděl se zájmem na zvětšeninu. „Jaký pro nás ale může mít starý potopený bombardér význam? Jak ho spojujete s projektem Kaiten?“

Ingram hodil okem po Mancusovi a pak zabodl hrot tužky do snímku. „Tento letoun, či přesněji to, co z něj zbylo, zničí ostrov Soseki i Dračí sluj.“

Nikdo mu nevěřil, alespoň ne v tomto okamžiku. Všichni na něj hleděli jako na šarlatánského mastičkáře, prodávajícího na vesnické pouti elixíry na všechny neduhy.

Giordino se jako první odvážil prolomit trapné ticho. „Nejspíš to bude maličkost letoun vyzvednout a pak ho poslat na poslední nálet na ostrov.“

Nogami se přinutil k úsměvu. „Rád bych připomněl, že padesát let starý bombardér nemůže tak moderní stavbě, jako je Dračí sluj, nijak uškodit.“

Ingram se ale usmíval jako bazilišek. „Věřte mi, že bomba, která stále leží uvnitř devětadvacítky, má dostatek síly, aby dokončila vaši práci.“

„Něco tu smrdí,“ prohodil Pitt mrzutě. „Čichám, čichám, že už zase někdo přiložil polínka do ohně.“

Ingram se však elegantně vyhnul přímé odpovědi. „Odpověď vám přináší můj kolega ve zbrani, Curtis Meeker.“

Pittův sardonický škleb se přenesl na druhého řečníka. „Koukám, že Ray Jordan, Don Kern a vy dva patříte všichni do jednoho pytle.“

„Pravdou je, že se občas vzájemně pleteme do cesty,“ připustil Meeker, aniž by se usmál.

Ingram se znovu otočil ke stojanu, odstranil fotografii a položil ji na židli. Pak rozbalil novou fotografii malého čertíka na přídi letounu.

„*Denningsovi démoni*?“ řekl a tužkou klepal na vybledlá písmena kolem malého čertíka. „Letounu velel major Charles Dennings. Všimněte si, že ten rarach stojí na zlaté cihle o 24 karátech. Posádka si s oblibou říkala zlatokopové, poté co dostali důtku za vybílenou hospodu během kalifornského výcviku.“

„Koukám, že šlo o kluky mojí krevní skupiny,“ připomněl se Giordino.

„Jejich příběh ležel dlouho v zapomenutých archivech v Langley. Před pár dny jsme ho společně s Curtisem trochu oprášili. Vypráví o odvážné posádce, která se vydala na utajenou misi svrhnout atomovou bombu na Japonsko…“

„Svrhnout co…?“ Weatherhill nechápal o nic víc než všichni ostatní v místnosti.

Ingram jeho dotaz zcela ignoroval a nevzrušeně pokračoval: „Zhruba ve stejné době, kdy startoval plukovník Tibbets s Enolou Gay z ostrova Tinian v Pacifiku na palubě s bombou ‚Malý hošík‘, startoval major Dennings z ostrova Shemya na severu Aleut s bombou označenou jako ‚Matčin dech‘. Útržky z letových záznamů byly přísně utajeny, ale my si teď můžeme leccos domyslet. Letoun byl vyslán na jednosměrnou misi, při které měl odhodit bombu na cíl, nejspíš na Ósaku či Kjóto, a pak pokračovat na Okinawu, kde měl

tankovat před opětovným přistáním na Tinianu. Z dějepisu víme, že Tibbets bombu na Hirošimu úspěšně svrhl, ale Dennings bohužel zmizel neznámo kde. Na celou událost bylo uvaleno přísné prezidentské informační embargo.“

„Počkat,“ neudržel se Mancuso. „Chcete říct, že jsme v pětačtyřicátém vyrobili víc než tři bomby?“

Stacy vyschlo v hrdle, odkašlala si. „Tak to máme Malého kluka, pak byla Trinity v Los Alamos a Tlouštík shozený na Nagasaki. O dalších pumách nepadla ani zmínka.“

„Přesné číslo neznáme, ale domníváme se, že jich bylo nejméně šest. Většina z nich byla implozivních, stejně tak jako Tlouštík.“

„Denningsova bomba je čtvrtá. Kde jsou ty dvě další?“ zeptal se Pitt.

„Bomba s kódovým označením ‚Matčin dech‘ byla naložena do pevnosti B-29 Lovin‘Lil na Guamu krátce poté, co byl ostrov osvobozen od Japonců. Lovin‘Lil už mířila na Japonsko, když odstartoval Bock‘s Car, pilotovaný majorem Charlesem Sweeneym, který svrhl Tlouštíka na Nagasaki. Když přišla zpráva, že shoz proběhl úspěšně, Lovin‘Lil byla odvolána na Guam, kde bombu rozebrali a pak odvezli zpět do Los Alamos.“

„Pak tedy zbývá jedna.“

„Matka oceánu čekala na ostrově Midway, ale tu nikdy do letadla ani nenaložili.“

„Kdo si vymýšlel ta šílená jména?“ bručela Stacy.

Ingram jen pokrčil rameny. „Nemám ponětí.“

Pitt se na referujícího podíval s opravdovým zájmem. „Patřil Dennings s posádkou na Guamu a Midwayi k letce majora Tibbetse 509?“

„Nevíme. Osmdesát procent všech záznamů bylo zničeno. Můžeme se jen domnívat, že generál Groves, ředitel rozvojového programu vývoje bomby Manhattan, se svým štábem připravil komplikovaný záložní plán. Důvodem byl především strach, že selžou odpalovací mechanismy. Museli také počítat s možností, i když dost nepravděpodobnou, že Enola Gay či Bock‘s Car při startu havarují, dojde k detonaci a celá letka 509 se vypaří. Neměli by pak žádnou vycvičenou posádku ani vybavení pro další pokus. Groves s Tibbet-

sem se také museli vyrovnat s dalším vážným nebezpečím: neustále přítomná hrozba japonských náletů na ostrov Tinian představovala riziko, že dojde k mechanické poruše v průběhu letu. Mohla také nastat situace, kdy by museli odhodit bombu do moře, klidně je mohl nepřítel sestřelit při přeletu nebo i při vlastním náletu na město. Groves si všechny tyto problémy uvědomil až před vlastním spuštěním operace. Major Dennings a jeho Démoni absolvovali výcvik za pouhý měsíc na Guamu a Midwayi. Pak jim byla přidělena záložní mise."

„Proč ale všechny tyto okolnosti zůstaly po válce utajeny v archívech?" zeptal se Pitt. Jakou škodu by mohl příběh *Denningsových démonů* napáchat po padesáti letech?"

„Co na to říct?" Ingram udělal odevzdané gesto. „Uběhlo třicet let a na tuto událost se začaly vztahovat paragrafy Zákona o svobodném přístupu k informacím. Přesto ale několik našich politických tlachalů došlo k závěru, že americká veřejnost, která je mimochodem platí, je natolik naivní, že taková zdrcující odhalení se jí nedají vyprávět. Událost znovu získala označení jako přísně tajná a složky zmizely hluboko v archivních sklepeních CIA v Langley."

„Tibbets vstoupil do dějin a Dennings šel ke dnu," poznamenal filozoficky Weatherhill.

„Co mají ale *Denningsovi démoni* společného s námi?" Pitt už to nevydržel a přešel rovnou k věci.

„Curtis to ví nejlíp," odbyl ho Ingram a kývl na Meekera. Sám se posadil.

Meeker si stoupl před tabuli na boční stěně a vzal si do ruky křídu. Nakreslil velmi hrubou skicu B-29 a dlouhou nerovnou linii znázorňující oceánské dno končící náhle vystupujícím ostrovem Soseki. Všichni v místnosti kvitovali s nemalým povděkem, že při pohybu po desce tabule křída výjimečně neskřípala. Meeker domaloval několik terénních zlomů a otočil se k publiku se širokým úsměvem.

„Clyde vám předložil jen povšechný přehled skutečností, jež jsme zjistili satelitním průzkumem a detekčními systémy," začal. „Máme i jiné technické prostředky, které zaznamenávají detaily i na velké vzdálenosti a pronikají do hloubi pevného materiálu. Využívají různorodé zdroje energie. Nechci se k tomu příliš vracet. Clyde a ani

já nejsme žádní kantoři, ale musíte vědět, že nálož, umístěná na optických kabelech v Dračí sluji, nesplnila to, co jste od ní očekávali.“

„Nikdy se mi ještě nestalo, aby má nálož nevybuchla,“ vykřikl Weatherhill a přešel do protiútoku.

„Nálož vybuchla, což o to,“ pokračoval Meeker, „jenže ne tam, kde jste ji položil. Kdyby doktor Nogami stále pracoval uvnitř komplexu, určitě by hlásil, že vybuchla asi padesát metrů od hlavní rozvodny.“

„Nepřichází v úvahu,“ přidala se Stacy. „Pozoroval jsem Timothyho při ukládání nálože na optické kabely v příchodové chodbě.“

„Někdo ji odstranil,“ dodal doktor Nogami.

„Kdo ale?“

„Inspekční robot nejspíše zaznamenal mírný pokles pulzů a našel nálož. Odstranil ji a informoval robotickou kontrolu. Když ji odnášel na inspekční oddělení, musela vybuchnout.“

„Pak je ale Dračí sluj plně funkční,“ zděsil se z poznání možných souvislostí Mancuso.

„Projekt Kaiten může být zahájen každou vteřinou,“ doplnila Stacy. Ve tváři se jí objevilo zklamání.

Meeker přikývl. „Máme stejné obavy.“

„Pak ale celá naše mise uvnitř centra skončila jedním velkým propadákem,“ řekl naštvaně Weatherhill.

„Vůbec ne,“ uklidňoval ho Meeker trpělivě. „Dostali jste Sumu a bez něj nelze vozy odpálit.“

Stacy vypadala zmateně. „Co ale může jeho komplice odradit od odpálení bomb?“

Pitt vrhl nechápavý pohled na Nogamiho. „Pan doktor zná určitě tu správnou diagnózu.“

„Mám o tom jen kusé informace získané povrchním klábosením s počítačovými techniky,“ řekl Nogami s úsměvem. „Nechali mne courat se datovým centrem. Jednou jsem stál za jedním programátorem a nahlížel mu přes rameno. Zrovna vkládal data k projektu. Zapamatoval jsem si přístupové kódy, a když se naskytla příležitost, systém jsem hacknul. Zjistil jsem rozmístění bomb, to už máte, ale nepovedlo se mi vložit virus do detonačního systému. Do této části programu měl přístup pouze samotný Suma.“

„Takže pouze Hideki Suma může zahájit projekt Kaiten?“ zeptala se sebe sama Stacy. Ulehčené vydechla.

„Celý tým teď určitě nepracuje na ničem jiném než na překonání této překážky,“ odvětil Meeker. Podíval se na všechny členy týmu SPT. „Pořád se vám však sluší pogratulovat: povedlo se vám projekt Kaiten zastavit. Vaše úsilí prakticky zpomalilo zahájení projektu v Dračí sluji. Japonci musí přeprogramovat detonační a odpalovací systémy. My jsme tím získali dostatek času připravit protiúder, který zlikviduje Dračí sluj úplně.“

„Pokud tomu dobře rozumím,“ shrnoval Pitt, „tak se právě proto vracíme zpátky k *Denningsovým démonům.*“

„Máte naprostou pravdu,“ potvrdil Meeker. Na okamžik zaváhal, než se posadil. Pomalu se dostával k jádru celé této porady. „Prezident byl odhodlán riskovat svou kariéru a provést nukleární útok na Dračí sluj. Odvolal jej v okamžiku, kdy se dozvěděl o vašem úniku. Vaše operace mu dala trochu času, ne sice moc, ale pořád to stačilo, abychom naplánovali další postup.“

„Vy chcete odpálit bombu uvnitř devětadvacítky,“ řekl Pitt s očima přimhouřenýma obavami.

„Není to úplně přesné,“ povzdechl Meeker. „Budeme ji muset vyjmout a přemístit blíže k ostrovu.“

„Neumím si představit, jak takový výbuch může poškodit ostrov vzdálený čtyřicet kilometrů,“ bručel Giordino.

„Skupina expertů složená z nejlepších oceánografů a geofyziků je přesvědčena, že podmořský nukleární výbuch může zlikvidovat Dračí sluj.“

„Jak?“ zeptala se prostě Stacy v okamžiku, kdy plácla komára sedícího na jejím koleni.

Meeker se znovu otočil k tabuli. „Major Dennings samozřejmě nemohl vědět, že jeho zřícení se na dno moře bude po osmačtyřiceti letech pro náš národ učiněnou spásou. Vrak leží na vysloveně skvělém místě.“ Odmlčel se a pak znovu začal kreslit. Tentokrát lomenou čáru pod mořským dnem od vraku letounu k ostrovu Soseki a dál k jihu. „Přesně tady se nachází hlavní pacifický seismický zlom. Dračí sluj sedí přímo na něm.“

Nogami vrtěl pochybovačně hlavou. „Centrum bylo postaveno tak, aby odolalo největším mořským zemětřesením i nukleárnímu výbuchu. Výbuch atomové bomby, k tomu padesát let staré a ležící ve slané vodě, o níž ani nevíme, zda vůbec vybuchne, jen stěží způsobí tak silnou seismickou vlnu, aby zničila Draky. Podle mne zkoušíte marný pokus.“

„Podle mě má doktor Nogami pravdu,“ přidal se Pitt. „Ostrov je tvořen tvrdou skálou, ničím jiným. Žádná tlaková vlna s ním nepohne ani o centimetr.“

Meeker nic neříkal a jen se usmíval. Pak ale vytáhl poslední trumf. „Ne, my nechceme, aby se roztřásl a někam posunul,“ opakoval šibalským hlasem. „My totiž ten ostrov utopíme.“

63

Asi padesát kilometrů severovýchodně od Sheridanu ve Wyomingu, tam, kde lišky dávají dobrou noc, jen kousek od hranic s Montanou, pátral Dan Keegan v sedle semišového quartera po stopách nezvaných pytláků. Když si myl před večeří ruce, zaslechl vzdálenou ozvěnu dvou výstřelů. Okamžitě vyskočil a svou ženu poprosil, aby mu pečené kuře schovala v troubě. Popadl starou mauserovku a osedlal svého oblíbeného koně.

Pytláci jeho ploty a varovné tabule ostentativně ignorovali. Keegan zuřil. Před necelými dvěma měsíci zabila zbloudilá kulka jeho tele. Pytlák šestkrát vystřelil, netrefil a kulka letící kdovíkam zasáhla tele na pastvině vzdálené skoro dva kilometry. Od té chvíle Keegan žádné sváteční lovce na svém pozemku netrpěl. Ať si střílejí na pozemcích někoho jiného.

Keegan se vydal po stopě táhnoucí se kolem potoka U oběšenkyně. Neměl ani nejmenší tušení, kde se ten zvláštní název vzal. Jedinou ženou, kterou ve Wyomingu pověsili a na kterou si dokázal vzpomenout, byla Ella Watsonová, zvaná Dobytčí Katka. Místní honorace sestavila jakýsi výbor bdělosti a ten ji dal v roce 1889 uškrtit, protože jim plašila dobytek. Jenže celé to neštěstí se událo u řeky Sweetwater, tři sta kilometrů na jihozápad.

Paprsky zapadajícího slunce zalévaly okolní kopce oranžovožlutým oparem a příliš nevzdorovaly padajícímu chladu večera. Keegan vyjel na planinu a začal ji bedlivě prohlížet. Velmi záhy našel otisk pneumatiky vozu, od odhozené nábojnice se pak dál táhly stopy vysokých bot. Hned vedle se vsakovala krev do písečné půdy. Pytláci i se svou kořistí však už zmizeli.

Dan se opozdil a málem z toho zešílel. Pokud přijeli vozem, mohli se sem dostat jedině přes hřeben. Nezbylo jim tedy nic jiného než udělat díru v plotě anebo urazit zámek u vjezdu na soukromou cestu k dálnici. Začalo se stmívat. Rozhodl se, že ráno pošle svého pomocníka, aby objel ploty a zkontroloval bránu. Vyskočil do sedla a otočil se k domovu.

Po krátkém cvalu však přitáhl uzdu.

Ve večerním vánku k němu dolehl zvuk motoru automobilu. Přiložil ruku k uchu a naslouchal. Zvuk sílil, pytláci to tedy být nemohli. Někdo sem jel. Vyjel s koněm na malou vyvýšeninu a hleděl dolů na planinu. Po cestě se sem hnal nějaký vůz zvedaje za sebou oblaka prachu.

Keegan předpokládal, že spatří terénní vůz s pohonem na všechna čtyři kola. Z křoví lemujícího cestu ale vyjelo obyčejné vozidlo, hnědý čtyřdveřový sedan japonské výroby.

Řidič zabrzdil na otevřené mýtince vedle cesty. Nic se nedělo, jen prach postupně klesal podél střechy dolů a usazoval se na prérijní trávě. Řidič se protáhl ven zpoza volantu, otevřel kapotu a chvilku se nad motorem skláněl. Pak došel k zadní části vozu, zvedl dveře kufru a vytáhl vybavení pro geodetické měření. Keegan s překvapením sledoval, jak ten chlap připevňuje teodolit na trojnožku a zaměřuje objektivy na několik větších pahorků. Evidentně si zapisoval na destičce rozměry a srovnával je s geologickou mapou, kterou si rozložil na zemi.

Keegan uměl s měřidly zacházet, takže okamžitě poznal, že takhle se žádný normální zeměměřič nechová. Ten cizinec se spíše zajímal o určení své polohy než o nějaká další měření. Muž odhodil destičku do křoví, vrátil se před motor vozu a hypnotizované hleděl na chladič. Najednou sebou trhl a zpoza vozu vytáhl pušku.

Keegan už viděl dost. Vetřelec rozhodně nebyl žádný zeměměřič, který si jen chtěl o pracovní pauze střelit zajíce. Nikdo totiž nechodí do terénu v obleku a s uvázanou kravatou.

Pobídl koně a tiše se k neznámému blížil. Muž právě vkládal nábojnici do ručnice. Moc mu to nešlo, jako by to dělal poprvé. Keegana blížícího se zezadu neslyšel, neboť měkký povrch a suchá tráva tlumily klapot kopyt. Keegan přitáhl otěže osm metrů od vetřelce a z koženého pouzdra vytáhl svou mauserovku.

„Pane, víte vůbec, že jste na cizím pozemku?“ řekl s puškou položenou přes předloktí.

Řidič hnědého vozu vyskočil a začal běhat kolem, odhodil nábojnici a hlavní bouchl do dveří. Teprve teď si Keegan všiml, že ten chlap je Asiat.

„Co chcete?“ vykoktal ze sebe nakonec ohromený muž.

„Jste na mém pozemku. Jak jste se sem dostal?“

„Brána byla otevřená.“

Přesně, jak Keegan předpokládal. Pytláci mu utekli a navíc sem pustili tohohle. „Co tady děláte s tím teodolitem? Pro koho pracujete? Pro vládu?“

„Ne… Jsem inženýr společnosti Miyata Communications.“ Mluvil angličtinou se silným orientálním akcentem. „Hledáme vhodné lokality pro transformační stanice.“

„Koukejte, to vážně nemáte trochu slušnosti a nezeptáte se, jestli můžete vstoupit na soukromý pozemek? Jak vůbec můžete vědět, že bych vám dovolil tady něco stavět?“

„Měli se s vámi spojit moji nadřízení.“

„To teda jo!“ zabručel Keegan. Chtěl se dostat domů ještě před západem slunce a užít si večeře. „Takže teď bude lepší, když se spakujete, pane. Příště než vjedete na můj pozemek, tak se raději zeptejte.“

„Velmi lituji, že jsem vám způsobil potíže.“

Keegan se v lidech vyznal, takže okamžitě postřehl, že v omluvě toho chlapa nezní sebemenší skutečná lítost. Jeho oči stále sledovaly hlaveň mauserovky. Vypadal velmi napjatě.

„Na co jste tady chtěl střílet, co?“ Keegan kývl hlavou směrem k výkonné ručnici, kterou ten inženýrek stále držel v ruce s ústím hlavně mířícím k tmavnoucí obloze.

„Jen na terč.“

„To na svém pozemku nemohu připustit. Mám tu svá stáda. Takže se sbalte a vypadněte stejnou cestou, kterou jste přijel.“

Vetřelec se choval tak, jako by zdejšího pána pochopil. Sňal teodolit a uložil ho do kufru vozu. Pušku položil na zadní sedadlo, pak zase přešel dopředu a hleděl pod kapotu vozu.

„Motor se zakuckává.“

„Startuje to?“ zeptal se Keegan.

„Doufám.“ Japonský zeměměřič se natáhl okénkem a otočil klíčkem. Motor naskočil a tiše vrněl. „Odjíždím,“ sděloval cizinec.

Keegan si dobře všiml, že vůz má sice zavřenou, ale nezaklaplou kapotu. „Buďte tak laskav a namotejte řetěz, až projedete ven bránou.“

„Rád to udělám.“

Keegan mu zamával, zasunul mauserovku do pouzdra a vydal se ke svému ranči čtyři kilometry odtud.

Suburo Miwa zařadil rychlost, otočil vůz a zamířil k silnici. Setkání s rančerem v této odlehlé oblasti bylo neočekávané, ale nijak neohrozilo jeho misi. Jakmile vzdálenost mezi vozem a jezdcem dosáhla dvou set metrů, Miwa prudce šlápl na brzdy, vyskočil ven a zezadu vzal pušku. Pak zvedl kapotu.

Keegan samozřejmě slyšel, jak motor pohasíná. Otočil se a přes rameno hleděl směrem, kde se automobil z neznámých důvodů znovu zastavil.

Miwa svíral pušku ve zpocených dlaních a ústí hlavně držel jen pár centimetrů od klimatizačního kompresoru. Rozhodl se pro tuto sebevražednou misi zcela dobrovolně, neboť bylo pro něj opravdovou ctí položit svůj život pro novou říši. Navíc se vůči Zlatým drakům choval naprosto loajálně a Jošisu mu dal slib, že se až do smrti postará o jeho ženu a zaručuje mu, že jeho tři synové budou přijati na nejlepší univerzitu podle jejich vlastního výběru. Motivující slib starce i jeho vyznání znovu znělo v Miwově mysli. Naposledy.

„Obětuješ se pro budoucnost milionů svých spoluobčanů, pro muže i ženy. Tvé rodině se dostane opravdové cti. Tvůj úspěch je jejich úspěchem.“

Miwa stiskl spoušť.

64

V průběhu milisekundy se Miwa, Keegan, vůz i kůň vypařili. Žlutý blesk o enormním jasu vyšlehl k obloze a pak se změnil v bílý oblak valící se po zemědělské půdě. Zvedla se tlaková vlna ne nepodobná přílivové vlně. Ohnivá koule se začala roztahovat a najednou připomínala slunce znovu vycházející nad horizontem.

Pak se koule odlepila od země a vklínila se do oblohy. Oblaka se zbarvila fialově od vyzařující radiace. Začala do sebe ve velkém víru nasávat radioaktivní půdu i spaliny, které velmi záhy vytvořily hřibovitý mrak stoupající až do třinácti kilometrů. Rozpadat se začal v okamžiku, kdy se do něj opřel vítr.

Jedinými oběťmi na lidských životech zůstali Keegan a Miwa. Zemřely stovky králíků, psounů, hadů, dvacet Keeganových krav – většinou v důsledku tlakové vlny. O čtyři kilometry dál už paní Keeganovou a jejich tři pomocné dělníky zranily jen střepiny skla. Všichni utrpěli nanejvýš drobná poranění. Dům byl před nejhorším ochráněn okolními pahorky. Tlaková vlna vyrazila jen pár oken, to bylo všechno.

Zničující exploze vytvořila kráter široký sto metrů a hluboký třicet. Vzplály křoviny i suchá tráva. Oheň se začal šířit ve velkém kruhu. Na obloze se mísil černý dým s hnědým oblakem radioaktivního prachu.

Uvadající ozvěna výbuchu se nesla kopci i kaňony. Zemětřesení třáslo stromy i domky v malých okolních farmách chovajících skot, pak přeletělo i válečné pole u Little Bighornu ležící 112 kilometrů na sever, kde Custerova vojska utrpěla zdrcující porážku.

Na parkovišti před Sheridanem postával vedle vypůjčeného vozu další Asiat a zcela ignoroval vzrušený dav čumilů překvapeně hledících na zvedající se hřib v dálce. Svýma cvičenýma očima s pomocí triedru sledoval oblak na večerní obloze. Koule už byla dostatečně velká, aby jasností překonala uhasínající slunce pod horizontem.

Pak pomalu odložil dalekohled a zamířil do nejbližší telefonní budky. Vhodil minci do štěrbiny, vytočil číslo a čekal. Pronesl jen

pár hedvábných japonských slov a zavěsil. Aniž by se znovu podíval na oblak žhnoucí ve vrchní části atmosféry, nastoupil do vozu a odjel.

Výbuch zaznamenaly seismografické stanice po celém světě. Nejblíže epicentru leželo Národní středisko pro zemětřesení v studentském městečku Báňské univerzity v Coloradu v Goldenu. Na displejích seismografu se náhle rozkmitaly čáry a ručičky zapisovačů poskakovaly nahoru a dolů. Geofyzik Clayton Morse se už chystal skončit a jet domů. Teď se najednou ocitl v centru dění.

Zamračil se a začal prohánět data počítačem. Zatímco očima visel na monitoru, volnou rukou vytáčel číslo Rogera Stevensona, toho dne nemocného ředitele stanice.

„Haló!“

„Slyšíš mě?“

„Mluv.“

„Bože, hrozně chraptíš. Ani bych tě nepoznal.“

„Ta chřipka mne úplně sklátila.“

„Promiň, že tě budím, ale právě jsme prožili zemětřesení.“

„Kalifornie?“

„Ne, epicentrum je někde na hranicích mezi Wyomingem a Montanou.“ Zavládlo ticho. „Tam ale neleží žádné aktivní oblasti.“ „Přesto jde o kritickou situaci.“

„Výbuch?“

„Obrovský. Podle rozsahu bych se skoro domníval, že šlo o nukleární explozi.“

„Bože!“ zašeptal Stevenson slabě. Jsi si jistý?“

„Kdo si něčím takovým může být jistý,“ poznamenal Morse.

„Pentagon v této oblasti ale nemá žádný polygon.“

„Nedostali jsme od nich žádné upozornění, že dojde k odpálení nějaké bomby.“

„Pak to nebudou vojáci, ti by nás varovali.“

„Co si o tom myslíš? Neměli bychom se obrátit na Národní atomovou regulační komisi?“

Stevenson sice sotva šeptal, ale navzdory chřipce si udržoval čistou mysl. „Aktivuj systém a spusť řetěz. Zavolej Hanka Sauera, našeho společného přítele z NSA, a zjisti, co se děje.“

„Co když bude Sauer mlčet?“ zeptal se Morse.

.,Co na tom záleží? Podstatné je, že ho do toho maléru namočíme a my se klidně vrátíme a dál budeme čekat na pořádné zemětřesení dole v Kalifornii.“

###

Sauer jim samozřejmě neřekl nic, už proto, že stejně tak jako oni neměl o této události ani potuchy. Okamžitě si ale uvědomil, že jde o událost celonárodního významu. Ihned předal informaci řediteli CIA.

Prezident letěl na večeři do San Franciska, kterou tam připravili na podporu získávání volebních fondů. Byl zrovna na palubě Air Force One, když mu Jordan zavolal.

„Jak vypadá situace?“

„Ve Wyomingu došlo k nukleární explozi,“ odvětil Ray.

„K čertu!“ Prezident začal dokonce klít. „Naše nebo jejich?“

„Naše určitě ne. Musel to být jeden z těch automobilů.“

„Oběti na životech?“

„Zanedbatelné. K explozi došlo ve velmi řídce obydlené oblasti, jsou tam jen pastviny.“

Prezident se obával položit další otázku. „Máme důvody se domnívat, že dojde k dalším?“

„Ne, pane. Wyoming byl výjimkou.“

„Myslel jsem, že projekt Kaiten zůstal na nejméně osmačtyřicet hodin zablokován.“

„To také zůstal,“ přitakal Jordan. „Neměli dostatek času, aby stihli přeprogramovat vstupní kódy.“

„Co to tedy potom bylo, Rayi?“

„Mluvil jsem s Percym Nashem. Domnívá se, že bombu odpálili výstřelem z výkonné ručnice.“

„Robot?“

„Ne, člověk.“

„Kamikaze se vrátili?“

„Zdá se, že ano.“

„Proč zvolili tuto sebevražednou taktiku?“ zeptal se prezident.

„Jde nejspíš o varování. Jsou přesvědčeni, že máme Sumu. Mohli se pokusit nás oklamat tím, že odpálí první bombu a my si budeme myslet, že nás čeká hlavní nukleární útok. Oni mezitím budou mít dost času přeprogramovat celý systém.“

„Pak se jim to docela povedlo, ksakru.“

„Ne, pane prezidente, klíč k událostem už držíme my. Už teď máme pádné důvody, abychom jim atomový útok oplatili.“

„Zní to sice pěkně, ale máme nějaké důkazy, že projekt Kaiten zůstává opravdu nefunkční? Japoncům se mohlo podařit nějakým zázrakem objevit kódy v mnohem kratším čase. Co když neblufují?“

„Nezjistili jsme nic, co by tuto domněnku podporovalo,“ ujišťoval ho Jordan. „Když odpálím raketu s bojovou hlavicí na ostrov Soseki a operátoři v Dračí sluji střelu zachytí, bude to pro ně poslední signál pro odpálení vozů, předtím než je roboti odvezou do odlehlých končin.“

„Velmi deprimující představa, pane prezidente. Vzhledem k tomu, že už víme, kde se vozy skrývají, tedy v oblasti velkých metropolí, nezbývá mi než s vámi souhlasit.“

„Tyto vozy musíme izolovat a bomby neutralizovat v co nejkratší době. Navíc nic nesmí proniknout na veřejnost, zavládla by naprostá panika.“

„FBI už vyslala agenty. Pročesávají všechny podezřelé lokality.“

„Vědí ale, jak ty bomby rozebrat?“

„V každém týmu pracuje nukleární fyzik.“

Jordan nemohl nevidět další vrásky na prezidentově čele.

„Rayi, máme poslední šanci. Dalším tahem nám už dají mat.“

„Jsem si toho plně vědom, pane prezidente. Zítra touto dobou budeme vědět, zda jsme zachránili náš národ.“

Zvláštní agent Bili Frick z FBI v tom samém okamžiku vedl svůj tým do podzemních garáží hotelu Pacific Paradise v Las Vegas, kde stály zaparkovány atomové vozy.

Ocelové dveře byly odemčené a nikde žádné stráže. Na Fricka to působilo jako velmi špatné znamení. Dalším překvapením bylo, když specialisté na bezpečnostní zařízení zjistili, že zdejší je vypnuté.

Muži velmi opatrně vstupovali do vnější údržbové místnosti. Na jejím konci visela ocelová roleta stahující se ke stropu. Kryla obrovitý prostor, kterým mohl projet i dálniční tahač.

Vešli do velkého prostoru připomínajícího sklepení a našli ho zcela prázdný. Uklízeči to tu vycídili dokonale, nikde ani pavučinka. Ani pohozený papírek.

„Asi jsme na nesprávném místě," řekl s nadějí v hlase jeden z agentů.

Frick hleděl na betonové zdi a na ventilátor, kterým se spustil Weatherhill, pak se zaměřil na otisky pneumatik na epoxidem nalakované podlaze. Nakonec zavrtěl hlavou. „Jsme na správném místě, všechno sedí. CIA nám dala přesné pokyny."

Malý nukleární fyzik s plnovousem vystoupil ze skupiny a rozhlížel se po prázdné garáži. „Jak mám rozebrat nějaké bomby, když tu žádné nejsou?" vztekal se, jako by zmizení vozů bylo Frickovou chybou.

Frick bez dalších slov zamířil přes parkoviště k velitelskému vozu. Vlezl do něj, nalil si šálek kávy a pak se posadil před vysílačku.

„Ryzák volá Vraníka," řekl unaveným hlasem.

„Pokračuj, Ryzáku," odpověděl ředitel terénních operací.

„Napálili nás. Rezavci tu byli první."

„Jako všude jinde, Ryzáku. Většina stáda našla napajedla vyschlá. Jedině Modrák v New Jersey a Sivák v Minnesotě našli plné koryto v ohradě."

„Pokračujeme v hledání vody?"

„Potvrzuji. Máme dvanáct hodin. Dvanáct hodin na vystopování stáda do nové ohrady. Nová data máte na faxu. Policie, šerifové i dálniční hlídky staví zátarasy a kontrolují všechny přívěsy podle popisu centrálních zvědavců."

„Potřebuji křídla."

„Klidně celý roj vrtulníků, když s nimi najdeš ta vybuchující vozítka."

Frick vypnul vysílačku a zíral do kávové sedliny. „Je to zlé. Nemají ani nejmenší ponětí, co nám mají faxovat. Kde máme hledat jehlu na milionech čtverečních kilometrů pouště za dvanáct hodin, nám stejně neporadí," bručel si pro sebe.

Jošišu vystupoval z maglevu na konci tunelu z Eda. Suboi už na něj čekal na nástupišti.

„Dík, žes přijel, příteli," řekl.

„Chci být po tvém boku, až začneme naši hru," řekl stařec pohybující se mnohem rychleji, než u něj kdy Suboi viděl.

„Na Středozápadě jsme odpálili jednu bombu podle plánu."

„Výborně, výborně. Americká vláda se otřásá strachy v základech. Jaké jsou reakce z Bílého domu?"

Na Suboiově tváři se objevil výraz zmatku. „Žádné. Vše se snaží ututlat."

Jošišu ho netrpělivě poslouchal. Rozzářily se mu oči. „Pokud prezident nenařídil protiúder, pak je jisté, že v něm převládly obavy z budoucnosti."

„Pak jsme zvítězili."

„Snad. Přesto nemůžeme oslavovat až do okamžiku spuštění projektu Kaiten."

„Takeda Kurodžima slibuje, že on-line jsme zítra večer."

Jošišu položil dlaň na Suboiovo rameno. „Myslím, že nadešel čas se spojit přímo s prezidentem a předložit mu naše požadavky a představy o novém Japonsku."

„A o nové Americe," přidal Suboi okamžitě.

„Jistěže ano." Jošišu se s opravdovou pýchou podíval na svého hlavního chráněnce. Jeho svět bude mít výborného nástupce. „O nové, japonské Americe."

65

Lockheed C-5 Galaxy, jeden z největších dopravních letounů světa, se posadil s nonšalancí gravidního albatrosa na přistávací dráhu ostrova Wake a roloval na stojánku. Pod obrovským křídlem vzápětí zaparkovalo vozidlo. Pitt s Giordinem vylezli z vozu a do letadla nastoupili poklopy hned za koly podvozku.

Admirál Sandecker už čekal uvnitř. Potřásl si s nimi rukama a vedl je do mamutího jeskynního prostoru, kam by se vešlo šest autobusů či sto pasažérů. Obešli svůj dobře známý Hlubinný těžební stroj – svou HáTéeSku usazenou na dvou nerezavějících ocelových pásech. Pitt se zastavil, rukou přejel po jednom traktorovém pásu a s úžasem hleděl na nový stroj. Připomínal mu jeho únik v poslední chvíli z *Big Johna*. Nová HTS byla rekonstruována. Stroj nesl označení *Big Ben*.

Dvě velké kloubové paže se lžící a pařáty, které se normálně instalovaly na přídi, byly odstraněny a nahrazeny celou řadou nástrojů pro prořezávání plechu a uchopení různě velkých předmětů.

Pitt si všiml i další modifikace: velkého nylonového vaku na horní nástavbě trupu HTS u kontrolní kabiny. Byl přivázán silnými lany k mnoha výčnělkům tělesa.

Giordino mrzutě kroutil hlavou. „Mám nepěkný pocit, že nás už zase chce někdo využít.“

„Vypadá to ještě hůře, než sis myslel,“ přidal se Pitt. Nechápal, jak chtějí vyzvednout letoun s tolika tunami vody v břiše. „Oni nás tam dolů rovnou hodí.“

„Musíme pohnout,“ odbyl je Sandecker. „Jsme připraveni ke startu.“

Pitt s Giordinem následovali admirála do jeho pracovny s pracovním stolem a židličkami přišroubovanými k podlaze. Zapnuli si spony na bezpečnostních pásech. Pilot posunul klapky vpřed a navedl obrovský letoun s osmadvaceti koly na rolovací dráhu. Obrovi C-5 Galaxy nikdo neřekl jinak než Něžný cvalík. Právě teď se zvedl do

tropického vzduchu s hromovým řevem a začal pomalu stoupat ve volném oblouku k severu.

****chybí řádek****

„Nemáme času nazbyt," řekl vážně Sandecker.

Pitt si uvolněně natáhl nohy. „Nepochybně už máte nějaký plán."

„Nejlepší mozky z naší branže usilovně pracovaly na domácím úkolu," připustil admirál.

„Což se pozná i podle toho, že je tu *Big Ben* za méně než čtyřiadvacet hodin od našeho návratu."

„Co vám všechno Meeker s Ingramem řekli?" šel Sandecker rovnou k věci.

„Plně se věnovali utajené historii B-29, spočívající na mořském dně," odvětil Pitt. „Pak jsme také dostali základní lekci geologie mořského dna a seismických zlomů v okolí ostrova Soseki. Meeker také prohlásil, že odpálení bomby uvnitř letounu prý vyvolá tlakovou vlnu, která způsobí, že se ostrov propadne do moře."

Giordino vytáhl doutník, který ukradl v nestřeženém okamžiku Sandeckerovi, a zapálil si. „Ztřeštěnější fantasmagorii jsem ještě nikdy neslyšel."

Pitt jen přikývl. „Pak mně a Alovi Mel Penner přikázal lelkovat na písečných plážích ostrova Wake, zatímco se zbytkem týmu odletěl do modrých dálav. Když jsem chtěl vědět, proč nás tam nechávají, jen prohlásil, že už jste na cestě a všechno nám vyložíte do nejmenších podrobností."

„Penner vám nemohl nic říct, protože spoustu detailů opravdu nevěděl," omlouval ho Sandecker. „Ingram a ani Meeker neměli nejnovější updaty o Arizoně."

„O Arizoně?" zopakoval Pitt zvědavě.

„Tak je naše operace kódově označena."

„Samozřejmě," ušklíbl se Pitt jedovatě. „Viďte, že to kódové označení má jen zeměpisný význam a nijak nesouvisí s *Big Benem* a válečnou lodí potopenou v Pearl Harboru? Viďte, pane admirále, že je to tak?"

„Vždyť to, Dirku, víte, že kódová jména jsou jen kódová jména a nikdy nemají žádné konotace."

Sandecker hleděl na oba své přátele svým typickým pronikavým pohledem.

I když měli volný den a mohli si odpočinout, přesto vypadali naprosto na dně. Najednou se mu sevřel žaludek pocitem vlastní viny. Považoval za svou chybu, že toho v posledních dnech tolik prožili. A přesto znovu doporučil jejich služby Jordanovi a prezidentovi. Přesto to musel udělat, protože nikde na celé zemi neexistovala jiná tak povedená dvojka s tolika dovednostmi a zkušenostmi, schopná provést operaci v hlubinách oceánu. Proč je jen musel znova poslat do smrtícího víru? Sandecker cítil hořkou pachuť v ústech, žralo ho svědomí. Jenže stejně tak by ho hryzalo, kdyby tuto akci Pittovi s Giordinem nenabídl. Věděl, že ho neodmítnou.

„Tak dobře, nebudeme chodit kolem horké kaše," přikývl Sandecker. „Vezmeme to zkrátka." Na stůl rozložil geologickou mapu, která zobrazovala padesát kilometrů dna kolem ostrova Soseki. „Vy dva máte nejlepší kvalifikaci na to, abyste vykopali příkop, v kterém jednou provždy skončí Dračí sluj. Nikdo jiný totiž neumí tak dobře zacházet s HáTéeSkou."

„Není nad to někoho pohladit po dušičce," řekl s obavami Giordino.

„Co jste říkal?"

„Al chce jen vědět, co přesně se od nás očekává."

Pitt se sklonil nad mapou a hleděl na značky kolem letadla *Denningsových démonů*. „Předpokládám, že naším úkolem je s pomocí HáTéeSky bombu odpálit."

„Předpokládáte správně," řekl Sandecker. „Jakmile se dostanete nad cílovou lokalitu, vyhodíme vás s *Big Benem* na padáku."

„Už jen při vyslovení těch slov," sykl Giordino a skryl hlavu v dlaních, „mi naskakuje husí kůže."

Sandecker si malého Itala změřil ostrým pohledem. „Po dopadu na hladinu s pomocí padáku klesnete až na dno. Jakmile budete mobilní, dojedete k Devětadvacítce, vyjmete atomovou bombu z trupu a odvezete ji do určené lokace. Tam ji pak odpálíte."

Giordino ztuhl jako sedlák, který spatřil strašidlo. „Bože, vypadá to mnohem hůř, než jsem si představoval."

Pitt se ale na admirála díval přesně stejným pohledem jako on před chvílí na Ala. „Nechcete toho opravdu nějak moc?“

„Přes padesát vědců a inženýrů na univerzitách, vládě a ve špičkových firmách vytvořilo tým, aby připravili operaci Arizona. Dávám vám své slovo, že plán je proveditelný a povede k úspěchu.“

„Jak si mohou být tak jistí?“ bědoval Giordino. „Shoz pětatřicetitunové obludy na padáku na dno moře, pokud je mi známo, dosud nikdo nezkoušel.“

„Postupně jsme vylučovali všechny rizikové faktory, zvažovali jsme všechno,“ řekl Sandecker s úžasem hledící na drahý doutník v koutku Alových úst. „Dopadnete na hladinu jako podzimní lísteček na spícího mourka.“

„To už bych radši skočil salto z prkna rovnou do střepů,“ sykl Giordino.

Sandecker už ale na oba odsouzence hleděl se svou příslovečnou trpělivostí. „Jsem si vědom všech nebezpečí a plně rozumím vašim námitkám. Přesto si myslím, že byste si mohli ty Kasandřiny předpovědi odpustit.“

„Koho?“ Giordino se překvapeně podíval na Pitta.

„Dámy, co předvídá neštěstí,“ usmál se Pitt.

Giordino jen smutně pokrčil rameny. „Tak to není, já se jen snažil vyjádřit ty nejupřímnější myšlenky dřímající v mé duši.“

„Kdybychom mohli *Big Bena* spustit z lodní rampy a nechat ho volně klesnout ke dnu pomocí regulování objemu vody v nádržích, bylo by to mnohem lepší. Stejně jako jsme to dělali s *Big Johnem* na Mokrých nalezištích.“

Sandecker ale zavrtěl rozhodně hlavou. „Nemáme dva týdny, což je minimální doba, abychom se na místo dostali po moři.“

„Já se zas zdvořile ptám, kdo nám k čertu vysvětlí jak vyjmout nukleární bombu ze zničeného vraku a jak ji odpálit?“ změnil téma Pitt.

Sandecker jim oběma podal složku o čtyřiceti stránkách fotografií, diagramů a instrukcí. „Je tam všechno. Máte dost času se všechno naučit zpaměti. Do zóny shozu je to ještě dost daleko.“

„Bomba ležela pod zkrouceným trupem padesát let. Jak si může vůbec být někdo jist, že opravdu vybuchne?“

„Snímky ze snímacího zařízení Pyramidem ukazují, že trup B-29 je vcelku a bomba nebyla po pádu zdeformována. Matčin dech je zkonstruován i k výbuchu pod hladinou. Balistický plášť bomby byl vyroben s velkou mechanickou přesností a jednotlivé části jsou do sebe zasazeny tak, že by měly zaručovat vodotěsnost. Muži, kteří ji konstruovali a jsou ještě naživu, přísahají, že bomba je v pořádku a prý ji klidně odpálíme i za pět set let.“

Giordino se sice usmál, ale notně kysele. „Předpokládám, že budeme mít časovanou roznětku.“

„Budete mít hodinu,“ odpověděl Sandecker. „*Big Ben* vyvine vyšší rychlost než Big John. Měli byste se včas dostat mimo nebezpečnou oblast.“

„Kolikpak?“ ušklíbl se i Pitt.

„Dvanáct kilometrů.“

„Co má být výsledkem?“ Pitt se obrátil na Sandeckera.

„Vyvolat zemětřesení po výbuchu atomové bomby a způsobit podobné geologické jevy, které způsobily zničení Mokrých nalezišť.“

„Jenže to byla úplně jiná situace. Výbuch na povrchu mohl vyvolat zemětřesení na dně, ale náš příbytek zničila lavina společně s tlakem tisíců tun vody. Takové efekty nemohou při výbuchu pod vodou vůbec nastat.“

„Tlak vody, to opravdu ne. Lavina ale ano.“ Sandecker zabořil ukazováček do mapy. „Ostrov Soseki vznikl před miliony let po výbuchu podmořské sopky vyvrhující masu lávy daleko do moře. V jednom období tvořila tato lávová vrstva výběžek japonské pevniny a zvedala se nad hladinu moře do výše dvou set metrů. Spočívala ale na mnohem měkčích usazených vrstvách. Gravitace postupně tlačila na měkký nános, až se vrstva propadla pod hladinu. Nad ní zůstal jen malý kus souše.“

„Soseki?“

„Přesně tak.“

Pitt se zahleděl na mapu. „Pokud tomu dobře rozumím,“ řekl pomalu, „tlaková vlna po výbuchu vyvolá podmořské zemětřesení, které rozhýbe spodní sediment a ostrov se svou vlastní váhou propadne do moře.“

„Je to stejné jako se bořit do písku po přílivové vlně.“

„Připadá mi to velmi jednoduché.“

Sandecker zavrtěl hlavou. „Potřebujeme ale ještě přidat jeden faktor. Tlaková vlna by sama o sobě nestačila. Proto je nutno bombu umístit na deset kilometrů od ostrova.“

„Kam?“

„Na svah hlubokého příkopu, který se táhne paralelně s ostrovem. Po výbuchu dojde nejenom k oceánské tlakové vlně, ale také k roztržení stěny příkopu. Miliony tun sedimentační laviny po stěně příkopu společně s tlakovou vlnou po výbuchu bomby vyvolají neskutečnou ničivou sílu. Energie matky přírody ukáže svou vůli.“

„Tsunami,“ Pitt už předvídal, kam Sandecker míří. „Seismická oceánská vlna.“

„Jakmile se ostrov začne propadat po seismických otřesech,“ pokračoval Sandecker, „vlna dosáhne výšky deseti metrů a rychlosti kolem tří až čtyř set kilometrů za hodinu. Ať už zbude nad hladinou jakýkoli kus ostrova, zmizí pod vodou a Dračí sluj bude zaplavena.“

„A kdo vypustí toho obludného džina z láhve?“ zeptal se Giordino podezřívavě. „Vážně my dva?“

„S pomocí *Big Bena*. Měli jsme honičku, ale nový HTS byl modifikován a dokáže vše, na co si vzpomenete.“

„Jenže co bude s ostatními japonskými ostrovy?“ obával se Pitt. „Silné zemětřesení a následná tsunami zničí pobřeží a tisíce nevinných občanů zahyne.“

Sandecker už zase vrtěl hlavou. „K žádné takové tragédii nedojde. Měkké sedimenty pohltí hlavní energii tlakové vlny. V přístavech a vesnicích na pobřeží pocítí jen drobné otřesy. Seismická vlna bude ve srovnání s ostatními tsunami velmi malá.“

„Jak si ale můžeme být jisti desetimetrovým hřebenem? Tsunami přece může dosáhnout až do výšky dvanácti poschodí!“

„Počítačové simulace vymodelovaly vlnu dokonce nižší než deset metrů. Soseki bude navíc velmi blízko epicentru a skála vytvoří přirozenou bariéru omezující hybnost vlny. V okamžiku, kdy vlna dorazí na pobřeží, v době nízkého přílivu dodávám, klesne hřeben na půldruhého metru. Nedojde k žádným škodám, které by stály za řeč.“

Pitt si ukládal do paměti vzdálenost mezi bombardérem a bodem označeným na svahu podmořského příkopu. Muselo to být kolem osmadvaceti kilometrů. Tato vzdálenost, přes kterou budou muset převézt nukleární bombu osmačtyřicet let starou v neznámém, nehostinném a hlavně nestabilním terénu, mu připadala neskutečná.

„Až skončí tenhle dýchánek," ptal se Pitt, „co bude s námi?"

„Přijedete s *Big Benem* k nejbližšímu pobřeží, kde na vás budou čekat speciální jednotky."

Pitt ztěžka vzdechl.

„Něco se vám na našem operačním plánu nezdá?" ptal se Sandecker.

Na očním pozadí Dirka Pitta se dalo jeho pochybnostmi listovat. „Ještě nikdy v životě jsem neslyšel o šílenějším plánu, než je tento. Vlastně mohu rovnou říci, že jde o hotovou sebevraždu."

66

C-5 Galaxy polykala kilometry na temné obloze nad severním Pacifikem v maximální rychlosti 460 uzlů. Giordino v nákladovém prostoru prováděl detailní kontrolu veškerých elektronických a rozvodných systémů *Big Bena*. Sandecker pracoval ve své pracovně na palubě, shromažďoval další čerstvé údaje a rozptyloval obavy prezidenta a jeho Národní bezpečnostní rady potící se v Situační místnosti pod Bílým domem. Admirál udržoval stálé spojení s několika geofyziky vyhodnocujícími utváření dna a s Nukleárním Percym, s kterým Pitt konzultoval technické detaily vyjmutí bomby z letounu.

Kdokoli by pozoroval Pitta v poslední části letu, musel by přiznat, že se Dirk choval divně. Místo toho, aby si na poslední chvilku cpal do hlavy všechny detaily a možnosti nového HTS společně s Giordinem, sebral všechny sendviče, které dostal, a další, které koupil od posádky. Pak si vypůjčil také všechnu pitnou vodu do poslední kapky, třicet litrů, a úplnou produkci palubního kávovaru – čtyři litry hnědého lektvaru – a vše napěchoval do *Bena*.

Pak si chvilku povídal s letovým inženýrem, který znal C-5 lépe než kdokoli jiný. Společně pak pověsili nad malý prostor toalety elektrický naviják a do něj namotali kabely na vázání nákladu. Pitt spokojen se svým manuálním výkonem vešel do HTS a posadil se do křesla operátora. Teď se plně koncentroval na nesplnitelnou misi, kterou měl před sebou.

Vyjmout bombu z B-29 a odpálit ji byla šílenost, ale úprk před výbuchem při rychlosti maximálně dvanáct kilometrů za hodinu v naprosto neznámém terénu se rovnal čiročiré fantasmagorii.

Už necelou minutu po přistání letounu Air Force v Langley byli Loren i Mike Diaz okamžitě převáženi limuzínou s vojenskou eskortou do Bílého domu, zatímco Sumu s Tošie odvážel nevýrazný sedan na utajené místo v Marylandu.

Oba politici byli uvedeni do situační místnosti. Prezident vstal zpoza stolu a šel jim v ústrety.

„Jsem šťasten, že jste zpátky," řekl s malou úklonou. Lehce Loren objal a políbil ji na tváře. Pak se vřele přivítal s Diazem, jako by byli příbuzní.

Napětí se uvolnilo, když se všichni vítali se zachráněnými rukojmími. Jordan je tiše vybídl, aby odešli do přilehlé místnosti. Prezident šel s nimi. Zavřel za sebou dveře.

„Omlouvám se za nezdvořilost," řekl, „vím, že si potřebujete odpočinout, ale pro mne i pro Raye Jordana je nezbytné získat veškeré informace a detaily o vašem pobytu v Dračí sluji. Právě v tomto okamžiku probíhá operace na konečné řešení hrozby označované jako projekt Kaiten."

„Chápu," řekl Diaz, šťastný, že se bude moci pustit do svých politických půtek. „Jsem si jist, že i kongresmanka Smithová je potěšena, že můžeme být užiteční."

Prezident se zdvořile obrátil k Loren. „Opravdu?"

Loren toužila po jediném: horké lázni. Nebyla nalíčená, měla špinavé, neučesané vlasy. Na letišti na Wake si vypůjčila od manželky jednoho mechanika kalhoty a halenku. Moc jí nesedly. Ale přestože byla unavená a očividně ne ve své kůži, vypadala úchvatně. „Pane prezidente, jsme vám k dispozici. Ptejte se!"

„Přeskočíme detaily vašeho únosu, chování Hidekiho Sumy i váš nečekaný únik," přešel k věci Jordan, „protože teď potřebujeme všechny detaily o jeho operaci a vše o Dračí sluji."

Loren si s Mikem vyměnili napjaté pohledy, které o té hrůze, kterou Sumovi lidé vytvořili v Edu a na ostrově Soseki, říkaly mnohem víc než všechna slova. Kývla směrem k Diazovi. Ten začal.

„Pokud se mohu na základě našich zkušeností vyjádřit, hrozba Sumova programu mobilních atomových útoků znamená jen špičku ledovce."

„Patnáct minut do seskoku, pánové," nesl se pilotův hlas z reproduktorů na stropě nákladového prostoru.

„Čas se připoutat," připomněl jim Sandecker s evidentním vnitřním napětím.

Pitt položil Giordinovi ruku na rameno. „Ještě před seskokem bychom si měli odskočit."

Giordino jen zamrkal. „A proč? Vždyť *Big Ben* má systém odpadového hospodaření vyřešen!“

„Bezpečnostní opatření. Nevíme, jakou silou dopadneme na hladinu. Řidiči Fl a při závodě 500 mil v Indianapolis vyprázdní své měchýře před závodem, aby u nich nedošlo při případné havárii k vnitřním zraněním…“

Giordino pokrčil rameny. „Když myslíš.“ Zamířil k uzavřené toaletě hned za kokpitem a otevřel dveře.

Ještě ani nestačil vejít dovnitř, když Pitt něco signalizoval letovému inženýrovi. Ten mu odpověděl krátkým přikývnutím. Ze stropu spadlo několik smyček kabelu kolem toaletního prostoru. Dveře zaskočily a smyčky je pevné omotaly.

Giordino si okamžitě uvědomil, co se děje. „Dirku, to tedy ne! Bože, nedělej to!“

Sandecker také věděl, kolik uhodilo. „Sám to nezvládnete,“ chytil Dirka za paži. „Podle metodiky na to musíte být dva.“

„*Big Bena* zvládne jeden. Proč riskovat dalšího muže?“ Pittovi cukalo v obličeji, jak se Giordino pokoušel dostat z neobvyklé pasti. Malý Ital by sice klidně vykopl hliník, ale uvázané ocelové dveře držely víc než dobře. „Vyřiďte Alovi, že mě to mrzí. Jednou mu vysvětlím své pohnutky.“

„Dám příkaz posádce, aby ho pustili.“

Pitt se mírně ušklíbl. „To sice můžete, ale pak budou muset přeprat mě.“

„Uvědomujete si, že ohrožujete úspěch celé mise? Co když se vám po dopadu něco stane? Bez Ala nemáte žádné záložní možnosti!“

Pitt hleděl na Sandeckera svým pronikavým pohledem po neuvěřitelně dlouhou dobu. Mlčel. „Pak mne ale zas bude trápit představa zbytečné oběti mého přítele.“

Sandecker už Pitta znal, jeho ředitel zvláštních operací uměl zůstat neoblomný. Proto mu teď stiskl pravici. „Čím vás máme přivítat, až se vrátíte?“

Teď už se Pittova tvář opravdu rozjasnila. „Krabí salát a tequilu s ledem.“ Pak se otočil a v dobré náladě vstoupil do HTS. Dveře za sebou vodotěsně uzavřel.

C-5 byla speciálně vybavena pro shozy. Kopilot v kokpitu zatáhl za rudou páku na boční straně přístrojové konzole a aktivoval elektrické motory otvírající vrata v nákladovém prostoru.

Sandecker s posádkou stáli kolem HTS, připnuti v postrojích s karabinami, zaháknutými na visících klipsech na bezpečnostním vedení. Masivními vraty sem pronikal vichr zvenčí a oni se před ním skláněli, očima ale přesto sledovali Pitta v kabině *Big Bena*.

„Šedesát sekund do shozu," ozval se znovu pilotův hlas nad jejich hlavami. „Vítr kolem pěti uzlů. Jasno, tříčtvrteční měsíc. Mírné vlny kolem metru. Nikde žádné plavidlo s radarovým vyhledáváním."

„Podmínky ideální," potvrdil Sandecker.

Ze své pozice před HTS teď admirál viděl jen otevřenou tlamu v zádi letounu. Tisíc metrů dole pod břichem letounu se v měsíčním svitu třpytila mořská hladina. Lepší by sice byl shoz za denního svitu, v bezvětří, ale aspoň teď nefoukal žádný tajfun.

„Dvacet vteřin a odpočítáváme," začal počítat pilot.

Pitt jim kývl za průhledným předním štítem kabiny. V jeho tváři se nedalo najít ani stopy po nějakém zvláštním napětí. Giordino stále mlátil do dveří v neskutečné směsici hněvu a strachu. Jeho pokusy však stejně tlumily poryvy větru v nákladovém prostoru.

„Pět… čtyři… tři… dva… jedna… shoz!"

Přední konce pásů HTS se nadzvedly na hydraulických zvedácích a Big Ben začal pozadu pomalu klouzat k vratům. Trvalo to necelé tři vteřiny. Sandecker s ostatními v němém úžasu sledovali třicetitunovou obludu, jak ladně klouže přes okraj propasti. Zmizela jim z dohledu. Pak opatrně došli na hranu sklopených vrat a dívali se dolů.

Šedá hmota HTS ve svitu měsíce se teď řítila dolů jako meteor, vstříc čekající vodní mase.

67

Vzápětí se spustil výkonný padákový systém a v nočním vzduchu k obloze vystřelily tři vrchlíky. Obluda řítící se doposud rychlostí expresního vlaku zpomalila svůj pád a začala se pomalu snášet k vlnám.

Pitt sledoval celé to divadlo se značným ulehčením. První překážka byla za ním. HTS měl teď před sebou jediný úkol – dopadnout na hladinu jako pírko, pak klesnout do hloubky 320 metrů a bez poškození spočinout na mořském dně. Pitt věděl, že v této části operace zůstává pouhým divákem. Mohl si jen užívat této cesty na horské dráze s mírným chvěním žaludku.

Podíval se nahoru a spatřil tam snadno rozpoznatelný stín C-5. Galaxy tam ve svitu měsíce kroužila a monitorovala *Benův* sestup. Dobře věděl, že jeho přibližování se k modři hladiny sleduje také jeho věrný přítel – s mnoha nepěknými kletbami na rtech.

Bože, jak je to dlouho, co spolu s ním a dalšími kolegy z NUMA pobývali na Mokrých nalezištích? Tři, čtyři měsíce? Teď mu to připadalo jako věčnost. Najednou mu ta katastrofa, která zničila jejich experiment, připadala jako něco z dávné minulosti.

Podíval se na padáky a zvažoval, zda i pod vodou splní svůj úkol stejně dobře jako ve vzduchu.

Inženýři kalkulující tuto šílenou misi o tom byli přesvědčeni. Jenže oni seděli v teple tisíce mil od místa, kde se teď nacházel Pitt, a vycházeli z čistě teoretických pouček, vzorců a fyzikálních zákonů pro pád velkých objektů. Ještě nikdy se nikdo nepokusil o experiment takového rozsahu. Pitt však měl jen jeden pokus, který buď vyjde, nebo ne.

Odhadnout vzdálenost nad hladinou je velmi obtížné ve dne, natož v noci. Pitt sledoval jiskření svitu měsíce na hřebenech vln v lehkém větříku. Odhadoval, že dopad musí přijít do padesáti vteřin. Spustil sedadlo a zaujal takovou pozici, aby bylo jeho tělo co nejlépe chráněno. Alespoň si to tak myslel. Naposledy zamával kroužícímu letounu, což byla, jak si hned uvědomil, spíš romantická vložka. Z takové výšky a ve tmě ho stejně nemohli vidět. Pilot se navíc držel s

letounem tak, aby zvýšená turbulence neohrožovala vrchlíky Pittových padáků.

Náhlý náraz vymrštil k obloze vysoký gejzír vody. HTS se zabořil do hladiny mezi dvěma vlnami. Obluda vytvořila hluboký kráter zvedajících se fosforeskujících stěn vody po stranách nořícího se tělesa. Pak HTS zmizel pod hladinou a moře se nad ním zavřelo jako obrovská jizva.

Dopad proběhl docela přijatelně. Pitt i *Big Ben* přežili vše díky výkonnému padákovému systému bez jediné modřinky či prasklinky. Pit znovu zvedl sedadlo a okamžitě začal kontrolovat všechny systémy. Po přístrojovém panelu poskakovaly jen samé zelené kontrolky a počítačový monitor nehlásil nikde žádné poruchy. Nakonec Pitt rozsvítil vnější reflektory a natočil je dopředu. Dva padáky zůstaly rozvinuté, zatímco třetí se zamotal do zkroucených lan.

Pitt se teď začal věnovat sledování sestupu na monitoru a zadával do počítače odpovídající pokyny. Na stínítku běžela řada čísel. Pak se rozsvítilo první varování. HTS klesal do černého nekonečna rychlostí jednašedesáti metrů za minutu.

Analytici ale určili maximální rychlost na dvaačtyřicet. Big Ben klesal o devatenáct metrů v minutě rychleji.

„Máte hodně práce, nebo si můžeme popovídat?“ ozval se Sandeckerův hlas ve sluchátkách.

„Mám tady drobnou nepříjemnost,“ odvětil Pitt.

„Padáky?“ odvětil Sandecker plný obav.

„Jeden z padáků se zkroutil a HTS ztratil vztlak.“

„Jaká je rychlost sestupu?“

„Jednašedesát.“

„To není dobré.“

„To mi tedy zrovna teď vykládejte.“

„S touto možností jsme počítali. Místo přistání je vybráno tak, aby sedimenty ztlumily dopad. Navzdory zvýšené rychlosti si na dno sednete měkčeji, než jste políbil hladinu.“

„Nemám strach z dopadu,“ sděloval Pitt a očima dál visel na monitoru, na kterém se zobrazoval obraz z kamer pod břichem HTS. „Mám jen strach, že se ta má třicetitunová mašinka zahrabe deset

metrů do bahnitého nánosu. Bez lžíce se z toho nevyhrabu, jako se mi to povedlo s Velkým Johnem!“

„Tak vás ven vytáhneme my,“ sliboval Sandecker.

„Už zase nějaká šílená operace?“

Sandecker ztišil hlas, takže ho Pitt málem ani neslyšel. „Přiblížili jsme…“

„Počkat!“ vykřikl Pitt náhle. „Mám dno na dohled.“

Z temnoty se vynořila odporná hnědá masa na mořském dně. Pitt pozorně sledoval všechny terénní znaky, které mu kamery vykreslovaly. HTS dopadl do nánosu jako pěst do mycí houby. Zvedl se velký oblak hnědého kalu, který v černé vodě snížil viditelnost na nulu.

V ten okamžik, jakoby přitahovány vzájemným strachem, se střetly pohledy admirála Sandeckera a prcka Giordina přímo nad komunikačním panelem v řídicím centru na palubě letounu. S napětím, které se dalo krájet, čekali na Pittovo přihlášení.

Giordino se nevztekal. Hněv ho přešel okamžitě, poté co ho pustili z jeho latrínové šatlavy. Teď už ho trápily jen obavy o osud přítele tam dole v mořských hlubinách.

Pitt teď ještě nemohl říci, jak hluboko se HTS zahrabal. Měl najednou pocit, že ho do sedadla tlačí nějaká obrovská síla. Na kamerách byl vidět jen hnědý kal všude kolem. Neměl žádnou možnost si za daných okolností ověřit, zda pilotní kabinu pokrývá slabá vrstvička nánosu, nebo spočívá pod pěti metry písečného bahna.

Vrchlíky padáků však zachytil mořský proud o rychlostí tří uzlů a ty teď táhly HTS do strany. Pitt zmáčkl spoušť a uvolnil padáková vázací lana.

Pak zapnul nukleární pohon a zařadil směr pohybu Vpřed. Pocítil, jak se velké traktorové pásy zahrabaly do nánosu a začaly se otáčet. Celou věčnost se nic nedělo. Pásy sice fungovaly dobře, stejně tak rychlostní skříň, ale stroj se přesto ani nepohnul.

Náhle se *Big Ben* naklonil do strany. Pitt si pohrál s ovládáním a vyrovnával sklon vlevo. HTS se mírně pohnul. Opakoval znovu nastavení, pokoušeje se velký stroj vyviklat centimetr po centimetru a donutit ho pohnout se vpřed.

Pak ho už nános přestal brzdit a HTS poskočil kupředu. Po padesáti metrech se zcela vyhrabal na volné dno s velmi dobrou viditelností.

Po dlouhých minutách beznaděje se do Pittových žil vléval pocit vítězství. Seděl v křesle uvolněný. HTS byl připraven plně reagovat na jeho pokyny. Přepnul na automatického pilota a nastavil počítačem stanovený kurz na západ. Opakovaně si ověřoval, zda jeho oblíbené podmořské vozítko opravdu reaguje jako hodinky. *Big Ben*, díkybohu, velmi záhy nabral plnou rychlost a valil se po prázdné pustině stejně lehce, jako by popojížděl po nějakém kukuřičném poli někde v Iowě.

Teprve teď se Pitt ozval Sandeckerovi s Giordinem. Hlášení znělo docela prostě. „Mířím k *Denningsovým démonům*.“

68

Ve Washingtonu, v časovém pásmu posunutém o deset hodin na západ, se už rozednilo, když Jordan dostal zprávu od Sandeckera. Prezident se vrátil do ložnice v horním patře Bílého domu, dal si sprchu a převlékl se. Stál zrovna před zrcadlem a uvazoval si kravatu, když ho volali ze situační místnosti.

„Promiňte, že vás vyrušuji, pane prezidente," řekl Jordan s úctou. „Mohu vám sdělit, že shoz proběhl úspěšně. Pitt na palubě HTS je na cestě."

„Občas je příjemné dostat po ránu dobrou zprávu. Kdy se dostane k bombardéru?"

„Během hodiny, pokud je dno rovné a neuchystá mu nějaká geologická překvapení."

„A kolik času zbývá do výbuchu?"

„Na vyjmutí bomby potřebuje dvě hodiny, tři na přesun na novou lokaci a nastavení detonátorů. Zbude mu i čas, aby s HTS včas zmizel z nebezpečného pásma."

„Problémy?" zeptal se prezident.

„Admirál Sandecker hlásil, že sestup pod hladinou byl poněkud rychlý, ale HTS přežil dopad zcela nepoškozený. Musím vás ale informovat, že se Pittovi povedlo nechat Giordina ve vzduchu a pustil se do té operace naprosto sám."

Prezidenta vlastně tato zpráva příjemně potěšila. „Nijak mne to nepřekvapuje. Je to přesně ten typ chlapa, co raději obětuje sám sebe, než aby ohrozil kamaráda. Co nového o vyhledávání těch vozů?"

„Je jich sedmadvacet, pane."

„Jošišu se Suboiem musí vědět, že jim dýcháme na krk. Pokud budou mít kódy dřív než my ty vozy, pak o nich určitě uslyšíme."

„Cílová páska je nedaleko, pane prezidente," sděloval tiše Jordan. „Zanedlouho budeme vědět, kdo tam dorazil první."

Prezidentův zvláštní asistent Dale Nichols málem prezidenta porazil, když vystupoval z výtahu. Prezident ale z výrazu jeho tváře okamžitě poznal naléhavost sdělení, které přinášel.

„Dale, tys snad stoupl bosou nohou do mraveniště. Co se děje?"

„Pane prezidente, pojďte prosím do komunikačního. Ičiro Suboi se navzdory veškerému zajištění dostal do našich systémů a chce s vámi mluvit na videokanále.“

„Už něco říkal?“

„Ne. Čeká na vás, protože prý s nikým jiným mluvit nebude.“

„Zajistěte přenos dat do Situační místnosti, aby i ostatní věděli, co chce.“ Prezident vešel do místnosti za halou před Oválnou pracovnou a posadil se do koženého křesla na konci malého stupínku před velkým obdélníkovým výklenkem ve vzdálené zdi. Zmáčkl tlačítko na konzoli v područce a čekal. Vzápětí se zastavil čas a uprostřed prostoru na vzdálenější straně stupínku se zmaterializoval trojrozměrný obraz Ičira Suboie.

Díky zázrakům fotoniky – přenosu dat po optických kabelech – a počítačovému posilování se teď oba muži mohli posadit proti sobě a povídat si, jako by seděli ve stejné místnosti. Detaily byly skoro dokonalé, nikde ani stopy po rozmazaném a průhledném hologramu.

Suboi klečel na kolenou na bambusové rohoži s rukama sepjatýma na stehnech. Byl oblečen ve velmi drahém obleku, ale byl naboso. Mírně se uklonil, když se na druhé straně objevil zhmotněný obraz prezidenta. „Pane Suboii, přál jste si se mnou mluvit,“ řekl prezident jako úvodní frázi. „Správně,“ odvětil Suboi, cíleně odmítající oslovovat prezidenta titulem.

Prezident se rozhodl jít rovnou k jádru věci. „Jsem tu především kvůli nukleární explozi ve Wyomingu, za kterou nejspíše stojíte právě vy. Měl to snad být vzkaz?“

Význam prezidentova prohlášení ještě zvyšoval jeho indiferentní postoj. Prezident byl zkušený politik s výrazným humánním cítěním. Ihned u svého protivníka vycítil nemalou nervozitu a odvodil si, že Japonec není v tuto chvíli příliš jistý v kramflecích.

Mezinárodní finanční kouzelník a budoucí Sumův nástupce v jeho ilegálním světě se sice snažil působit klidně a ovládat se, ale prezidentovo dosavadní mlčení o výbuchu ho velmi znepokojovalo. Jošišu a ani on nedokázali pochopit, proč hlavní představitel supervelmoci nemluví o takové katastrofě veřejně.

„Pane prezidente, můžeme si ušetřit spousty vět,“ řekl Suboi. „Víte velmi dobře, že máme technologickou převahu v obranných

technologiích a nyní již máte další informace od senátora Diaze a kongresmanky Smithové o našem zařízení na ostrově Soseki. Nepochybuji, že jste získal i celou řadu zpravodajských informací.“

„O vaší Dračí sluji i projektu Kaiten víme skoro všechno,“ kontroval prezident, přestože mu teď přišlo divné, že dosud nepadlo Sumovo jméno. „Pokud si stále myslíte, že nenařídím masivní odplatu, pokud odpálíte další z vašich vozů, pak se tragicky mýlíte.“

„Naším záměrem ale není zabít miliony lidí,“ pokračoval Suboi.

„Já vím dobře, co máte v úmyslu, pane Suboii. Zkuste to a užijete si svůj vlastní Armageddon.“

„Pokud chcete, aby vás historie srovnávala s největším monstrem v dějinách, jako byl Adolf Hitler, nemám k tomu co dodat.“

„Poslyšte, ale vy jste mi chtěl něco říct. Čekám tedy.“

Suboi se odmlčel. Pak se nadechl a pokračoval: „Mám pro vás několik návrhů, o kterých bych chtěl jednat.“

„Poslouchám.“

„Odvoláte pátrání po všech našich vozech. Jakmile zadržíte další vůz, vyšleme signál a ostatní odpálíme. A v okamžiku, kdy shodíte první bombu na nás, nebudu se rozpakovat odpálit další bomby ve všech metropolích.“

Prezident se musel přemáhat, aby neprojevil svůj vztek. „Tak dost, to jsme ve slepé uličce. Vy zabijete miliony lidí a my pak zdecimujeme celý váš národ.“

„Ne, to neuděláte. Národ bílých křesťanů takové zvěrstvo nepřipustí.“

„Jenže my nejsme jen bílí a křesťané.“

„Vaše postavení ale nijak nezávisí na minoritách.“

„Pořád jsou to Američané.“

‚Na tom stejně nezáleží, naši lidé jsou připraveni položit svůj život pro novou říši“

„To je sprostá lež,“ řekl tvrdě prezident. „Až doposud jste vy všichni, včetně Sumy a vašich dračích vůdců, působili skrytě. Japonský národ nemá ani nejmenší představu, že jste jej zneužili jako rukojmí pro nastolení vaší ekonomické dominance. Nebudou riskovat zničení národa jen kvůli několika chamtivým zločincům. Nemáte žádnou oporu ve vládě a mluvíte jen za sebe.“

Na Suboiově tváři vyskočil náznak lehkého úsměvu. „Tomuto ošklivému holokaustu se můžeme vyhnout na obou stranách. Prostě přijmete mé návrhy.“

„Chcete říct vyděračské požadavky.“

„Jak chcete.“

„Předložte je tedy,“ vybídl ho prezident, ale už méně vyrovnaným hlasem. Měl na sebe zlost, že je tak trpělivý.

„Nedojde k žádnému znárodňování firem vlastněných japonským kapitálem, nebudou kladeny žádné legislativní překážky dalším investicím a projektům z naší strany.“

„S tím se dá docela souhlasit. Znárodnění není v zájmu Spojených států. Přes dvě stě let jsme nikomu nebránili v podnikání. Pokud je mi známo, tak ani v posledních letech nebyl veden žádný spor proti japonským vlastníkům za prodej či nákup nemovitostí na teritoriu Spojených států.“

„Japonští návštěvníci nebudou potřebovat víza při vstupu do Spojených států.“

„To si vyřiďte s Kongresem, ne se mnou.“

Suboi dál předkládal svůj výčet. „Nebudou kladeny žádné obchodní bariéry prodeji japonského zboží a budou zrušena dovozní cla na naše zboží.“

„A co můžeme čekat z vaší strany?“

„Vaše potřeby nejsou předmětem dnešního jednání,“ odsekl Suboi. Na tuto otázku byl pečlivě připraven. „Máme mnoho dobrých důvodů, proč nemáme americké zboží v Japonsku v oblibě.“

„Pokračujte,“ vybídl ho prezident.

„Havaj se stane součástí Japonska.“

Prezident věděl, že Japonci přijdou s tímto nesmyslným požadavkem. „Normální lidé na ostrově už teď šílí nad cenami pozemků právě díky vašemu skupování nemovitostí na Havaji. Dost pochybuji, že budou ochotni vyměnit Hvězdy a pruhy za Vycházející slunce.“

„Pak nám připadne také stát Kalifornie.“

„Napadají vás samé nesmyslné a drzé požadavky,“ řekl kysele prezident. „Nevidím však důvod, abych si neposlechl všechny další halucinace, které se vám rodí v hlavě.“

„Protože vaše národní pokladnice již plně závisí na našem kapitálu, požadujeme zastoupení ve vládě a další posty v Senátu, na ministerstvu financí a obchodu. Samozřejmě i na zamini.“

„Kdo bude rozhodovat o nominovaných? Vy, Jošišu a další grázlové, nebo snad členové vlády?“

„Ne, já a pan Jošišu.“

Teď už byl šokován i prezident, humor ho úplně přešel. Požadavek představoval v samé podstatě výzvu k uvedení organizovaného zločinu přímo do vládních struktur. „Co si o sobě myslíte, pane Suboii? To je naprosto nepředstavitelné. Americký národ nepřipustí, aby ho nějaký cizí národ ekonomicky zotročil.“

„Pak tedy zaplatí vysokou cenu, nepřijmete-li mé požadavky. V opačném případě dojde k radikálnímu nárůstu ekonomiky, zvedne se životní úroveň všech amerických občanů.“

Prezident zaťal zuby. „Monopolismus a ceny japonských produktů půjdou nahoru.“

„Dojde ke snížení nezaměstnanosti a národní dluh bude postupně vyrovnán,“ sděloval mu Suboi. Podle jeho názoru musel být prezident vesnický balík.

„Nemám žádné pravomoci, abych mohl slíbit něco za Kongres,“ pokračoval prezident. Už se uklidnil. Sklopil oči, aby vyvolal dojem těžce zkoušeného a poraženého člověka. „Však víte, pane Suboii, jak to ve Washingtonu funguje, viďte?“

„Znám do podrobností vaše pravomoci, pane. Můžete ale přijmout mnoho rozhodnutí i bez schválení Kongresu.“

„Budete mi ale muset dát trochu času, abych si srovnal v hlavě rozsah vašich požadavků.“ Prezident se odmlčel. Musel si utřídit myšlenky. Nemohl lhát a ihned kývat na směšné Suboiovy požadavky. Suboi by poznal, že prezident volí zdržovací taktiku a snaží se získat víc času. Musel teď vypadat rozčíleně a nervózně. Proto vzhlédl k Suboiovi a několikrát zamrkal. „Nemohu přece tak jednoduchým způsobem přijmout svou roli poraženého, pane Suboii.“

„Politika přináší nová pojmenování kroků, které jste po pětačtyřicátém přijali vy.“

„Naše okupace byla o poznání šlechetnější a benevolentnější, než jakou jste měli právo očekávat.“ Prezident špičkami prstů ťukal do opěrky křesla.

„Nejsme tu proto, abychom hodnotili dějiny,“ prohodil Suboi mlhavě. „Naše podmínky jste slyšel včetně kroků, které učiníme v případě jejich nepřijetí. Váhání či nerozhodnost vaši tragédii nijak neoddálí.“

Suboi podle výrazu v očích rozhodně nic nepředstíral. Prezident si dobře uvědomoval, že umístění vozidel v osídlených aglomeracích by hrozbu jen zvýšilo. Japonci navíc nepochybně měli dostatek maniaků schopných ty bomby odpálit.

„Vaše vyděračské požadavky nenechávají žádný prostor pro další jednání.“

„To opravdu nenechávají,“ odpověděl Suboi tónem, který debatu jednoznačně ukončil.

„Mně ale nestačí lusknout prsty a podepsat zázračnou dohodu s opozicí,“ namítal prezident předstíraje podrážděnost. „Víte až moc dobře, že Kongresu nemohu diktovat. Senátor Diaz i kongresmanka Smithová představují významné síly v obou komorách a vaše pověst mezi legislativci už díky nim není zrovna nejlepší.“

Suboi pokrčil neurčitě rameny. „Váš systém politického koloběhu v nechutných bažinách emocí vašich politiků je mi dobře znám. Vaši politici volí podle zájmu partaje, ne podle národního blaha. Budou ale muset přijmout nevyhnutelné, až jim sdělíte, že dva vozy s atomovou bombou právě míří do Washingtonu.“

Bylo to horší, než si prezident myslel. Ten míč musel odehrát. Dal si opravdu záležet, aby vypadal nerozhodně a plný emocí. „Potřebuji čas.“

„Máte ho do tří hodin odpoledne vašeho času. Očekáváme, že v tuto hodinu začne přímý přenos tiskové konference, které se zúčastníte vy, vaši poradci a hlavní představitelé Kongresu. Na ní vyhlásíte novou smlouvu o spolupráci mezi Japonskem a Spojenými státy.“

„Žádáte příliš mnoho.“

„Nechť se stane, co se má stát,“ filozoficky poznamenal Suboi. „Ještě jednu věc, pane. Jakýkoli útok na Soseki vyvolá okamžité odpálení všech vozů. Je to jasné?“

„Jasnější než křišťál, pane Suboii.“

„Pak vám přeji hezký den. Těším se na váš odpolední projev na všech kanálech.“

Suboiův obraz ztratil ostré kontury a vzápětí se rozplynul.

Prezident se podíval na hodiny na zdi. Devět ráno. Zbývalo šest hodin. Jordan přece plánoval dobu operace také na šest hodin. Pitt snad zvládne bombu odpálit a vyvolat podmořské zemětřesení.

„Bože!“ zašeptal prezident v prázdné místnosti. „Co když všechno selže?“

69

Big Ben se sunul širou mořskou planinou rychlostí patnáct kilometrů za hodinu, což v bahně hlubin vlastně představovalo ekvivalent rychlosti světla. V brázdě za ním se zvedala oblaka hnědého kalu ze zvířených naplavenin rozvírající se v temnotě, předtím než se oblak znovu rozpadl a nánosy opět usedly na dno.

Pitt stále hleděl na obrazovku, kde se modeloval trojrozměrný obraz z laserových a sonarových čidel, které zkoumaly moře před HTS. Podmořská poušť skýtala jen málo překvapení a vyjma jedné objížďky úzkého, ale hlubokého zlomu udržoval stále svižné tempo.

Přesně sedmačtyřicet minut po odepnutí padáků a uvedení *Bena* do pohybu se na monitoru objevily rozmazané obrysy B-29. Postupně rostly, až naplnily celou obrazovku. Souřadnice, získané přes satelit Pyramider, byly přeprogramovány do palubního počítače HTS. Stroj tak sám mířil k cíli.

Pitt už se ocitl dost blízko, aby i pouhým okem viděl v záři reflektorů trosky letounu. Zpomalil pohyb *Bena* a nastavil světla do kruhu kolem vraku. Připomínal rozbitou hračku na dně zahradního rybníčku. Pitt teď na objekt hleděl očima potápěče, v extázi z toho, že poprvé objevil utopený, člověkem postavený objekt. Přitom stát jako objevitel před potopeným automobilem, ztraceným a nalezeným letounem či záhadně zmizelým vrakem je událost vyvolávající nálady spíše melancholické. Takovou extázi může prožít jen našinec, co se nebojí chodit po půlnoci na hřbitov.

Denningsovi démoni se propadli metr do bahnitého dna. Chyběl jeden motor a pravé křídlo se zlomilo dozadu; připomínalo zvednutou paži vzpínající se k hladině. Lopatky ostatních tří vrtulí se ulomily a ležely všude okolo jako lístky umírající květiny.

Na ocasní směrovce dosahující výšky třípatrového domu se rýsovaly stopy po kulometné palbě. Rozpadla se a ležela několik metrů od hlavního trupu, mírně stranou. Věž zadního střelce byla zničena úplně, rezavé hlavně 20mm kanónů se zabořily do bahna.

Hliníkový plášť kryjící oválný trup letounu pokrýval sliz a škraloup, ale kruhová okénka na přídi zůstala čirá. Čertík pod okénkem

pilota zůstal překvapivě nepoškozen a ani nebyl překryt krustou a slizem. Pittovi se dokonce zdálo, že démonovy šibalské oči na něj zamrkaly a čertíkova ústa se stáhla do výsměšného šklebu.

Ačkoli samozřejmě věděl, že si s ním jen pohrává obrazotvornost, přesto nedokázal zaplašit všechny ty kostlivce na místě členů posádky, lebky se spuštěnou čelistí a prázdnými očnicemi uprostřed temnoty. Pitt se potápěl už dlouho, aby věděl, že nejdříve zmizí měkké organické tkáně. Tvoří vynikající potravu pro různorodé mořské živočichy. Pak se ve slané a mrazivé vodě začnou rozpadat i kosti. Zvláštní je, že jako poslední se rozloží části oděvů, zejména kožené letecké bundy a boty. Nakonec ale voda a čas stejně pohltí úplně všechno, i celý kovový letoun.

„Vizuální kontakt s cílem," hlásil Pitt Sandeckerovi v C-5. Letoun stále kroužil v oblacích.

„V jakém je stavu?" ozval se vzápětí Sandeckerův netrpělivý hlas.

„Jedno křídlo těžce poškozeno. Ocas ulomen, ale hlavní trup zůstal nedotčený."

„Bomba je v přední komoře. Musíte natočit *Big Ben*a šikmo v místě spoje křídla a trupu. Pak musíte prořízнout plášť."

„Jsme děti Štěstěny," poznamenal Pitt. „Pravé křídlo je pryč, takže máme do trupu snadný přístup. Mohu se dovnitř prořezat docela jednoduše."

Pitt najel s HTS tak, aby manipulační ramena dosáhla ke komoře, ve které byla bomba uložena. Vložil ruku do ovládací skříňky připomínající rukavici, která elektronicky ovládala mechanická ramena, a ze tří řezných nástrojů na levém rameni zvolil vícesměrové řezné kolečko na kov. Systém se ovládal jako prodloužení paže. Šířka a směr řezu byly určeny výpočtem podle konstrukčních plánů letounu. Pitt mohl sledovat průběh obtížného řezu na videu z mnoha detailních pohledů přes objektivy, nebyl tedy odkázán na klamavý pohled přes přední štít kokpitu. Přiložil řezné kolo na hliníkový plášť a nastavil rozměr a hloubku řezu v počítači. Pak zapnul proud a zahájil útok na útroby *Denningsových démonů* jako chirurg se skalpelem v ruce.

Jemné zuby rotujícího disku se prořezávaly starým hliníkovým pláštěm na rámu letounu obdivuhodně čistě, asi jako žiletka při sestavování modelu letadélek z balzového dřeva. Nelétaly tu žádné jiskry, nestoupala teplota díky tření. Kov byl velmi měkký a voda mimořádně ledová. Celkem snadno se prořezával výztužemi a kabelovými rozvody. Za padesát minut vznikl v boku dostatečně široký otvor. Pitt spustil druhé rameno, na kterém bylo v posledním kloubu usazeno manipulační úchytné zařízení s kovovými prsty připomínajícími pinzetu.

Chapadlo se protáhlo dovnitř dutiny pláště, klepeta se sevřela. Paže se zvedala a klesala, aby odstranila vnitřní výztuže trupu a stropu. Pitt opatrně natočil manipulátor o devadesát stupňů a velmi pomalu hýbal klepety. Musel vytáhnout výztuž ven, aniž by se znovu zvířil nános bahna.

Otvor se rozšířil na třikrát čtyři metry. Bomba typu Tlouštík s kódovým označením Matčin dech se objevila z boku v jeho zorném poli, visela hrozivě na zajišťovacím popruhu s nastavitelnými sponami.

Pitt se musel prořezat přístupovým kanálem nad komorou spojující kokpit s věží střelce. Část již byla odstraněna, stejně tak jako vodicí drážky bomby, aby se obrovská bomba do komory vůbec vešla. Musel se také prořezat zajišťovacími úchyty, které držely bombu, tak aby si při transportu neulomila směrovky.

Operace šla jako na drátku. Zbývající bariéry byly odstraněny a vrstvily se na vrchní části trupu vraku. Nejobtížnější krok však představovalo samotné vyjmutí bomby.

Matčin dech vyvolával už svými rozměry devět stop do délky a pět v průměru pocit smrti a zmaru. Bomba vypadala jako odporné, tlusté, rzí pokryté vajíčko se směrovkami na konci a spojnicí ve středu.

„Jdu si pro bombu," oznamoval Pitt Sandeckerovi.

„Pro vyjmutí bomby a její transport budete potřebovat oba manipulátory," ozvalo se v odpověď. „Váží skoro pět tun."

„Jedno rameno potřebuji k přeříznutí popruhu a spon."

„Na manipulátor působí silné tlaky. Nedokáže bombu bez poškození zvednout."

„Vím, ale nejdřív musím odstranit ty vázací mechanismy, pak mohu řezný nástroj vyměnit za chapadlo. Potom se ji pokusím nadzvednout.“

„Počkat,“ varoval Sandecker. „Jdu to zkontrolovat.“

Zatímco Dirk čekal, umístil chapadlo do zvedacího oka pod popruhem.

„Dirku?“

„Ano, admirále?“

„Nechte bombu sklouznout.“

„Ještě jednou.“

„Přeřežte popruhy a nechte ji se svézt. Matčin dech je implozní bomba a vydrží náraz.“

Pitt teď hleděl na obrovskou obludu s opravdovým pocitem hrůzy, neboť si dobře uvědomoval, že jen kousek od něj spočívá výbušná ohnivá koule, kterou tolikrát viděl v dokumentárních filmech.

„Jste tam?“ ozval se Sandecker s narůstající nervozitou v hlase.

„Víte to jistě, nebo se to říká?“ odsekl Pitt.

„Historická zkušenost.“

„Dobrá. Pokud ale uslyšíte nějaké bouchnutí, věřte, že nemám zrovna náladu se s vámi bavit.“

Pitt se zhluboka nadechl, pak vydechl, volně zavřel oči a navedl řezný kotouč na popruhy. Zrezivělé spony a podpory se pod stiskem ostrých zubů rychle rozpadly. Velká bomba se svezla na dvířka komory. Jediným zvukem však bylo zadunění o trup a opět se zvedající oblak kalu z naplavenin po třesoucím se vraku.

„Neslyšel jsem žádné bouchnutí,“ halekal na Pitta Sandecker. Hrané zklamání v jeho hlase bylo podbarvené tisícinásobným ulehčením.

„Však tu šlupku uslyšíte, pane admirále,“ odvětil Pitt, znovu s chladným rozumem zvažujícím další kroky, „a nebude to dlouho trvat.“

70

Naděje na úspěch vlévala Pittovi novou energii do žil. *Big Ben* se sunul po mořském dně s Matčiným dechem bezpečně usazeným v nosném manipulátoru. Zbývaly mu ještě dvě hodiny. Jak se operace blížila ke svému vrcholu, na palubě C-5 Galaxy i v Bílém domě narůstalo napětí a nervozita jako při rozhodujícím zápase amerického fotbalu pár minut před koncem, kdy je výsledek stále na vážkách.

„Má osmnáct minut náskoku," sděloval Giordino tiše. „Vypadá to dobře." „Ale jen pro zoufalce, co se vleče pustinou žízniv a v beznaději," citoval Sandecker kohosi.

Giordino se na něj zvědavě podíval. „Co to mělo být, pane admirále?"

„Coleridge," omlouval se s úsměvem Sandecker. „Romance o starém námořníkovi. Mám před očima Pitta tam dole v hlubině s pocitem odpovědnosti za miliony životů a s vědomím, že k jeho vlastní kremaci mu chybí jen pár centimetrů…"

„Měl jsem tam být taky," poznamenal Al hořce.

„Oba dva dobře víme, že kdyby si odskočil první, tak tam seděl svázaný on." „Což je fakt," pokrčil rameny Giordino. „Jenže uvnitř jsem zůstal já. On tam zápasí o svůj život, zatímco já tady na něj koukám jak nějaký čumil."

Sandecker se zahleděl na mapu a červenou linii zobrazující plánovanou Pittovu trasu k B-29 a pak k lokaci epicentra výbuchu. „Splní úkol a ještě se tam odtud dostane," řekl s naprostou důvěrou. „Dirk má devět životů. Jako kočka."

Masuji Kojama, Sumův expert na detekční systémy, stál za operátorem radarových stínítek a ukazoval na pohybující se bod. Jošišu, Suboi i Takeda Kurodžima stáli ve skupince kolem.

„Krouží tam velký americký transportér," vysvětloval. „Počítač po zesílení signálů hlásí, že jde o C-5 Galaxy. Letadlo je schopné převážet obrovské náklady s prodlouženým doletem."

„Chová se podle vás podivně?" zeptal se Jošišu.

Kojama přikývl. „Přiletělo z jihovýchodu a mířilo na leteckou základnu Simodate v letovém koridoru, který využívá jejich armáda a vede sedmdesát až sto kilometrů mimo náš ostrov. Při sledování jsme také zachytili, jak z letounu byl do oceánu shozen mimořádně velký předmět.“

„Co shodili?“

„Nevíme.“

„Lze ten předmět definovat?“ zeptal se Suboi. Kojama zavrtěl hlavou. „Pád byl zpomalen, nejspíše padáky.“

„Nějaký batyskaf či ponorka s dálkovými čidly?“ zeptal se Kurodžima, ředitel Dračí sluje. „Spíš sonarový člun.“ „Velmi podivné,“ vrtěl hlavou Jošišu.

„Od shozu,“ pokračoval Kojama, „tam ten letoun krouží pořád dokola.“

Suboi se na něj podíval. Jak dlouho?“

„Už skoro čtyři hodiny.“

„Zachytili jste jejich komunikační signály?“

„Pár vět ano, ale jsou elektronicky šifrované.“

„Letoun na hlásce!“ vyhrkl Kojama, jako by teď pochopil, co tam galaxie dělá.

„Cože?“ vyštěkl Jošišu. „Letoun na hlásce?“

„Je to průzkumný stroj s velmi pokročilou detekční a komunikační technikou. Používají je pro mobilní velitelství před překvapivým útokem.“

„Prezident je prohnaný lhář,“ sykl Suboi. „Vypustil kouřovou clonu a úmyslně klamal svým postojem, aby získal čas. Zdá se, že se schyluje k výsadku na ostrov.“

„Neviděl bych to tak tragicky,“ řekl Jošišu klidně. „Americká zpravodajská služba dobře ví, že jsme schopni sledovat je i na takovou vzdálenost.“

Kojama hleděl na stopu letounu na radarovém monitoru. „Pak to může být pokus ověřit si elektronicky naše možnosti.“

Suboiova tvář zpopelavěla hněvem. „Spojím se s prezidentem a nařídím, aby ten krám hned stálil.“

„Ne, mám lepší plán.“ Mrazivý škleb na Jošišuově tváři zvěstoval další proradnost. „Pošleme prezidentovi zprávu, které určitě porozumí.“

„Korori, co máš za lubem?“ zeptal se oddaně Suboi.

„Docela jednoduché,“ odpověděl Jošišu zcela bez emocí. „Tu CéPětku mu prostě zničíme.“

Už za šest minut opustily dvě rakety země-vzduch typu Toshiba raketnice. Mířily směrem k nic netušícímu letounu. C-5 nemá zabudován varovný systém, a tak byl stroj proti útoku relativně bezbranný. Galaxie měla jediný úkol – monitorovat pohyb *Big Ben*a a kroužit nad oceánem, zcela ignorujíc destruktivní sílu na pahorku vyčnívajícím z mořské hladiny.

Sandecker vešel do komunikační sekce, aby odeslal svodku do Bílého domu, zatímco Giordino zůstal v kanceláři, opíral se o stul a hleděl do geologické zprávy popisující mořský příkop, který bude muset Pitt překonat, aby se dostal do bezpečné zóny. Stanovoval vzdálenost už asi popáté, když první raketa s ohlušujícím řevem zasáhla letoun. Ale byl odhozen dozadu na podlahu. Ohromen vývojem událostí se sotva zvedal, když druhá střela vletěla do spodního nákladového prostoru a protrhla v břiše galaxie velký otvor.

Měl přijít neodvratný konec, který by byl pro japonské lotry opravdovým ohnivým divadlem. Jenže první střela po nárazu nevybuchla. Proletěla přepážkami horní části trupu, skrz nákladový prostor a teprve při průletu protější stranou explodovala. Výbuch se tak nesl ven. Galaxie se řízením šťastného osudu neroztrhla zevnitř.

Giordinovi problesklo hlavou, že půjdou dolů, protože tak těžce poškozený stroj nemůže zůstat ve vzduchu. V tomto odhadu se ale spletl. Nikde nic nehořelo, což představovalo učiněný zázrak. Odnesly to pouze letové ovládací systémy. Navzdory otevřeným ránám zůstávala C-5 stále ve vzduchu.

Pilot navedl poškozený stroj na střemhlavý let, který vyrovnal až třicet metrů nad hladinou moře. Následně zmizel v jižním směru od ostrova Soseki. Motory pořád běžely a vyjma odporu vzduchu v otevřených prostorách se toho moc nedělo. Pilot se musel vypořádat pouze s výškovkou.

Sandecker s letovým inženýrem zamířili dozadu, aby posoudili škody. Giordino se právě škrábal po loktech a kolenou na konec nákladového prostoru a strašně nadával. Po očku sledoval otevřenou trhlinou stříbrnou hladinu moře. Přidržoval se zborcené překážky a pokoušel se vstát.

„Pokud budu muset skočit, budu vás do smrti proklínat," křikl tak, aby přerušil poryvy vichru uvnitř letadla.

„Mně by se to také nelíbilo," houkl Sandecker zpátky.

Letový inženýr hleděl na tu zkázu a vrtěl hlavou. „Co se to jen k čertu stalo?"

„Dostali jsme dva štulce raketami země-vzduch," připomněl mu Giordino.

Pak začal Sandeckerovi naznačovat, aby si popovídali někde v závětří. Proběhli zpět do kokpitu, zatímco letový inženýr začal průběžnou obhlídku škod potrhaného břicha. Pilot zatím chladnokrevně zvládal řízení a vykládal si s nimi, jako by seděl u trenažéru nouzového přistání.

Giordino se spokojeně rozložil na zemi. Přežil. „Jak je možné, že ten velký pták pořád mává křídly," bručel vesele. „Což mi připomíná, že po návratu zulíbám všechny inženýry."

Sandecker se už nakláněl nad přístroji mezi piloty a hlásil škody. „Jakou máme naději?"

„Máme dostatek elektrické i hydraulické energie. Letoun se dá ovládat," hodnotil šéfpilot major Marcus Turner. Byl to žoviální, rozložitý Texasan. Teď ale svůj humor odložil. „Nejspíš ale přerušili palivové potrubí. Indikátory paliva během dvou minut drasticky poklesly."

„Můžeme zůstat ve vzduchu mimo dosah jejich raket?"

„Negativní."

„Co když ale jako hlavní velitel takový rozkaz vydám?" prohodil Sandecker naštvaně.

Turner nijak šťastně nevypadal, ale také se nerozčiloval. „Aniž bych se vás chtěl nějak dotknout, pane admirále, tento letoun se co nevidět rozpadne ve švech. Pokud si přejete tady zemřít, je to vaše věc, já ale odpovídám za svou posádku. Vy jako profesionál, sloužící u námořnictva dlouhá léta, jistě dobře víte, co tím myslím."

„Chápu vás. Můj rozkaz ale přesto platí.“

Turner jen pokrčil rameny. „Pokud se udržíme pohromadě, budeme muset někde tankovat. Nejspíš na letišti Naha na Okinawě. To je první ostrov, který tady v okolí nepatří Japonsku.“

„Okinawa je daleko,“ sděloval Sandecker mrzutě. „Přesuneme se za hranu dosahu jejich bezpečnostního systému a já budu z komunikačního udržovat spojení s mým mužem na dně. Tato operace je z hlediska národní bezpečnosti naprosto nevyhnutelná. Držte nás prostě ve vzduchu, dokud to půjde. I s vědomím, že pokud nebude vyhnutí, půjde galaxie ke dnu.“

Turnérovi zrudla tvář. Na čele se mu perlil pot. Přesto se nucené usmál. „Dobrá, pane admirále, pak se ale připravte na hodně dlouhé kraulování k nejbližšímu ostrovu.“

V ten okamžik, jako by na podporu kapitánových slov pocítil Sandecker něčí dlaň na svém rameni. Otočil se. Stál tam operátor rádia. Díval se na Sandeckera a vrtěl hlavou v bezmocném gestu znamenajícím jediné. Špatné zprávy.

„Promiňte, pane admirále, ale vysílačka je v pánu. Nemůžeme přijímat a ani vysílat.“

„Tím je všechno rozhodnuto,“ přikývl kapitán. „Bez vysílačky tu nemá cenu kroužit. Jsme tu zbyteční.“

Sandecker se pronikavě podíval na Giordina. Ve vějířcích admirálových vrásek se usazovaly lítost a smutek. „Dirk o tom nic neví. Bude si myslet, že jsme ho v tom nechali.“

Giordino hleděl přes přední panel někam do nekonečna mezi černým mořem a černou oblohou. Zvedal se mu žaludek. Už zase měl ten pocit, že přišel o svého nejlepšího přítele. Nakonec zvedl oči a začal se nějak divně usmívat.

„Dirk nás vlastně nepotřebuje. Pokud vůbec někdo dokáže tu bombu odpálit a pak se s *Big Benem* vyhrabat na nejbližším pobřeží, pak jedině Dirk.“

„Na nikoho jiného bych si nevsadil,“ přidal se admirál naprosto přesvědčivě.

„Tak tedy na Okinawu?“ zeptal se Turner. Jeho dlaň sevřela řídicí páku.

Sandecker se pomalu, velmi pomalu, jako by zápasil s nějakým démonem ve své duši, otočil k pilotovi. „Na Okinawu,“ přikývl směrem k pilotovi.

Velký letoun přešel na nový kurz a kulhavě poskočil na nové souřadnice. Za několik minut už nebylo slyšet ani motory. Zavládla tu opět tišina prázdného moře. S výjimkou jednoho chlapíka tam dole v hlubinách.

71

Big Ben s bombou groteskně trůnící na obou ramenech už seděl na kraji velkého podmořského příkopu deset kilometrů širokého a dva hlubokého. Pitt hleděl na neznámé hlubiny ztrácející se kdesi pod ním.

Geofyzikové určili místo odložení bomby dvanáct set metrů pod okrajem příkopu. Podle nich v této hloubce výbuch posune desky a vyvolá podmořskou seismickou vlnu. Jenže sklon svahu byl o dobrých pět stupňů ostřejší, než se dalo podle satelitních snímků usuzovat. Ale zdaleka nejhorší bylo, že vrchní vrstvu sedimentu na krajích příkopu tvořily naplaveniny o hustotě tekoucího jílu.

Pitt zabořil teleskopickou sondu do vrstvy. Výsledky objevující se na stínítku ho vůbec nepotěšily. Stál na velmi kluzkém podloží. Bude značně obtížné Bena udržet, aby nesklouzl až na dno příkopu.

V okamžiku, kdy HTS přejel přes okraj, už ale stejně nebylo cesty zpátky. Opěrky na pásech tu nenacházely oporu jako na tuhém podkladu, aby se s nimi mohl Ben znovu vyškrábat nad okraj. Pitt se rozhodl jinak. Po odložení a načasování bomby bude pokračovat diagonálně dolů po svahu jako lyžař traverzující na zasněženém svahu. Jeho jedinou nadějí, i když blížící se nule, bylo využití gravitační síly pro zvýšení rychlosti a síly, kterou HTS vyvine před dopadem laviny, jež by jej zničila nejen svou silou, ale především by ho na nejbližších deset milionů let bez milosti pohřbila.

Pitt se vždycky rád pohyboval na hraně mezi životem a smrtí. Neopomněl si připomenout i onu skutečnost, že Murphyho zákony platí všeobecně. Nejenže mu tu chyběl Al, ale z neznámého důvodu už nedostával ani hlášení z C-5 Galaxy. Museli ale vědět, proč se odmlčeli. Giordino se Sandeckerem by ho nikdy neopustili. Ptát se na důvody mu teď připadalo stejně zbytečné jako se loučit se životem.

Bez teplého lidského slova mu ale přece jen začaly docházet síly. Připadal si vyčerpaný a osamělý. Emoce se střídaly ve vlnách. Ponořil se do křesla prost veškerého optimismu. Prověřoval souřad-

nice detonační oblasti a kontroloval zbývající čas na hodinkách na zápěstí.

Pitt přešel na manuální řízení HTS a zahájil sestup. Velký traktor se pomalu sunul dolů.

Po prvních sto metrech výrazně stoupla jeho hybnost. Ovládla ho obava, zda Benovo klouzání bude na určeném místě vůbec možné zastavit. Odpojení pásů nijak nezměnilo jeho rychlost. Tření tu prakticky neexistovalo, nekontrolovaně klouzal dolů po šikmém bahně. HTS teď připomínal silniční tahač s přívěsem, řítící se dolů po svažující se štěrkové silnici.

Bomba se v úchytech nachylovala sem a tam. Protože visela přímo před předním sklem, Pitt nemohl vnímat její pohyb jinak než jako kyvadlo svého vlastního umíráčku.

Uprostřed jeho mysli vybuchla další hrůzná sprška představ. I když se z toho svahu dostane, nikdy po něm nebude schopen vyšplhat nahoru. Nebyly to ale obavy ze smrti, spíš pocit neúspěchu z faktu, že se něco nepovede.

Pitt se teď pohyboval velmi rychle, aniž by ho trápilo, že podstupuje riziko, k jakému by se žádný soudný člověk neodhodlal. Nahodil zpětný chod a přidal energii. Opěry se divoce zabořily do jílu. *Big Ben* se začal plazit jako šnek. Když se poprvé pokusil úplně zastavit, před předním sklem vyrostla jílová stěna. Trpělivě počkal, až stoupne viditelnost, a popojel dalších padesát metrů. Znovu zpětný chod a zastavení. Několikrát tyto kroky opakoval, až získal nad strojem plnou kontrolu a konečně pocítil, že pásy alespoň nějak spolupracují s tou kluzkou slotou.

Pitt zrychlil přípravy, neboť s každou další minutou stoupala jeho samota. Po půlhodině zoufalství a úsilí navést HTS na určené místo mu konečně navigační počítač sdělil, že dorazil přesně tam, kde měl být. Měl před sebou jakousi malou římsu. Díkybohu. Odpojil zdroje energie a zaparkoval.

„Jsem na místě a odjišťuji bombu," sděloval do podmořského telefonu s jakousi neutuchající vnitřní nadějí, že ho Sandecker s Giordinem někde tam nahoře přece jen slyší.

Pitt ztratil trochu času, když měnil pracovní nástroje na ramenech, poté co bombu odložil z chapadel do měkkého podloží. Znova

zasunul svou paži do ovládací skříňky, aby velmi opatrně odřízl panel na zužující se špici bomby odkrývající přístup k odpalovacímu zařízení.

Uvnitř se skrývaly čtyři naváděcí radary a barometrická spoušť. Kdyby byla bomba shozena podle plánu, radary by vyslaly signály k blížícímu se pozemnímu cíli. V předem definované výšce by další dva radary vyslaly odpalovací signál do roznětky v přední části implozní sféry. Druhým záložním systémem k odpálení byla barometrická spoušť vysílající signál v předem určené výšce. Jenže odpalovací obvody nebyly z pochopitelných důvodů v průběhu letu propojeny. Ten okamžik by přišel až na základě časového spínače po odhozu z komory. V opačném případě by *Denningsovi démoni* zmizeli v ohnivé kouli předčasné exploze.

Když Pitt odstranil panel, připevnil na rameno malou videokameru. Velmi rychle našel barometrickou spoušť a začal ji zkoumat. Protože ji vyrobili z bronzu, oceli a mědi, vypadala navzdory vyššímu stupni koroze docela funkčně.

Pitt nasadil tříprstou ruku s dlouhými prsty na manipulátor. Paže se před HTS ohýbala v umělém lokti, když prsty zvedaly těžké víko na přístupovém kanálu a poté vyňaly podivný keramický předmět připomínající vyfouklý míč. Ke konkávnímu dnu byla připojena měděná destička obložená měkkou hmotou. Zdání i v případě tohoto předmětu klamalo. Ve skutečnosti šlo o velmi pokročile konstruovanou tlakovou schránku naplněnou inertní tmelící hmotou s obsahem plastické výbušniny a kyseliny. Keramický plášť kolem žíravé chemikálie byl navržen tak, aby přesně zapadl pod barometrickou spoušť. Při jeho správném nasazení bylo toto spojení vodotěsné.

Pitt s pomocí manipulátoru umístil schránku pod spoušť. Když zaskočila na své místo, stiskl malou spoušť umožňující mořské vodě velmi pomalu pronikat dovnitř schránky. Jakmile se slaná voda začala mísit s inertní látkou uvnitř, došlo k chemické reakci a chemikálie začala požírat hmotu kolem. Až se prokouše přes měděnou destičku – ta by měla vydržet celou hodinu – kyselina pak pronikne do měděného aktivátoru v barometrické spoušti a nakonec vyvolá elektrický náboj odesílající pokyn k odpálení. Vzápětí dojde k nukleárnímu výbuchu.

Když Pitt stáhl ramena a mírně s *Big Ben*em popojel od obludy ležící na slizké a tlusté vrstvě jílu, rychle se podíval na digitální hodiny na palubní desce.

Pittovi ztvrdly rysy. Matčin dech vybuchne o osmačtyřicet let později, i když s poněkud jiným cílem a za jiných okolností.

„Nějaké zprávy?“ zeptal se prezident, přecházející nervózně sem a tam po Oválné pracovně.

„Došlo k nevysvětlitelnému výpadku komunikační linky,“ oznamoval Jordan ze Situační místnosti.

„Přišli jsme tedy i o admirála Sandeckera?“

„Obávám se toho, pane prezidente. Zkoušeli jsme všechno možné, ale bohužel se nám nepodařilo spojení znovu navázat.“

Prezidentovi se obavami sevřel žaludek. „Co selhalo?“

„Můžeme se jen dohadovat. Při posledním přeletu Pyramidem jsme zaznamenali poškozený stroj nad HTS na dně. Mířil na Okinawu.“

„Nedává to žádný smysl. Proč by Sandecker ukončil misi, když Pitt úspěšně vyjmul bombu z *Denningsových démonů*?“

„Jediným vysvětlením je, že Pitt měl nějakou nehodu a nedokáže tu bombu odpálit.“

„Pak je všechno ztraceno,“ tiše řekl zlomený prezident.

I v Jordanově hlase zněly stopy porážky. „Vše se dozvíme, až se pan admirál znovu ozve.“

„Jak postupuje detekce jednotlivých vozů?“

„Speciální výsadek FBI našel tři další, bohužel přímo ve velkých městech.“

„S člověkem za volantem?“

„Ano. Všichni patří k oddaným přívržencům Sumy a Zlatých draků a jsou ochotni za ně položit život. Když je agenti FBI zajistili, jejich odvaha se rychle vytratila. Teď už se jim nic odpalovat nechce.“

„Jak to, že jsou tak poslušní a ochotní spolupracovat?“

„Podle toho, co říkají, čekali na rozkazy z Dračí sluje. Pokud takový signál nedostali, měli jen čekat.“

„Kolik vozů jsme ještě nestačili detekovat?“

Jordan se na okamžik odmlčel. Byly to ale hodně napjaté chvíle. „Ne méně než deset, pane prezidente.“

„Bože!“ Prezident nechtěl věřit svým uším. Měl před sebou opravdu hrůznou perspektivu.

„Stále neztrácím důvěru v Dirka Pitta,“ špitl Jordan s nadějí. „Nemáme žádné důkazy, že se mu nepodařilo bombu odjistit.“

Prezidentovi se v očích lehce zalesklo. „Kdy si budeme jisti?“

„Pokud Pitt dokázal splnit nesplnitelné, exploze přijde do dvanácti minut.“

Prezident hleděl na desku stolu prázdnýma a odevzdanýma očima. Jordan jen stěží rozuměl jeho poslední větě. „Rayi, držme mu palce. To je vlastně jediné, co teď můžeme dělat.“

72

Když slaná voda začala s kyselinou reagovat, došlo k postupnému rozkladu časovací destičky a následnému pronikání kyseliny do tlakové spouště. Kyselina velmi rychle vytvořila elektrický náboj, který projel kontakty a uzavřel odpalovací obvod.

Po skoro padesáti letech sepnuly detonátory na dvaatřiceti místech kolem jádra bomby neuvěřitelně komplikovaný systém spuštění řetězové reakce, kdy neutrony proniknou do plutonia a bombu odpálí. Štěpení pak mnohonásobně zvýší teplotu a tlak. Podmořská plynná ohnivá koule vyrazila směrem k povrchu moře a vyvrhla neměřitelnou masu vody ve velkém gejzíru k noční obloze.

Voda je nestlačitelná a představuje skoro ideální médium pro přenos tlakové vlny. Vlna řítící se rychlostí skoro dva kilometry za vteřinu zasáhla *Big Ben*a škrábajícího se po svahu příkopu jen osm kilometrů daleko, o dobré čtyři kilometry blíže, než kde měl být. V klouzajícím jílu to ale prostě rychleji nešlo. Tlaková vlna narazila do HTS jako mlat do ocelového bubnu, ale setkala se s odolnou tvrdostí útočníka losangeleských beranů blokujícího protivníka.

Když se vlna vířícího bahna a tlaku přelila přes HTS, ztratil Pitt viditelnost. Nezoufal si však. Exploze mu vlastně vlila do žil novou energii. V tomto okamžiku spoléhal na sonarová čidla. Projížděl vířícím bahništěm sem a tam v kurzu, který teď neměl kdo stanovit. Pohyboval se po podmořské římse vedoucí po stěně příkopu, ale pořád jen o pár kilometrů rychleji než na strmém svahu. Adheze mezi pásy a podložím se ale přece jen zvýšila. Jakýkoli pokus jet rovnou vpřed se však setkával s neúspěchem. HTS klouzal jako přívěs na ledem pokryté dálnici.

Pitt si dobře uvědomoval, že jeho život teď závisí na jeho schopnostech se vypořádat s terénem a najít místo, kde se dostane na pobřeží. Nemohl přece připustit, že by se mu to nepovedlo – bookmaker si také nepřipouští, že by ho někdo druhý mohl napálit. Strach pominul a jeho mysl teď naplňovalo jediné – naprostá odhodlanost přežít.

V noční temnotě vyšlehl z hladiny k obloze gejzír vody dosahující výšky dvou set metrů, aby se vzápětí propadl zpátky. Dole pode dnem moře v podmořském příkopu se však seismická vlna začala šířit zemskou kůrou vertikálně. Jedna tlaková vlna střídala druhou, docházelo k dalším prasklinám a rozestupům desek. Pod oceánem nastalo zemětřesení nepředstavitelného rozsahu.

Vrstvy sedimentu uložené zde před miliony let se daly do pohybu. Rozestoupily se a lávové podloží ostrova Soseki se propadlo dolů jako do písečné násosky. Nejdříve se ale zdálo, že pevná hmota ostrova vycpaná měkkým podložím se při výbuchu jen otřásla a zůstala nepoškozena. Pak se ale dno propadlo a ostrov se začal nořit do zapomnění. Voda stoupala po stěnách příkopu nahoru.

Ostrov Soseki se začal propadat do spodních stlačených měkkých sedimentů. Pohyb těchto vrstev sice ponoření zpomaloval, jenže to už vlny nebušily do tvrdé skály tvořící pobřeží, nýbrž do korun stromů.

Pár sekund poté, co došlo k explozi a proběhly první seismické vlny, začala praskat východní stěna příkopu, která se vzápětí vyboulila. Pak se s ohlušujícím řevem uvolnily stamiliony tun bahna a klouzaly na dno příkopu. Obrovský nárůst tlaku vody zvedl další výron vodní masy vytvářeje nad povrchem vodní stěnu.

Narodila se zničující vlna – tsunami.

S výškou pouhého metru na otevřeném moři se vlna hnala rychlostí 500 kilometrů za hodinu na západ. Svou nezkrotitelnou zničující silou, která se ničemu jinému nevyrovná, dorazila po dvaceti kilometrech k ostrovu Soseki, který jí nešťastně stál v cestě.

Opona se po posledním dějství katastrofického scénáře začala zatahovat.

Konec Dračí sluje už nemohlo nic odvrátit.

Suboi a Jošišu se svými nohsledy sledovali odlet galaxie jižním směrem od panelů obranných systémů Dračí sluje.

„Dva zásahy a přesto letí?“ divil se Jošišu.

„Už by se měli zřítit…“ Suboi se náhle otřásl. Zachytil vzdálené hučení, poté co Matka vydechla. „Slyšeli jste to?“

„Ano, je to daleko, nejspíš bouřka," poznamenal Kojama, aniž by spustil oči z radarů. „Nejspíš je to ozvěna hromu doléhající sem ventilátory."

„Cítil jsi to?"

„Slabou vibraci, ano," připustil Jošišu.

Kurodžima sebou neurčitě trhl. Japonci jsou na otřesy zvyklí, zažívají je prakticky každý týden a podle statistiky jich ročně proběhnou tisíce. „Otřes. Sedíme na seismickém zlomu. Jsou tady pořád. Nic vážného. Ostrov je tvořen skálou a Dračí sluj je navržena tak, aby odolala nejsilnějším zemětřesením."

Když kolem ostrova proletěla první energetická vlna, začaly volné předměty v místnosti poskakovat. Následná tlaková vlna, která přišla vzápětí, se ale
ozvala. Celá Dračí sluj se rozkymácela. Na tvářích všech přítomných se objevil údiv, který vzápětí přešel v nepokoj, aby se nakonec proměnil v čirý lidský strach.

„Tohle není dobré," sykl Suboi nervózně.

„Ještě nikdy jsme tu neměli nic tak intenzivního," sténal šokovaný Kurodžima, když se zdvihal z podlahy, poté co ho jeden z otřesů srazil na zem. Opíral se o stěnu.

Jošišu se držel na nohách, pln hněvu nad tím, co se teď dělo. „Odveďte mne odtud," dožadoval se.

„Jsme tu bezpečnější než v tunelu," křikl Kojama, aby přerušil stále narůstající hromobití.

Ten, kdo se nedržel, byl odmrštěn vzad. Nadešla chvíle, kdy se vlnící měkké sedimenty daly do pohybu a lávové podloží ostrova se na nich začalo vznášet. Celý podzemní válec se nyní kymácel a řítil dolů. Ostrov se začal propadat do bahna. Experiment, který nestál na pevných základech, teď svým tvůrcům přerostl přes hlavu.

Suboi byl odhozen do rohu, odkud zoufale hleděl na Kurodžimu. „Mám dojem, že se propadáme."

„Ostrov je dostatečně odolný," ječel hrůzou posedlý konstruktér.

Vystrašení muži uvnitř Dračí sluje nemohli vědět a nikdy se už nedozvěděli, že za pouhé dvě minuty po prvním propadu udeří i zničující tsunami.

Pitt seděl u manuálního řízení HTS a zoufale se snažil dostat z kluzké hmoty. Jenže pořád klouzal dolů a dolů na dno příkopu. Pásy stále ztrácely oporu. *Big Ben* prokluzoval a propadal se. Když pásy narazily na pevné kusy, zabraly, traktor se vyhrabal, aby se o kus dál znovu propadl.

Pitt si připadal jako slepec v bludišti. Pro orientaci mu sloužilo jen několik obrazovek a číselnic a pár vybledlých pokynů na monitoru. Zvažoval své šance, posuzoval venkovní situaci podle odrazů sonarových zářičů. Pak si uvědomil, že k vyváznutí z bahnitého dna mu může pomoci jen zázrak. Geofyzikové sice spočítali, jak by to šlo, jenže on se nedostal dostatečně daleko od epicentra výbuchu a nikdo nepředpokládal sesuv svahu příkopu.

Jeho záchrana spočívala v jediném. Musel najít pevný podklad – skálu, která vydrží tlak a nezbortí se jako příkop. I tak ale neměl tenhle příkop rád, byl totiž na opačné straně. Aby se dostal do bezpečí, bude se muset spustit na dno příkopu a pokusit se vyhrabat nahoru na protější straně.

Nic neviděl, sonar mu nic nenapověděl. Stejně by ale šlo o špatné zvěsti. Nikde tu totiž žádné skalnaté rovné dno nebylo. Velká fraktura na dně se ještě rozestoupila a prohloubila. Osm set kilometrů pustiny mu nedávalo žádnou naději. Vtom obrazovka ultrazvukového skeneru přece jen promluvila. Utrhl se velký kus východní stěny příkopu a řítil se na něj s neuvěřitelnou rychlostí. Masa ho mohla pohřbít pod neproniknutelnou vrstvou, podobně jako se písek vrství uvnitř přesýpacích hodin.

Big Ben se hrabal, bořil a vyhrabával v měkkém marastu. Pak udeřila lavina. Pitt pocítil, jak se HTS utrhl a řítí se dolů. Nyní věděl, že do cíle už nedojede. Řev katarze nad ním, připomínající zřícení domu, mu také nedával naději. Smrtka si už sedla na *Benovu* příď a kynula mu. Stačil se jen vzepřít, když se na HTS převalila obrovská masa bahna a odhodila ho dolů do černého nekonečna v hrobě uprostřed beztvaré masy.

Moře jako by zešílelo, když se masivní hmota tsunami vzedmula do hrozivé výše a hnala se nocí šílenou rychlostí plná destruktivní síly. Když narazila na ostrovní mělčiny, začala v temnotě růst do

výšky, zhmotnělá síla přírody s razancí, kterou si žádný člověk neumí ani představit.

Když se přední stěna zpomalila třením při styku se zvedajícím se dnem, voda se vzadu začala vrstvit a zvedat do výše osmipatrového domu. Vlna černější než noc s hřebenem jiskřícím jako ohňostroj s fosforescenčními rachejtlemi za hrůzného řevu připomínajícího přelet proudového letadla se z výšky horských vrcholů vrhla na bezbranný ostrov, už nyní se nořící do mořské hlubiny.

Ohromující stěna smrti a devastace se s bleskem zřítila a odnášela všechny stromy, každý drn organické hmoty a letoviska na pobřeží jako párátka zmítající se v oku tornáda. Žádné lidské dílo nemohlo vydržet déle než mrknutí oka. Triliony litrů vody zalévaly vše, co jim stálo v cestě. Ostrov se propadal dolů jako pod údery pěsti zlého obra.

Většina nesmírné síly tsunami byla pohlcena masou ostrova. Podle zákona akce a reakce se vytvořila obrovská vlna odrážející se zpět do volného oceánu. Zbytek energie se valil dál na západ k hlavnímu ostrovu Honšú, kde se tsunami proměnila v metrovou vlnu, která zničila několik rybářských přístavů, ale nezpůsobila žádné ztráty na životech.

Tsunami zrozená z Matčina dechu pohltila Dračí sluj i ostrov Soseki hluboko do svých útrob a už jim nikdy nedovolila se znovu vynořit nad zklidněnou hladinu.

Silný proud se ale zvedl i pod úrovní hladiny. Údery tlakových vln zněly jako těžká dělostřelba. V ten samý okamžik se ventilačními a výtahovými šachtami valily tuny černé vody tlačené dolů její enormní masou. Do prasklin betonových stěn se draly dravé vodní proudy pronikající rozestupujícím se lávovým podložím.

Celá Dračí sluj se naplnila zničujícím hromobitím padajících voď. Vzápětí následovalo dunění vodní masy explodující do prázdných prostor místností a chodeb v horních patrech. Obrovský tlak povodně uvnitř komplexu hnal před sebou stlačený vzduch z prostor topících se ve tmě.

Všude vládl zmatek a předzvěst konce. Neodvratná jistota konce zaplavila duše mnoha zdejších dělníků i předáků. Nic je již nemohlo zachránit, před záplavou nebyly připraveny žádné únikové cesty. A i

kdyby byly, v dané situaci by ztratily veškerý význam. Tunel se nadzvedl a zlomil, když se ostrov propadl, a otevřenou trubicí se do Eda valila voda.

V Suboiových uších dunělo. Zvenku sem doléhalo hromobití a on si dobře uvědomoval vodní stěnu blížící se k řídicímu centru. Nějaká reakce nepřicházela v úvahu. Vtom už první horizontální gejzír zasáhl kontrolní místnost. Nebyl čas na úprk ani na zděšené výkřiky. Vědom si svého osudu naposledy hledal svého mentora, starce odpovědného snad za všechny zločiny, Kororiho Jošišuu. Ten se zmítal jako moucha polapená v gejzíru fontány. Pak již jeho seschlá postava zmizela v trychtýři vody.

Suboiovy emoce se slily v jedinou – ve zničující vztek. Nebál se smrti či bolesti. Zaplavil ho hněv poznání, že právě přichází o svou roli – nového vládce nové světové říše. Bez Sumy a stejně umírajícího Jošišuy zůstal právě on jediným vyvoleným. Moc se však vzápětí rozplynula jako vidina umírajícího muže.

Suboie vcucla valící se vlna do chodby a nesla ho s sebou. Tlakem v uších mu praskly bubínky. Plíce se smrštily a on pocítil nesnesitelnou bolest. Pak byl odmrštěn na stěnu.

Od vydechnutí padesátileté Matky uběhlo jen osm minut. Pouhých osm minut. Zničení Dračí sluje bylo dokonáno. Projekt Kaiten přestal existovat a ostrov, kterému samurajové kdysi říkali Adžima, se nyní proměnil v pouhý bezvýznamný pahorek nad vlnící se modrou hladinou.

73

Kolem stolu se rozléhal tichý potlesk a na prezidentově tváři, stejně tak jako na lících jeho poradců z Národní bezpečnostní rady, se rozlily unavené úsměvy. Na jásot a oslavy neměl nikdo po vyčerpávajících hodinách ani pomyšlení. Martin Brogan, ředitel CIA, přirovnal stres minulých okamžiků k obavám otce před narozením prvního syna.

Prezident sešel dolů do Situační místnosti osobně pogratulovat Rayi Jordanovi a Donu Kernovi. Už se tvářil vesele a ukláněl se jako korouhvička.

„Vaši lidé odvedli skvělou práci," řekl, když pevně stiskl Jordanovu ruku. „Jsme vám zavázáni."

„Ne nám, pane. Skvělou práci odvedl tým SPT," odvětil Kern. „Dovedli misi ke zdárnému konci, i když byla neproveditelná."

„Přesto ale máme ztráty," tiše doplnil Jordan. „Jim Hanamura, Marv Shoalwalter i Dirk Pitt. Ta operace stála příliš mnoho."

„Něco nového o Pittovi?" zeptal se prezident.

Kern zavrtěl hlavou. „Nemáme příliš pochybností, bohužel. Společně s HTS zmizel někde v hlubinách při přesunu zemských desek. Pohřbili jsme ho tam zaživa."

„Ani Pyramider ho nenašel?"

„Při prvním přeletu po výbuchu se na záběrech kamer nedalo rozlišit vůbec nic. Všude byla jen zvířená voda."

„Třeba ho najdeme při příštím přeletu," řekl s nadějí prezident. „Pokud máme jakoukoli naději na jeho záchranu, začněte okamžitě se záchrannou misí jakéhokoliv rozsahu. Rozhodně ho v tom nenechám. Jsme mu až příliš zavázáni."

„Vynasnažíme se," slíbil Jordan. Jenže už stejně myslel na další úkoly.

„Kde je admirál Sandecker?"

„Jeho průzkumné letadlo zasáhla střela z Dračí sluje. Pilot bezpečně přistál na letišti Naha na Okinawě. Podle hlášení přišli o vysílačku. Poškození stroje bylo značné."

„Oběti?"

„Žádné, pane,“ odvětil Kern, „Přežili to jen s pár modřinami a škrábanci.“

Prezident zamyšleně přikývl. „Alespoň víme, proč jsme s nimi neměli žádný kontakt.“

Státní tajemník Douglas Oates vstal. „Pane prezidente, mám ještě jednu dobrou zprávu,“ řekl. „Spojený pátrací tým Sovětského svazu a evropských zemí našel skoro všechny mobilní bomby.“

„Ještě štěstí, že se SPT povedlo ukrást ten plán,“ přidal se Kern.

„U nás to ale tak dobře nejde,“ řekl Jordan smutně.

Kern jen přikývl. „Spojené státy představují hlavní hrozbu. Východní země a evropská aliance hrají podružnou úlohu.“

Prezident se podíval na Jordana. „Našli jsme další?“

„Šest.“ Ředitel CIA se pousmál. „Teď už není národní bezpečnost bezprostředně ohrožena, můžeme si trochu vydechnout.“

„Co je se Suboiem a Jošišuou?“

„Předpokládáme, že se utopili.“

Prezident se pousmál. Otočil se ke všem, jako by chtěl pronést ódu na radost. „Pánové,“ začal, „ve jménu amerického národa, který se nikdy nedozví, po jak úzkém chodníčku jsme chodili, vám všem děkuji za záchranu země před katastrofou.“

Krize byla zažehnána, ale už stáli na počátku další. Odpoledne vypukly ozbrojené srážky na hranicích mezi Iránem a Tureckem. Pak už mu také na stole ležela svodka o zničení amerického letounu s turisty z Jamajky, který sestřelil kubánský Mig 25.

Hledání ztraceného oceánologa se pomalu dostávalo na druhou kolej. Pyramider musel posloužit k mnoha jiným úkolům, a tak se objektivy kamer stočily jinam. Kamery se nad oblast vrátily až po čtyřech týdnech.

Po *Big Ben*ovi však nikde nenašly ani stopu.

ČÁST V

NEKROLOG

19. listopadu 1993

Washington Post

74

V novinách vyšlo oznámení, že Dirk Pitt, ředitel speciálních projektů Národní podmořské a oceánské agentury NUMA, se pohřešuje a nejspíše zahynul v japonských mořích.

V nekrologu byl popsán Dirkův přínos při objevení byzantské lodi *Serapis* nedaleko Grónska, neuvěřitelná dobrodružství při hledání alexandrijské knihovny, pátrání po pokladu La Dorada na Kubě. Nezapomnělo se ani na vyzvednutí Titanicu, které Pitt osobně řídil.

Syn senátora George Pitta z Kalifornie a jeho manželky Barbry Pittové se narodil a byl vychován v Newport Beach. Vystudoval leteckou akademii, kde hrál americký fotbal za Falcony. Graduoval jako dvanáctý v pořadí. Deset let létal jako pilot v činné službě a dosáhl hodnosti majora. Pak byl trvale převelen do týmu NUMA na přímé vyžádání admirála Sandeckera.

Admirál prohlásil, že Dirk Pitt byl velmi výkonný a neohrožený muž. V průběhu své profesní kariéry zachránil mnoho lidských životů včetně admirálova. V průběhu akce v Mexickém zálivu spasil i prezidenta. Nikdy mu nechyběly neotřelé a geniální nápady. Uskutečnil všechny své projekty, i když se zdály zhola nemožné.

Dirk Pitt byl občanem, na kterého nelze zapomenout.

Sandecker seděl na stupačce stutze v Pittově hangáru a hleděl smutně na nekrolog v novinách. „Udělal toho tolik. Je nespravedlivé, že mu věnovali jen pár řádků!“

Giordino s tváří hráče pokeru chodil kolem Messerschmittu Me 262A, vyřazené stíhačky Luftwaffe. Herr Halder opravdu zavřel obě oči, když ji Pittovi s Giordinem dovolil propašovat z bunkru, naložit do přívěsu s plachtou a zařídit naložení na dánskou loď mířící do Států. Dva dny před připlutím do Baltimore už čekal Giordino připravený odvézt stíhačku do Pittova hangáru ve Washingtonu. Teď tu stála na trojkolovém podvozku mezi dalšími skvosty Pittovy mechanické sbírky.

chybí řádek

nošedého trupu se světlým břichem a hleděl do hlavní čtyř třicetimilimetrových kanónů v předním hnízdě.

„Určitě by se mu zamlouvalo vlézt si dovnitř.“

Podobné chvíle si nikdy nedokázali ani představit. Sandecker si připadal, že ztratil syna a Giordino bratra.

Prcek se zastavil a hleděl na kolekci vozů a letadel. „Měl jsem být tam dole v HáTéeSce s ním.“

Sandecker se na Ala podíval svýma hlubokýma očima. „Pak byste ale byl také na listině pohřešovaných a nejspíše mrtvých.“

„Nemohu se smířit s tím, že jsem tam dole nebyl,“ sykl Giordino.

„Dirk zemřel v hlubinách. Vždycky to tak chtěl.“

„Jenže tu klidně mohl být s námi, kdyby jedno z ramen *Big Ben*a disponovalo lžící místo řezných nástrojů,“ zvažoval Giordino.

Sandecker pomalu zavrtěl hlavou. „Vyvolávat duchy nemá žádnou cenu, nijak mu tím nepomůžete.“

Giordinovy oči se zvedly nahoru k obytným prostorám Pittova hangáru. „Pořád mi ale připadá, že když na něj houknu, sejde co nevidět dolů.“

„Napadlo mě totéž,“ připustil Sandecker.

Náhle se dveře otevřely a oba truchlící na okamžik strnuli. Objevila se v nich Tošie s podnosem, hrnky a čajovou konvicí. S neuvěřitelnou grácií se vlnila dolů po točitém schodišti přímo k Sandeckerovi s Giordinem.

Sandecker spiklenecky zamrkal. „Naprosto nechápu, jak se vám mohlo podařit umluvit Jordana, aby vám ji svěřil do opatrovnictví.“

„To není žádná záhada,“ křenil se AI. „Obchod. Vyměnil jsem ji za mé mlčení o celém projektu Kaiten.“

„To ale chtělo kvádr betonu a shodit vás do Potomacu.“

„No dobře, tak jinak.“

„Ray Jordan není žádný tupec,“ řekl ostře Sandecker. „Umí věci domýšlet.“

„Dobrá, dostal jsem ji darem za své služby ve prospěch společného cíle.“

Tošie položila podnos na stupačku vedle admirála. „Pánové, váš čaj.“

Ladně poklekla, a dříve než jim podala kouřící šálky, vykonala klasický japonský čajový rituál. Pak vstala a s obdivem hleděla na stíhačku.

„Nádherný letoun,“ vzdychla přehlížejíc vypuštěné pneumatiky, rez a vybledlý nátěr.

„Zrestauruji ho do původního stavu,“ řekl Giordino tiše s vidinou letadla v původní kráse. „Pro Dirka.“

„Mluvíte, jako bychom ho mohli ze dna vyzvednout živého,“ poznamenal měkce admirál.

„Však také ano,“ sykl Giordino bezvýrazně. Ale i jemu ta věta vehnala slzy do očí.

„Mohu nějak pomoci?“ ozvala se tiše Tošie.

Giordino si podvědomě otřel oči a podíval se na ni zvídavým pohledem. „Je mi líto, mladá krásná dámo. Jak mi v tomhle chcete pomoci?“

„S opravou toho letounu.“

Giordino si se Sandeckerem vyměnili zaskočené pohledy. „Jste snad mechanička?“ zeptal se Al.

„S otcem jsem opravovala jeho rybářskou loď. Byl velmi pyšný, když jsem dala dohromady nefungující motor.“

„Pak se k sobě skvěle hodíme,“ rozzářil se Giordino hledě na její obyčejné, nic neříkající oblečení, které dostala, když ji pustili z Jordanovy cely. „Nejdříve ale zajedeme do nejlepších místních butiků a koupím vám něco pěkného na sebe. Pak rozebereme tu starou kraksnu do posledního šroubku.“

Tošiiny oči se rozšířily. „Vy máte také tolik peněz, jako měl pan Suma?“

„Ne,“ zarmoutil se Giordino. „Pár kreditek by se ale našlo.“

Loren se usmívala a mávala na Stacy, kterou recepční právě uváděl k jejímu stolu ve washingtonské luxusní restauraci „21“, obložené světlým dřevem a mramorem. Stacy si sčesala vlasy dozadu a svázala je do ohonu velkým šátkem. Byla oblečena velmi neformál-

ně, ve světle hnědém svetru ke krku s dlouhou šedou šálou a ve slušivých kalhotách.

Loren si vzala jednoduché kostkované vlněné sako na hnědou blůzku a světle šedou rypsovou sukni. Na rozdíl od většiny žen, které by zůstaly sedět, vstala a podala Stacy ruku.

„Jsem ráda, že jsi přišla."

Stacy se hřejivě usmála a sevřela její dlaň. „Vždycky jsem si sem chtěla zajít. Děkuji za pozvání."

„Dáme si drink?"

„Venku už docela zebe. Dala bych si neředěný manhattan pro zahřátí."

„Já se nepřidám. Už jsem si objednala martini."

„Tak to si budeš muset dát ještě druhou sklenku, nebo venku zmrzneš," rozesmála se Stacy.

Objednaly si a pak zamířily k elegantnímu baru.

Loren odložila ubrousek. „Neměla jsem příležitost ti poděkovat na ostrově Wake. Seběhlo se to tak rychle."

„Poděkování si zaslouží jen Dirk."

Loren odvrátila zrak. Smutek se jí znova vepsal do koutků očí, i když si Dirkovu smrt už vydatně oplakala.

Stacyiny rysy ztuhly a s účastí hleděla na kongresmanku.

„Je mi to moc líto. Vím, že jste si byli blízcí."

„Žili jsme jako na klouzačce, nahoru a dolů. Nikdy jsme ale jeden druhého neopustili."

„Uvažovali jste o svatbě?" zeptala se Stacy.

chybí řádek

ten typ chlapa, co může někomu patřit. Jeho největší milenkou zůstávalo moře. Já jsem zas pořád v Kongresu…"

„Oba jste měli štěstí. On se tak nádherně smál… ty zelené oči… Bože. Pod jeho pohledem všechny ženy roztávaly."

Loren náhle znervózněla. „Promiň mi, že budu otevřená, ale vědět to musím!" Hrála si se lžičkou neschopna pokračovat.

Stacy se jí podívala do očí. „Odpověď je prostá, nic nebylo," zalhala. „Zastavila jsem se tam jednou v noci, abych mu předala pokyny od Raye Jordana. Nic se nestalo. Odešla jsem po dvaceti minu-

tách. Až do setkání na ostrově Wake jsme se k sobě chovali jako kolegové.“

„Promiň, jsem hloupá. Dirk i já jsme občas šli svou cestou i co se týče mužů a žen. Přesto jsem se musela přesvědčit, že jsem jediná.“

„Tys ho milovala mnohem víc, než sis dokázala připustit, viď?“

Loren krátce přikývla. „Příliš pozdě.“

„Přijde někdo další,“ pokoušela se ji utěšit Stacy.

„Nikdo ho nemůže nahradit.“

Číšník jim přinášel nápoje. Stacy zvedla skleničku.

„Na pořádné chlapy, a na Dirka Pitta zvlášť.“

Skleničky cinkly.

„Byl to dobrej chlap,“ zopakovala Loren. Po tváři jí stékaly slzy. „Ano… takový opravdu byl.“

75

V jídelně zajištěného objektu kdesi v Marylandu právě Ray Jordan obědval s Hidekim Sumou.

„Mohu vám váš zdejší pobyt nějak zpříjemnit?“ zeptal se.

Suma odložil lžíci. Měli k obědu skvělou nudlovou kachní polévku vybrané chuti a šalotku doplněnou kaviárem a křenem. „Něco bych přece jen ocenil,“ poznamenal, aniž by se na svého věznitele podíval.

„Prosím?“

Suma kývl na agenta stojícího u dveří a pak na svého spoluhodovníka. „Nedovolili jste mi setkat se s kuchařem. Chtěl bych mu složit kompliment.“

„Vyučila se v nejlepší newyorské japonské restauraci. Jmenuje se Natálka a teď pracuje na zvláštních úkolech. Je mi velmi líto, ale sejít se s ní nemůžete.“

Jordan studoval Sumovu tvář. Nenalézal v ní strach ani vztek či frustraci z toho, že je držen v hlídaném objektu, ale jen stále stejnou nadutou samolibost. Na chlapa, kterého drželi pod drogami a který procházel dlouhými hodinami výslechů už po čtyři týdny, vypadal pořád stejně nezlomně. Pod hustými kadeřemi na Raye stále hleděly stejné tvrdé onyxové oči. V posthypnotickém stavu, který navodili Jordanovi vyšetřovatelé, si Suma neuvědomoval nic z toho, čím plně uspokojil celé týmy zvědavých vědců a inženýrů. Pročesali jeho mysl tím nejjemnějším hřebenem. Jako podloudníci se vloupali do jeho hlubokého nevědomí, aby si okopírovali vše, co je v domě, aniž něco poškodili.

Jordan věděl, že to museli udělat. V tomto případě se americká zpravodajská služba opět dostala k technickým údajům, které jim přinesly mnoho prospěšných faktů.

„Pak jsem zarmoucen,“ pokrčil rameny Suma. „Chtěl jsem ji najmout ihned, jakmile odtud odejdu.“

„To také není možné,“ připomněl mu Jordan rovnou.

Suma dojedl polévku a odsunul misku stranou. „Nemůžete mne tu držet jako nějakého kriminálníka. Nejsem jen obyčejný pěšák v poli. Budete mne muset bez dalších odkladů propustit.“

Jeho požadavky teď zněly spíš jako vzpomínka na minulost. Neskutečná moc tohoto muže zcela vyprchala v okamžiku, kdy byl v Japonsku prohlášen za mrtvého. Suma o tom ale zatím nevěděl. Proběhl dokonce i pohřební obřad a jeho duše byla uložena v Jasakuni. Suma neměl od svého zadržení ani nejmenší ponětí, že se Draci ubírají ke svému konci. Nikdo mu nic neřekl ani o Suboiově a Jošišuově smrti, ani o zničení Dračí sluje. Dosud žil v představě, že vozy pro projekt Kaiten stále čekají v bezpečném úkrytu.

„Buďte rád, že nestojíte před soudem za zločiny proti lidskosti,“ řekl naprosto vážně Jordan.

„Mám božské právo chránit Japonsko.“ Suma mluvil tichým, ale rezolutním tónem kazatele.

Jordanovi se zapálily spánky. „Nejenom že jste odříznuti od ostatního světa, navíc nemáte žádnou etiku ani neuznáváte smysl pro čest v západním slova smyslu. Vy a vaši představitelé můžete dělat cokoli, co ale nikdy nedovolíte ostatním u vás doma.“

Suma zvedl šálek čaje a vypil ho do dna. „Japonsko je velmi uzavřenou věřící společností. Naše loajalita sahá velmi hluboko.“

„Jistě, ale jen k sobě samým, v neprospěch cizích národů.“

„Mezi ekonomickou a vojenskou válkou nenajdete žádné rozdíly,“ připustil Suma. „Průmysl ostatních zemí je pro nás konkurentem na světových trzích. Neexistují žádná pravidla chování, protože žádnému obchodníkovi se stejně nedá věřit.“

Jordan si najednou uvědomil, že šílenství toho Japonce kombinované s jednostranným hodnocením světa působí teď vlastně docela směšně. Pochopil, že ten zlomený mocipán nemůže dojít k podstatě věci. Třeba má pravdu a Amerika bude jednou rozdělena na několik zemí podle rasy. Ray raději nechtěl na podobné myšlenky ani pomyslet. Vstal.

„Musím už jít,“ řekl ostře.

Suma na něj hleděl jako na zjevení. „Kdy se vracím do Eda?“

Jordan ho nechal hodnou chvilku čekat. „Zítra.“

„Konečně, to se mi líbí," řekl Suma. „Ať na mne na Dullesově letišti čeká jeden z mých soukromých strojů. Jinak nikam neletím."

Ten chlap si ale troufá, pousmál se Jordan. „Zařídím to přes velvyslanectví."

„Na shledanou, pane Jordane."

„Na shledanou, pane Sumo. Jsem přesvědčen, že vám těch pár nepříjemností v rámci vašeho pobytu zde zase tak nevadilo."

Sumovy rty se sevřely do zlovolného úsměvu. Zúžil oči a hleděl na Jordana, který na něj nehleděl o nic laskavěji. „Ne, pane Jordane. Nehodlám vám nic odpouštět. Za mé zadržení zaplatíte obrovskou cenu, vy i váš národ." Suma Jordanovi vznešeně pokynul, aby ho opustil. Pak si nalil další šálek čaje.

Když Jordan prošel oplechovanými dveřmi, v hale na něj čekal Kern. „Chutnal vám oběd?"

„Oběd ano, zato společník mi nejde pod vousy. A co vy?"

„Zobal jsem v kuchyni. Natálka mi upekla hamburger."

„To jste měl kliku."

„Co náš přítel?"

„Řekl jsem mu, že ho zítra propustíme."

„Slyšel jsem. Bude si ale pamatovat, jak se balil?"

Jordan se usmál. „Během večerní seance zapomene na všechno."

Kern lehce přikývl. „Jak dlouho to může trvat?"

„Dokud nebudeme znát všechna jeho tajemství a každou jeho černou myšlenku."

„Takže?"

„Tak rok, dva."

„A poté, co ho vycucáme?"

„Co myslíte?"

„Nemůžeme ho držet donekonečna. Podřízli bychom si vlastní hrdlo, kdybychom ho propustili a vrátili do Japonska."

Jordan hleděl na Kerna, aniž by se mu ve tváři pohnul jediný sval. „Až Suma dozpívá, přibude pro Natálku jako další ingredience do slavičí polévky."

„Promiňte, pane prezidente, ale v západním slova smyslu mám svázané ruce.“

Prezident hleděl přes konferenční místnost na malého muže s nakrátko ostříhanými bílými vlasy a se vzdorovitýma očima. Připomínal velitele pluku pěšáků, rozhodně ne nejvyššího představitele Japonska.

Premiér Junširo přijel do Washingtonu na oficiální návštěvu. Prezident ho přijal společně s dvěma ministry a pěti poradci. Prezident sám měl s sebou na jednání jen překladatele.

„Je mi také líto, pane premiére, ale vaše snaha zamést tragické události minulých týdnů pod rohožku povede jen ke vzniku dalších a dalších.“

„Má vláda není odpovědná za zločiny Hidekiho Sumy, Ičira Suboie a Kororiho Jošišua. Pokud opravdu stáli za explozí atomové bomby na vašem území, šlo čistě o jejich soukromou záležitost.“

Jednání mezi oběma představiteli rozhodně neprobíhalo v srdečném a přátelském souznění. Junširo a členové vlády se cítili zaskočeni, když jim zpravodajské služby plně rozkryly rozsah spiknutí.

Prezident si své protivníky ostře měřil. Japonci nikdy nevyjednávají bez poradců. „Pokud můžete, požádejte ministry a své poradce, aby nás nechali o samotě. Zůstane tu jen váš překladatel. Budu vám za tento přístup vděčný. Vzhledem k tématu bude pro obě strany vhodnější, pokud o nich budeme jednat beze svědků.“

Junširova tvář se zachmuřila, když mu požadavek přeložili. Nelíbil se mu. Prezident se usmíval, leč nebylo to díky pronesenému dobrému vtipu. „Zvažte svůj požadavek, pane prezidente, s mými poradci mohu poskytnout fundovanější odpovědi.“

„Jak vidíte,“ pokrčil rameny prezident a ukázal k mahagonovému stolu ve tvaru U, „já jsem tu také sám.“

Junširo se cítil zaskočen a o něčem si se svými nohsledy japonsky živě povídal. Námitky jen pršely.

Překladatel jen potvrdil prezidentův předpoklad. „Nelíbí se jim to,“ poznamenal. „Takhle se u nich nejedná. Říkají, že jste hrubián a chováte se nediplomaticky.“

„Co takhle slon v porcelánu?“

„Oni si to opravdu myslí, pane prezidente.“

Junširo se podíval na prezidenta. „Musím protestovat proti netradičním protokolárním přístupům, pane prezidente.“

Prezidentův hlas po překladu Japoncovy věty už zněl jako vichřice. „Pane premiére, každý hrajeme svou hru. Buď vy a já, nebo vy a poradci.“

Následovala chvilka zvažování, pak Junširo odevzdaně přikývl. „Jak si přejete.“ Pak vykázal své poradce ze dveří.

Když se dveře za nimi zavřely, prezident se podíval na překladatele. „Prosím o naprosto přesný překlad, žádné servítky a klidně překládejte i tvrdá slova.“

„Chápu, pane.“

Prezident vložil do svého pohledu všechnu ostrost svých myšlenek. Zahleděl se do Junširových očí. „Pane premiére, skutečnost vyhlíží zcela jinak. Vy osobně i vaši ministři jste dobře věděli, kam míří Sumovy průmyslové podniky. Dokonce jste výrobu nukleárních hlavic plně schvalovali. Projekt byl spuštěn pod přímým vedením ilegální organizace Zlatých draků a později nesl označení jako projekt Kaiten. Měl za cíl vydírat západní země. Nic vám nepomůže nyní vše popírat a nestoudně lhát. Věděl jste o něm od samého začátku, a nyní se nestydíte hovořit o vaší neznalosti a nevměšování!“

Junširo čekal na překlad, pak se naklonil přes stůl s narůstajícím hněvem ve tváři. „To není pravda, ani slovo z toho, co říkáte. Nemáte žádné důkazy pro tato absurdní obvinění.“

„Dokumenty, které jsme získali z různých zpravodajských zdrojů, nás nenechávají na pochybách. Vy jste v tajnosti tleskal, zatímco zločinci budovali ‚novou říši‘. Císařství založené na ekonomickém a nukleárním vydírání.“

Junširova tvář zbledla, ale mlčel. Chápal, že prezidentovo prohlášení předznamenává konec jeho politické kariéry a hlavně ztrátu tváře před celým národem.

Prezident ho nepouštěl ze svých spárů. „Rozhodně tady nepotřebujeme sebevědomého mizeru. Mezi Amerikou a Japonskem budou vždycky ekonomické rozpory, ale přesto nemůžeme existovat jeden bez druhého.“

Junširo si uvědomil, že k němu právě letí záchranný kruh. „Co navrhujete?“

„Zachránit váš národ před naprostým ponížením. Rezignujte. Důvěra mezi našimi vládami je v troskách a bude trvat dlouho, než se obnoví. Jedině nová vláda s novým čestným premiérem a ministry bez napojení na zločinecké struktury může znovu navodit stav vzájemné spolupráce mezi našimi zeměmi. Pak můžeme znovu společně působit na sbližování našich ekonomických i kulturních tradic.“

„Zůstane vše v tajnosti?“

„Údaje o Dračí sluji i projektu Kaiten zůstanou přísně tajné. Alespoň z naší strany ano.“

„Co když nerezignuji?“

Prezident se naklonil nad desku stolu a rozpřáhl ruce. „Pak bude japonský zahraniční obchod vystaven zničující depresi.“

Junširo vstal. „Mám to chápat tak, pane prezidente, že vyhrožujete uzavřením amerického trhu japonským výrobcům?“

„To nebude nutné,“ odvětil prezident. Jeho tvář se změnila. V modrých očích už nebyl hněv, ale spíše v nich blikaly jiskřičky pobavení. „Pokud se svět dozví, že do USA byly propašovány japonské atomové bomby, z nichž jedna explodovala tam, kde lišky dávají dobrou noc…“ – pro efekt se odmlčel, „pak mám veškeré důvody se domnívat, že americký občan si nekoupí žádné japonské zboží… až do smrti.“

21. Listopadu 1993
ostrov Marcus

76

Daleko od běžných turistických tras, 1125 kilometrů na jihovýchod od Japonska leží v posvátné izolaci ostrov Marcus. Korálový atol zastrčený mimo dosah svých sousedů, se kterými tvořil skoro ideální trojúhelník, byl pouze půldruhého kilometru dlouhý.

Ostrov si získal neblahou proslulost během bombardování za II. světové války, ale jinak o něm skoro nikdo nevěděl. Pak o něj ale zakopli japonští turističtí agenti. Zapomenuté pláže ožily, neboť jeden z japonských turistických magnátů si ihned uvědomil, jaký význam má tento ráj pro zimy se obávající občany, a vybudoval na ostrově luxusní letovisko.

Bylo navrženo v polynéském vesnickém stylu a zahrnovalo golfový kurz, kasino, tři restauranty s barem a tanečními parkety, divadlem a obrovským bazénem ve tvaru lotosu. Na ostrově vyrostlo i šest tenisových kurtů. Nádherný komplex včetně golfového hřiště a letiště pokrýval celý ostrov.

Když bylo středisko postaveno a připraveno přijmout hosty, magnát sem pozval zdarma celou kohortu pisálků, aby nasáli atmosféru a mohli psát o té kráse. Letovisko se okamžitě stalo velmi populárním mezi turisty obdivujícími exotiku a dálavy. Místo Japonců sem ale začaly proudit davy cestovatelů z docela jiných pacifických zemí – Australané, Novozélanďané, Tchajwanci a Korejci.

Ostrovní letovisko se stalo Mekkou zamilovaných. Oblíbily si ho manželské páry na líbánkách. Mohli tu sportovat, lelkovat i milovat se v bungalovech pod korunami nádherných palem.

Brian Foster se vynořil z ledově modré vody, vylezl na vnější atol a běžel po pláži vstříc své nevěstě. Shelly dřímala v lehátku. Kapky vody se leskly na jeho těle pod paprsky odpoledního slunce a on si užíval příjemného tepla. Když se utřel do ručníku, znovu se zahleděl na hladinu oceánu.

Korejský pár Kim a Li Sangovi bydlící ve vedlejším bungalovu si právě dopřával hodinu windsurfingu od místního mistra. Jen kou-

sek od nich se potápěl se šnorchlem Edward Cain. Hned vedle něho se na matračce slunila jeho nová žena Moira.

Foster políbil svou manželku a pohladil ji po bříšku. Položil se do písku vedle ní, nasadil si sluneční brýle a v naprostém klidu pozoroval vodní hrátky lidiček v nejbližším dosahu.

Sangovým moc nešlo udržet rovnováhu a vést prkno určeným směrem. Pořád je viděl, jak se snaží dostat na prkno a udržet se na něm. Přesto ale byli pod vodou víc než na ní.

Foster zaměřil svou pozornost na Cainovy. Obdivoval Moiru, která se převalila na záda, aniž sklouzla z matrace. Jednodílné plavky jen stěží obepínaly její víc než ladné kontury těla.

Fosterovo oko ale zaznamenalo něco neobvyklého v ústí kanálu z korálového útesu na volný oceán. Oceán začal v tom místě jakoby vřít, pod hladinou se zřejmě objevil nějaký velký předmět. Foster si tím byl jistý, nějaký velký živočich či stroj se sunul směrem k nim. Rázem mu došlo, že se to sune do vnitřní laguny.

„Tamhle!“ vykřikl směrem ke své ženě. Okamžitě byl na nohu. Běžel do vody, křičel a ukazoval do kanálu. Jeho gesta i křik velmi záhy přitáhly pozornost ostatních u nedalekého bazénu. Všichni se seběhli na pláž.

Instruktor windsurfingu zachytil Fosterovo ječení a očima sledoval jeho ukazováček. Rychle Sangovým naznačil, aby se vrátili ke břehu. Hladina laguny vřela. Pak naskočil na surf s plachtou a zamířil přes lagunu ke Cainovým, kteří si klidně dál hověli na hladině, nedbajíce obrovského vetřelce snažícího se proniknout do laguny.

Edward Cain se klidně potápěl vedle své ženy vznášející se na matračce na mořské hladině, aniž by si uvědomoval jakékoli nebezpečí, a pozoroval korálové útesy pod hladinou. Nádherné barvy ho oslňovaly stejně tak jako početná hejna svítících rybek.

Zdálky sem doléhalo jakési hučení připomínající motor vodního skútru, na kterém se tu před chvilkou prohánět další host. Pak se ale hejno ryb před ním jakoby na jediný pokyn rozplynulo. Cainovi přeběhl po zádech mráz. Do laguny se mohl dostat žralok.

Cain vystrčil hlavu nad vodu hledaje trojúhelníkovitou ploutev. Nikde nic. V jeho směru se blížil surf s plachtou. Vedle se na vlnách

kolébala matrace s jeho dřímající krasavicí. Slyšel křik z pláže a zahlédl dav čumilů zběsile ukazujících do kanálu.

Po hladině se nesly velké vibrace. Znovu strčil hlavu pod hladinu. Co se to tam děje, pomyslel si. Z tyrkysové hlubiny necelých padesát metrů od něj se zvedal jakýsi beztvarý předmět s hnědozeleným slizem po celém povrchu.

Chytil matraci za roh a začal ji tahat ke korálovému hřebenu. Neměla ani ponětí, co dělá, a okřikovala ho. Už má zase náladu si hrát? Copak ji už zase chce shodit do vody?

Ohromující objekt je ale úplně ignoroval a dál se valil do vnitřní laguny rovnou na pláž. Jako obluda z mořských hlubin v hororovém filmu se stroj začal nořit z vody. Ohromený dav se rozestoupil. Stroj se teď vynořil cely, z boků mu odkapávala voda a písek se pod jeho pásy propadal. Pod palmami na kraji pláže obluda zhasla docela.

Všichni na ni hleděli s panikou a hrůzou v očích. Byl to gigantický stroj na širokých pásech s velkou doutníkovou kapslí v horní části. K nebi se zvedaly dvě paže připomínající tykadla podmořského švába. Na povrchu ulpěli hlubinní korýši a vytvářeli společně s bahnitým kalem hnědozelený sliz. Do jinak průhledné kabiny vozidla nebylo vidět.

Pak se ozvalo jemné cvaknutí a poklop ve střeše odskočil.

Objevila se v něm hlava s rozcuchanou kšticí černých vlasů, zarostlá hustým strništěm. Navzdory pohublé a ponuré tváři šlehaly z propadlých očnic jiskry zelených očí. Hleděly rovnou na zaskočené obecenstvo. Vybraly si mladého číšníka držícího v ruce podnos.

Rty se rozestoupily do okouzlujícího úsměvu a z úst se ozvala první, poněkud chraplavá, ale zřetelná slova. „Jestli se nepletu, vy budete číšník, že?“

„To… ano, pane… to tedy jsem.“

„Výborně. Kromě plesnivých boloňských sendvičů a kafe jsem v posledním měsíci neměl nic k snědku. Takže na nic nečekejte a sem s krabím salátem a sklenkou tequily s ledem.“

Uběhly čtyři hodiny a Pitt s žaludkem naditým k prasknutí zavřel oči a okamžitě se propadl do požehnaného spánku, který se mu zdál tím nejlepším a nejhlubším v jeho dosavadním životě.